

Phi Chính Quy Luyện Ái

Contents

Phi Chính Quy Luyện Ái	2
1. Chương 1: _hiện Đại Thiên_ Quả Trứng	3
2. Chương 2: _hiện Đại Thiên_ Nơi Bảo Quản	6
3. Chương 3: Sinh Bệnh	10
4. Chương 4: Gặp Lại	13
5. Chương 5: Nói Chuyện Phiếm	16
6. Chương 6: Quà Sinh Nhật	19
7. Chương 7: Bắt Cóc Tổng Tiền	22
8. Chương 8: Đã Lâu Không Nói Gì	26
9. Chương 9: Ác Mộng	29
10. Chương 10: Xuất Kỳ Bất Ý	31
11. Chương 11: Tạm Xử Lý	32
12. Chương 12: Kích Khởi Điều Kiện	36
13. Chương 13: Trị Liệu Độc Nhất Vô Nhị	38
14. Chương 14: Sóng Gió Chưa Yên	42
15. Chương 15: Tiểu Phiên Ngoại	44
16. Chương 16: Thế Giới Mới	46
17. Chương 17: Cơ Giáp Thiên_ Loài Mới	49
18. Chương 18: Nhận Lời Mời	52
19. Chương 19: Sủng Vật	54
20. Chương 20: Cuộc Sống Dưỡng Miêu	58
21. Chương 21: Thượng Tướng Đại Nhân	60
22. Chương 22: Sinh Hoạt Gà Bay Chó Sủa	64
23. Chương 23: Căn Bản Cầm Giữ Không Được	67
24. Chương 24: Mượn Rượu Tiêu Sầu	70
25. Chương 25: Thật Sự Làm Bảo Mẫu	73
26. Chương 26: Di Truyền Đúng Chỗ	75
27. Chương 27: Lần Đầu Tiên	78
28. Chương 28: Phát Phần Đồ Cường (nỗ Lực Phần Đầu)	80
29. Chương 29: Mất Đồ	83
30. Chương 30: Diễn Luyện Quân Sự	85
31. Chương 31: Không Ánh Mắt	91
32. Chương 32: Sự Hiểu Lầm Mĩ Lệ	94
33. Chương 33: Phần Ti Tình Kết (fan Cuồng)	97
34. Chương 34: Đào Góc Tường	100
35. Chương 35: Hữu Kinh Vô Hỷ	104
36. Chương 36: Đột Biến	109
37. Chương 37: Không Đáng Tin	114
38. Chương 38: Điểm Danh	118
39. Chương 39: Tử Thần	122
40. Chương 40: Mộng?	127
41. Chương 41: Lần Sau Không Được Lấy Lý Do Này Nữa	130

42. Chương 42: Trả Thù	135
43. Chương 43: Rời Đi	139
44. Chương 44: _tu Chân Thiên_ Tình Trạng Quần Bách	142
45. Chương 45: Chỗ Ở Mới	146
46. Chương 46: Lưu Quang Yến	150
47. Chương 47: Dự Cảm Trở Thành Sự Thật	154
48. Chương 48: “tình Kiếp”	158
49. Chương 49: Ghen Tuông	164
50. Chương 50: Lôi Kiếp	167
51. Chương 51: Tâm Ý	172
52. Chương 52: Xoát Độ Tồn Tại	177
53. Chương 53: Kháng Nghị Nghiêm Trọng	181
54. Chương 54: Bóng Người Cổ Quái	185
55. Chương 55: Vì Tình Sở Khốn	188
56. Chương 56: Đỉnh Ước	191
57. Chương 57: Quên	194
58. Chương 58: Rời Đi Ngoài Ý Muốn	197
59. Chương 59: Mạt Thế Thiên_ Độ Khó: ? ? ?	200
60. Chương 60: Huyết Thống	204
61. Chương 61: Ôn Nhu Thiện Lương	208
62. Chương 62: Ban Đêm	212
63. Chương 63: Người Quen	215
64. Chương 64: Ký Ưc	219
65. Chương 65: Đánh Bừa Mà Trúng	224
66. Chương 66: Tự Cảm Thấy Mình Thật Tốt Bụng	228
67. Chương 67: Khó Hiểu Phong Tình	234
68. Chương 68: Không Đụng Tường Nam Không Quay Đầu	239
69. Chương 69: Đả Kích	243
70. Chương 70: Tự Làm Bậy	248
71. Chương 71: Vì Thanh	250

Phi Chính Quy Luyện Ái

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, mau xuyên, tổng côngNội dung chính của câu chuyện kể về nhân vật chính gặp đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-chinh-quy-luyen-ai>

1. Chương 1: __hiện Đại Thiên__ Quả Trứng

Cái tên Lục Diêu, là một truyền thuyết trong giới luật sư. Bởi vì phạm là người nào ủy thác hắn, nhất định đều sẽ vô tội. Mặc kệ chân tướng án kiện thế nào, người ủy thác cuối cùng vĩnh viễn đều được phán vô tội, có người nói hắn dùng thủ đoạn mua chuộc phán quan thậm chí chế tạo bằng chứng giả, nhưng chung quy đó chỉ là vu khống. Nghe nói thậm chí có nguyên cáo chỉ cần nghe nói luật sư của bị cáo là người này, liền lập tức khóc thét tuyệt vọng.

Nam nhân này tựa hồ vĩnh viễn có thể dựa vào một ít vật chứng nhìn như không liên quan đến án kiện, chứng minh người ủy thác hắn vô tội.

Nếu bỏ qua điểm này không nói đến, Lục Diêu hắn cũng chỉ là người thường, nhiều nhất là bộ dạng tương đối soái mà thôi, vậy vì sao hắn lại gặp phải chuyện vô nghĩa này?

Mặt không chút thay đổi nhìn vật thể tròn vo như quả trứng lơ lửng trước mặt mình, nghiêm trang tự quyết định, Lục Diêu thầm nghĩ tìm cái nồi chiên nó lên.

[Chúc mừng ngài giành được bản hệ thống nhiệm vụ, ở đây ngài sẽ có tất cả mọi thứ ngài muốn, chỉ cần ngài hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống. Mời lựa chọn loại hình nhiệm vụ, không thể cự tuyệt, có thể lựa chọn ngẫu nhiên.]

“Ngẫu nhiên.” Mặc cười, dù sao mặc kệ là nhiệm vụ gì, mình cũng không định tốn sức đi làm.

[Đinh. Thành công lựa chọn loại hình nhiệm vụ: Bệnh kiều công lược.]

“.....” Lục Diêu còn không thèm tự hỏi vì sao hệ thống này còn có ngôn ngữ internet, bệnh kiều? Đó là cái gì? Mơ hồ nghĩ đại khái là..... Biến thái?

[Thành công lấy được đầu mối nhiệm vụ chính: Chính thức kết giao với mục tiêu thời gian một năm. Số lượng mục tiêu ngẫu nhiên, mục tiêu cụ thể tùy ngài cân nhắc.]

[Đinh. Ban bố nhiệm vụ:

Số lượng mục tiêu: 1

Khó khăn: C

Thuyết minh bổ sung: Vì lần đầu ngài nhận nhiệm vụ, địa điểm vẫn là thế giới cũ không tiến hành truyền tống.]

“.....”

Phía trước hắn nghe hiểu, ý là để hắn kết giao với một tên biến thái tính danh diện mạo cụ thể thì chưa rõ, về phần thuyết minh bổ sung cuối cùng kia..... Quả thật không hiểu nổi.

Có điều hắn cũng không hứng thú đi hỏi, dù sao hắn cũng không định làm gì. Đừng đùa, ai muốn vì cái chuyện mặc danh kỳ diệu này mà đi lấy lòng một biến thái?

Lập tức, Lục Diêu chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, liền mất đi tri giác.

Một năm sau

“Tòa tuyên bố phán quyết bị cáo — vô tội.”

Lục Diêu sắc mặt như thường mỉm cười sửa sang lại tư liệu trước mặt, cũng không thèm nhìn tới sắc mặt trắng bệch của nguyên cáo, rời khỏi toà án.

Bị cáo có phạm tội hay không? Lại có quan hệ gì tới hắn, việc hắn phải làm chẳng qua là chứng minh hộ khách của mình vô tội mà thôi, trên đời này án tử nhiều như vậy, hắn căn bản không có hứng thú xác nhận chân tướng từng vụ.

Lần này người ủy thác là con trai một chính trị gia rất có danh tiếng, tội danh là buôn lậu thuốc phiện.

Khi nhận được án tử Lục Diêu quả thực cười nhạt, loại người này cho dù cuối cùng bị phán có tội, thông báo ra ngoài là đã bị xử phạt, nhưng thực tế cũng tuyệt sẽ không có chuyện gì, chẳng qua là làm bộ mà thôi.

Ở trong phòng nghỉ sửa sang lại đồ của mình, Lục Diêu đang định đi, người ủy thác hắn — một người tên là Thường Dục đi vào. Bình tĩnh mà xem xét, thì diện mạo người này thực không tồi, về phần bên trong? Ai để ý chứ.

Ngoảnh mặt làm ngơ, Lục Diêu xách túi công văn tính rời đi, Thường Dục liền mở miệng nói: “Luật sư tiên sinh, lần này thực cảm ơn ngài.” Thanh âm của y có vẻ trầm thấp, rất có từ tính.

“Đây là công việc của ta, ngài quá khách khí.” Dừng cước bộ, Lục Diêu mỉm cười trả lời.

“Nào có, đây là lần đầu tiên ta lên toà, thật khấn trương a, may mà có ngài. Có thể hân hạnh được mời ngài một bữa ăn hay không?”

Bộ dạng người vừa rồi một điểm cũng không nhìn ra khấn trương a.

Thoảng có chút không kiên nhẫn, Lục Diêu dứt khoát không hề khách sáo: “Lần này án tử có ta hay không kết cục cũng chẳng có gì khác nhau, ngài không cần như vậy.”

Thường Dục trên mặt tươi cười không chút dao động, như không có nghe đến: “Ta thường xuyên thấy ngài trên bản tin, thật sự là luật sư rất lợi hại a.”

Thường Dục nói chuyện, đồng thời dưới chân cũng chậm chậm bước về phía Lục Diêu. Lục Diêu theo bản năng lui về phía sau, khi hắn dựa vào vách tường mới phát giác không ổn: “Thỉnh tự trọng.”

Không chút để tâm lời hắn nói, Thường Dục cơ hồ dán vào Lục Diêu, tựa đầu vào vai Lục Diêu, nhẹ nhàng mà cắn vành tai hắn: “Luật sư tiên sinh tướng mạo cũng thực tuần tú lịch sự, nói vậy có rất nhiều người ái mộ ngài đi? Vừa rồi trên toà bộ dáng phản bác người đến á khẩu không trả lời được thật sự là quá tuyệt vời.”

Mày nhăn chặt, Lục Diêu lạnh lùng trả lời: “Chỉ có nữ nhân mà thôi, so ra kém ngài nam nữ ăn thông.”

“Nào có, ta đến nay vẫn là xử nam a.”

Lục Diêu một chữ cũng không tin, nhị thế gia 21 tuổi diện mạo tuấn mỹ là xử nam? Không bị AIDS đã là may rồi. Trừ phi Thường Dục y bị bất lực.

“Ta đây giữ thân trong sạch không được bằng ngài, cảm phiền cách ta xa một chút!” Trong lời Lục Diêu ẩn ẩn nộ khí.

Đối với lửa giận của Lục Diêu, Thường Dục không sợ chút nào, ngược lại tựa hồ càng thêm hưng phấn: “Ta chỉ muốn mời luật sư tiên sinh ăn cơm để thể hiện sự biết ơn mà thôi.”

Hít sâu một hơi, Lục Diêu thái dương gân xanh như ẩn như hiện: “Ta đồng ý. Không biết ngài tính mời ta đi đâu ăn gì?”

Không đáp lại, Thường Dục ngẩng đầu bỗng nhiên hôn Lục Diêu, hai tay gắt gao ngăn chặn Lục Diêu giãy dụa, đầu lưỡi không thỏa mãn liếm liếm đôi môi đối phương mím chặt, chọc Lục Diêu phẫn nộ, hung hăng cắn một phát.

Mùi máu tươi lập tức tràn ra từ giữa hai bờ môi, Thường Dục lại mặt đầy thỏa mãn, say mê chiếm đoạt trong miệng Lục Diêu.

Lục Diêu hận không thể cắn đứt vật thể mềm mềm trong miệng mình, lại ngại thân phận đối phương mà không thể thực hiện.

Rốt cuộc nhắm nháp đủ, Thường Dục mới bỏ qua cho Lục Diêu, lại không hề thả lỏng trói buộc hắn, cười nhẹ nói: “Mời ngài ăn ta có được không? Nhất định sẽ làm ngài thực vừa lòng.....”

“!”

Lục Diêu hung hăng giơ chân đá lên bụng Thường Dục, khiến y trực tiếp ngã xuống đất, trà sát cảm giác ghê tởm trên miệng nói: “Ta không có hứng với thứ không biết bị bao nhiêu người ném qua!” Nói xong liền tức giận tông cửa xông ra.

Đáng chết, hóa ra người này còn có sở thích kỳ dị này, so với loại công tử ăn chơi trác táng thuần túy còn đáng ghét hơn.

Nổi giận bùng bùng đi vài bước, Lục Diêu bỗng nhiên phát hiện túi công văn quên không cầm theo, bên trong còn có chút văn kiện trọng yếu.

Thống khổ xoay người quay lại một lần nữa, cùng lúc Lục Diêu đưa tay nắm tay nắm cửa, liền nghe trong phòng truyền ra tiếng cười thục quý dị.

Lặng lẽ mở một khe cửa, Lục Diêu bất động thanh sắc nhìn vào trong phòng.

Thường Dục vẫn ngồi dưới đất đưa lưng về phía hắn, dùng một bàn tay bịt mắt, cúi đầu không ngừng phát ra tiếng cười.

“Ha ha, cấp, ha ha ha ha..... Luật sư tiên sinh ngoài thực còn hấp dẫn hơn trên truyền hình nhiều a..... Ha ha..... Thực hưng phấn a.....”

Này quả thực là ví dụ hoàn mỹ nhất cho từ biến thái.

Tức khí mở cửa vào phòng, Lục Diêu không chút lưu tình hung hăng đá một cước vào mặt Thường Dục vừa quay đầu lại, còn như nghiền mà thêm vài cú nữa.

Có lẽ làm như vậy là không lý trí, nhưng không có ai cam nguyện để bản thân bị người khác tán thưởng như một vật phẩm.

“Ngài đã quay lại a, tư thái không ưu nhã như vậy để ngài bắt gặp thật là vạn phần hổ thẹn a.”

“Hừ.” Cười lạnh một tiếng, Lục Diêu đột nhiên cúi lưng, kề sát gương mặt đã xanh tím kia, thân thủ tà ác vỗ vỗ cái mũi Thường Dục, “Công tử chính trị gia, thật sự thiếu thao đến nước này?”

Không chút nháy mắt nhìn Lục Diêu khoái trá, Thường Dục không chút tức giận, ngược lại ha ha nở nụ cười: “Ta muốn sửa lại một quan điểm sai lầm của ngài, ta chỉ hứng thú khi ngài thao túng thôi.”

Lục Diêu hoàn toàn không tin y nói: “Đáng tiếc ta không có hứng thú với người.”

“Hứng thú cũng có thể bồi dưỡng.”

“Người có thể chậm rãi bồi dưỡng với những người khác, có lẽ ta có thể đề cử vài người có sở thích tương tự từng ủy thác ta.” Lục Diêu cười lạnh.

Đầu nhẹ nhàng cọ sát lên áo sơ mi của Lục Diêu, Thường Dục thở dài nói: “Không cần, ta thật sự thích luật sư tiên sinh mà, từ mười ba tuổi đã thích ngài, khi ngài đánh bại đối phương trên toà thật sự là mê người đến cực điểm.”

Thường Dục nhỏ hơn hắn năm tuổi, khi y mười ba tuổi..... Là thời điểm hắn mới nhận được bằng luật sư, mười tám tuổi.

Cho dù đầu óc của Lục Diêu hoàn toàn thuộc về loại hình của thiên tài, thậm chí nhiều lần nhảy lớp, nhưng vẫn không thay đổi được hạn chế về tuổi tác. Mọi người thường sẽ càng yên tâm với luật sư có kinh nghiệm phong phú, cho nên năm đó hắn nhận được ủy thác cũng chỉ có hai ba vụ, Thường Dục chú ý tới hắn tỷ lệ thật sự là nhỏ đến cực điểm.

Thử nghĩ, một công tử nhà giàu sinh hoạt ưu việt, sẽ đi chú ý tới một luật sư nhỏ vừa vào nghề? Lại nói năm nay Thường Dục đã hai mươi một, tương đương với đang nói y chú ý Lục Diêu tám năm, này không khỏi quá mức vô vấn.

Lục Diêu thở dài thương hại, công tử ca chính là công tử ca, trình độ nói dối cũng thấp như vậy.

Có điều việc cấp bách vẫn là giải quyết phiên toái trước mắt, nếu không nghĩ biện pháp, có lẽ người này sẽ quẩn hẩn một đoạn thời gian rất lâu, làm hắn phiền lại thêm phiền.

2. Chương 2: __hiện Đại Thiên__ Nơi Bảo Quản

Gọi lên một mặt cười tàn khốc, Lục Diêu cực kỳ rõ ràng, đánh bại một biến thái, phương pháp tốt nhất chính là phải biến thái hơn y, khiến y cảm thấy sợ hãi.

Vì thế Lục Diêu cầm một cái bút máy, ngón tay thon dài khi có khi không xoay tròn bút viết, mỉm cười nói với Thường Dục: “Nếu muốn truy cầu ta, ít nhất phải làm ta vừa lòng chứ? Đây là cái bút ta vẫn sử dụng, hãy giúp ta bảo quản một tháng, dùng nơi này.” Nói, Lục Diêu vỗ vỗ cái móng Thường Dục.

Lục Diêu cho rằng Thường Dục sẽ biết khó mà lui, chung quy chuyện như vậy muốn một đại thiếu gia làm thật sự quá khó khăn, nào biết Thường Dục lại thập phần kinh hỉ hỏi: “Thật sao? Nếu ta làm được người sẽ chấp nhận ta?”

Sửng sốt, Lục Diêu lập tức nhanh chóng trả lời: “Ta sẽ suy xét. Đương nhiên, mong người thân thiết hơn với nó, nếu có lúc bắt buộc phải lấy ra, hãy báo với ta trước, số của ta người biết rõ đi.”

“Đương nhiên, có điều có thể cho phép ta một tháng này được hẹn người ra ngoài không?”

“Nếu ta rảnh rồi.”

Hắn tâm tình rất tốt, bởi vì hắn xác định vị công tử này tuyệt đối chống đỡ không quá một tuần, chỉ sợ được ba ngày đã không tề rồi, cho nên đáp ứng điều này cũng không phải không thể, hơn nữa cũng có thể kiểm tra Thường Dục có thật sự nghe theo hay không.

“Như vậy, giờ mời người bỏ nó vào đi.”

Lục Diêu nói như vậy chỉ nghĩ có thể khiến Thường Dục cảm thấy càng thêm xấu hổ và giận dữ, nhưng hắn lại xem nhẹ tố chất tâm lý của nam nhân này.

Thường Dục xoay xoay vài cái quần đã cởi ra không chút trở ngại, còn móc cái hộp nhỏ từ trong túi áo ra tựa hồ là trơn tề gì đó bôi lên bút máy, hoàn toàn không chút che giấu ý đồ bất lương. Thậm chí còn cố ý quay lưng về phía Lục Diêu, để hắn có thể thấy rõ ràng cây bút máy chậm rãi tiến vào trong cơ thể Thường Dục.

Thật sự là đánh giá quá cao tính xấu hổ của người này.

Một lần nữa kéo quần lên khôi phục bộ dáng áo mũ chỉnh tề, trên mặt Thường Dục có vài tia đỏ ửng, nhưng không có một chút ý tứ thẹn thùng, ngược lại như là gọi ra từ hưng phấn.

Khụ khụ, Lục Diêu không muốn thừa nhận cảnh hương diễm vừa rồi làm hắn ấn tượng khắc sâu, vì thế ra vẻ vô sự tiến tới ôm Thường Dục, một tay còn khi có khi không xoa bóp bộ vị vừa nuốt cây bút máy kia — xúc cảm coi như không tệ.

“Tựa hồ người rất thuần thực với chuyện thể này a.” Lục Diêu trong lòng khinh thường.

Như không xương cốt bám trên người Lục Diêu, Thường Dục cười tủm tỉm nói: “Bởi vì đã diễn tập không biết bao lần trong mộng a, kỳ thật nơi này càng chờ mong ngài tự mình vào làm khách nha.”

“Ta lại cảm thấy người chơi đùa với cây bút kia đã thật khoái trá.”

“Bởi vì nó đại biểu có thể hẹn hò với ngài nha, nghĩ đến điều đó ta lại càng hưng phấn.”

Mặt không chút thay đổi đầy bị thẹn càng dựa càng gần, Lục Diêu nhắc túi công văn, lưu lại một câu “Chúc người khoái trá” liền bỏ đi.

Hiện tại đại khái có thể xác định, mục tiêu của cái nhiệm vụ bị hắt lảng quên từ lâu hẳn chính là người này. Thế nhưng vậy thì thế nào, chẳng qua là biết hệ thống kia phát nhiệm vụ đối tượng không hạn nam nữ mà thôi, Lục Diêu ngay từ đầu đã không tính nghe theo hệ thống an bài đi làm nhiệm vụ gì đó kia.

Buổi tối cách ngày, Lục Diêu còn đang chuẩn bị cho lần thẩm phán sau, lại nhận được một cuộc điện thoại gây rối.

“Luật sư tiên sinh, ta nhớ ngài.”

Đổi điện thoại qua tay trái, tay phải Lục Diêu còn đang viết viết vẽ vẽ lên giấy, cười nhạo nói: “Thế nào, mới qua một buổi chiều đã nhện không được muốn lấy ra sao?”

Bên kia điện thoại, Thường Dục đang nằm trên giường ủy khuất nói: “Sao có thể, ta chỉ là muốn hỏi ngài lúc nào rảnh.”

“Gần đây có một án tử ngộ độc thức ăn, không rảnh.”

Nói xong câu này Lục Diêu liền cúp điện thoại, tiếp tục chuyên chú vào văn kiện trên tay.

Ngày tiếp theo, hẳn lại nhận được một cuộc điện thoại: Nguyên cáo của án tử rút đơn kiện.

Không cần dùng não cũng đoán được là chuyện tốt ai làm.

Cầm di động bấm dây số vừa nhìn đã ghét, tốc độ nhận điện của đối phương thập phần kinh người.

“Luật sư tiên sinh có chuyện gì sao?”

“Không phải muốn hẹn gặp sao, trạm xe bus phố XX.”

Không chờ đối phương đáp lời, Lục Diêu cười lạnh thu hồi điện thoại, quyết định cho Thường Dục một cuộc hẹn khắc sâu tuyệt vời.

Đến khi Lục Diêu nhàn nhã đi bộ tới trạm, Thường Dục đã chờ ở đó, dựa vào cột biển báo, chung quanh có rất nhiều vị nữ tính vụng trộm nhìn y.

Vết ứ thanh trên mặt đã nhạt khó nhìn ra? Hẳn là bôi thuốc gì đó, có điều xem ra đánh vẫn quá nhẹ. Không thể không nói, Thường Dục bình thường như vậy rất có mị lực, dáng người thon dài, diện mạo tuấn mỹ, còn mặc một thân hàng hiệu, còn có phẩm vị bất phàm, nếu không phải là một tên biến thái thì Thường Dục vẫn phù hợp tiêu chuẩn làm bạn giường của hắn.

Nhìn thấy Lục Diêu đến, Thường Dục vui vẻ bước vài bước đến treo lên người hắn: “Luật sư tiên sinh, chúng ta đi đâu đây?”

“Ngồi xe công cộng này, tới trung tâm bơi lội.” Nhìn Thường Dục trở nên đại ra, tâm tình Lục Diêu tốt hơn hẳn, “Người hẳn là không vụng trộm lấy ra chứ? Thứ kia.”

Rất nhanh đã tiếp nhận đề nghị này, Thường Dục mỉm cười nói: “Đương nhiên không có, ta thập phần quý trọng cơ hội lần này đó.”

“Ta thật sự bội phục tâm tình của người. Xe đến rồi, đi thôi.”

Xe công cộng Thiên Triều, vĩnh viễn là một truyền thuyết, việc chen lấn hung tàn hơn cả đại hội thể thao dọa lui biết bao người nước ngoài, thân là đại thiếu gia cả đời chưa từng thử ngồi xe công cộng, Thường Dục thật sự là bị chen ngã trái ngã phải, bứt máy tựa hồ cũng ngã theo.....

Lục Diêu tuy cũng rất ít ngồi xe công cộng, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn Thường Dục một chút. Hắn liếc mắt nhìn Thường Dục mở mắt kinh hãi, xuất phát tâm tình hiềm khi tốt đẹp từ khi gặp người này, thân thủ kéo y một phen, để y bắt lấy mình, không đến mức tùy thời sẽ ngã xuống.

Biết điều bò lên ‘cột’, Thường Dục cả người lại lần nữa treo lên người Lục Diêu, trên mặt có chút phiếm hồng, hẳn là do bứt máy trong cơ thể gây ra.

“Luật sư tiên sinh, nơi này chen chúc quá a.” Thường Dục đáng thương hề hề nhìn Lục Diêu.

“Người có thể lựa chọn xuống xe ở trạm kế sau đó gọi người tới đón, sau đó ta sẽ tìm vị mỹ nữ đi cùng ta.”

“Thật nhẩn tâm a.....”

Động tác thân mật của hai người..... hoặc là nói Thường Dục đơn phương, dẫn tới người chung quanh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hai người.

“Ừ, xem a, hai người bên kia là gay sao?”

“Ồ chỗ đông người, thật là ghê tởm.”

“Biến thái.....”

Cho dù đang chen lấn trên xe công cộng, quanh hai người lại bị cách một khoảng không nhỏ, tựa hồ không ai nguyện ý tới gần.

Thường Dục liếc mắt những kẻ đang nhìn họ như hồng thủy mãnh thú, tiếp tục dùng cả hai tay ôm Lục Diêu: “Thật quá đáng, lại nói chúng ta biến thái a.”

Mặt không đổi sắc, Lục Diêu thủy chung nhìn chăm chú vào cảnh sắc lướt qua nhanh ngoài cửa sổ: “Người vẫn luôn là biến thái, đánh giá này thực đúng trọng tâm.”

“Nha — thật sao,” Thường Dục cũng nhìn ra ngoài xe, dùng ngữ điệu cảm thán nói, “Phụ thân cũng nói ta như vậy a, nói nếu ta ngày nào đó trở thành biến thái sát nhân cuồng hấn cũng sẽ không kinh ngạc.”

“Ta đồng ý với lời của ông ấy. Đến trạm rồi, đi thôi.”

Bởi vì hai người đều không mang đồ bơi, cho nên lâm thời mua mua quần bơi mũ bơi tại cửa hàng, Lục Diêu không bắt bẻ gì với chuyện này, Thường Dục lại như có dụng ý khác.

Trong phòng thay quần áo có không ít người, Lục Diêu tiêu sái ba hai cái đồ xông quần bơi, sau đó nhàn nhai nhìn về phía Thường Dục đầy mặt vô tội.

Thấy Lục Diêu nhìn qua, Thường Dục thu hồi tầm mắt vẫn dính trên thân người kia, lại vượt ngoài dự đoán của Lục Diêu, bình tĩnh cởi sạch rồi thay quần bơi, không chút xấu hổ.

Đây đã là cảnh giới cao nhất rồi đi?

Lục Diêu không thể không buông tha nguyện vọng muốn nhìn thấy người này lộ ra biểu tình khuất nhục.

Đứng bên cạnh hồ, Lục Diêu khiêu khích nhìn về phía Thường Dục: “Dám so không?”

Thường Dục cười sáng lạn: “Có phần thưởng không?”

“Thưởng gì?”

“Một nụ hôn.”

“Không thành vấn đề.”

Cũng không đến mức không bằng một gia hỏa phía sau còn ngậm một cây bút đi?

Sự thật chứng minh, thật sự là không bằng.

Đen mặt ngồi trong bồn nước ấm ở trung tâm bơi lội, Lục Diêu nhìn cũng không nhìn gia hỏa bên cạnh đang cố gắng giành được sự chú ý.

“Luật sư tiên sinh, ta sai rồi.” Thường Dục đáng thương hề hề nói.

“.....” Quay đầu

“Luật sư tiên sinh.....” Xoay theo

“Cút.”

“Cút đi đâu?”

Sắc mặt càng thêm đen, Lục Diêu liếc mắt vào trong hồ, hai người đều ngồi trong góc, trong hồ cũng không có người nào, hẳn là không có ai chú ý.

Hừ lạnh một tiếng, Lục Diêu thân thủ lột quần bơi của Thường Dục xuống, nếu có người nhìn đến chỗ này, hoàn toàn có thể xuyên qua nước nhìn đến chuyện xảy ra phía dưới. Không thấy có gì không ổn, Thường Dục còn rất phối hợp để tay Lục Diêu có thể thò đến phía sau.

Khi có khi không vè nặn bộ vị bóng loáng kia, Lục Diêu lại đụng đến huyết khẩu, nương theo nước làm trơn một chút, không tốn khí lực đã đâm một đầu ngón tay vào, chạm tới bút máy bên trong.

“Luật sư tiên sinh, muốn làm sao? Nơi này thực nóng thực chặt, sẽ khiến ngài thực thoải mái.” Một bên dụ hoặc, Thường Dục lại co rút bên trong kẹp lấy đầu ngón tay Lục Diêu.

“Mơ đẹp nhỉ.” Nói, đầu ngón tay Lục Diêu vừa dùng lực, liền đẩy cây bút máy xâm nhập càng sâu, Thường Dục rên rỉ một tiếng, mềm mềm tựa vào Lục Diêu.

“Ha ha, luật sư tiên sinh thực thích chơi đạo cụ sao?” Thường Dục ghé vào bên tai Lục Diêu nói, giọng nói khàn khàn mà trở nên dụ hoặc đến cực điểm.

“Xuy, cho dù ta thật sự thích, cũng sẽ không chơi với người, huống chi ta không có hứng thú với mấy thứ kia.”

Bị khinh miệt như vậy, cho dù là bất cứ người nào chỉ có một chút tôn nghiêm cũng sẽ cảm thấy phần nộ, Thường Dục lại chỉ lộ ra biểu tình mê say, lãnh khốc vô tình như thế, không hổ là người y mê luyện.

“Vậy luật sư tiên sinh thích cái gì? Ta đều có thể phụng bồi.”

“Nga?” Cố ý kéo dài âm điệu, Lục Diêu lộ ra tươi cười tà ác, “Kỳ thật ta khá thích môn xạ kích, chỉ tiếc hạng mục này vẫn luôn thiếu điểm kích tình.” Nói, Lục Diêu một tay nâng cằm Thường Dục, “Người hẳn đã từng thấy cảnh để tảo lên đầu người khác luyện độ bắn chuẩn trong TV đi?”

Nếu là người bình thường, giờ phút này nên cảm thấy sợ hãi và lui xa xa khỏi Lục Diêu, nhưng đối với một tên biến thái chân chính mà nói, đây nhiều lắm chỉ có thể xem như món khai vị, “Thì ra ngài thích trò chơi như vậy, không thành vấn đề nga, nếu là luật sư tiên sinh, cho dù bảo ta làm quả táo kia cũng không sao hết.”

Nói không chừng bảo người kia đi tìm chết y cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Nghĩ như vậy, Lục Diêu liền thật sự hỏi ra: “Nếu ta bảo người đi chết người cũng đi?”

Như là kinh ngạc trước vấn đề của Lục Diêu, Thường Dục ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt còn đeo tươi cười gợi đòn trước sau như một, “Này a, nếu luật sư tiên sinh đồng ý làm với ta trước, vậy có thể a.”

Đây đã không biết là lần thứ mấy Lục Diêu cảm thấy thất bại, dù sao đối phương không phải người bình thường, như vậy thực bình thường. Hắn an ủi bản thân như thế.

“Vì sao lại là ta? Nếu lấy góc độ một thiếu niên 13 tuổi đến suy xét, sở thích của người không hẳn phải là mấy ngôi sao mới nổi kia sao.”

“Không nghĩ tới luật sư tiên sinh khả ái như vậy, loại dựa vào diện mạo và bán rẻ tiếng cười để sinh tồn có cái gì đáng giá để thích chứ? Có lẽ có mấy kẻ ngu xuẩn mà nông cạn sẽ si mê loại đó, nhưng theo ý ta, ngài còn mê người hơn loại kia biết bao nhiêu.”

Lục Diêu cảm giác bản thân trong lúc vô tình tựa hồ bị khinh bỉ, dù rằng có lẽ đó không phải bản ý của Thường Dục, nhưng vẫn làm hắn cảm thấy khó chịu. Vì thế Lục Diêu từ trong nước đứng lên, cũng không thèm nhìn tới Thường Dục vì hắn bỗng nhiên đứng dậy mà thiếu chút nữa ngã xuống, “Đi.”

“Dạ –”

3. Chương 3: Sinh Bệnh

Sau đó, cho dù Lục Diêu thực không tình nguyện, cũng không ngăn được Thường Dục thường xuyên xuất hiện trong sinh hoạt của mình, vô luận là khi công tác hay trong ngày thường, Thường Dục tựa hồ không chỗ nào không xuất hiện, luôn có thể chọc điên hắn.

Mà hôm nay, là ngày cuối của kỳ hạn một tháng.

Hôm nay không có công tác, Lục Diêu buồn chán ngồi trong tiệm cà phê bên đường, ngẫu nhiên nhắm một ngụm cà phê đặt trước mặt mình, điều không thích hợp với tính cách ngày thường hắn thể hiện là, hắn không thích cà phê đắng, ngược lại thích mấy loại Latte vị ngòn ngọt.

Dù sao cũng không có việc gì làm, không bằng ngẫu nhiên chủ động đi tìm Thường Dục một lần? Coi như kiểm tra đột xuất tên kia có lấy bút máy ra hay không, dù sao y chẳng những cho mình địa chỉ, đến chìa khóa cũng đưa luôn, không dùng cũng phí.

Lấy cơ cho mình xong, Lục Diêu tâm tình bỗng nhiên trở nên khoái trá, thanh toán rồi ra khỏi tiệm cà phê, trực tiếp đánh xe tới khu biệt thự của Thường Dục.

Nói thật, Lục Diêu cho rằng trong nhà Thường Dục hẳn là không thiếu người hầu bảo vệ, nhưng khi hắn vào tới đại sảnh lại vẫn không thấy người nào, trong phòng trang trí hoa lệ lại lạnh lẽo kỳ cục.

Án theo logic bình thường mà nói, phòng Thường Dục hẳn là trên lầu hai.

Bằng trực giác đi đến cánh cửa phòng chừng là phòng ngủ chính, Lục Diêu mở cửa, quét mắt nhìn phòng rộng lớn phong cách đơn giản, không thấy người, ngược lại là có thanh âm truyền đến từ trong phòng tắm.

Đi đến cửa phòng tắm cẩn thận nghe ngóng, Lục Diêu lại có điểm hoài nghi lỗ tai mình, thế nào lại nghe tựa hồ là Thường Dục đang..... phun? Thật khó tin được biến thái cũng sẽ có lúc thân thể không khỏe.

Không chút do dự mở cửa, Lục Diêu liền thấy Thường Dục đang hai tay chống cạnh bồn rửa tay, sắc mặt tái nhợt nôn khan không ngừng, ngay cả có người tiến vào cũng chưa chú ý tới.

“Thế nào, chật vật thành như vậy, người đừng nói với ta là người thiên phú dị bẩm đến mức mang thai hài tử của bút máy nhé.”

Nghe thấy thanh âm của Lục Diêu, Thường Dục kinh ngạc quay đầu, liền nhìn đến Lục Diêu đang tựa vào cửa phòng tắm, mặt đầy châm chọc nhìn y.

Giây tiếp theo, Lục Diêu may mắn biết được cái gọi là quốc tuý biến kiểm, trước mặt khắc nhìn qua còn thập phần bệnh trạng Thường Dục lập tức đứng thẳng, khuôn mặt chuyển thành tươi cười không khác gì bình thường, “Luật sư tiên sinh, ngài đến thì nên nói trước cho ta biết, bộ dáng như vậy sao có thể để ngài thấy chứ?”

“Hừ, ta nghĩ chút quyền tự do thân thể ta vẫn còn có, người xác định không cần gọi 120?”

“Đương nhiên, chỉ là có chút không khỏe mà thôi.”

Lục Diêu nếu tin tưởng y thì hẳn đã không có khả năng dọa nhiều người ở pháp viện như vậy. Hừ lạnh một tiếng tương đương có khí thế, Lục Diêu nhướn mày nói, “Nói hay không?”

Thấy không thể giấu được, Thường Dục dứt khoát buông tay, thành thật khai báo, “Không có gì, chỉ là có vật ngoài ngài ra nằm trong thân thể, thực khiến người ta ghê tởm mà thôi, nhất là cái bút máy qua một tháng đã sớm không còn khí tức của ngài.”

Nhận được một đáp án như vậy là ngoài dự kiến của Lục Diêu, hắn vốn tưởng sinh bệnh hay gì đó, không nghĩ tới là vì cái này.

“Người không trộm lấy ra sao? Dù sao ta cũng sẽ không biết.”

Lục Diêu tuyệt đối không muốn thừa nhận bản thân đang quan tâm tới tên biến thái này, vì thế dùng động tác thô lỗ để che giấu bản thân, vài bước tiến lên áp Thường Dục lên bồn rửa tay, thoải mái kéo quần đùi

mặc ở nhà xuống, động tác thoáng dừng một lát, thân thủ mở vòi nước để ngón tay dính nước, mới mượn nước trơn lấy cây bút máy ôn nhiệt kia ra.

Lục Diêu cho rằng như vậy có thể khiến Thường Dục dễ chịu một chút, không nghĩ tới Thường Dục đứng dậy xong, ngược lại ủy khuất nhìn hắn, “Không phải nói để được một tháng ngài sẽ suy xét chấp nhận ta sao? Sao có thể đổi ý vào ngày cuối cùng chứ?”

Sửng sốt một chút, Lục Diêu lập tức tức giận một bàn tay chụp lên đầu Thường Dục, thuận tay ném cây bút máy vào thùng rác, “Ngu ngốc, đó là giỡn chơi người thôi.”

“Thật quá phận.....”

“Biết quá phận thì cách xa ta ra một chút.” Hiếm khi nhìn được Thường Dục ủy khuất như tiểu cầu như vậy, Lục Diêu tâm tình cũng tốt lên không ít.

“Mới không cần, ta thích nhất luật sư tiên sinh. Đã mười một giờ, ngài chờ một chút, ta đi nấu cơm cho ngài.”

Đối với việc Thường Dục biết làm cơm Lục Diêu cảm thấy thập phần kinh ngạc, có điều đã có người chủ động giải quyết vấn đề ăn uống hắn cũng rất thích ý.

Thường Dục xuống lầu, Lục Diêu liền nhàm chán lật lật xem xem trong phòng ngủ của Thường Dục, một chút cũng không cảm thấy đây là hành vi xâm phạm riêng tư cá nhân. Thuận tay kéo một ngăn kéo, Lục Diêu liền nhìn thấy một quyển album ảnh tinh xảo đặt ngay ngắn bên trong, trên bìa còn vẽ hình trái tim mắc ói.

Mở album ra, có thể nói là trong dự kiến của Lục Diêu, đập vào mắt là ảnh chụp bản thân, có ảnh chụp lúc thẩm phán, có ảnh chụp khi một mình xem xét văn kiện, cũng có ảnh ngày thường thư thả, thậm chí còn có ảnh đang làm với người khác, mặt người kia trong ảnh bị dùng bút tô xóa chẳng chừa.

Quả nhiên không thể đề cao tiết tháo của biến thái.

Nếu là Lục Diêu lúc đầu, hiện tại nói không chừng đã ghé thăm mà tránh xa căn phòng này, thế nhưng hiện tại sau khi bị Thường Dục độc hại một tháng, hắn phát hiện lực nhẫn nại của hắn đã đại đại tăng cường.

Hết hứng thú với album ảnh, Lục Diêu liền tùy tiện rút một quyển sách từ giá sách bên cạnh, để giết thời gian.

“Luật sư tiên sinh, cơm đã làm xong rồi.”

Nghe vậy, Lục Diêu buông quyển sách trên tay, cùng Thường Dục đang chờ trước cửa đi xuống lầu, vừa đi vừa hỏi: “Sẽ không làm ra thứ vũ khí sinh hóa đáng sợ nào chứ?”

“Sao sẽ như vậy chứ, nếu như vậy ta sao có thể để ngài ăn?”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Tay nghề nấu nướng của Thường Dục đích xác không tồi, một bàn đồ ăn chẳng những đẹp mắt, hương vị cũng là thượng đẳng, chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, hôm nay Thường Dục tựa hồ đặc biệt thành thật, thành thật đến dị thường.

Không nói một đồng lời ghé thăm, mà ăn cơm cũng không được mấy miếng, tác dụng của đôi đũa kia cơ hồ chỉ là gấp đồ ăn cho Lục Diêu.

“Ăn? Sao ngài lại nhìn chăm chăm ta vậy?”

Thấy Thường Dục chú ý tới, Lục Diêu liền thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nuốt đồ ăn trong miệng, trả lời, “Nhìn xem khi nào thì người té xỉu trên bàn cơm.”

Thường Dục một tay chống đầu, dường như không có việc gì cười nói, “Sao có thể té xỉu chứ, đã nói vừa rồi chỉ là có chút buồn nôn mà thôi.”

Lười xả đông xả tây với y, Lục Diêu trực tiếp buông đũa, đưa tay lên trán Thường Dục, tiếp xúc với tay trờ làn da bóng loáng còn có độ ẩm nóng bỏng.

“Người chọn gọi 120 hay lái xe tới bệnh viện.”

Bị vạch trần, Thường Dục cũng không che giấu nữa, trực tiếp tựa đầu vào vai Lục Diêu, nhu nhu nói: “Mới không cần, bệnh viện thực đáng ghét, bệnh vật này ngủ một chút là được rồi, ngài nhàm chán thì có thể về trước.”

“Ý kiến hay, sau đó ngày mai ta có thể nhận được thông báo của pháp viện. Tự mình lên lầu ngủ, ta ra ngoài mua vài thứ.”

“Dạ –”

Đội Lục Diêu mang theo một túi dược trở về, liền thấy bát đĩa trong phòng khách đã được rửa sạch đặt về vị trí cũ, thật không biết nên nói người này muốn tìm chết hay não thiếu giấy thần kinh.

Nhưng thực hiển nhiên, Thường Dục tuyệt đối là cái loại đang phấn đấu tìm đường chết. Đây là cảm tưởng Lục Diêu rút ra khi mở cửa phòng ngủ, thấy tên biến thái nào đó đang tắm, tiến lên thử một chút lại phát hiện là nước lạnh.

“Xem ra ta vẫn đánh giá cao trí lực của người, sớm biết như thế ta nên trực tiếp mua thuốc diệt chuột về.” Động tác tương đương thô lỗ khóa vòi hoa sen, Lục Diêu tùy tay xả một cái khăn tắm sát qua loa cho Thường Dục một chút, liền không kiên nhẫn ném người vào giường, không đợi Thường Dục mở miệng muốn nói gì, liền trực tiếp bị một đồng dược nhét vào miệng, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Ép buộc xong hết thấy, Lục Diêu lại đo nhiệt độ cho y, 39.8°.

“Quả nhiên vẫn nên đi bệnh viện.”

Vừa nghe đi bệnh viện, Thường Dục vội vàng nắm chặt chân, chỉ lộ ra cái đầu còn ướt sũng, ủy khuất hề hề nhìn Lục Diêu, “Không cần đi bệnh viện, thật sự ngủ một chút là tốt rồi, bằng không ngài cùng ta ngủ có được không? Phát sốt thôi mà, ngài nguyện ý bồi ta thì sẽ khỏe rất nhanh thôi.”

Lời này cũng chỉ gặp trên phim truyền hình hay trong tiểu thuyết, nếu Lục Diêu thật sự tin tưởng mình cùng y ngủ một giấc liền khỏe lại, vậy hẳn sống hai mươi mấy năm mới thật sự là uống phỉ.

Tuy rằng trong lòng khinh thường, nhưng Lục Diêu vẫn không nói cái gì, cởi áo khoác, chỉ mặc sơ mi đơn bạc, xóc một góc chăn lên chui vào, biểu tình không kiên nhẫn vươn tay ôm lấy Thường Dục, “Đám đá chặn người nhất định sẽ chết.”

Thường Dục không chút cảm thấy bản thân có chỗ nào khó chịu, cao hứng ôm lấy Lục Diêu, dùng đầu cọ cọ lên sơ mi của Lục Diêu, hít thật sâu lấy khí tức trên người Lục Diêu, “Có thể được khí tức của ngài vây quanh, thật sự là hạnh phúc a.”

“Ta cho rằng đó là hương vị bình thường từ nội tiết giống đực tiết ra, đừng nói như ta là đại thúc nặng mùi.”

Tức giận vỗ đầu Thường Dục một cái, Lục Diêu cảm giác hai đại nam nhân ôm ôm ấp ấp thật sự có chút nhàm chán, nhưng nể tình biến thái sinh bệnh, hẳn tạm thời nhẫn nại một chút.

Thường Dục gắt gao ôm eo Lục Diêu, thân thể hai người kề sát nhau, tiếng nói của Thường Dục đại khái do phát sốt, có chút rầu rĩ, “Ngài thật sự quá đáng, bình thường lãnh khốc đã thực mê người, giờ còn muốn ôn nhu như vậy, căn bản làm người ta không thể không thích ngài a.”

“.....” Lục Diêu lộ vẻ quần bách, hẳn cho rằng chỉ tự mình biết có vài thời điểm bản thân thực dễ mềm lòng, không nghĩ tới tên biến thái này lại sâu sắc như vậy. Nếu hẳn thật sự lãnh huyết như biểu hiện bình thường, thì hiện tại nên ở nhà ngồi đọc sách chứ không phải ở đây chăm bệnh nhân.

Hiển nhiên, lúc này Thường Dục không phát hiện ra Lục Diêu mất tự nhiên, ngẩng đầu nhìn Lục Diêu, nghiêm túc khẩn cầu nói: “Luật sư tiên sinh, ta thật sự yêu ngài, cũng chưa từng làm với bất luận kẻ nào. Cho nên đừng chán ghét ta có được không? Trên thế giới này chỉ có ngài chán ghét, là ta không thể thừa nhận được.”

Có thể sinh bệnh thật sự sẽ khiến người ta trở nên yếu ớt, một người bình thường không nên thân, cư nhiên lại có vẻ nhu thuận như vậy, trong thanh âm thậm chí còn có một tia vô thổ. Nếu Thường Dục bình thường

cũng im lặng nhu thuận như vậy, có khi Lục Diêu đã sớm thượng y rồi cũng nên, “..... Người đang nói mê sảng gì vậy, ta nằm đây không phải để nói chuyện với người.”

“Ta không nói, ngài đừng đi.....”

“Câm miệng mau ngủ.”

.

4. Chương 4: Gặp Lại

Đây là lần đầu tiên Lục Diêu ôm một người mà ngủ như vậy, trước kia cho dù là tình nhân ở lại qua đêm cũng tách phòng mà ngủ, mà lần đầu tiên thể nghiệm cách ngủ như vậy, vậy mà lại ngủ thực thoải mái.

Hiện giờ là mấy giờ?

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, hai mắt Lục Diêu lẳng lẳng nhìn chăm chăm trần nhà, hiển nhiên tư duy còn ở trong cõi thần tiên, chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Xì.....”

Nghe được tiếng cười, Lục Diêu lập tức quay đầu sắc bén trừng kẻ đang đứng cười trộm bên giường, Thường Dục.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta chỉ định đến gọi ngài ăn cơm, lại nhin không được nhìn nhiều hơn chốc lát.” Bộ dạng luật sư tiên sinh ngủ thật sự là khả ái, sớm biết vậy đã kiểm cameras chụp lại.

Vừa định nói giờ mới mấy giờ đã ăn cơm, ánh mắt Lục Diêu liếc đến đồng hồ treo trên tường, nhất thời sửng sốt, đã bấy giờ, mình cứ nhiên ngủ lâu như vậy?

“Xem đi, ta đã nói chút bệnh vặt, có ngài làm bạn rất nhanh liền khỏe lại.” Nói, Thường Dục còn dang cánh tay, tựa hồ muốn tỏ vẻ bản thân đã hoàn toàn khỏe mạnh.

“Rất tốt, nếu sinh mệnh người cường đến độ loài gián phải tự ti như vậy, ta đây về sau liền không cần miễn cưỡng nhân nhượng như vậy nữa. Ta đói bụng, đi ăn cơm.”

“Nếu ngài không để ý, về sau có thể chuyển đến sống cùng ta không?”

“Ngại quá, ta thực để ý.”

Dùng cơm xong, Lục Diêu an vị ở phòng khách xem TV, có điều vì hần cơ bản không xem TV, cho nên cũng chẳng kéo nổi hứng thú với mấy tiết mục kia, Thường Dục vừa rửa bát đĩa xong lấy một bình nước trái cây trong tủ lạnh ra, hỏi: “Luật sư tiên sinh, ngài uống nước trái cây không?”

“Ân.”

Nhấp một ngụm nước trái cây Thường Dục đưa qua, Lục Diêu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền thuận miệng nói, “Về sau không cần gọi ta là luật sư tiên sinh, ta không thích trong thời gian cá nhân còn động tới công tác.”

“Này thật ngoài ý muốn, ta cho rằng ngài hẳn là loại hình cuồng công tác chứ. Ta đây nên xưng hô với ngài như thế nào?”

Một chữ ‘tùy tiện’ vừa đến đầu lưỡi, Lục Diêu lại bỗng nhiên thấy ánh mắt Thường Dục lấp lánh tỏa sáng, nhất thời nuốt lời định nói xuống, “Lục Diêu.”

“Nga.” Thường Dục nhất thời thất vọng gục đầu, vốn đang muốn đề nghị xưng hô “Thân ái ” gì đó.

Lục Diêu thật sự không có hứng thú với chương trình TV, trong đầu suy tư một vòng chuyện có thể làm, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, vỗ tay nhẹ nhẹ, “Người không ngại mang ta đi dạo..... nơi tìm vui của phú nhị đại cùng quan nhị đại chứ?”

Lục Diêu thật chưa từng tới mấy nơi sống về đêm như vậy, chỉ là ngẫu nhiên đi bar uống rượu thì gặp diễm ngộ gì đó, về phần mấy nơi long xà hỗn tạp kia, hẳn thực chưa từng đặt chân qua, chủ yếu là vạn nhất bị kẻ nào quần lấy sẽ thực phiền toái, giờ có tấm mộc tốt như Thường Dục, không đi thì thực phí.

Thường Dục vốn đang tại uống nước trái cây liền sững sốt, lập tức lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Xin đừng nói như ta rất quen thuộc nơi kia vậy, tuy rằng vì ứng phó giao tế quả thực từng tới, nhưng ta vẫn phải thanh minh, ta không có hứng thú với thứ thấp kém đó!”

“Biết, đi, vô nghĩa nhiều như vậy.”

Đứng trước một club trang hoàng tráng lệ, Lục Diêu cũng không thấy bao nhiêu kinh ngạc với nơi này, liền đoán cũng đoán được, nơi đám phú nhị đại nhàn tản có thể tìm vui, cũng chỉ có nơi thế này đi, hơn nữa nói vậy bên trong không phải chỉ uống chút rượu khiêu vũ thuần khiết gì.

Mà Thường Dục bên cạnh hẳn đang đầy mặt không tình nguyện, nhìn qua thực như không muốn đưa Lục Diêu đến chỗ như thế này.

Lục Diêu đang muốn tiến vào, liền có một chiếc Porsche màu bạc đỗ phía sau bọn họ, cửa xe mở ra, từ trong xe đi xuống một nam nhân dáng người cao gầy, tướng mạo anh tuấn phong lưu, thấy Thường Dục thì ngoài ý muốn nhún mày.

“Ừ, đây không phải Thường Dục sao? Ở cái chỗ này lại nhìn thấy người thật đúng là hiếm có a, rốt cuộc quay đầu là bờ, không chơi thăm mền?”

Cái này đổi thành Lục Diêu nhún mày, nhìn qua bản thân tới một mức độ nào đó, trong vòng giao tế của Thường Dục coi như nổi danh?

Lúc này nam nhân chú ý tới nam nhân tuấn mỹ đứng bên Thường Dục, kinh ngạc tròn to mắt, “Không phải chứ, người đến bar còn tự mang tình nhân?”

“Không phải.” Giành trước Thường Dục trả lời vấn đề của nam nhân, Lục Diêu trào phúng nhếch nhếch môi cười, “Bằng hữu bình thường mà thôi. Tới nơi này tự nhiên là săn diễm, Thường đại thiếu sao có thể khó hiểu phong tình như vậy.”

“Nói cũng đúng, như vậy..... Dù sao cũng là tới tìm kích thích, người thấy ta thế nào a, tiểu mỹ nhân? Quên tự giới thiệu, ta tên La Vấn Kiệt.” Nam nhân hiển nhiên lớn mật nổi hứng thú với Lục Diêu, một tay gọi cầm Lục Diêu, hoàn toàn là bộ dạng đùa giỡn.

“Thật ngại quá, ta cho tới bây giờ còn chưa từng nghĩ tới kết giao với nam nhân.” Gạt tay kia ra, Lục Diêu mỉm cười vẫn thập phần lễ độ, lại như có vài phần châm chọc.

“Chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên.”

Bỗng nhiên, La Vấn Kiệt cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng ngược lên, có ảo giác như tiểu động vật bị mãnh thú nhìn chăm chăm, cương ngạnh quay đầu, chỉ thấy Thường Dục đứng chỗ đó, cười tủm tỉm nhìn y, lại làm người ta không cảm thấy một tia tiểu ý nào.

Này mà là bằng hữu bình thường sao?!

Không đợi Thường Dục nói cái gì, Lục Diêu liền trước một bước nâng tay kéo áo y, “Đe dọa người khác là phạm pháp, hơn nữa cực kỳ vô lễ. Đi thôi, còn đứng chỗ này thực ngớ ngẩn.”

“Rất đau a.....”

Đứng tại chỗ yên lặng nhìn Thường Dục kéo đi không chút hình tượng, La Vấn Kiệt gõ gõ đầu, nếu đoán không sai, vị kia chính là người Thường Dục thăm mền nhiều năm đi, cố tình chính mình còn hạ thủ đùa giỡn..... Thực không ngờ bị đại thiếu gia tính tình quái lạ kia nhìn chăm chăm a.

Gần đây vẫn nên thu liễm chút, tránh tên kia đi.

Một bước vào trong club, Thường Dục liền thân thủ kéo Lục Diêu lại, nhìn trộm vài lần, thấy Lục Diêu không có ý buông ra, nhất thời cười đến xuân phong đắc ý.

Nơi như thế này, phần đông là đám hồ bằng cầu hữu tự hội, hoặc là bàn bạc chuyện gì cũng sẽ đến, nhưng hiện tại chỉ có hai người bọn họ, Lục Diêu cũng không có ý muốn gọi mấy nữ nhân tới, muốn chơi lại chơi không nổi, vì thế Lục Diêu dừng cước bộ, có điểm hối hận đã đi chuyến này.

“A, người là Lục Diêu sao?”

Lục Diêu vốn muốn lôi kéo Thường Dục lại tùy tiện đổi nơi khác, kết quả sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô kinh hãi, không khỏi sửng sốt, dừng động tác, xoay người, liền nhìn đến một thanh niên dương quang dễ nhìn vội vã chạy đến trước mặt mình.

“Người.....” Nhìn qua có điểm quen mắt, Lục Diêu lại nhất thời nhớ không nổi người kia là ai.

“Thật quá phận a, nhanh như vậy đã quên ta? Ta là Từ Phó Trạch a, đại thiên tài.”

“A Trạch? Người sao lại ở đây?” Được gợi ý, ký ức về Từ Phó Trạch nhất thời tràn lên, người nọ là bạn cùng phòng của hắn khi học đại học, tuy rằng không khoa trương thường xuyên nhảy lớp như Lục Diêu, nhưng thành tích cũng là số một số hai. Lục Diêu tính tình trời sinh tương đối bất cận nhân tình, cho nên người có quan hệ tốt với hắn cơ hồ không có, mà Từ Phó Trạch miễn cưỡng xem như một. Chỉ là sau khi tốt nghiệp đại học chưa từng liên hệ qua, đại khái nguyên nhân chủ yếu là Lục Diêu lúc trước đổi số di động lại quên nói cho y.....

“Đây là club nhà ta mở nha. Ta còn định hỏi người a, người cư nhiên cũng tới mấy nơi này? Là cùng bằng hữu đến chơi?” Nói, Từ Phó Trạch thân mật cười cười nhìn Thường Dục mặt mày yên lặng đứng một bên.

“Không có gì, chỉ là bỗng nhiên nhàm chán, liền bảo hắn dẫn ta đến đây. Hắn là Thường Dục.” Nói lời này đồng thời, Lục Diêu lại nhìn Từ Phó Trạch thêm vài lần, tổng cảm giác bằng hữu này tựa hồ có điểm thay đổi, lại thấy đó chẳng qua là ảo giác của mình.

Từ Phó Trạch cười vươn một bàn tay về phía Thường Dục, “Xin chào, ta là Từ Phó Trạch, là đồng học thời đại học của Lục Diêu.”

“Hừ.” Thường Dục hoàn toàn không nề tình, hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu đi.

Không khí vốn coi như hài hòa nhất thời liền trở nên xấu hổ, Lục Diêu trừng mắt nhìn Thường Dục, quay đầu nói, “Hắn ở phương diện tinh thần có chút vấn đề, dừng động chạm hắn.”

“Khụ khụ, Lục Diêu miệng của người vẫn độc như vậy, quả nhiên trời sinh có khiếu làm luật sư.....” Tuy rằng còn có điểm xấu hổ, nhưng Từ Phó Trạch cũng không phải người tính toán chi ly, rất nhanh lại bắt đầu cười trêu chọc.

“Ta cho rằng ăn ngay nói thật là phẩm đức tốt đẹp.”

Sớm quen với tính cách của Lục Diêu, Từ Phó Trạch nhún nhún vai, làm một động tác mời hai người, “Đều đến đây này, để ta dẫn các người chơi đùa đi.”

Lục Diêu vốn định nhận, thế nhưng bận tâm bên người còn mang theo một nhân tố bất ổn định, vị đại thiếu gia này nếu bỗng nhiên động kinh lên thì hắn thật không cảm thấy mặt mũi bản thân lớn đến độ có thể trực tiếp trấn áp xuống, cho nên đành khoát tay, “Không được, nếu lần sau nhàm chán ta sẽ lại tới đây, hôm nay đi trước.”

Biết tính cách Lục Diêu, Từ Phó Trạch cũng không giữ lại, chỉ trao đổi số điện thoại với Lục Diêu rồi tiễn bọn họ ra ngoài.

Sau khi lên xe, Lục Diêu cùng Thường Dục ngồi ở ghế sau, Lục Diêu vẫn luôn cảm thấy Thường Dục cảm xúc không quá bình thường, nhưng mỗi lần quay đầu nhìn đều chỉ có thể thấy cái mặt Thường Dục trước sau như một cười đến muốn ăn đòn, nhất thời không xác định là bản thân gặp ảo giác hay là thật sự.

Tính, sớm đã biết người này là biến thái, còn rối rắm cái gì nữa.

“Luật..... Lục Diêu, cái người có tên kỳ quái kia là bằng hữu của ngài sao?”

Không nghĩ tới Thường Dục lại cảm thấy hứng thú với Từ Phó Trạch, Lục Diêu liếc mắt nhìn y, đáp: “Bạn cùng phòng thời đại học. Đầu là phú nhị đại, ta nghĩ các người hẳn có quen biết.”

“Cũng có nghĩa, hẳn và ngài rất thân quen sao? Tới trình độ nào?”

Thường Dục hơi hơi cúi đầu, tóc mái buông xuống vừa đúng che khuất thần tình của y, nghe thanh âm cũng nghe không ra có cái gì không đúng.

“Sách, trình độ gì? Đương nhiên tựa như bình thường, cùng nhau nói chuyện phiếm, khi nhàm chán thì dùng để giết thời gian.” Tuy rằng cách nói chuyện khá vô tình, nhưng đối Lục Diêu mà nói, đây đích xác liền tính là quan hệ thực thân mật – bình thường không quen hẳn đều trực tiếp không nhìn.

“Mấy chuyện đó ta cũng có thể làm được a! Ta trong mắt ngài lại được xem là gì?”

Ôm cánh tay nhìn cảnh sắc bay lướt nhanh ngoài cửa sổ xe, Lục Diêu không lưu tình chút nào dả kích: “Người? Biến thái đáng ghét đi.”

“.....”

Không có thanh âm? Tên kia không phải đơn giản như vậy đã bị dả kích chứ?

Chuyển đầu qua Thường Dục, Lục Diêu bị gương mặt ủy khuất hề hề sán lại quá gần kia làm cho hoảng sợ, tức giận lấy tay đẩy ra, “Người làm gì?!”

“Vì sao lại chán ghét ta? Rõ ràng mặc kệ ngài muốn làm cái gì ta đều sẽ bởi ngài, tốt hơn loại người kia bao nhiêu không phải sao?”

“Nếu người cho ta ấn tượng đầu tiên không phải hồng bét như vậy, có lẽ ta đã sớm làm người.”

Cho dù sau khi thân cận phát hiện người này cũng không phải mỗi thời mỗi khắc đều biến thái như vậy, thế nhưng ấn tượng trong đầu đã rất khó cải biến, Lục Diêu theo bản năng liền không định dễ dàng thỏa mãn y.

Dịch sát vào Lục Diêu, Thường Dục chơi xấu treo cả người lên người Lục Diêu, dùng giọng điệu làm nũng nói: “Đó chỉ là bởi vì thật vất vả mới gặp được ngài, quá mức hưng phấn thật sự khống chế không nổi bản thân nha, về sau ta sẽ không khiến ngài chán ghét.”

“Ta biết, cho nên câm miệng.”

.

5. Chương 5: Nói Chuyện Phiếm

Mãi cho đến lúc xe dừng lại, Lục Diêu mới đột nhiên phát hiện mình quên nói muốn trở về, cho nên giờ phút này hẳn lại một lần đứng trong nhà Thường Dục, trong lòng ảo não không thôi bản thân thế nào ở cạnh người này lâu liền biến thành ngu xuẩn.

Lục Diêu ở trong thư phòng của Thường Dục dùng máy tính xem tin tức, Thường Dục an vị một bên, ngẫu nhiên nói được mấy câu.

“Lục Diêu, gia đình ngài có những ai?”

Ngón tay đánh bàn phím của Lục Diêu tạm dừng một chút, lập tức hỏi ngược lại, “Ta nghĩ người hẳn đã sớm điều tra cặn kẽ về ta rồi chứ.”

Thường Dục lắc đầu, “Không có, nếu làm như vậy, chẳng phải là để thủ hạ cũng biết chuyện của ngài sao? Ngài là của một mình ta, mới không để bọn họ chia sẻ.”

Cái này mà gọi là chia sẻ? Lục Diêu cảm giác tư duy của mình cùng Thường Dục không cùng một kênh tần, “Muốn ta nhắc nhở người album ảnh trong ngăn kéo kia đã xâm phạm quyền riêng tư sao?”

“Cái đó là ngoại lệ nha, bởi vì nếu không được thấy ngài thời gian dài như vậy, ta thực sẽ sống không nổi a.”

Tiếp tục đối chất với người này chỉ có thể khiến bản thân không nói được gì.

Sau khi suy ra kết luận, Lục Diêu liền không rồi rã chuyện này nữa, “Cha mẹ đã sớm chết, hình như là lúc ta mười ba hay mười bốn tuổi, tai nạn máy bay, không có anh chị em.”

Tính cách lãnh đạm trời sinh, Lục Diêu khi đề cập tới chuyện này cũng không thấy khổ sở gì, còn có một phần nguyên nhân, là vì trong trí nhớ hữu hạn của hắn, cha và mẹ mỗi ngày đều vội vàng công tác, cũng chưa từng ân cần hỏi han quan tâm đến hắn, sinh ra trong một gia đình như vậy thân tình đậm bạc cũng là bình thường.

Mà Thường Dục cũng nhìn ra Lục Diêu không thêm để ý, cho nên cũng không có lời an ủi nào mà nói, “Như vậy a, ngài hoàn toàn không giống ta nha, chẳng những có một đôi cha mẹ cứng nhắc lại đáng ghét, còn có em gái không học vấn không nghề nghiệp chỉ biết chơi nhạc.”

“Xét từ phương diện gen, ta cơ bản có thể tưởng tượng được bọn họ là cái dạng gì.” Ánh mắt Lục Diêu một khắc cũng không rời màn hình, thần nhiên nói.

“Thực đáng tiếc, thể lực trong tay ta hiện tại còn chưa đủ, có lẽ không giấu được cha, cho nên nếu lão già ấy ngày nào đó tìm đến ngài, mong ngài nhất định không cần vì thế mà sinh khí, nếu lão dám dă thương ngài, ta tất nhiên sẽ tự tay giết lão.”

Trong thanh âm của Thường Dục chứa đựng sát khí, rõ rệt đến mức Lục Diêu nhìn không được liếc qua, cái loại chán ghét này hiển nhiên không phải đơn giản vì phản nghịch, Thường Dục thật sự lòng mang sát khí với cha mình, hơn nữa không phải là vì hắn, ít nhất cho tới bây giờ thì không phải.

Mặc dù có điểm tò mò vì sao quan hệ phụ tử hai người lại cương ngạnh đến nước này, nhưng Lục Diêu không phải sẽ vì tò mò mà nói lời lung tung ngu ngốc, cho nên xem như bản thân chưa nghe được cái gì, cứ theo lẽ thường châm chọc nói, “Ta cũng không phải nữ nhân nhu nhược cần bảo hộ.”

“Ngài đương nhiên không phải nữ nhân, mà là người tối trần ái của ta.”

Mấy lời buồn nôn như vậy của Thường Dục cũng không phải lần đầu Lục Diêu nghe được, cho nên mặc dù rất nhiều nữ nhân nghe được một câu như vậy khả năng sẽ cảm động rút nước mắt, thì hắn cũng không có bất cứ phản ứng gì, ngược lại thở dài, “Người đến cùng phải thế nào mới buông tay?”

“Rất đơn giản a, giết ta.”

Lục Diêu rút cuộc nhìn không được chấp lấy cuốn sách trên bàn ném Thường Dục.

“..... Tóm lại, ta cho rằng bị cáo không có hành vi xuất quỹ, quan hệ với Chu nữ sĩ thuộc về nhân tế kết giao bình thường, hết thấy chỉ là do nguyên cáo nữ sĩ suy diễn.”

Búa trong tay thẩm phán gõ xuống, như Lục Diêu sở liệu, tuyên cáo bị cáo vô tội.

Mà nữ nhân đứng trên bàn nguyên cáo lập tức khóc lên tuyệt vọng, khuôn mặt trang dung khéo léo đều bị nước mắt làm nhòe, thanh âm bén nhọn hô lớn: “Lục Diêu! Người ăn nói bừa bãi! Người rõ ràng biết nam nhân này căn bản không phải vô tội, người một chút nhân tính đều không có sao!”

Lục Diêu coi như chưa nghe được gì, xếp lại tài liệu liền rời khỏi toà án, vừa đi ra khỏi phòng xét xử, nữ nhân ban này liền ngăn trước mặt hắn, Lục Diêu mặt không chút thay đổi nói, “Hà nữ sĩ, còn có việc gì sao?”

Hà Hữu Chỉ phần hận trừng nam nhân trước mặt này, hận không thể lột da rút gân hắn, “Vì cái gì! Nam nhân kia cùng nữ nhân khác câu tam đáp tứ, ta chẳng qua là muốn ly hôn với hắn mà thôi, người vì cái gì lại làm như vậy?!”

Loại người này Lục Diêu đã gặp nhiều lắm, chung quy nghề luật sư này, không phải lần nào người ủy thác cũng đều thực sự vô tội, hắn đã sớm thích ứng, “Ta chỉ đang hoàn thành công việc của ta mà thôi, thỉnh tự trọng.”

Dứt lời, Lục Diêu liền vòng qua Hà Hữu Chỉ đi thẳng.

“Người sẽ gặp báo ứng! Người chết không được tử tế!!”

Đây là lần thứ mấy bị nói như vậy? Không nhớ rõ, không đến trăm lần thì cũng mấy chục lần đi, đại khái vậy?

Sau khi rời đi, di động của Lục Diêu liên vang lên, nhìn thoáng màn hình, là Từ Phó Trạch.

“Uy.”

“Lục Diêu, ta là A Trạch, người hiện tại có rảnh không? Muốn tới quán cà phê uống một chén không?”

Lục Diêu suy tư một chút, xác định hôm nay mình không có việc gì khác mới trả lời: “Được.”

“Àn, vậy liền tới nhà ở phố XX, lát gặp sau.”

Hai người ngồi trong một quán cà phê được trang trí phong cách giản dị, phát một bài nhạc thư thái, hai nam nhân tướng mạo không tầm thường như vậy ngồi cùng nhau, vô luận là trong quán cà phê hay ngoài cửa sổ thủy tinh, đều không thiếu ánh nhìn chăm chú của nữ nhân.

Hiển nhiên hai người đã quen với ánh mắt như vậy, Từ Phó Trạch uống ngụm cà phê, oán giận nói:

“Quả là đã lâu chưa cùng nhau ra ngoài, thật là, người đổi số di động mà lại không nói trước một tiếng.”

Lục Diêu nhún vai, tỏ vẻ bản thân thật sự đã quên, Từ Phó Trạch đang muốn nói thêm gì, di động Lục Diêu lại vang lên, mở ra nhìn thoáng qua, là tin nhắn của Thường Dục: [Ngài đang làm gì vậy? Vẫn đang bận sao?]

Hiện tại Lục Diêu cơ bản đã quen việc thường xuyên bị Thường Dục gây rối, hồi âm: [Uống cà phê.]

“Tin nhắn sao? Sẽ không phải Thường Dục lừa trước chứ?”

Thấy Lục Diêu gật đầu, Từ Phó Trạch không khỏi nhăn mày, “Thật sự là hửn? Ta lần trước vốn định nói với người, chẳng qua hửn đang ở đó khó mà nói, người vẫn nên cách hửn xa một chút thì tốt hơn.”

“Vì cái gì?”

Từ Phó Trạch vừa dùng muỗng nhỏ khuấy cà phê, vừa sắp xếp một chút ngôn ngữ, “Ta nghe nói Thường gia rất loạn, hơn nữa tính cách tên Thường Dục kia cũng thật sự không bình thường, chuyện đó trong giới chúng ta cũng không phải bí mật gì.” Y cũng biết Lục Diêu không để ý khác biệt gia thế giữa bọn họ nên mới nói trắng ra như vậy.

“Còn có chính là một lần gần mười năm trước, Thường Dục và Thường Duệ Tùng, chính là cha hửn, náo loạn chuyện gì đó, thế nhưng sự tình cụ thể bị Thường gia áp chế xuống, không ai biết đến cùng đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết từ đó về sau quan hệ giữa Thường Dục và cha hửn hạ xuống đến âm cực luôn, trước kia tuy rằng Thường Dục tính cách vẫn âm u, song sau này lại bị chẩn đoán có bệnh về mặt tinh thần, khá nóng nảy, nghe nói còn có khuynh hướng bạo lực, giảng co gần hai năm mới bắt đầu có chuyển biến tốt.”

Một hơi nói cả tràng, Từ Phó Trạch hít một hơi, nhấp một ngụm cà phê mới tiếp tục nói, “Mấy năm trước Thường Dục còn công nhiên ở giữa đám phú nhị đại nói, hửn thích một người, nói ai dám động người nọ thì nhất định phải chết, lại không nói người nọ là ai, làm một trận khiến nhân tâm hoảng sợ. Cho nên ta mới đề nghị người đừng thân cận với người nọ quá, chung quy loại bệnh tâm thần này, ai biết chịu chút kích thích có thể tái phát hay không, vạn nhất đả thương đến người sẽ không tốt.”

Y không nói, Lục Diêu thật không biết sau lưng Thường Dục lại có cổ sự phức tạp như vậy, tuy rằng không sợ Thường Dục bỗng nhiên phát bệnh thần kinh, nhưng vẫn có chút để ý, hửn tuyệt không cho rằng đây là đang quan tâm tới tên tử biến thái kia.

“Lục Diêu? Thế nào lại không nói lời nào? Bị dọa?”

Buông cái chén, Lục Diêu ngẩng đầu nhìn Từ Phó Trạch, “Nếu ta nói, người Thường Dục thích kia chính là ta thì sao?”

“Phanh!”

“Người nói cái gì?!”

Lập tức, tất cả mọi người trong quán cà phê đều nhìn về phía Từ Phó Trạch kích động đập bàn bật dậy.

“A Trạch, bình tĩnh một chút.”

Biết bản thân thất thố, Từ Phó Trạch vội vàng ngồi xuống, lại vẫn không thể bình tĩnh nổi, “Người đang nói đùa đi, thời điểm đó các người tuyệt đối còn chưa quen biết a!”

“Ta đích xác là gần đây mới biết đến hần, nhưng chính hần nói là tám năm trước đã bắt đầu thích ta.” Đối với điều này, ngay cả chính hần cũng hiểu thật sự quá mức vớ vẩn, “Nói không chừng quả thật là bệnh thần kinh hần phát tác đi, không chừng qua hai ngày sẽ quên mất ta đi.”

“..... Các người duy trì liên lạc bao lâu rồi?”

“Gần..... Hai tháng đi.....”

“Hai tháng.....” Từ Phó Trạch thì thào tự nói, phút chốc biến sắc, “Hai tháng trước, vậy không phải lúc Thường Dục vừa về nước sao? Hần cư nhiên vừa về nước đã đi tìm người?”

“.....” Đối với câu này, Lục Diêu yên lặng tỏ vẻ hần nghe không hiểu.

Thấy Lục Diêu đầy mặt mờ mịt, Từ Phó Trạch chủ động giải thích, “Bệnh tâm thần của Thường Dục vừa tốt lên đại khái nửa năm, liền bị đưa tới Canada, mãi cho đến hai tháng trước mới về nước.”

Như vậy có phải có thể nghĩ rằng: Thường Dục vì Lục Diêu mới trở về.

“Lục Diêu, chuyện này dường như có chút hệ trọng.....”

Lục Diêu thừa nhận bản thân lý giải đối với Thường Dục thiếu càng thêm thiếu, thậm chí có thể nói căn bản là không có, tuy rằng bình thường ở chung nhìn qua như rất quen thuộc, nhưng thực tế đối với Thường Dục, ngay cả Từ Phó Trạch đều biết nhiều hơn hần, hơn nữa trong lòng Lục Diêu cũng không phân Thường Dục vào phạm vi người quen.

“Tạm tạm, tuy rằng tên kia rất biến thái, nhưng ít ra còn chưa làm cái gì thương tổn đến ta. Hơn nữa nếu thật sự như vậy, hiện tại hần kẻ cần kinh hoảng phải là người.”

Ý tại ngôn ngoại, chính là Từ Phó Trạch cách hần gần như vậy, nếu vận khí không tốt khả năng sẽ bị Thường Dục ngầm loại bỏ.

Từ Phó Trạch còn rất phối hợp lộ ra biểu tình điềm đạm đáng yêu, “Vậy làm sao được, người bảo hộ người ta đi?”

“Ta nghĩ, ta nên ủng hộ hần làm như vậy.”

Phía sau có gia tộc làm chỗ dựa, Từ Phó Trạch tự nhiên không cần hần bận tâm đến, Lục Diêu mắt nhìn đồng hồ, đã là năm giờ chiều, vì thế liền dứt khoát đứng lên, “Ta về đây.”

“Ân, ta ngồi thêm chút lát, tiêu hóa kinh hách người cho ta.”

6. Chương 6: Quà Sinh Nhật

Lục Diêu ngồi xe đến, bởi vì hần căn bản không mua xe. Ngược lại không phải mua không nổi, chỉ là trình độ lái xe của hần thật sự khiến thầy dạy lái không có cách nào làm trái lương tâm mà cấp giấy phép cho hần được, cho nên cũng rất tự giác dứt khoát không mua xe.

Đang lúc hần đứng ven đường đợi xe, một chiếc siêu xe xám bạc đi chậm dần, dừng trước mặt hần.

Cửa kính phía sau kéo xuống, một nam nhân trung niên mặc tây trang thủ công giá trị xa xỉ cười cười với hần, “Lên xe đi, Lục tiên sinh, ta muốn nói chuyện với ngài.”

Đối với loại người rõ ràng đứng trên địa vị cao thế này, cho dù Lục Diêu cự tuyệt cũng không tác dụng gì, mà thái độ của người này cũng không như có ác ý. Lục Diêu một bên suy tư, một bên kéo cửa xe ngồi vào.

“Chào ngài, ta là Thường Duệ Tùng, Lục tiên sinh với con trai ta hẳn là người quen đi?”

Nghe đến danh tự vừa mới được đề cập tới, Lục Diêu giật mình, đối với mục đích chuyến này của Thường Duệ Tùng cũng có suy đoán đại khái, “Đúng vậy.”

Thường Duệ Tùng cười đến ôn hòa, đáy mắt lại không có một tia ôn hòa đáng nói, “Khuyến tử thật đã gây thêm phiền toái cho ngài, con trai lớn, ta làm phụ thân cũng quản không nổi, ta nghe nói khuyến tử có làm chút chuyện khiến ngài phiền não, thật sự xin lỗi.”

Lời thoại dối trá hơn Lục Diêu cũng đã gặp nhiều, ứng phó cũng thuận buồm xuôi gió, “Nào dám, quý công tử khí độ bất phạm, làm người xử sự cũng không chỗ xoi mói. Không biết Thường tiên sinh tìm ta có chuyện gì?”

Thấy Lục Diêu nói như vậy, Thường Duệ Tùng cũng thập phần vừa lòng, “Là như vậy, ta là hi vọng ngài không cần tiếp tục tiếp xúc với khuyến tử, ta biết ngài cũng không phải đồng tính luyến ái, cho nên hi vọng ngài có thể cự tuyệt yêu cầu qua lại của khuyến tử, chung quy Thường gia còn cần nổi dôi tông đường. Đương nhiên, để bồi thường, chút tâm ý này xin hãy nhận lấy.”

Tiếp nhận chi phiếu Thường Duệ Tùng rút ra từ trong túi áo, Lục Diêu nhìn thoáng qua con số trên mặt, liền đẩy trả Thường Duệ Tùng, “Thực xin lỗi, ta không thể nhận nó.”

Không nghĩ tới Lục Diêu sẽ cự tuyệt, sắc mặt Thường Duệ Tùng bắt đầu không dễ coi, “Lục tiên sinh ngại ít?”

Lục Diêu lắc đầu, “Không, chỉ là ta không giải quyết nổi yêu cầu của ngài. Ngài hẳn cũng biết, ta đã sớm cự tuyệt Thường Dục rất nhiều lần, nhưng hành vi cá nhân của hẳn ta không có quyền can thiệp, mong ngài tìm phương pháp khác.”

Dứt lời, Lục Diêu liền xuống xe, hẳn tự nhận điều bản thân nên nói đều đã nói, về mặt lễ nghĩa cũng không có thất lễ, hơn nữa yêu cầu của Thường Duệ Tùng hẳn quả thật không có biện pháp.

Xem biểu hiện bên ngoài, tựa hồ Thường Duệ Tùng không khác gì một nam nhân địa vị cao bình thường không hi vọng nhi tử mình thích nam nhân, từ thái độ này cũng nhìn không ra lão quan tâm Thường Dục tới mức nào, chỉ có thể nói Thường gia thật sự là gia đình cổ quái, chỉ sợ còn lại Thường phu nhân cùng Thường tiểu thư, cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Thiết, dù sao mấy thứ này cũng không liên quan tới hẳn.

Về mặt tối tăm nhìn Lục Diêu lên một chiếc taxi rời đi, Thường Duệ Tùng cầm điện thoại bấm một dãy số, “Xin chào, ta là Thường Duệ Tùng, ta có một đề nghị muốn bàn với ngài.....”

Khi Lục Diêu về nhà, phát hiện trong phòng bếp truyền ra tiếng xào nấu, điều đầu tiên hẳn nghĩ đến cư nhiên không phải trộm hay cướp, mà là.....

“Thường Dục?”

Nghe thấy thanh âm, Thường Dục lập tức từ phòng bếp chạy ra, còn thất một cái tạp dề thập phần bình dị, nhìn thấy Lục Diêu, lập tức cười sáng lạn, “Hoan nghênh ngài trở về.”

Đã lười hỏi Thường Dục làm thế nào có được chìa khóa nhà hẳn, Lục Diêu ngồi vào sofa chờ ăn cơm, không nói chuyện hôm nay gặp được Thường Duệ Tùng cho Thường Dục biết, trực giác nói cho hẳn rằng làm vậy chỉ gây thêm rắc rối.

Đồ ăn vẫn là mỹ vị trước sau như một, Lục Diêu lại không chút hứng thú, hẳn còn đang suy nghĩ về cuộc đối thoại với Từ Phó Trạch hôm nay, nếu thật như y nói, quan hệ của Thường Dục với trong nhà cường ngạnh đến trình độ như vậy, thì hiện tại Thường Dục thường xuyên qua lại với hẳn hẳn đang chịu áp lực cực lớn, nếu Từ Phó Trạch không nói, hẳn thật đúng là nhìn không ra.

“Ngài sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Ta lại đi làm một lần nữa!”

“Không phải.” Gọi lại Thường Dục đang muốn đứng dậy, Lục Diêu tâm tình phức tạp quan sát y một lúc lâu, “Người không có huynh đệ không phải sao? Nếu vậy theo đuổi một nam nhân, người nhà người sẽ không ngăn cản sao?”

Vốn đang thập phần lo lắng, Thường Dục nghe vậy, thần sắc lập tức trầm xuống, “Là phụ thân ta làm cái gì sao? Ngài không sao chứ?”

“Không có, chỉ là nghe A Trạch nói chút chuyện, tò mò mà thôi, không muốn nói thì thôi.”

Nghe Lục Diêu nói như vậy, Thường Dục mới lại cười lên, “Hóa ra là như vậy a, không sao hết, những người đó sao quan trọng bằng ngài chứ? Dù sao bọn họ cũng không làm gì được ta.”

Tuy rằng không biết Thường Dục lấy phần tin này từ đâu, nhưng lòng hiếu kỳ của Lục Diêu cũng không quá dồi dào, vì thế cũng không nói gì nữa, vui đầu ăn cơm. Lại nói tiếp, dưới tình huống bình thường Thường Dục thật đúng là nhìn không ra, y trước đây cứ nhiên còn từng bị chẩn đoán bệnh về mặt tinh thần.

Ăn ăn, Lục Diêu liền phát hiện Thường Dục ngồi bên cạnh vẫn luôn trộm ngắm mình, rõ ràng là bộ dạng có chuyện muốn nói, cố tình lại không nói câu, Lục Diêu không kiên nhẫn, “Có chuyện?”

Bị nhìn thấu, Thường Dục cũng không che giấu nữa, đáng thương hể hể nhìn Lục Diêu, ánh mắt kia cực kỳ giống súng vật, “Là như vậy, hai mươi lăm tháng sau là sinh nhật của ta.....”

“Cho nên?” Hiện tại không phải mới mừng năm sao? Còn tới gần hai tháng nữa.

“Trong nhà sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho ta.....”

“Sau đó?”

“Ta muốn nhờ ngài đi giúp ta..... Không thì phụ thân nhất định sẽ mượn cơ hội này làm đám hỏi cho ta.....”

“Không đi.” Lục Diêu trả lời như đinh đóng cột, không chút do dự.

Thường Dục thực thụ thương nhìn Lục Diêu.

“Nhìn cũng vô dụng.”

Lục Diêu hiểu rõ thật sự, đám hỏi chỉ sợ là lấy cớ, Thường Dục chẳng qua là hi vọng mượn tiệc sinh nhật này tuyên cáo quan hệ tình lữ của bọn họ mà thôi, thế nhưng, hắn cũng không nhớ rõ mình với người này là tình lữ từ lúc nào. Hơn nữa loại tiệc thượng lưu nhân sĩ này hiển nhiên sẽ tràn ngập đối trá lại vô vị.

Có điều nếu là quà sinh nhật..... Hiện tại hắn cùng Thường Dục coi như thân quen được bao nhiêu, không tặng cái gì thì không phù hợp lễ tiết của hắn.

“Cuối tuần ta rảnh, xem phim không? Coi như là tặng quà sinh nhật trước.”

Lục Diêu vẫn là Lục Diêu, dù là quà sinh nhật, cũng lười phí tâm tư suy nghĩ, tuy rằng đối với Thường Dục mà nói phần lễ vật này đã đủ khiến y vui vẻ.

“Hảo hảo ăn cơm, còn lâu mới tới cuối tuần, về xem phim người phụ trách, xem gì tùy người.”

“Dạ ~”

Liếc mắt nhìn Thường Dục vì một món quà nhỏ bé căn bản không đáng nói của hắn mà cao hứng không khép miệng được, bản thân Lục Diêu cũng không phát hiện, khóe miệng mình cũng bất giác hơi hơi nhếch lên, không phải cười lạnh, mà là chân chính mỉm cười.

Người này, có đôi khi thật đúng là gốc ghé đáng yêu.

Một tuần trôi qua coi như yên bình, thời gian đó Từ Phó Trạch có gọi điện cho hắn, nhắc hắn phải cẩn thận một chút với người Thường gia, trừ việc này hết thấy đều không có gì đặc biệt.

Đối với Lục Diêu mà nói, chủ nhật rất nhanh đã đến, mà đối với Thường Dục, lại cảm thấy một tuần không khỏi quá dài, thật vất vả chịu đựng đến chủ nhật, sáng sớm sáu giờ đã gọi cho Lục Diêu. Lục Diêu có đôi chút bực bội khi rời giường, bị di động vang không ngừng làm phiền mà bốc hỏa, trực tiếp tắt máy.

Đợi đến khoảng chín giờ, Lục Diêu tỉnh ngủ mở di động, liền bị một chuỗi dài cuộc gọi nhờ hù dọa, xấp xỉ năm phút lại có một cuộc từ Thường Dục, tin nhắn cũng tới mấy chục tin.

Thật là, xem phim có cần phải nghiêm túc tới vậy không? Gọi lại cho Thường Dục, điện thoại vang không đến ba giây liền được nhận.

“Uy, rap nào, mấy giờ?” Thanh âm của Lục Diêu còn mang theo chút khàn khàn vừa tỉnh ngủ, đầu kia điện thoại Thường Dục nghe được tâm tình liền kích động.

“Rap XX, hai giờ chiều nay, phim kinh dị được chứ?”

“Tùy người.”

Nói xong, Lục Diêu liền tắt điện thoại, rửa mặt rồi ở nhà thư thư phục phục trải qua một buổi sáng, rap chiếu phim kia cách đây không xa, nhưng vẫn phải đến trước vào phòng, cho nên Lục Diêu xuất phát từ một rười, đến cửa rạp chiếu phim vừa đúng một giờ năm mươi.

Thường Dục tới sớm lập tức phát hiện ra Lục Diêu, vừa vẫy vẫy vừa chạy tới. Nhìn ra được hôm nay Thường Dục cố ý trang điểm một phen, mặc cái áo khoác màu lam nhạt, tai trái đeo khuyên nhỏ màu ngân bạch, cả người tản mát ra hơi thở luyến ái, không biết đánh vỡ bao nhiêu trái tim thiếu nữ. So sánh thì, Lục Diêu chỉ mặc T-shirt trắng và quần âu, thật sự rất tùy ý.

Trên tay Thường Dục ôm không ít đồ ăn vặt, trước khi vào phòng lại nhờ Lục Diêu ôm một chút, bản thân lại chạy đi mua bỏng.

Này chính là hình tượng tuổi mới lớn lần đầu biết yêu, Lục Diêu nhìn mà bất đắc dĩ.

Mang bao đồ ăn vặt lớn chờ trước cửa, một người từ trong rạp đi ra không cẩn thận đụng vào Lục Diêu, đồ rớt xuống đất, đối phương liên tục xin lỗi, Lục Diêu cũng không để ý, xua tay tỏ vẻ không vấn đề gì.

Đương lúc Lục Diêu cúi lưng nhặt đồ ăn vặt vung vãi trên đất, nam nhân bên cạnh bỗng nhiên trở mặt, cầm một cái khăn tay tẩm thuốc bột lên mũi Lục Diêu, một tay gắt gao chế trụ động tác của Lục Diêu, Lục Diêu có tâm phản kháng, bất đắc dĩ vì sự tình phát sinh đột ngột, hắn đã hít không ít thuốc, muốn nín thở thì đã chậm, trước mắt bỗng tối đen liền hôn mê bất tỉnh, bị nam nhân nhanh chóng khiêng vào một chiếc xe đỗ ven đường.

Lục Diêu đứng chỗ tương đối vắng, vốn không có ai, mà động tác hai người này lại không phát ra bất cứ động tĩnh gì, lại nói chẳng qua chỉ mất vài giây, người lại đều đã đi vào xem phim, tự nhiên không bị chú ý tới.

“Rầm”

Bịch bỏng rơi trên mặt đất, vung vãi đầy đất, đồng tử Thường Dục đột nhiên co rút lại, nhìn đông hỗn độn kia, lão đảo lui về phía sau hai bước, như là không dám tin. Nhưng chỉ duy trì thời gian ngắn ngủi, rất nhanh, thần tình Thường Dục trở nên âm lãnh đến cực điểm, như một con độc xà, lựa người mà cắn.

Là ai, là ai cư nhiên dám động tới Lục Diêu?

7. Chương 7: Bắt Cóc Tổng Tiền

Khi Lục Diêu tỉnh lại đầu còn có chút choáng váng, hoạt động thân thể một chút, phát hiện tay chân đều bị trói chặt, mà lại không bị mất hần, xem ra đối phương tương đối tự tin.

“Hừ, người tỉnh?”

Khó khăn ngẩng đầu, Lục Diêu kinh ngạc phát hiện nữ nhân ngồi cách đó không xa hóa ra là Hà Hữu Chỉ, bên cạnh còn đứng vài tên bảo tiêu cao lớn, bản thân đang ở trong một gian giống như tầng hầm, đối phương

giờ phút này đang âm độc trường hãn, gương mặt xinh đẹp vì căm ghét mà vặn vẹo biến hình, có vẻ vô cùng dữ tợn.

“Ta đã sớm nói, người sẽ trả giá đại giới! Chẳng qua cũng xứng đáng, ai kêu người giúp tiện nhân kia? Tiện nhân kia vì một hồ ly tinh, vứt bỏ ta thì thôi, ngay cả hài tử trong bụng ta cũng không bỏ qua, ta muốn người đền mạng cho hài tử của ta!”

“Muốn báo thù, người không nên tìm ta.” Tuy rằng Lục Diêu bị không ít bị cáo thóa mạ, nhưng gặp kẻ không lý trí như vậy vẫn là lần đầu, không khỏi chau mi.

“Ha ha ha ha, yên tâm, tiện nhân cùng hồ ly tinh kia cũng chẳng tốt đẹp hơn đâu! Ta đường đường tiểu thư của Hà gia gả cho hãn, hãn dám đối xử với ta như vậy, sao có thể cho hãn ăn trái ngon chứ!” Hà Hữu Chỉ khoái ý bật cười, tiếng cười dị thường bén nhọn chói tai, đối lập hoàn toàn, Thường Dục bình thường phát ra tiếng cười ngây ngô nghe vào thoải mái hơn.

Lục Diêu cũng có nghe qua về Hà gia, đó cũng là Từ Phó Trạch nói với hãn, nghe nói Hà gia này có chút quan hệ với hắc bang.....

“Người nên biết, giết người là phạm pháp.”

Lời này như kích thích đến Hà Hữu Chỉ, ả bật dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt Lục Diêu, nâng giày cao gót hung hăng đá vào bụng Lục Diêu, đau đến mức cơ thể Lục Diêu theo bản năng co rút lại, “Phạm pháp? Người cảm thấy ta đã làm đến bước này, còn phải sợ phạm pháp sao?! Nếu ta sợ phạm pháp, người cho rằng người hiện tại sẽ không bị bịt mắt?! Là người bức ta! Ta vốn không muốn để trong nhà ra mặt hỗ trợ a!”

Nữ nhân này điên rồi!

Hà Hữu Chỉ dường như thập phần vừa lòng trước biểu cảm đau đớn của Lục Diêu, mỗi một câu nói lại ngoan lực đá Lục Diêu một cái, “Đau không? Đau không? Hài tử còn chưa xuất thế của ta cũng đau như vậy đấy! Không, còn đau hơn nhiều! Ha ha ha ha ha, Người thì đáng gì?! Chẳng qua là lừa được đại thiếu gia Thường gia yêu thích, liền đắc ý vong hình!”

Biết bản thân giờ phút này mặc kệ nói cái gì cũng chỉ kích thích Hà Hữu Chỉ thêm mà thôi, Lục Diêu dứt khoát một câu cũng không nói, căn bản cũng nói không nên lời, bờ môi của hãn đã bị chính mình cắn đến tràn máu tươi, trên người không cần nhìn cũng biết đã từng mảng xanh tím.

“Đồng tính luyến ái ghê tởm! Biến thái! Kẻ như người, đứng với tên tâm thần Thường Dục kia ngược lại vừa xứng đôi a!” Hà Hữu Chỉ hãn là đã mệt mỏi, dừng lại không đá Lục Diêu nữa, dùng mũi giày cứng rắn khơi cảm Lục Diêu, nhìn hãn sắc mặt trắng bệch, cười lạnh, “Người cũng không cần trông cậy vào thân ái của người sẽ đến cứu người, nơi này vô cùng bí mật, cho dù là hãn cũng tìm không ra! Ta muốn tra tấn người đến chết, dù sao người cũng không có người nhà, muốn người biến mất cũng rất dễ dàng! Các người, đánh cho ta! Có điều đừng đánh chết quá nhanh!”

Mấy tên bảo tiêu nhận được mệnh lệnh, lập tức tiến lên bắt đầu đấm đá, Lục Diêu đau đến gần như mất tri giác, trong óc mơ mơ màng màng nghĩ: Thường Dục đại khái đang gấp muốn chết đi, có điều mình khả năng lần này sẽ thật sự chết ở đây đi Nay xem như báo ứng đi?

“Oanh!”

Cửa tầng hầm bị đá vỡ, ngay khi mọi người trong phòng chưa kịp phản ứng thì Thường Dục đã văng văng kẻ nòng súng lên đầu Hà Hữu Chỉ, tới khi nhìn rõ thẩm trạng của Lục Diêu, vẻ mặt lập tức thay đổi, nhìn mà khiến Hà Hữu Chỉ kinh hoàng, ánh mắt kia cơ hồ muốn hóa thành đao thiên đao vạn quả nữ nhân này.

Cùng lúc Thường Dục bắt Hà Hữu Chỉ, một đám bảo tiêu mặc âu phục cũng xông vào, động tác lưu loát chế trụ mấy tên bảo tiêu của Hà Hữu Chỉ không dám nhúc nhích, “Các người tốt nhất thành thật một chút, không thì ta cho đầu nữ nhân này nổ hoa.”

“Không có khả năng! Người sao có thể tìm đến nơi này!”

Không nhìn Hà Hữu Chỉ điên cuồng hét chói tai, Thường Dục giao ả cho hắc y nhân bên cạnh, tự mình xông lên cưỡi trời cho Lục Diêu, nhìn Lục Diêu hấp hối sắc mặt tái nhợt, nước mắt lập tức đóng đầy hốc mắt, thần tình ngoan lệ vừa rồi sớm không thấy bóng dáng, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Ta không nên đi khỏi”

“Khụ khụ..... Không chết được..... Đừng như vậy..... Mất mặt.....” Ngoài miệng nói như vậy, Lục Diêu lại ngay cả khí lực đứng dậy cũng không có, chỉ có thể dựa vào Thường Dục nâng đỡ mà miễn cưỡng đứng thẳng.

Thường Dục vội vàng xem xét trên người Lục Diêu có vết thương gì nghiêm trọng hay không, Lục Diêu lại mơ hồ thoáng nhìn Hà Hữu Chỉ liều mạng đẩy hắc y nhân ra, lấy ra thứ gì đó nhắm tới hướng này – lập tức không kịp suy nghĩ, Lục Diêu đột nhiên bộc phát một cỗ khí lực, đẩy Thường Dục qua một bên, con dao lóe ra hàn quang cứ như vậy đâm vào vai trái Lục Diêu.

Một nữ nhân điên quả nhiên thực đáng sợ, có lẽ bản thân nên may mắn ả không tùy thân mang súng. Đây là suy nghĩ ngớ ngẩn của Lục Diêu vào lúc ấy.

“Lục Diêu!!!” Máu tươi bỗng nhiên tràn ngập trước mắt, ánh mắt Thường Dục tựa hồ cũng bị tia máu không ngừng trào ra kia nhuộm đỏ, trước mắt trừ tia máu đang phun ra kia rốt cuộc không còn thấy được thứ khác. Thường Dục một cước đá văng nữ nhân không biết sống chết kia ra, liền ôm lấy Lục Diêu xông ra ngoài.

Bằng tốc độ nhanh nhất đưa Lục Diêu đến bệnh viện, trên đường không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, đôi mắt đỏ hồng của Thường Dục nhìn người bản thân luôn tâm tâm niệm niệm bị đẩy vào phòng giải phẫu, quả thực cảm giác như trời đổ sụp, vị trí ngực trái đau đến cơ hồ quặn lại, phảng phất như con dao vừa rồi trực tiếp đâm vào tim y.

Lục Diêu vì bảo hộ mình mà bị thương, vì mình, đều là vì mình!

Bên ngoài phòng giải phẫu, Thường Dục ngồi xổm trên đất ôm lấy mình, cánh tay cùng thân thể đều đang lạnh run, đồng tử đã mất đi tiêu cự. Rõ ràng quyết định muốn bảo vệ Lục Diêu, vậy mà lại hại hấn bị thương càng nghiêm trọng, y sao có thể bỏ qua cho bản thân cùng nữ nhân kia, kẻ nào thương tổn đến Lục Diêu đều đáng chết!

Lúc mơ mơ màng màng, Lục Diêu cũng đại khái có thể cảm thụ được, hấn rất muốn nâng tay hung hăng gõ đầu Thường Dục một cái, bảo y đừng bày ra bộ mặt như vậy, nhưng lại lực bất tòng tâm, đến khí lực mở mắt cũng không có. Thiết, trước ngủ một giấc rồi hãy hảo hảo giáo huấn Thường Dục đi.

Một giấc ngủ ngày liền kéo dài chừng hai ngày.

Lục Diêu vốn tưởng rằng bản thân vừa mở mắt liền nhìn thấy Thường Dục tội nghiệp canh giữ bên cạnh, nhưng mà phòng bệnh tĩnh lặng trừ tiếng máy móc hoạt động, không có gì khác, liên tục một tuần đều như vậy, trừ bác sĩ y tá ra vào thì không thấy bất luận kẻ nào, hỏi bọn họ cũng chỉ nhận được đáp án ‘không biết’.

Mãi cho đến một tuần sau Lục Diêu rời khỏi phòng sản sóc đặc biệt, mới nghênh đón người thăm bệnh đầu tiên – Từ Phó Trạch.

Ngồi ở bên giường Từ Phó Trạch lải nhải nói Lục Diêu rất không cẩn thận, lại kêu hấn về sau đừng nói lạnh lùng như vậy, đỡ cho lại chọc tới loại điên kia.

Lục Diêu bị y nói đến đau đầu, mở miệng ngắt lời y, “Ta còn bao lâu mới có thể xuất viện?”

“Một tháng đi, xem như ngươi vận khí tốt, dao không đâm đến chỗ yếu hại, nếu không ngươi nằm một năm rưỡi may ra mới có sức ra viện!” Từ Phó Trạch trừng mắt nhìn hấn một cái.

Biết hảo hữu đang quan tâm mình, Lục Diêu cũng không độc miệng như ngày thường, đổi đề tài, “Thường Dục đâu?” Lâu như vậy vẫn chưa nhìn thấy Thường Dục, hấn sẽ không phải ngại tới gặp hấn chứ?

Nhắc tới Thường Dục, thần sắc Từ Phó Trạch có điểm cổ quái, nhưng vẫn nói với Lục Diêu, “Hấn nằm viện.”

“Bị thương?” Nói xong, Lục Diêu liền tự phản bác mình, khả năng này rất nhỏ, lúc ấy có nhiều bảo tiêu như vậy, khả năng nữ nhân kia đắc thủ lần thứ hai thực không lớn.

“Không phải, là bệnh viện tâm thần.” Từ Phó Trạch thở dài, vẻ mặt thực bất đắc dĩ, “Sau khi người bị thương, hẳn liền ý đồ tự mình hại mình, hơn nữa tinh thần táo bạo, bị phát hiện và ngăn cản sau liền trực tiếp vào bệnh viện tâm thần, lại nói hẳn cũng coi như khách quen trong đó đi?”

Đối với điều này Lục Diêu nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, tự mình hại mình? Chuyện như vậy hẳn quả thực không nghĩ đến là Thường Dục sẽ làm, hẳn vốn tưởng rằng Thường Dục hẳn sẽ hảo hảo thu thập nữ nhân kia, sau đó liền ủy khuất hề hề chạy tới phiền hắn.

“Hà Hữu Chỉ đâu?”

“Chết, bị Thường Dục một súng bắn chết, có điều được Thường gia dùng lý do phòng vệ chính đáng áp chế xuống, hơn nữa đây vốn cũng có thể tính là phòng vệ chính đáng, chẳng qua phòng vệ có chút chậm mà thôi.” Nói xong, Từ Phó Trạch lại cười trêu chọc một câu, “Rõ ràng người là người bị hại, kết quả hai người kia thì một kẻ chết một người điên, người thì ngoài mất ít máu ra thì có chuyện gì.”

Chợt nghe động đến mạng người, Lục Diêu ngây ngẩn cả người, chung quy đại đa số người thường sinh hoạt chưa bao giờ chứng kiến cảnh lấy mạng người, thế nhưng chung quy cũng là luật sư, tiếp xúc phạm tội cũng không tính ít, cho nên so sánh với người thường, Lục Diêu chỉ là sưng sốt một chút thôi.

“Thế nào, bị dọa choáng váng?”

Lục Diêu tức giận trừng mắt nhìn Từ Phó Trạch, “Ta lúc nào có thể đi lại?”

“Bác sĩ nói muốn đi lại ít nhất phải nửa tháng sau, nhưng tốt nhất vẫn nên nằm viện một tháng quan sát cho thỏa đáng.”

Gật gật đầu, Lục Diêu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, “Thường Dục làm sao tìm được ta?”

Nhắc tới chuyện này, Từ Phó Trạch bĩu môi, “Cái đó a, hẳn trang bị chip định vị trên di động của người, thật đúng là phòng ngừa chu đáo a.”

Trách không được nhanh như vậy đã tìm được tầng hầm kia.

Điều muốn biết đầu tiên, Lục Diêu liền phẩy phẩy cánh tay không bị thương, “Được rồi, người đi đi, ta ngủ tiếp một lát.”

Đối với loại hành vi lợi dụng xong liền đuổi người này, Từ Phó Trạch tỏ vẻ vạn phần khinh bỉ.

Sau khi Từ Phó Trạch rời đi, phòng bệnh chỉ còn lại mình Lục Diêu, làm bạn với hắn chỉ có chai nước biển bên cạnh cùng mùi thuốc sát trùng gay mũi, im lặng đến kỳ cục.

Bản thân đã lâu không im lặng thanh nhàn một mình như vậy, từ khi gặp được Thường Dục tới nay, thường xuyên bị tên kia gây rối, thời điểm ở riêng hoàn toàn như thế này thật đúng là rất ít.

Mà hiện tại tên biến thái kia đã bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, thậm chí khả năng về sau cũng sẽ không bị gây rối nữa.

Thật sự là không tiền đồ, cũng không phải y bị đâm một dao, bản thân còn chưa làm sao mà y đã tinh thần sụp đổ. Hơn nữa tự mình hại mình cái gì..... Sẽ không phải là cảm giác mình bị thương đều là lỗi của y chứ?

Nghĩ nghĩ, Lục Diêu bỗng nhiên phát giác không đúng, bản thân vì cái gì lại vẫn nhớ thương tên kia? Hơn nữa lúc nào bản thân lại bắt đầu suy diễn về suy nghĩ của tên kia? Không phải mình đã bắt tri bắt giác bị độc hại chứ?

Quyết định thật nhanh thanh trừ cái bản mặt cười hề hề đến ghé thăm kia ra khỏi đầu, Lục Diêu nhắm mắt lại, rất nhanh liền thiếp đi.

Còn chưa ngủ được bao nhiêu, Lục Diêu lại tỉnh lại, lần này là đau tỉnh. Nơi truyền đến đau đớn không phải vết thương đã băng bó tốt, mà là dạ dày.

Dạ dày của Lục Diêu bẩm sinh đã không tốt, hơi chút không chú ý ẩm thực đã có khả năng vô cùng đau đớn tựa như bây giờ, bởi vì vốn tính hắn đã không cẩn thận chăm sóc bản thân, nên cơ bản đã quen với loại đau đớn này, chẳng qua hiện tại bỗng nhiên phát bệnh hẳn mới nghĩ đến, từ khi quen biết Thường Dục tựa

hồ dạ dày chưa từng đau lần nào, nguyên nhân chủ yếu là tên kia vừa đến giờ cơm, thì sẽ xuất hiện hoặc điện thoại gây rối, biến thành Lục Diêu muốn tiếp tục công tác quên thời gian cũng làm không được.

Rõ ràng đã sớm quen đơn độc, nay bỗng nhiên trở lại nguyên điểm cư nhiên lại cảm thấy không quen.

8. Chương 8: Đã Lâu Không Nói Gì

Một tháng sau, Lục Diêu rốt cuộc có thể xuất viện, tuy rằng miệng vết thương còn chưa khỏi hẳn, thế nhưng chỉ cần không hoạt động mạnh, đi lại một chút vẫn là có thể.

Như hẳn dự kiến, mãi cho đến khi hẳn có thể xuất viện, cũng không nhìn thấy Thường Dục lấy một lần, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có.

“Chúc mừng xuất viện a, không biết đại gia ngài hiện tại muốn đi đâu tìm vui? Nô tài đưa ngài đi?”

Ngồi trong xe Từ Phó Trạch, Lục Diêu liếc y một cái, không chút khách khí nói, “Tới bệnh viện tâm thần.”

“.....” Y nhất thời không phản ứng kịp, “Viện tâm thần? Tinh thần của người có vấn đề?”

“Bệnh viện của Thường Dục!” Việc hảo hữu ngẫu nhiên thoát tuyền, Lục Diêu đã sớm quen, nhưng vẫn nhin không được mà cảm thấy đau đầu.

Rốt cuộc lấy lại tinh thần, Từ Phó Trạch vừa khởi động xe, vừa hiểu kỳ nói, “Người quả thật ở chung với hẳn không tệ? Ta cho rằng hẳn không đến phiên người, người hẳn sẽ thật cao hứng mới đúng.”

“Đích xác rất cao hứng, nhưng nói thế nào cũng là vì ta, nhìn qua một lần cũng là đương nhiên.”

Từ Phó Trạch cũng không nói gì nữa, dù sao tư duy của Lục Diêu vĩnh viễn y đều không hiểu được.

Bởi vì Từ Phó Trạch với Thường Dục căn bản có thể nói là không quen biết, cho nên không theo vào. Lục Diêu vốn cho rằng hẳn sẽ có người của Thường gia ngăn cản mình tới thăm Thường Dục, thế nhưng ngoài dự kiến của hẳn, sau khi hẳn báo tên liền có bác sĩ trực tiếp dẫn hẳn tới phòng bệnh của Thường Dục, đứng ở cửa, bác sĩ có chút xấu hổ dặn dò một câu ‘cẩn thận’, liền rời đi.

“.....”

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Lục Diêu lúc mở cửa liền bị cái gối bay đến làm hoảng sợ hơn nửa trực tiếp bị gối đập vào mặt – nếu đó là thứ gì cứng rắn thì chỉ sợ hẳn đành phải vào bệnh viện nằm thêm lần nữa.

“Người muốn chết sao? Người –”

Lục Diêu nghiêng rằng nghiêng lợi cầm cái gối, trừng mắt nhìn nam nhân đối diện, lại đến khi nhìn thấy tình huống của Thường Dục liền ngây ngẩn cả người.

Hai tay Thường Dục đều bị cố định trên giường bệnh, chỉ có chân còn tự do, đại khái cái gối kia là bị đá qua. Mà gương mặt vốn trương dương anh tuấn cũng đã tiêu tụy đi rất nhiều, nghe thấy có người tiến vào căn bản cũng không quay đầu lại, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà.

Tuy nói là bị nhốt vào viện tâm thần, nhưng trong tưởng tượng của Lục Diêu, sau khi mình vào cửa, nghênh đón mình hẳn là khuôn mặt tươi cười đến thiếu đánh của người kia, lại không nghĩ tới Thường Dục lại biến thành như vậy.

Xoay người đóng cửa lại, Lục Diêu tiến lên vài bước, có chút do dự, cuối cùng vẫn tháo khóa trên hai tay Thường Dục ra.

Cơ hồ là cùng lúc đó, nắm tay Thường Dục đánh đến, nếu không phải y dừng động tác đúng lúc, trên mặt Lục Diêu lại được vẽ hoa. Thấy Thường Dục nhìn mình thất thần, Lục Diêu cũng không khách khí, vỗ một

cái lên đầu Thường Dục, “Người đang sắm vai thiếu nữ thuần khiết chịu uất ức sao? Bình thường một chút cho ta!”

“Lục Diêu.....?”

Cho dù bị đối xử bạo lực cũng không có phản ứng, Thường Dục chỉ biết nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Lục Diêu, như sợ hãi bỗng nhiên biến mất vô ảnh.

“A?” Thái độ không để tâm đáp một tiếng.

“Lục Diêu, Lục Diêu, Lục Diêu.....” Nâng tay lên dùng lực thật mạnh ôm lấy Lục Diêu, Thường Dục đem đầu tựa vào ngực Lục Diêu, một tiếng lại một tiếng gọi tên Lục Diêu, bộ dạng đáng thương kia quả thực như tiểu cầu lạc đường rốt cuộc tìm được chủ nhân.

Ngay cả Lục Diêu lãnh huyết như vậy, cũng nhịn không được mà mềm lòng, “Gọi một lần là được rồi, ngu ngốc.”

“Thực xin lỗi, nếu ta cẩn thận hơn một chút ngài sẽ không bị thương.....”

“Nếu cảm thấy thật có lỗi thì về sau làm trâu làm ngựa bồi thường đi. Tinh thần bình thường rồi chứ? Vậy nhanh chóng ra khỏi đây đi, không thì.....” Liếc mắt nhìn ánh mắt kỳ vọng Thường Dục đang nhìn mình, Lục Diêu không được tự nhiên khụ khụ, “Không thì cũng đừng trách ta đổi ý, ta vốn tính toán tạm thời đi cùng người tới tiệc sinh nhật, coi như là lễ vật.”

“Thật sự?!” Nói như vậy, không phải xem như đáp ứng tính cầu kết giao của y sao!

“Ta rất giống loại người lật lọng sao?”

Nhìn Thường Dục vì một câu của mình mà kích động, Lục Diêu lại một lần nữa không chế không được khoe miệng nhếch lên, thì ra ngẫu nhiên chọc chọc ngu ngốc này, vẫn rất có thú, biết có người để ý mình như vậy, cảm giác cũng thực không tệ.

Thường Dục bởi vì vui sướng, cánh tay ôm lấy Lục Diêu lại một lần nữa siết chặt, đến độ Lục Diêu cảm thấy miệng vết thương có điểm đau đớn, tức giận ngăn lại loại hành vi mưu sát này, “Đừng dùng lực như vậy, vết thương vỡ ra bây giờ.”

“A, thực xin lỗi, làm đau ngài sao?”

“Không có việc gì.”

Thường Dục vội vàng buông tay, trong lúc này lại bị Lục Diêu nhìn thấy thứ gì đó, một phen bắt lấy cánh tay Thường Dục bị áo bệnh nhân che khuất, xắn ống tay áo lên, hiện ra trước mặt là chi chút lỗ kim.

“!”

So với Lục Diêu khiếp sợ, Thường Dục lại có vẻ không quan trọng, bình tĩnh buông tay áo, cười nói: “Không có gì, chung quy mỗi ngày đều phải tiêm dịch dinh dưỡng, thỉnh thoảng phải tiêm thuốc an thần, qua một thời gian sẽ không nhìn ra dấu vết.”

“Người ngu ngốc sao?! Nếu như vậy ngay từ đầu đừng có đi vào cái chỗ này!”

Nhìn Thường Dục một điểm cũng không ý hối lỗi, vẫn cười tủm tỉm kè sát, nhanh chóng chuồn chuồn nước trác hôn lên môi Lục Diêu một chút, “Ấy cũng không phải việc ta có thể khống chế a, vừa nghĩ đến ngài sẽ bị thương, liền cảm thấy kẻ nào đã thương ngài đều đáng chết.”

Người kia bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước.

“Sách, ta đi, người tốt nhất là trước ngày yến hội hồi phục cái sắc mặt khó coi như quỷ này đi, không thì đứng chung với người sẽ rất mất mặt.”

“Vâng, ta sẽ mau chóng xuất viện, có thể được ngài quan tâm như vậy thực hạnh phúc a.”

Hoàn toàn xem như không nghe thấy những lời này, Lục Diêu vội vàng rời đi.

Lên xe, Từ Phó Trạch liếc mắt nhìn Lục Diêu biểu tình rõ ràng không quá tự nhiên, mở miệng nói: “Lục Diêu, nếu người thật sự kết giao với Thường Dục, ta phải nhắc nhở người một chút, nhất định phải cẩn thận, chỉ riêng Thường Lâm đại khái đã đủ phiền người rồi.”

“..... Đó là ai?”

“Muội muội Thường Dục, trước gặp qua mấy lần, tính cách đại khái dựa vào loại hình người ghét nhất mà tưởng tượng tuyệt không sai.”

Lục Diêu nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ Thường gia này chẳng lẽ đặc thù biến thái?

Sự thật chứng minh, việc liên quan đến Lục Diêu, hiệu suất của Thường Dục luôn cao kinh người.

Đây là kết luận của Lục Diêu khi sáng hôm sau rời giường đã ngửi được mùi thơm từ phòng ăn bay ra.

“Người đột nhập nhà dân thành nghiện rồi sao?” Tựa vào khung cửa miễn cưỡng ngáp một cái, Lục Diêu trừng mắt nhìn Thường Dục đang cười tùm tùm.

“Đừng nói như vậy nha, ta chỉ là muốn cùng ngài ăn điểm tâm, hơn nữa ta cũng rất nhớ ngài.”

Bản thân lúc trước không nên cho tên biến thái chết tiệt này sắc mặt hoà nhã.

“Đúng rồi, trong lúc ta không ở đây, có kẻ nào tìm ngài gây phiền toái không? Nếu có nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ khiến hắn trả giá đại giới.”

“Người cho rằng ai cũng không an phận như người sao?” Vừa ăn một miếng omelette, Lục Diêu vừa giơ mắt quan sát sắc mặt Thường Dục, “Đừng có mang bản mặt tùy thời ngất xỉu ấy đi chạy loạn?”

Thường Dục vô tình cười cười, một tay chống cằm nhìn Lục Diêu, nhin không được tán thưởng nói, “Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, ngài vẫn mê người như vậy, ta thực không muốn để kẻ khác nhìn thấy ngài.”

“Câm miệng.” Chịu không nổi day trán, Lục Diêu nhin không được thầm nghĩ: Tuy rằng tuyệt đối không thích người này, thế nhưng bản thân có thể chịu được y cũng đã là hiện tượng thực quý dị, loại này thấy thế nào cũng là biến thái.....

“Ta trước đó đã nói, tiệc sinh nhật cuối tuần, không được làm hành vi gì kỳ quái, không cho phép hành động biến thái.” Loại chuyện này tất yếu phải dặn trước, không thì quỷ biết Thường Dục sẽ làm ra chuyện kinh hách gì, “Bằng không ta đến rồi cũng sẽ bỏ đi.”

Quả nhiên, biểu tình của Thường Dục lập tức trở nên thất vọng, xem ra người này quả thật muốn làm chuyện gì cổ quái rồi.

Tựa hồ từ khi gặp Thường Dục, Lục Diêu luôn nhin không được muốn thở dài, “Còn nữa, ta với nhóm cậu ầm cô chiêu ấy là người xa lạ, nếu xảy ra chuyện gì cũng không được phép sử dụng bạo lực.”

“Nha? Ta có lúc nào ở trước mặt ngài sử dụng bạo lực sao?” Thường Dục kinh ngạc trừng lớn mắt.

Ý tứ là hành vi bạo lực thật sự có, chẳng qua không ở trước mặt hắn mà thôi? Lục Diêu tương đối vừa lòng với hành vi không đánh đã khai này, vì thế nhưn mày liếc xéo người nào đó, “Trước kia ta không thấy thì không quan trọng, về sau tốt nhất cũng đừng để ta nhìn thấy, cuối cùng, cút về ngủ một giấc cho ta rồi lại chạy đến dọa người.”

Dứt lời, Lục Diêu liền buông bát đĩa, thu dọn bát trên bàn, trừng mắt nhìn Thường Dục muốn đến hỗ trợ, xoay người vào phòng bếp.

Hắn cũng không phải người tàn tật, còn cần một gia hỏa sắc mặt trắng bệch đến hầu hạ. Cảm giác bất đắc dĩ từ một tháng trước, cảm thụ lại vẫn là một chút cũng không tốt.

Kỳ thật Lục Diêu này, khi đối đãi với người mình để ý, thực không tồi, tỷ như hiện tại thái độ của hắn đối với Thường Dục so với khi hai người vừa gặp mặt đã chênh lệch vạn dặm.

“Một mình ngủ thực nhàm chán, ngài giúp ta có được không?”

Bỏ cái đĩa cuối cùng vào tủ bát, Lục Diêu cảm giác trên trán mình đã nổi gân xanh, mạnh xoay người, khi Thường Dục còn không kịp phản ứng liền nâng đầu y, không chút khách khí cắn lấy môi Thường Dục, tuy

rằng không đặc biệt dùng lực, nhưng vẫn lưu lại dấu vết trên đó, “Còn không lăn đi ngủ một giấc, liền trực tiếp cút ra khỏi phòng này.”

Về phần Thường Dục, còn che miệng bị Lục Diêu cắn, si ngốc nhìn Lục Diêu.

Đây chính là lần đầu Lục Diêu chủ động thể hiện hành động thân mật với y!

Nhìn theo Thường Dục sắc mặt hoảng hốt vào phòng, Lục Diêu lập tức bụm mặt mình – thật sự là bị tức điên rồi, thế nào lại nhất thời náo nóng lên mà làm ra loại hành vi ngu xuẩn ấy?!

Nếu giờ phút này có người thứ hai ở đây, sẽ phát hiện thấy lỗi tai Lục Diêu đã hồng thẩu, cũng không biết là vì tức hay vì hành động của mình mà xấu hổ.

.

9. Chương 9: Ác Mộng

Ở thư phòng xem bộ sách pháp luật tương quan, Lục Diêu một bên nhìn chăm chăm quyển sách, một bên tùy tay với chén nước bình thường đều được hẩn đặt ở bên cạnh, lại cầm được khoảng không. Thiếu chút nữa đã quên, mình lúc trước để chén nước trong phòng.

Buông sách, Lục Diêu ra khỏi thư phòng, tới trước cửa phòng ngủ dừng lại một chút, nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Nhìn quét một vòng trong phòng, thành công tìm thấy chén nước của mình ở trên kệ tủ đầu giường, Lục Diêu vừa cầm lấy, liền bị thanh âm của Thường Dục làm cả kinh tay run lên, cái chén thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Không cần..... Cút đi..... Đều cút hết cho ta.....”

Là nói mơ?

Phát hiện nguồn gốc thanh âm, Lục Diêu liền chuẩn bị đi ra, lại vì tiếng nỉ non mơ hồ của Thường Dục mà dừng cước bộ.

“Đừng đụng vào hẩn..... Lục Diêu..... Lục Diêu..... Đừng đi.....”

Lục Diêu xoay người nhìn mặt Thường Dục, phát hiện gương mặt anh tuấn kia đã trắng đến dọa người, trên trán còn có lấm tấm mồ hôi, thần sắc bất an, nhìn qua ngủ thập phần bất an.

Thật sự là một tên phiền toái.

“Uy, tỉnh tỉnh, uy!” Buông chén nước, không chút ôn nhu ôm bả vai người kia lắc lắc, thấy Thường Dục mơ màng mở mắt, Lục Diêu lập tức xả ra nụ cười trào phúng, “Gặp ác mộng mà bị dọa tới mức này?”

Mà lúc này Thường Dục không có đáp lại Lục Diêu, mà ngay khi nhìn thấy Lục Diêu, lập tức kéo vào lòng mình, Lục Diêu cảm giác đôi tay gắt gao ôm lấy mình kia siết chặt đến nỗi hẩn thở không nổi, vì thế khó chịu vô đầu Thường Dục, “Người vẫn là tiểu quỷ đầu cần an ủi sao?!”

“Ta mơ thấy phụ thân ta tìm người đối phó ngài, sau đó ngài bỏ lại ta một mình ra đi.....” Thanh âm của Thường Dục từ trên đầu Lục Diêu truyền xuống, rầu rĩ, tràn ngập bi thương nói không nên lời.

“Bản thân ta cho rằng, đó không phải giấc mộng đáng sợ.”

“Thực đáng sợ, ta sợ muốn chết..... Ta cái gì cũng có thể không để ý, thế nhưng chỉ có ngài thì không.....” Nghĩ đến mộng cảnh vừa rồi, Lục Diêu chỉ cho y một ánh mắt băng lãnh, rồi xoay người đi không chút do dự, y đuổi theo thế nào cũng không kịp.

Không biết sao, một tia cảm xúc len lỏi trong lồng ngực khiến trái tim đập rộn lên, nhưng lại không khó chịu, ngược lại cảm giác như có cái gì ấm áp vây quanh trái tim, nhuyễn nhuyễn, thực thoải mái.

“Hừ, sao ta phải chạy trốn vì một nhà thần kinh? Cái loại chuyện không tiền đồ!”

“Chúng ta liền ước định nhé, ngài vĩnh viễn không thể bỏ lại ta mà chạy trốn, bằng không ta liền leo lên tháp Eiffel nhảy lầu.”

“.....” Lục Diêu cảm giác không nói được gì, “Người có thể nói cho ta biết hai việc này có liên hệ gì?”

Thả lỏng cánh tay ôm Lục Diêu, Thường Dục tủm tỉm trả lời, “Như vậy không phải toàn thế giới đều biết, là vì ngài bội tình bạc nghĩa cho nên dẫn tới có người nhảy lầu sao?”

Đối với loại logic quỷ dị này, Lục Diêu không lưu tình chút đả kích, “Toàn thế giới kẻ quen biết ta không có mấy người. Thích nhảy thì tùy người.”

Bị nháo như vậy, Lục Diêu cũng không có tâm tình tiếp tục đọc sách, dứt khoát lật chặn thảo nhiên chui vào nằm, “Ta ngủ một hồi, người mà làm ồn liền cút ra ngoài.”

“Ta cùng ngài – ”

Giấc ngủ này thập phần an ổn, cả hai người.

“Ngài thử cái màu trắng này xem, ta lại tìm caravat khác.”

Mặt không chút thay đổi nhận bộ âu phục màu trắng từ tay Thường Dục, Lục Diêu cảm giác huyết thái dương đang ẩn ẩn nhảy lên, lại nhìn âu phục đủ loại kiểu dáng bị xếp thành núi nhỏ bên cạnh, rốt cuộc bạo phát.

“Chúng ta tới khai mạc buổi trình diễn thời trang sao?! Người cút ra ngoài cho ta, tự ta chọn!”

Xách cổ áo Thường Dục ném ra ngoài cửa, Lục Diêu dùng lực đóng cửa lại, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Đứng đùa, bốn giờ chiều nay Thường Dục đã kéo hắn tới thử quần áo, mà hiện tại đã năm rưỡi, cứ nhiên một cái áo cũng chưa chọn xong. Thật sự nếu không đuổi Thường Dục ra, chốc lát tới tiệc sinh nhật Lục Diêu không chừng sẽ mặc T-shirt tham dự.

Người kia tự chọn quần áo cho mình chỉ đúng năm phút, chọn cho hắn lại giống như cả đời cũng chọn không được hoàn mỹ, lúc thì cổ áo quá rộng, lát lại góc áo hơi lệch..... Đây là lần thay đồ đầu tiên khảo nghiệm tính kiên nhẫn của hắn từ trước tới nay.

Hít sâu ổn định một chút tâm tự, Lục Diêu động tác nhanh chóng chọn một bộ âu phục đen thuần, xứng với caravat màu tối đơn giản, nhìn gương xử lý một chút chi tiết, toàn bộ quá trình chỉ mất sáu phút.

Vừa mở cửa, Thường Dục canh giữ bên ngoài lập tức đánh tới, “Ngài quả nhiên mặc cái gì cũng thập phần mê người.”

Khác với tây trang màu trắng của Thường Dục có vẻ tương đối phong lưu, y phục của Lục Diêu tổng thể theo hướng cấm dục phái, xứng với khuôn mặt tuần mỹ ít lộ biểu tình vô cùng thích hợp, nhìn xem mà Thường Dục thực muốn nuốt người trước mặt vào bụng.

Trùng mắt nhìn tên gia hỏa nổi lên dục vọng, Lục Diêu bỗng nhiên hồi hận đã cùng y đến bữa tiệc này, biết rõ cái tên vừa cho tia sáng liên phát quang này là không thể dung túng.

Không nhìn Thường Dục theo đuôi, Lục Diêu đi trước xuống phòng ăn ăn chút gì – hắn từ trước đến nay không hy vọng xa vời tới chuyện đi ăn tiệc có thể no bụng.

Ăn cơm xong cách tám giờ bắt đầu bữa tiệc còn có một chút thời gian, Lục Diêu bảo Thường Dục dẫn đường tới vườn hoa nhỏ sau khách sạn, ở đó khá thanh tĩnh.

Vắt chân ngồi trên ghế trong vườn hoa, Lục Diêu nhớ tới nhắc nhở của Từ Phó Trạch, thuận miệng hỏi: “Muội muội người rất kỳ quái?”

Thường Dục dường như không nghĩ tới Lục Diêu sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời sửng sốt một chút mới hồi đáp, “Không đến mức, cũng như đại tiểu thư bình thường bị chiều hư.”

Lục Diêu yên lặng tưởng tượng một hình tượng như vậy, tính ra kết luận Từ Phó Trạch quả nhiên vẫn tương đối hiểu hắn, biết hắn không thích giao tiếp với loại cổ tình gây sự.

“Yên tâm, nếu có kẻ gây hấn thì ngài không cần phản ứng, để ta phụ trách, ngài chỉ cần ở bên ta là được.”

Lục Diêu nhún mày, hần phát hiện Thường Dục tựa hồ luôn coi hần như một món đồ cổ chạm nhẹ liền vỡ, hần không thể tự ôm lấy mọi việc, mà hần chỉ cần ở một bên ngồi mát ăn bát vàng là được. Loại đam mê cổ quái này là mẹ thương con hay là tam quan bất chính đây?

Kỳ thật Lục Diêu đến nay vẫn không thể lý giải, đến cùng là vì cái gì Thường Dục lại thích mình? Hơn nữa thích đến trình độ này, chỉ là bởi từng gặp mình một lần ở nơi nào đó? Hồng tiểu hài tử cũng không tin đi.

“Thường Dục, hỏi ngươi một câu, dám có nửa lời nói dối liền chạy trở về viện tâm thần nằm một đời đi.”

Thường Dục nháy mắt mấy cái, rất hiếu kỳ chuyện gì lại khiến Lục Diêu nghiêm túc như vậy, “Ta đương nhiên sẽ không nói dối ngài.”

“Vậy được, ngươi đến cùng là vì cái gì lại đuổi theo ta như vậy?”

“Thì ra ngài muốn biết điều này, rất đơn giản a. Hai năm trước khi ta gặp ngài, cãi nhau với phụ thân, chính là cha không đau mẹ không yêu, sau đó có một ngày ta nhàm chán, tới coi toà án thẩm phán một lần, vừa lúc chính là án tử của ngài.” Thường Dục hồi tưởng bộ dáng lãnh liệt của Lục Diêu khi đó, nhin không được gọi lên tươi cười, “Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy người có khí thế như vậy, vài câu đã có thể khiến đối phương cứng họng không nói được lời nào.”

“.....” Một điểm ẩn tượng cũng không có.

Điểm chính thì không khác biệt lắm với lời Từ Phó Trạch nói, thế nhưng chi tiết lại có chút hé lộ, dựa theo cách nói của Thường Dục, nếu là người không biết sẽ dễ dàng cho rằng đó chỉ là một hài tử trong thời kỳ phản nghịch giận dữ phụ thân, lại vừa vặn nhìn thấy thần tượng sùng bái nên lầm tưởng là thích. Nhưng theo phiên bản của Từ Phó Trạch hiển nhiên không có dương quang chính diện như vậy.

“Vì sao lại gây gổ với phụ thân ngươi.” Lục Diêu cảm thấy nghi hoặc, vì thế tự nhiên hỏi ra.

Hần vốn tưởng rằng đó là một vấn đề rất đơn giản, cùng lắm thì cũng chỉ là bạo lực gia đình, nhưng mà Thường Dục nghe xong sắc mặt liền lạnh xuống, sát khí lướt qua trong mắt, Lục Diêu nhin không được nhún mày, tựa hồ đằng sau chuyện này khá phức tạp a.

Thường Dục dị thường chỉ là chột lóe, y rất nhanh lại tùm tùm hỏi đáp, “Này a, ta chỉ nhớ phụ thân làm chuyện khiến người ta thực chán ghét, cụ thể là cái gì ta cũng không nhớ rõ, chung quy cũng đã nhiều năm như vậy.”

“Vậy sao, quên đi.” Lục Diêu giả như không có việc gì, kì thực dưới đáy lòng âm thầm cân nhắc, Thường Dục hiển nhiên vẫn nhớ rõ, lại ngay cả hần cũng không nguyện ý nói ra, có thể thấy được chuyện này chỉ sợ đã lưu cho Thường Dục bóng ma khắc sâu vào tâm lý. Lục Diêu không có hứng thú rạch vết sẹo của người khác, cũng không tính hỏi lại.

“Thời gian không sai biệt lắm, ra ngoài đi.” Dứt lời, Lục Diêu liền dẫn đầu cất bước, lại ngừng lại, có vẻ không được tự nhiên nói, “Khụ, chuyện lòng gà vỗ tỏi, nhớ kỹ còn không bằng quên đi.”

“Ân, cảm ơn ngài quan tâm – ”

.

10. Chương 10: Xuất Kỳ Bất Ý

“Cảm tạ mọi người hôm nay đã tới tham gia tiệc sinh nhật của khuyển tử, nếu có chỗ nào không chu toàn mong tất cả nói cho ta biết. Như vậy bữa tiệc xin được bắt đầu, lão nhân ta liền nhường thời gian lại cho các thanh niên đi!”

Sau khi Thường Duệ Tùng nói vài câu mở màn đơn giản, tiếp theo hẳn là Thường Dục dẫn bạn gái lên nói thêm gì đó, nhưng Thường Dục hôm nay không dẫn theo bạn gái, nhiệm vụ này tự nhiên liền rơi xuống đầu Lục Diêu.

Cốc đầu Thường Dục một cái để tên này bớt hưng phấn, Lục Diêu thấy Thường Duệ Tùng nói xong, đang muốn cùng Thường Dục lên đài, Thường Duệ Tùng lại tiếp tục cười nói, “Tiện đây, ta cũng muốn công bố một tin tức, coi như là món quà của ta.”

Mọi người dưới đài đều an tĩnh lại, chờ Thường Duệ Tùng nói hết.

“Hiện tại là thế giới của người trẻ tuổi, Trâu tiểu thư cũng là cô gái xinh đẹp có năng lực, môn đăng hộ đối, tuổi tác tương xứng. Ta quyết định để khuyến tử cùng Trâu tiểu thư đính hôn.”

Toàn trường yên tĩnh một giây, lập tức tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, mà Trâu tiểu thư trong lời Thường Duệ Tùng tiểu thư đang đứng tương đối gần đài, ngưng ngưng cúi đầu.

Ngay cả những người khác dưới đài cũng treo nụ cười ‘thiện giải nhân ý’, không có chút kinh ngạc nào.

Nhìn qua có vẻ người duy nhất không biết tin tức này chỉ có mình Thường Dục.

Xem ra Thường gia quả thực sóng ngầm rất sâu a. Đây là Lục Diêu thổ tả cố nén dục vọng muốn bóp trán, tiết mục tiền trạm hậu tấu kiểu này diễn khá thuần thực a.

Trái lại Thường Dục, từ lúc Thường Duệ Tùng tuyên bố tin tức đính hôn, gương mặt Thường Dục lập tức liền âm trầm, đôi mắt ngày thường có vẻ phong lưu giờ phút này nhìn qua vô cùng băng lãnh, nhìn chăm chăm Thường Duệ Tùng đang từ trên đài đi xuống.

Dựa theo bình thường, giờ phút này Thường Dục nên tiến tới nắm tay Trâu tiểu thư cùng lên đài nói vài câu, Lục Diêu vừa định nhắc nhở Thường Dục ‘Trâu tiểu thư người ta đang đỏ mặt chờ y kìa’, liền bị Thường Dục dùng lực cầm tay, bỏ qua Trâu tiểu thư đang muốn đi tới, mặt không chút thay đổi đi lên đài.

Đây là lần thứ hai toàn trường im lặng, ai cũng không nghĩ tới thời điểm này Thường Dục lại chẳng những không mỉm cười đón vị hôn thê mỹ mạo then thùng, ngược lại mặt âm trầm lôi kéo một nam nhân lên đài, trong nhất thời khách quý dưới đài đều hai mắt nhìn nhau. Người đứng ở chỗ này không có ai là kẻ đơn thuần, nhưng loại tình huống này thật chưa từng gặp qua a.

Lục Diêu thoáng chốc cảm thấy vô số tầm mắt ngưng tụ trên người mình, cho dù không luống cuống, song cảm giác bị biến thành động vật quý hiếm bị vây xem thật sự không tốt chút nào.

Đứng vững trên đài, Thường Dục một lần nữa đổi thành mỉm cười, một tay đỡ microphone từ trên giá xuống, một tay kia vẫn gắt gao nắm tay Lục Diêu sắc mặt khó coi, “Hôm nay tại đây ta cũng có một việc, chuyện này đối với ta mà nói thập phần trọng yếu, cho nên hi vọng các vị ở đây làm chứng.”

Lục Diêu hơi hơi ngẩng đầu, liền thoáng thấy Từ Phó Trạch cư nhiên cũng đứng dưới đài, đang trợn mắt há mồm mà nhìn hẳn, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi đến độ có thể ép ra nước.

Bàn tay vốn bị nắm được buông lỏng, đồng thời Thường Dục lộ ra nụ cười sáng lạn, xoay người mặt đối mặt với Lục Diêu, bỗng nhiên quỳ một gối xuống trước mặt Lục Diêu, vươn tay nâng lên một góc áo tây trang của Lục Diêu, nhẹ nhàng hôn xuống, “Lục Diêu, ngài có thể cho ta một cơ hội hay không, để ta chứng minh cho ngài, ta yêu ngài tới cỡ nào.”

Thế giới bỗng nhiên liền yên tĩnh.

11. Chương 11: Tạm Xử Lý

Một màn này quá mức khiêu chiến với suy nghĩ của bọn họ, vì cái gì Thường đại công tử lại bỏ lại vị hôn thê mà tỏ tình với một nam nhân? Vì cái gì gọi thẳng tên đối phương lại cư nhiên còn xưng ‘Ngài’ phối hợp quái dị như vậy? Vì cái gì lại hôn góc áo – động tác hèn mọn như vậy?

Điều này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng ngạo mạn của Thường Dục, may là một đám dưới đài còn sành sỏi hơn thổ khôn có ba hang.

“Hết thủy của ta đều là của ngài, bao gồm cả chính ta. Những kẻ kia mưu toan tự tiện động vào đồ vật của ngài, ta tất nhiên sẽ cho chúng nhận đủ trừng phạt, ngài là lý do duy nhất khiến ta tồn tại trên thế giới này.”

Phía dưới một mảnh ồ lên, này không phải đang ám chỉ Thường Duệ Tùng cùng Trâu gia?

Ngay cả Lục Diêu đại não vẫn luôn vận chuyển với tốc độ cao mà không hề áp lực, giờ phút này cũng đua đòi muốn bãi công. Người này nghiêm túc sao? Vào tình cảnh này nói ra những lời đó?!

Nhìn không được nhìn vào ánh mắt Thường Dục, Lục Diêu lại chỉ thấy được trong đó là thuần túy mê luyện, không có một tia trêu tức.

“Người, tinh thần của người còn chưa khôi phục bình thường sao?! Ta nhớ rõ ta từ đầu đã nói, ta không hứng thú với người! Đủ rồi, ta đi!” Những lời này lại có bao phần thật giả? Chính Lục Diêu cũng không biết, trước mắt hắn còn có chút hỗn loạn, liền hất tay Thường Dục ra, bước nhanh xuống đài.

Vừa mới đi vài bước, cổ tay Lục Diêu lại bị một cổ đại lực trói buộc, cảm tức quay đầu, chỉ thấy Thường Dục ôn nhu nhìn hắn, trong ánh mắt tựa hồ trước mắt y chính là toàn bộ thế giới, cùng với tia điên cuồng không thể bỏ qua.

“Vì sao lại muốn đi? Nga, ta biết rồi, là mấy kẻ tự chủ trương kia chọc ngài không vui sao? Không sao hết, ta thay ngài giết chúng, vô luận ngài muốn gì ta đều sẽ thỏa mãn.”

Theo như lời mọi người, một tên điên phát bệnh thì không cần lý do cũng không phân biệt thời gian nơi chốn.

“Ba!”

Một tiếng giòn vang quanh quẩn trong đại sảnh, các tân khách trợn mắt há mồm mà nhìn cánh tay Lục Diêu vừa buông – người này dám tát Thường Dục trong trạng thái này, lá gan thật không nhỏ a.

Từ Phó Trạch đang tính toán xông lên cứu người, ngay sau đó sự việc diễn biến lại khiến y ngừng cước bộ.

Thường Dục khẽ chạm lên gò má có chút sưng đỏ, tươi cười không đổi, “Ngài giận sao? Vậy liền đánh ta đi, dùng lực thế nào cũng được.” Thấy Lục Diêu chậm chạp không động thủ, Thường Dục ảo não vô đầu, giải thích nói, “Thật xin lỗi, việc ngài muốn làm sao có thể để ngài tự phí sức chứ?”

Dứt lời, nâng tay tự giáng cho mình một cái tát thật mạnh vào mặt bên kia.

Lục Diêu cảm thấy vừa động, lại vẫn cương bức bản thân không tới ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn Thường Dục lại một lần nữa nâng tay lên.

Không đợi cái tát lần này giáng xuống, đã có một bàn tay khác đánh tới.

Thường Duệ Tùng quả thực bị nghịch tử này làm tức giận đến mức đau tim, lần này càng dùng lực mười phần, như hận không thể trực tiếp đánh chết đứa con làm lão mất mặt này.

“Mang nó về trại an dưỡng cho ta, một đời không cho phép thả ra – ” Thường Duệ Tùng đang gào rít với đám bảo vệ đứng một bên, bỗng nhiên có thứ băng lãnh cứng rắn áp tới huyết thái dương của lão, Thường Duệ Tùng thoáng chốc thân mình cương cứng.

Tiếng lên đạn cực khẽ lại không cho phép bỏ qua, Thường Dục cười ha hả nhìn phụ thân mình, trên mặt thần sắc khoái trá đến làm người ta liên tưởng đến đám quây phá dùng đủ trò đùa giỡn một tên yếu đuối.

Không đợi Thường Duệ Tùng rống giận, sắc mặt Thường Dục nháy mắt trở nên băng lãnh, ánh mắt lợi hại như mãnh thú đang bị thứ bé nhỏ gì đó quấy nhiễu, “Ta đã nỗ lực khắc chế để không giết người, sao người lại một chút cũng không thông cảm cho ta chứ?”

Không có ai tới ngăn cản, tình thế thật sự đã hoàn toàn thất khống.

Tên biến thái ngu ngốc muốn ăn đòn không lẽ phép thụ ngược cuồng dai như đĩa này!

Một tay chặn họng súng đặt trên đầu Thường Dục Tùng, thừa dịp Thường Dục ngẩn ra liền nhanh chóng đoạt lấy khẩu súng, Lục Diêu kéo Thường Dục chạy xuống đài, vào lúc tất cả mọi người vì một màn trước mắt này mà đại não đứng hình, quang minh chính đại bỏ trốn!

Đương nhiên, đó chỉ là tự Thường Dục bỏ nào thôi.

Trên thực tế, Lục Diêu kéo y ra khỏi khách sạn liền lập tức ném tay Thường Dục đi, đen mặt chặn một chiếc taxi liền bỏ đi. Thường Dục vốn định theo sau lại bị hung hăng trừng mắt một cái đành ủy khuất hề hề đứng tại chỗ, nhìn theo taxi vô tình chạy đi.

Lại chọc giận Lục Diêu rồi.....

Từ sau ngày đó, Lục Diêu tựa hồ bắt đầu cự tuyệt mọi tiếp xúc với Thường Dục, di động kéo vào sổ đen, cửa phòng cũng đổi khóa, tuyên bố bằng hành động dứt khoát khiến Thường Dục dù có thể tìm người mở khóa cũng không dám làm thật, hai người vất vả lắm mới có chút thăng tiến trong quan hệ nháy mắt lại bị đánh về nguyên điểm.

Trên thực tế Lục Diêu phần nhiều là đang giận chính hắn, vì sao lại để ý Thường Dục như vậy? Rõ ràng chỉ là tên biến thái mà thôi, bản thân đã không biết bao nhiêu lần vì Thường Dục mà dao động tâm tư, chẳng lẽ thật đúng là Có một chút thích tên kia?

Đối với suy đoán này, Lục Diêu thập phần không muốn thừa nhận, đơn giản nói với chính mình cách ly tên Thường Dục kia một thời gian sẽ khôi phục bình thường, bản thân tuyệt đối không thích y! Tuyệt đối không có!

Đáng tiếc không như mong muốn, dù cho Lục Diêu có nghĩ kéo giãn cự ly với Thường Dục thế nào, hạn chế hết mọi tiếp xúc với y, thì Thường Dục vẫn mỗi ngày sáng trưa chiều ba lượt, đến đúng giờ cơm liền gõ cửa nhà Lục Diêu, nhắc nhở Lục Diêu đến giờ ăn cơm, sau đó ước chừng mười phút sau liền rời đi, quả thực còn đúng giờ hơn đồng hồ báo thức.

Nếu Thường Dục là nữ, hiện tại đại khái Lục Diêu đã tâm mềm nhũn mà rước người về nhà. Hắn ngược lại không phải kẻ cứng nhắc.

Trên bàn đặt một chồng tư liệu vụ kiện, Lục Diêu phát hiện bản thân một điểm cũng nhìn không vào.

Vừa vặn Từ Phó Trạch thập phần tự giác gọi điện tới, kéo Lục Diêu đang nhìn chăm chăm tư liệu mà ngăn người ra, “Uy?”

“Lục đại gia, ngài cùng người theo đuổi ngài ở chung thế nào rồi?” Từ Phó Trạch lúc này đang nhàn nhã ngồi trong xe, mỉm cười trên choker.

Mặt Lục Diêu nhất thời đen xuống, đang muốn cúp điện thoại, mà Từ Phó Trạch quá quen với phản ứng thẹn quá thành giận này của hắn, lập tức chặn lại nói, “Đừng tắt đừng tắt, chỉ đùa một chút thôi cũng không được sao? Dù sao hai người các ngươi hiện tại là đề tài không thể thiếu trong bàn trà dư tửu hậu của bọn ta. Không nói cái này, ta hiện tại đang ở dưới nhà ngươi, thuận tiện gọi mấy món ở khách sạn, một lát liền đến.”

“Àn.”

Ngắt điện thoại, Từ Phó Trạch liền mở cửa xe đi lên phòng của Lục Diêu, thuận tiện nhìn đồng hồ, vừa đúng mười hai giờ.

Trùng hợp là, đúng lúc Từ Phó Trạch tới dưới khu nhà của Lục Diêu, một người khác cũng vừa lúc từ một hướng khác đi tới, hai người cơ hồ đồng thời đứng tại cổng lớn.

Từ Phó Trạch ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ Thường Dục tới tìm Lục Diêu ăn cơm? Minh hiện tại nên tiếp tục đi lên hay tránh ra miễn cho lên làm bóng đèn? Vừa định tiến lên chào hỏi, Thường Dục đã đi thẳng vào, thái độ kia rõ ràng chính là không quan tâm.

Ngốc tại chỗ nửa ngày, Từ Phó Trạch mới lấy lại tinh thần, đi vào chung cư.

Đi thang máy lên đến tầng Lục Diêu ở, Từ Phó Trạch lại một lần gặp Thường Dục đứng ngoài cửa, thấy vị kia cứ đứng mỉm cười nhìn chằm chằm cánh cửa, Từ Phó Trạch cảm thấy rợn người, người này thật không thể dùng tư duy bình thường để so sánh, chuyện như vậy rõ ràng không phải người bình thường có thể làm.

Đứng tại chỗ làm một giây chuẩn bị tư tưởng, Từ Phó Trạch dứt khoát bước tới ấn chuông cửa, “Lục Diêu, ta đến đây.”

Một lát sau, cửa mở, Lục Diêu nhô đầu ra, cũng không thèm liếc Thường Dục đứng một bên, gật gật đầu với Từ Phó Trạch, ý bảo y tiến vào.

Vừa vào cửa, Từ Phó Trạch liền nhẹ nhàng thở ra, đặt túi đồ ăn trên tay lên bàn, oán giận với Lục Diêu, “Người với Thường Dục là loại tình huống gì? Người đừng nói với ta là người thật sự tính toán kết giao với hắn, tinh thần người nọ có vấn đề người cũng thấy rành mạch đi?”

“Người nói mơ gì vậy, ai sẽ coi trọng một tên biến thái chứ.” Ngữ điệu không chút phập phồng, Lục Diêu cầm bát đồ ăn ra.

“Nếu người không để ý hắn, chiếu theo trình độ lãnh huyết của người hắn là đã trực tiếp ném người từ tầng này xuống.”

Xem ra có một người bạn cực kỳ hiểu mình cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, đặc biệt là khi người rất muốn trốn tránh chuyện gì đó.

Thấy Lục Diêu không trả lời, Từ Phó Trạch liền hiểu được, lập tức đổi thành nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt Lục Diêu, “Lục Diêu, người nếu thật sự không thích hắn, hiện tại liền ra ngoài nói với hắn đừng tới đây nữa, hắn có nghe hay không tạm không nói đến, hiện tại thái độ của người mới là quan trọng.”

“.....” Trầm mặc một lát, Lục Diêu thở dài, “Đại khái..... Có một chút.....”

Cho dù không muốn thừa nhận cỡ nào, đó cũng là sự thật.

Từ Phó Trạch cảm giác đầu mình bắt đầu đau.

“Tuy rằng nói người cũng biết thích nhân thật sự là hiếm có, nhưng mà..... Ít nhất người để ý tới người bình thường một chút có được không.....” Trách không được, y đã sớm thấy Lục Diêu đối với Thường Dục tha thứ có mức dễ dàng đã không phải bình thường.

“.....” Cho nên hắn mới không muốn thừa nhận chuyện này a!

Bất đắc dĩ thở dài, Từ Phó Trạch tuy rằng đã nói rất nhiều lần, nhưng vẫn nhịn không được dặn dò lại, “Lục Diêu, người nếu thật sự thích Thường Dục ta cũng không ngăn cản, hắn nếu dám khi dễ người ta giúp người đánh hắn, thế nhưng ta vẫn đề nghị người, trước khi quyết định kết giao với hắn, hãy tìm hiểu gia đình Thường Dục một chút. Ta vẫn cảm thấy quan hệ giữa Thường Dục với ba hắn không thích hợp, hơn nữa các người nếu kết giao rất có khả năng ba hắn sẽ ra mặt ngăn cản.”

“Sách, nếu loại chuyện này hắn còn không giải quyết được, vậy còn sống làm gì?”

“Ta vẫn nghĩ người chỉ hung tàn với người lạ, thì ra với người mình thích cũng không chút lưu tình..... Có điều không quan trọng, dù sao mặc kệ thế nào ta cũng sẽ ủng hộ người. Nếu như vậy, sớm nói với Thường Dục đi, còn dây dưa như vậy cũng không biết lại sinh ra trò gì nữa!

Dứt lời, không đợi Lục Diêu phản ứng, Từ Phó Trạch liền xoay người dứt khoát mở cửa ra ngoài, thuận tiện nhìn Thường Dục đứng ngoài cửa làm một động tác mời vào.

Thường Dục liếc mắt nhìn y, không nói một lời đi vào phòng, đóng cửa lại.

12. Chương 12: Kích Khởi Điều Kiện

“Ngài tìm ta có chuyện gì sao?” Vừa vào phòng, Thường Dục thay đổi khác hẳn với vẻ lãnh đạm vừa rồi, trên mặt tươi cười quả thực đến nhân viên phục vụ chuyên nghiệp nhất cũng phải mặc cảm.

Trước khi Từ Phó Trạch đến, Lục Diêu căn bản không tính thừa nhận bản thân có hơi chút chút thích người này, cho dù vừa rồi thẳng thắn với hảo hữu, cũng không định nói cho Thường Dục biết, lại không dự đoán được Từ Phó Trạch lại trực tiếp thả người vào, lần sau gặp mặt tuyệt đối khiến y hối hận vì đã sinh ra trên đời.....

Muốn xử trí Từ Phó Trạch thế nào vẫn là chuyện sau này, việc cấp bách là hiện tại nên làm gì bây giờ. Có lẽ A Trạch nói có chút đạo lý, né tránh mất mặt như vậy căn bản không phải hành động Lục Diêu sẽ làm.

Hạ quyết tâm, Lục Diêu chịu đựng xấu hổ mở miệng nói: “Khụ, người nghe kỹ cho ta, lời này ta chỉ nói một lần.”

Thân hình cứng đờ, Thường Dục cảm thấy tim đập gia tốc, móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay mới không chế được bản thân không thất thố, lộ ra nụ cười nhẹ: “Thế nào?”

“Cơ hội trước người nói tới, có thể cho người.”

Sau khi Lục Diêu nói ra những lời này, cả phòng lâm vào trầm mặc, một chút thanh âm cũng không có. Lục Diêu vốn tưởng rằng Thường Dục sau khi nghe thấy đại khái sẽ có biểu hiện cực kỳ ngốc, nhưng loại tính mệnh này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhìn không được quay đầu nhìn về phía Thường Dục, chỉ thấy Thường Dục ngốc ngốc nhìn hắn, như là còn chưa tỉnh ngủ, làm Lục Diêu muốn nổi nóng.

Đương lúc Lục Diêu nhìn không được muốn đuổi người đi, Thường Dục đã vài bước xông lên, kéo lấy góc áo Lục Diêu, vội vàng truy vấn, “Ngài nói cơ hội..... Là thỉnh cầu của ta ở bữa tiệc hôm đó sao?”

“Muốn hay không tùy người, không muốn hiện tại lập tức lăn đi.”

Lục Diêu chỉ cảm thấy chưa bao giờ quần bách như thế, thậm chí nghĩ bằng không dứt khoát đổi ý đi, Thường Dục lại tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Lục Diêu, dùng lực cầm tay Lục Diêu, lộ ra vẻ tươi cười hạnh phúc đến chướng mắt, “Vốn cho rằng ngài định bắt ta dừng bao giờ xuất hiện nữa, khản trương đến mức trái tim muốn ngừng đập. Quả nhiên yêu ngài là điều chính xác nhất đời này của ta.”

[Đinh! Kích khởi điều kiện nhiệm vụ, bắt đầu tính thời gian, thời gian còn lại: 364 ngày 23 giờ 59 phút. Bổ sung: Nhắc nhở này chỉ xuất hiện ở nhiệm vụ đầu tiên, nhiệm vụ sau này sẽ không xuất hiện nhắc nhở.]

Bên tai vang lên thanh âm này, Lục Diêu phút chốc cứng đờ, hắn đã hoàn toàn quên mất chuyện hệ thống kia.

Nếu một năm sau nhiệm vụ hoàn thành, sẽ bị ban bố nhiệm vụ khác sao? Có điều nhìn qua nhiệm vụ kiểu này không có hạn định thời gian, cho nên nếu không làm thì hắn cũng sẽ không có trừng phạt. Nếu như bị chút chuyện như vậy dọa phá gan, thực không khỏi quá vô dụng.

“Dừng cao hứng sớm như vậy, gia đình người đến cùng là cái dạng gì? Ta muốn lý giải một chút, đỡ cho đến lúc một đám điên không biết từ đâu kéo tới cửa. Dám nói một chữ dối trá liền biết tay ta, vừa ăn vừa nói.”

Nghe Lục Diêu nhắc tới việc này, Thường Dục sửng sốt một chút, rất nhanh liền phản ứng lại, biểu tình suy sụp, “Này cũng không phải đề tài làm người ta vui vẻ a. Như ta đã từng nói với ngài, ta thật sự thập phần chán ghét phụ thân ta, chán ghét đến độ hận không thể giết hắn. Còn muội muội của ta không có gì để nói, quan hệ với ta rất kém, đại tiểu thư bốc đồng. Về phần mẫu thân ta..... Tựa hồ ta với nàng đều chưa từng coi đối phương là người thân, nhiều lắm là tới trình độ vì ở chung nên tạm thời nhận thức đi.”

Quan hệ gia đình kỳ lạ như vậy, Lục Diêu vẫn là lần đầu tiên gặp, dựa theo cách nói này, Thường Dục ở trong chính ngôi nhà của mình cơ bản xem như không có quan hệ với người nào.

“Vì cái gì?”

“Vị bằng hữu kia của ngài hẳn đã nói với ngài đi, tình huống của ta lúc trước rất khó để người ta thích, hơn nữa thực hiển nhiên cha mẹ ta không phải cái loại gia trưởng vĩ đại mặc kệ con mình muốn thế nào thì thế ấy, so với ta thì bọn họ càng thích Thường Lâm hơn.”

Trong nháy mắt, Lục Diêu bỗng nhiên cảm giác so với mình cha mẹ đã sớm song vong, loại trường hợp thành viên kiện toàn như gia đình Thường Dục ngược lại càng bi ai, cũng thật khó cho ý tưởng thành dưới loại hoàn cảnh này còn có thể cười đến vô tâm vô phể như vậy. Nói như vậy bản thân cũng không tính là bình thường, ít nhất hẳn là rất ít người đến cả diện mạo cha mẹ cũng không nhớ gì cả đi? Về phần vì sao lại không nhớ rõ, tựa hồ là tự nhiên mà quên, cứ như vậy hai người vốn nên thực thân thiết cơ hồ tại trong lòng Lục Diêu lại không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Lục Diêu còn định nói chút gì đó, cửa lại một lần nữa bị gõ vang.

Hôm nay thật sự là đủ náo nhiệt a.

Thường Dục đứng dậy đi mở cửa, lại ngay khi vừa mở cửa, nháy mắt thấy rõ người bên ngoài, liền không chút do dự đóng cửa lại.

“.....” Đây lại là khúc nhạc dạo của phiên toái a, “Là ai?”

“Đi nhằm phòng.”

Lục Diêu tin ý mới có quỷ, dù sao cơm cũng ăn xong, dứt khoát tự mình đứng dậy ra mở cửa –

Ngoài cửa là một cô gái trẻ tuổi, diện mạo thuộc loại tương đối xinh đẹp, dáng người cũng đủ gọi lên hứng thú của nam nhân, trên người mặc toàn hàng hiệu, chính khí đến mức cả người phát run.

“Xin hỏi người là?”

Thấy mở cửa lần này chính là người mình muốn gặp, cô nàng lập tức khôi phục dáng vẻ cao quý, lộ ra tươi cười tự tin, “Người là Lục Diêu đi, ta tên là Thường Lâm, biểu hiện của người tại bữa tiệc lúc trước rất soái, làm bạn trai của ta đi.”

“.....”

Lục Diêu xoay người trở về thư phòng, chỉ ném lại một câu “Tự giải quyết.”

Chỉ qua đại khái mười phút, trong lúc đó Lục Diêu thỉnh thoảng có thể nghe được thanh âm phẫn nộ của Thường Lâm từ bên ngoài truyền vào, thẳng đến lúc truyền đến một tiếng đóng cửa mới dừng lại, Thường Dục lập tức đi đến.

Từ phía sau ôm chặt Lục Diêu, Thường Dục ủy khuất hỏi, “Ngài sẽ không thích Thường Lâm đúng không?”

Như thế làm Lục Diêu có điểm ngoài ý muốn, hẳn cho rằng Thường Dục hẳn sẽ thực muốn ăn đòn mà nói với mình: “Ta sẽ không để Thường Lâm gây rối ngài, đều giao cho ta là được”, phản ứng này không phù hợp biểu hiện nhất quán của người này a.

“Nàng chỉ nhỏ hơn ta một tuổi, thế nhưng mặc kệ nàng thích cái gì, cho dù thứ ấy là của ta, cha mẹ cũng sẽ không chút do dự cầm lấy cho nàng, từ nhỏ đã luôn như thế. Thứ khác đưa cho nàng cũng không có gì, nhưng là ngài thì tuyệt đối không được.”

“Ta không có hứng thú với loại nữ nhân ấy.”

Nói như vậy, bản thân có vẻ đã lâu không tìm người giải quyết nhu cầu phương diện kia.

“Muốn làm không?” Nếu đã xác định quan hệ, Lục Diêu cũng không tính chơi Plato luyện ái.

Nghe lời này kẻ cao hứng nhất hẳn là Thường Dục lại lộ ra biểu tình buồn rầu, tràn ngập xin lỗi nói, “Thực xin lỗi, tuy rằng ta thực thích, nhưng có thể đợi thêm một đoạn thời gian được không? Trước đó ta có thể dùng miệng giúp ngài.”

“Thế nào, đổi ý sao?” Lục Diêu không cho rằng Thường Dục sẽ cần thời gian chuẩn bị tâm lý, ngấm lại lần đầu tiên bọn họ gặp mặt đi!

“Không phải! Ta chỉ là cần chuẩn bị tốt vài thứ, không thì không thể khiến ngài tận hứng mà như vậy ta sẽ chán ghét chính mình.” Tựa hồ rất sợ Lục Diêu sẽ bởi vậy mà hiểu lầm, Thường Dục vội vàng giải thích.

Thường Dục hành động kỳ quái cũng không phải lần một lần hai, Lục Diêu cũng lười để ý xem y đến tột cùng là nghĩ như thế nào, dù sao một đoạn thời gian không làm cũng không có gì.

Đối với việc bản thân quét mất hưng trí của Lục Diêu, Thường Dục có vẻ thập phần uể oải, vì thế ngồi xổm trước mặt Lục Diêu, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Nếu ngài không ngại, ta dùng miệng giúp ngài, có thể chứ?”

“Không cần.”

“Phải không..... Rất xin lỗi.....” Hai mắt ảm ảm thiếu chút thần thái, Thường Dục cúi đầu, dùng thanh âm nhỏ đến nghe không thấy lâu bầu, “Thực xin lỗi, thế nhưng sao có thể để ngài.....”

.

13. Chương 13: Trị Liệu Độc Nhất Vô Nhị

Bắt đầu từ ngày đó, Thường Dục liền lại ở trong nhà Lục Diêu, theo lời y nói chính là, người yêu đương nhiên phải ở chung a. Hơn nữa từ lần đó về sau Lục Diêu cũng không gặp lại Thường Lâm, có lẽ là bị Thường Dục dùng thủ đoạn mạnh mẽ gì đó trấn áp đi.

Từ ngày Thường Dục chuyển vào Lục Diêu liền đoán được, đại khái không tới một tuần, Thường Duệ Tùng sẽ tìm mình tiến hành tâm sự thân thiết, cho dù kết quả cuộc nói chuyện lần trước là tan rã trong không vui, nhưng Thường Duệ Tùng lần này đại khái sẽ sử dụng thủ đoạn càng thêm cường ngạnh.

Không ngoài dự kiến của Lục Diêu, chiều ngày thứ tư, Thường Dục đi ra ngoài không có nhà, Thường Duệ Tùng gọi điện thoại tới cho hắn, mời hắn tới một nhà hàng xa hoa nói chuyện về Thường Dục.

Đã sớm có chuẩn bị với việc này, Lục Diêu đúng giờ tới nhà hàng, đối mặt với Thường Duệ Tùng âm trầm đến mức như thể ép ra nước, sắc mặt hắn cũng không chút dao động, bình thản ung dung ngồi xuống.

“Ta cũng nói thẳng, hi vọng ngươi có thể tách khỏi Thường Dục. Nếu ngươi là vì tiền tài, nói con số đi. Thậm chí Tiểu Lâm cũng thích ngươi, để ngươi bước vào Thường gia chúng ta cũng không phải không thể, cho nên đừng tiếp tục kết giao với Thường Dục.”

Bưng tách hồng trà trước mặt lên khẽ nhắm một ngụm, Lục Diêu trong lòng biết có lẽ phép thế nào cũng không có tác dụng, liền dứt khoát không để ý lộ ra mỉm cười, “Loại chuyện này nói với ta, còn không bằng nói với chính Thường Dục lại càng hữu hiệu đi? Nhưng ngài hiện tại lại không làm như vậy, hẳn là không muốn a, ta có thể cho rằng, ngài đã nói với Thường Dục rất nhiều lần, nhưng hiệu quả rất nhỏ, có phải không?”

“Đó không phải chuyện ngươi nên quản!”

“Đích xác không phải, ta nói cái đó cũng chỉ là làm nóng không khí mà thôi. Về phần yêu cầu ngài đưa ra, ta cho rằng ta không có nghĩa vụ nghe theo, cũng hoàn toàn không hứng thú với lời ngài nói.”

Rất ít có kẻ ít tuổi như Lục Diêu có thể lãnh tĩnh giằng co với lão như vậy, Thường Duệ Tùng phần nộ đồng thời cũng có chút thương thức người thanh niên này, chỉ tiếc người này lại dây dưa với nhi tử mình, không thì còn có thể đề bạt, “Từ phương diện thân phận khác biệt giữa chúng ta đến nói, ngươi là người thông minh, không nên cự tuyệt yêu cầu của ta, cũng có thể hiểu rằng ngươi không có tư cách cự tuyệt, ta có vô số biện pháp có thể khiến ngươi vì lời từ chối hôm nay mà trả giá đại giới, mà hiện tại đồng ý còn chưa muộn.”

“A,” Lục Diêu như là nghe được chuyện cười, thái độ kiêu ngạo kia thật khiến người ta giận sôi, “Nếu thật như ngài nói, ta hiện tại đã không thể ngồi ở chỗ này. Ta đoán vụ bắt cóc lần trước hẳn cũng không tránh khỏi có ngài trợ lực, đã có năng lực làm ra chuyện này, ngài vì sao phải cố tình chờ cơ hội tốt, đi khuyến khích một nữ nhân thay ngài làm như vậy? Thuận tiện nói một câu, ta đoán lần đó ta có thể thuận lợi tới

trại an dưỡng gặp Thường Dục cũng là ý của ngài, ngài đại khái là hi vọng Thường Dục lúc ấy thần chí không rõ sẽ dọa ta chạy đi?”

“.....” Sắc mặt Thường Duệ Tùng càng khó coi, không nghĩ tới người này lại không đơn giản như vậy.

“Ta không nói với Thường Dục, vô luận là lần trước ngày nói chuyện với ta hay suy đoán của ta về vụ bắt cóc. Một là ta cảm giác cáo trạng như vậy giống nữ nhân, hai là đổi vị trí mà suy xét, ta có thể hiểu được lý do ngài làm như vậy.” Thường thức chén trà trong tay, Lục Diêu cười khẽ, “Ngài nghe ta nói như vậy, rõ ràng đã nhẹ nhàng thở ra, vậy thuyết minh ngài không muốn việc này bị Thường Dục biết, không, chuẩn xác mà nói hẳn là không dám.”

“Người ngược lại miệng lưỡi thực bén nhọn, thế nhưng người đại khái là hồ đồ rồi, người sẽ sợ nhi tử của mình sao?”

“Người bình thường sẽ không, nhưng hiển nhiên nhi tử của ngài không phải người bình thường, từ việc hẳn dùng súng nhắm vào ngài liền có thể nhìn ra được, hẳn đối với vị phụ thân ngài thật sự mang sát ý. Cho nên ngài đang kinh hoảng, không dám để Thường Dục biết ngài từng có ý đồ giết ta, bởi vì Thường Dục yêu ta, phi thường yêu, để hẳn biết nói không chừng sẽ thật sự giết ngài.”

“Nếu là người ngoài đại khái cũng không cảm thấy thế nào, nhưng cũng vì Thường Dục là nhi tử của ngài, ngài rất hiểu hẳn, biết hẳn sẽ làm được loại chuyện này, cho nên sẽ càng sợ hãi.”

“Vậy thì thế nào, chỉ cần không bị hẳn biết –”

Thường Duệ Tùng rõ ràng đang hoảng, mà Lục Diêu là một luật sư, đối với tâm lý học cũng có nghiên cứu, đương nhiên biết lúc nào nên thừa thắng xông lên, “Ta xảy ra chuyện, Thường Dục sẽ điên cuồng điều tra, thiên hạ không có tường nào gió không thể lùa, vạn nhất bị hẳn phát hiện một chút dấu vết, cho dù chỉ là hoài nghi, cũng đủ trở thành lý do hẳn xuống tay với ngài.”

“Người, người.....”

Thấy đối phương rốt cuộc không thể phản bác, Lục Diêu vừa lòng nở nụ cười, “Như vậy hiện tại đến phiên ta, ta muốn thỉnh giáo ngài mấy vấn đề, nếu ngài chịu nói cho ta biết, ta cũng có thể suy xét đề nghị của ngài.”

Suy sụp tựa lưng vào ghế ngồi, Thường Duệ Tùng lập tức như đã già đi chục tuổi, hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng khôn khéo cường hãn ban đầu, “Người muốn hỏi cái gì?”

“Vì sao Thường Dục hận ngài đến mức này?”

Thấy Lục Diêu hỏi ra vấn đề này, Thường Duệ Tùng có vẻ càng thêm mỗi mọt, “Chỉ là một màn hài kịch, nói cho biết người cũng không sao.....”

“Lúc hẳn mười một tuổi, một lần xã giao ta uống có chút nhiều, khi đó còn trẻ hơn hiện tại bao nhiêu, cũng không biết nghĩ thế nào, nhất thời kích động, cư nhiên muốn thượng chính nhi tử của mình.”

“!”

“Đừng nhìn ta như vậy, ta không thực sự mất trí như vậy, chỉ xé quần áo hẳn vài cái liền tỉnh táo lại, thế nhưng cũng đã chậm.” Thường Duệ Tùng dường như hồi hận không kịp, thở dài một hơi, “Bác sĩ nói lần đó đối với hẳn sinh ra kích thích nghiêm trọng, dẫn đến trong ảo tưởng của hẳn bản thân đã bị ta cưỡng bạo, mặc kệ ta giải thích bao nhiêu lần cũng không tin tưởng.”

Nghe Thường Duệ Tùng nói xong, Lục Diêu cũng hiểu được chuyện này thật sự là màn hài kịch, quả nhiên là cha con ruột, nhi tử ngu ngốc, phụ thân thời trẻ tuổi cũng ngu ngốc. Có thể biến sinh hoạt tốt đẹp thành vô nghĩa còn hơn phim ảnh, Lục Diêu thừa nhận bản thân không chơi được như bọn họ.

Trách không được lần trước Thường Dục nói không muốn làm, hóa ra là bởi vì việc này. Như vậy..... Y nói đợi một đoạn thời gian là ý gì? Sẽ không phải..... như mình nghĩ đi?

“Xin lỗi, không thể tiếp chuyện, ta đi về trước.”

Vừa ra khỏi nhà hàng, Lục Diêu liền gọi điện thoại cho Thường Dục, “Về nhà, ngay lập tức, cho người ba mươi phút.” Chỉ nói một câu liền ngắt điện thoại, vội vàng trở về chung cư.

Lục Diêu về đến nhà, vừa mới tắm rửa sơ qua, Thường Dục liền mở cửa tiến vào, xem bộ dạng thở dồn dập kia, xem ra thật sự phi như bay về a.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“..... Không có.” Vốn không có đại sự gì, bị người này làm như là tai nạn chết người vậy.

Day day huyết thái dương, Lục Diêu chỉ phòng tắm, “Trước đi tắm rửa cái đã.”

Nhìn Thường Dục nghi hoặc đi vào phòng tắm, Lục Diêu thở dài, tuy rằng vừa rồi uy hiếp Thường Dục từng như vậy, thế nhưng hẳn thực sự không muốn phát sinh án mạng, mặc kệ suy xét từ nào góc độ đều không muốn.

Tuy rằng Lục Diêu luôn thích dùng đầu não giải quyết vấn đề, thế nhưng lần này không thể không đơn giản mà thô bạo một hồi. Lục Diêu vừa nghĩ như vậy, vừa mở cái túi nilon đen lớn đặt ở bên giường, bên trong là đủ thứ mà người ta nhìn xem một chút đều cảm thấy ngượng ngùng..... Khiến hẳn không muốn lấy ra.

Một túi này là trên đường hẳn trở về đi qua cửa hàng đồ tình thú liền vào mua, bởi vì không chú ý tới loại này, cho nên cơ bản là nhìn thấy cái gì thì lấy cái đấy, về phần dùng thế nào có thể chậm rãi nghiên cứu.

Túi tiện lấy ra một thứ – mát xa bóng ước chừng bằng cánh tay phủ kín gai mềm, còn có một chốt mở, đại khái còn có chức năng chấn động? Vứt bỏ. Lại bối – cũng là hình dạng dương vật, có điều làm bằng sáp, phần đuôi còn lộ ra đoạn dây, chiều dài đại khái khoảng mấy chục cm đi. Vứt bỏ. Lại tiếp tục tìm.....

Mua nhiều thứ như vậy, kết quả cuối cùng Lục Diêu lấy ra chỉ có một lọ bôi trơn cực kỳ đơn giản, một bộ còng tay, đặt ở đầu giường. Về phần mấy thứ còn lại..... Lục Diêu nghĩ nghĩ, cầm lấy túi to, bóc hết toàn bộ thứ bên trong ra, ‘lạch cạch’ rơi xuống đầy đất, nhất thời khiến căn phòng ngăn nắp tràn ngập vẻ dâm mỹ.

Hẳn không phải bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, hơn nữa nếu bác sĩ tâm lý hữu dụng Thường Dục đã sớm bình thường, cho nên chỉ có thể dựa theo tác phong của mình – một tay roi một tay kẹo.

Đợi Thường Dục từ phòng tắm đi ra, hạ thân chỉ quần một cái khăn tắm, Lục Diêu đang thưởng thức ngon nên có tạo hình kỳ lạ trong tay, phối hợp với đồ tình thú rải đầy đất..... Thường Dục sững sốt.

“Ngài..... Đây là.....” Bị cái gì kích thích sao?

Liếc mắt nhìn Thường Dục, Lục Diêu buông ngon nên trong tay, từ mặt đất nhặt lên một cây roi tinh tế thưởng thức, gọi lên một mặt tươi cười cao ngạo, “A, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, có điều ta quên người hiện tại cảm dục không rõ nguyên nhân, như vậy người đi trước đi, ta gọi người khác đến.” Nói liền cầm di động làm bộ tìm số.

“Ba”

Bình tĩnh nhìn thoáng qua di động bị Thường Dục đánh rớt trên đất, Lục Diêu bình tĩnh hỏi: “Có dị nghị gì sao?”

“Không cần tìm người khác.”

Về mặt khinh thường nhìn Thường Dục, Lục Diêu cười nhạt, “A, khi nào mà chuyện của ta đến phiên người làm chủ? Bỏ khăn tắm ra, quỳ xuống!”

Không chút do dự chiếu theo yêu cầu của Lục Diêu làm, Thường Dục cả người trần trụi quỳ trên mặt đất, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào Lục Diêu, như là lo lắng mình chớp mắt một cái, Lục Diêu sẽ bỏ đi tìm người khác.

Lục Diêu dùng chân nâng đầu Thường Dục lên, thần sắc ngạo mạn như đế vương, tựa hồ bản thân đối đãi với đối phương như vậy là cho đối phương bao nhiêu vinh hạnh. Với lấy lọ bôi trơn ở đầu giường kia ném cho Thường Dục, Lục Diêu vốn định lấy tiếp cây mát xa bóng, nhưng nhớ đến Thường Dục tựa hồ cực độ bài xích với mấy thứ này, vì thế liền không lấy nữa.

“Tự mình làm, không muốn liền rút đi.”

Nhìn Thường Dục tự mình bơi trơn khuếch trương, Lục Diêu âm thầm tính toán, cảm giác thời điểm hẳn là không sai biệt lắm, liền bỗng nhiên nhấc chân hung hăng đá ngã Thường Dục xuống tấm thảm trên đất, bản thân đồng thời cúi người áp lên, đẩy tay Thường Dục ra, đổi thành ngón tay mình tham nhập vào nơi đã bắt đầu mềm mại.

“Vì sao bỗng nhiên bắt đầu thủ thân như ngọc? Ta đoán thử, là bị phụ thân đại nhân của ngươi làm nghiệm?”

Lời vừa nói ra, Lục Diêu lập tức cảm giác được thân thể Thường Dục bắt đầu kịch liệt run rẩy, biểu tình vốn nhu hòa xen lẫn ngây ngốc thoáng chốc bị tuyệt vọng bao trùm, quả thực như là ngay sau đó chính là tận thế vậy.

“Hừ, vốn nghĩ ngươi chỉ là biến thái, không nghĩ tới là biến thái đến mức cùng phụ thân làm chuyện đó? Sẽ không phải là vì chung tình, cho nên không để ta chạm tới đi?”

“Không phải, không có..... Không có.....”

Tư duy của Thường Dục đã hoàn toàn lâm vào bối rối, Lục Diêu âm thầm gạt đầu, tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, “Hóa ra là loại người này, sớm biết vậy đã không đi lại với ngươi gần như vậy, thật ghê tởm, về sau đừng có xuất hiện ở trước mặt ta nữa.”

Cái này giống như giặt mất cọng rơm cuối cùng của lạc đà, một câu dễ dàng khiến Thường Dục đổ vỡ – vết nhơ lớn nhất của mình bị Lục Diêu biết, còn bị chán ghét.

Lục Diêu biểu tình chán ghét rõ ràng càng khiến Thường Dục bị đả kích lớn, toàn thân băng lãnh cứng ngắt, ngay cả trái tim tựa hồ cũng không còn sức mà nhảy lên, mình bị Lục Diêu triệt để chán ghét Vậy bản thân sống còn ý nghĩa gì? Đây là nằm mơ đi? Nhất định là nằm mơ đi, sau khi tỉnh ngủ Lục Diêu vẫn sẽ ở bên cạnh, sẽ không chán ghét mình đi?

“Thế nào, ngươi bày ra biểu tình gì vậy, thật khó xem.”

Thường Dục hiển nhiên đã bắt đầu phong bế bản thân, cự tuyệt tự hỏi, cự tuyệt tiếp nhận tin tức bên ngoài, cự tuyệt tin tưởng sự thật gần ngay trước mắt.

Dần dần, biểu tình tuyệt vọng cũng bắt đầu chậm rãi dần ra, Thường Dục mở mí mắt, lại không có tiêu cự, thân thể cũng ngừng run rẩy, tay chân vô lực rơi trên mặt đất, nếu không phải nhiệt độ cơ thể còn ấm áp, tim vẫn tiếp tục đập, Lục Diêu còn cho rằng người này đã chết.

Có điều, đây không phải là mục đích của mình sao.

Một bên đưa tay an ủi bộ vị uể oải không phấn chấn của Thường Dục, Lục Diêu một bên đề thấp thanh âm, dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói, “Nói, hết thấy của ngươi là ai đang nắm giữ?”

“Là..... ngài.....” Thì thào lẩm bẩm như hồi đáp.

“Bất cứ lời nào ta nói, đối với ngươi đều là đúng đắn, đúng không?”

“Vâng.....”

“Như vậy, ta hiện tại nói cho ngươi biết, sự kiện vừa đề cập kia, toàn bộ đều là do cái não thông minh không bằng trư của ngươi ảo tưởng ra, nói cách khác, nằm mơ.”

“Nha.....?”

Lục Diêu không thích hợp làm cố vấn tâm lý, chỉ là thủ đoạn hung tàn của hắn, không phải ai cũng có thể chống lại, nếu đổi lại một người tinh thần yếu ớt mà dùng cách này tinh thần sẽ thật sự bị phá vỡ.

Thật sự nhìn biểu tình của Thường Dục hiện tại so bình thường càng thêm ngu ngốc không vừa mắt, Lục Diêu đưa tay sờ đến dưới thân mình, tùy tiện lộn cựa rần, liền dùng lực cắm vào.

“A.....”

“Hoặc là tin tưởng ta nói, hoặc là từ nay về sau biến mất khỏi tầm mắt ta, tùy ngươi chọn.”

Có cái gì đó từ trong mắt chảy ra, Thường Dục vươn tay ôm lấy Lục Diêu, khàn khàn nói, “Ngài rất giáo hoạt”

Kết quả..... Còn cần nói tí mĩ sao?

14. Chương 14: Sóng Gió Chưa Yên

Kích tình qua đi, hai người tỉnh lại đã là chạng vạng, Lục Diêu mở mắt ra, chỉ thấy Thường Dục nằm nghiêng bên cạnh hắn, đầy mặt u oán, “Thật quá đáng, kỷ niệm lần đầu tiên đáng giá như vậy, lại không kịp cảm nhận được gì.”

Lục Diêu hung hăng gõ đầu Thường Dục, “Ta còn nghĩ ngươi còn cần thời gian hòa hoãn suy nghĩ, năng lực thích ứng của biến thái quả nhiên rất mạnh.”

“Đó là bởi vì ngài thực ôn nhu a, vì có thể tiếp tục hưởng thụ sự ôn nhu của ngài, muốn ta làm cái gì cũng được.”

“.....” Vẫn không hiểu nổi suy nghĩ của Thường Dục, ít nhất trong hai mươi sáu năm Lục Diêu sống trên đời, trừ Thường Dục, tuyệt đối không có kẻ nào dùng từ ‘ôn nhu’ để hình dung hắn, bao gồm chính hắn.

“Đừng có cao hứng quá sớm, ngươi gần đây hảo hảo ngấm lại, còn có cái gì giấu diếm không báo thì nhanh khai ra, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

“Không có, về sau cũng sẽ không có, ta vĩnh viễn sẽ không lừa gạt ngài nữa.”

“Tốt nhất là như vậy, ta ngủ tiếp trong chốc lát.....” Lục Diêu xoay người, tính tiếp tục ngủ.

“Không được, trước đứng lên ăn cơm, dạ dày của ngài cũng không thể tùy hứng như ngài a.”

“Một bữa không ăn nó cũng không chết.”

“Không được a.....”

Thật phiền..... Loại sinh hoạt này từ nay về sau không phải sẽ luôn tiếp diễn như vậy chứ? Bị Thường Dục nửa kéo nửa nâng từ trên giường dậy, Lục Diêu nhin không được nghĩ như thế.

“Từ một tuần trước ngươi bắt đầu hưng phấn vì cái quái gì vậy? Hiện tại là mùa thu đi, còn chưa tới kỳ động dục của ngươi đi.” Đang xem tin tức online đến một nửa, Lục Diêu rốt cuộc nhin không được quay đầu, gần xanh nổi lên nói với Thường Dục bên cạnh.

“Nha, có rõ rệt như vậy sao?” Vô tội nháy mắt mấy cái, Thường Dục tựa hồ không hề phát giác trạng huống của mình cả tuần vừa rồi.

“Rõ rệt đến mức ta muốn làm bộ nhìn không thấy cũng không được.”

“Thật quá đáng, ngài đã quên ngày mai là ngày gì sao?”

Ngày mai? Lục Diêu tự hỏi một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể xác định không phải bất cứ ngày hội gì, cũng không phải sinh nhật hai người bọn họ, “Ngày mai có gì đặc biệt sao?”

Cười tủm tỉm trộm hôn chụt lên mặt Lục Diêu, Thường Dục lúc này mới hồi đáp, “Kỷ niệm một năm kết giao a.”

“..... Ngươi là tiểu cô nương ngây thơ sao?” Cái ngày này thì có gì đáng kỷ niệm?

Có điều..... Nhắc tới một năm..... Lục Diêu đột nhiên nhớ tới cái nhiệm vụ mạc danh kỳ diệu kia. Chiều theo đó thì ngày mai chính là lúc nhiệm vụ hoàn thành, hắn là sẽ không phát sinh chuyện kỳ quái gì đi.....

Thiệt, loại chuyện này có suy đoán thế nào cũng vô nghĩa, hơn nữa nếu xem như ngày kỷ niệm..... Cho y chút tốt đẹp đi.

Tự cân nhắc, Lục Diêu đồng thời đẩy cái mặt Thường Dục đang dán sát lại, “Dựa vào gần quá.”

“Có sao đâu chứ.”

Đẩy Thường Dục ra, Lục Diêu liền kéo ngăn kéo bàn ra tìm kiếm thứ gì đó bên trong, cuối cùng tìm được một cái hộp nhỏ, cũng không thèm nhìn liền ném cho Thường Dục.

Động tác nhanh nhẹn tiếp được, Thường Dục nhìn nhìn chiếc hộp khéo léo kia, nhất thời lại không dám mở ra, ngón tay cũng run nhè nhẹ, “Thứ này sẽ không phải thứ ta nghĩ tới chứ?”

“Ta sao biết được người nghĩ tới cái gì, mấy tháng trước nhìn thấy bộ dáng coi như không tệ liền mua một đôi, không muốn thì vứt đi.”

Mấy tháng trước, một đôi..... mấy tháng qua, trên người Lục Diêu thứ duy nhất thừa ra chính là chiếc nhẫn trên ngón giữa bên tay trái kia.....

Mở hộp ra, chỉ thấy một chiếc nhẫn rõ ràng là cùng một đôi với chiếc trên tay Lục Diêu kia, rất giống phong cách của Lục Diêu, đơn giản lại tinh xảo.

“Này không phải hẳn nên là ngày mai mới đưa sao?” Nói thì nói như vậy, Thường Dục lại nhanh chóng đeo nhẫn lên tay, như là sợ Lục Diêu đổi ý thu hồi.

Lục Diêu cũng lười đi khinh bỉ hành động không tiền đồ này, “Kém một buổi tối mà thôi, cũng chẳng khác gì.”

Người này trước mặt mình vĩnh viễn là bộ dạng gốc tử như vậy, căn bản nhìn không ra đã là người đứng đầu một doanh nghiệp lớn. Có điều, nhìn như vậy cũng coi như thuận mắt.

“Ta có thể cầu ngài thêm một chuyện không?”

Kinh ngạc liếc mắt nhìn Thường Dục tựa hồ thập phần do dự, Lục Diêu hỏi, “Chuyện gì?”

Thường Dục bĩu môi, đầy mặt oán niệm nói, “Ngài đến bây giờ cũng chưa từng nói một câu thích ta.”

Lục Diêu còn tưởng là đại sự gì, không nghĩ tới có chút chuyện như vậy, cũng lười phê bình Thường Dục, “Sao ta nhất định phải nói mấy lời đó? Hơn nữa người xác định nếu ta nói, người sẽ không cao hứng đến ngắt xiú chứ? Ta cũng không muốn kéo một tên té xiú vào bệnh viện chỉ vì lý do mất mặt này.”

“Sao có thể khoa trương như vậy.....”

“Đừng bày ra cái biểu tình ấy, cũng không phải cái gì ghê gớm. Nếu ngày mai là ngày kỷ niệm, vậy ngày mai nói sau.”

Mắt Thường Dục sáng lên, hưng phấn lập tức bổ nhào lên người Lục Diêu, đánh đổ cả cái ly, khiến Lục Diêu tức giận thiếu chút nữa muốn kéo người ra ngoài chém.

Vào ban đêm, Thường Dục khóa ngồi trên người Lục Diêu, phía dưới hai người gắt gao kết hợp, theo động tác Thường Dục không ngừng phát ra thanh âm làm người ta đỏ mặt. Thường Dục si mê nhìn Lục Diêu bị tình dục nhiễm hồng khuôn mặt, vừa nghĩ đến biểu tình như vậy là vì mình mà lộ ra, vậy cho dù lập tức chết đi cũng không sao hết.

Chú ý tới ánh mắt lửa nóng của Thường Dục, Lục Diêu nhin không được nhíu mi, “Có gì đẹp mà xem.”

Cúi xuống hôn môi Lục Diêu, Thường Dục cười cười, “Không nhìn ngài, ta sẽ luôn kinh hoảng, sợ đây chỉ là một giấc mộng. Ngô..... Đột nhiên sâu như vậy.....”

Phần eo vừa dùng lực, xoay người đặt Thường Dục ở dưới thân, Lục Diêu lộ ra biểu tình không vui, “Tự tiện nói người khác thành mộng, nếu là mộng ta đã sớm đá người khỏi giấc mộng này.”

Thường Dục sửng sốt, lập tức vươn tay kéo đầu Lục Diêu, khiến Lục Diêu nhìn không thấy biểu tình của mình, dán bên tai đối phương nói nhỏ, “Không phải mộng, thật tốt quá. Ngày mai có thể được nghe ngài nói lời ấy, vĩnh viễn đừng đi có được không? Ta sẽ vẫn thực yêu thực yêu ngài.”

“Đây là nhà ta, người muốn ta đi đâu?”

“Ân, đã ước hẹn rồi đó.” Thường Dục khoái trá liếm liếm vành tai Lục Diêu, cảm giác ngứa ngáy làm Lục Diêu run lên.

“Ai ước hẹn với người?!”

“Đừng để ý nhiều như vậy nha, chúng ta còn chưa làm xong đâu, tiếp tục đi.”

Đại khái là vì món quà ngoài ý muốn này, Thường Dục hôm nay phá lệ hưng phấn, nếu không phải Lục Diêu mạnh mẽ ngăn lại, đại khái còn muốn làm đến hừng đông.....

Người này muốn hấn tinh tấn nhân vong sao?! Trước lúc ngủ, Lục Diêu có chút buồn bực sờ sờ vị trí quả thận, quyết định từ ngày mai bắt đầu thi hành chế độ cấm dục.

Đợi hai người tỉnh ngủ, cũng đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Nói đúng ra là, Thường Dục đang làm cơm, Lục Diêu mới bừng tỉnh. Không sai, là bừng tỉnh.

[Thời gian hoàn tất, nhiệm vụ đã hoàn thành, thời gian truyền tống bắt đầu đếm ngược – 3,2,1]

Bị một câu đột ngột như vậy làm bừng tỉnh, không đợi Lục Diêu phản ứng, cả người đã nháy mắt biến mất ở trên giường, chỉ lưu lại dấu vết cùng độ ẩm nhột nhột chứng minh từng có người ngủ ở đó không lâu.

“Lục Diêu, ăn cơm nga.”

Cười tủm tỉm mở cửa đi vào phòng, thấy trên giường có lưu lại dấu vết đã sớm mất đi độ ẩm, nụ cười nhu hòa của Thường Dục nhanh chóng lạnh xuống. Xoay người trở lại bàn ăn, ánh mắt Thường Dục chớp cũng không chớp liền đổ sạch đồ ăn vừa làm vào thùng rác, thần sắc lạnh lùng rời khỏi căn phòng.

Khép lại cửa phòng, gương mặt Thường Dục lộ ra một nụ cười quỷ dị, có chút không nỡ mà vuốt ve cánh cửa kia, sau đó liền bỏ đi không chút lưu luyến.

“Tuyệt đối sẽ không buông ngài ra.”

15. Chương 15: Tiểu Phiên Ngoại

Từ lúc còn rất nhỏ, ta đã biết tính cách của ta không giống bạn cùng lứa, cho nên đương nhiên cũng không được ai yêu mến, mặc kệ là người thân hay bảo mẫu chăm sóc ta, cũng sẽ không lộ ra nụ cười ôn nhu thân thiết thực tâm với ta.

Ta cũng không chỉ một lần nghe thấy đám người hầu trong nhà nói, ta thật sự là hài tử đáng ghét, cả ngày âm âm u u một chút cũng không đáng yêu. Ta cự tuyệt đến trường, cho nên phụ thân mời gia sư cho ta, có điều chỉ dạy ta vài tuần, lão sư liền nói ta hoàn toàn không có thiên phú học tập, ngay cả đề mục đơn giản nhất cũng làm không nổi.

Kỳ thật ta có thể học được, nhưng giới hạn ở những thứ ta cho là hữu dụng thôi, mà mấy thứ vụn vặt đó ta nghĩ không ra có bất cứ giá trị sử dụng thực tế nào, cho nên ta không để chúng nó tiến vào đại não, ta cảm giác nhét phế vật vào ngược lại sẽ không có không gian để học tập thứ chân chính hữu dụng. Đương nhiên, mọi người trong nhà càng thêm chán ghét ta, đặc biệt là sau khi muội muội nhỏ hơn ta một tuổi biểu hiện thành tích xuất sắc nổi trội.

Trên thực tế, ta tuyệt đối không cảm thấy thương tâm, bởi vì ta không cảm thấy sự thừa nhận của người khác có gì quan trọng, mấy kẻ không đáng nhắc tới ấy, thích ta cũng tốt ghét ta cũng tốt, căn bản không cần yếu phải phí tâm tư mà để ý.

Thế nhưng cho dù không thêm để ý, nhưng ta cũng không ngờ đến phụ thân uống say sẽ làm ra cái chuyện ấy với ta, tuy rằng sau đó phụ thân luôn nói với ta rằng chuyện kia chỉ là ảo giác của ta, thế nhưng ta không tin, trừ chính ta, ta không thể tin tưởng bất kỳ ai khác, đại khái đó không phải suy nghĩ mà hài tử tám tuổi như ta sẽ có, nhưng ta cũng không có biện pháp thay đổi sự thật này.

Vốn không để tâm đến phụ thân, từ đó về sau trở nên vô cùng đáng ghét, chán ghét đến cơ hồ không thể chịu được, nếu ta có năng lực, đại khái sẽ lập tức giết lão, cho dù hẳn là phụ thân thân sinh của ta, chính là chán ghét đến loại trình độ đó.

Ta vốn cho là cuộc sống của ta vẫn sẽ tiếp diễn như vậy, lớn lên, trưởng thành, già yếu, có lẽ còn có thể cưới một nữ nhân về, như vậy kỳ thật cũng không có quá nhiều khác biệt với người thường.

Thế nhưng từ ngày đó gặp được người tên Lục Diêu kia, hết thảy tựa hồ đều trở nên khác biệt.

Ta cũng chỉ là bỗng nhiên muốn nhìn quá trình toà án thẩm lý, thuận tiện suy xét một chút về sau có thể theo chức nghiệp này không, cho nên mới gọi người dẫn ta đi xem thẩm lý một lần.

Trước khi thẩm lý bắt đầu, ta chỉ nghe bảo tiêu bên người nói bởi vì quá đột ngột, chỉ có thể xem cuộc thẩm lý này, là vụ ly hôn rất đơn giản, luật sư của nguyên cáo còn là người trẻ tuổi mới vào đời, cho nên ta cũng chỉ ôm tâm lý tùy tiện xem xem. Thế nhưng, ngay khi người tên Lục Diêu kia xuất hiện, ta liền phát hiện ánh mắt của ta không thể rời khỏi hắn.

Ta không phải chưa từng gặp kẻ khí tràng cường thế, thế nhưng rõ ràng không có kinh nghiệm lại vẫn tự tin tràn đầy, bộ dáng không coi ai ra gì như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Có lẽ là ánh mắt của ta quá mức rõ rệt, hắn quay đầu liếc nhìn ta, đại khái là không nghĩ tới sẽ bắt gặp một thiếu niên mười mấy tuổi ở chỗ này, có vẻ có chút kinh ngạc, lập tức hướng ta lộ ra tươi cười thân nhiên, mới quay đầu đi.

Trong nháy mắt thấy được nụ cười kia, ta cảm giác trái tim tựa hồ bị thứ gì nắm lấy, từ nơi sâu nhất trong nội tâm toát ra một loại khát vọng sâu sắc, khát vọng có thể có được người kia, khát vọng đứng bên cạnh người kia, khát vọng được người kia thừa nhận..... Ta thật cao hứng, bởi vì rốt cuộc ta cũng có mục tiêu để theo đuổi.

Đáng tiếc là, ta còn chưa kịp xuất hiện trước mặt Lục Diêu, đã bị đưa đến Canada, thế nhưng ta chịu đựng không được những ngày không thấy được Lục Diêu, như vậy quả thực muốn làm ta nổi điên. Cho nên ta đã cho người đi chụp trộm Lục Diêu, kể cả ảnh chụp hắn cùng những người khác thân mật, cho dù kẻ khác trên ảnh kia sẽ làm ta ghen tị đến mức muốn giết người, nhưng biểu tình khi hắn thân thiết với kẻ khác cũng hấp dẫn như vậy, vì thế ta có thể nhẫn nại vài tia ghen tị kia.

Ta dựa vào những tấm ảnh đó vượt qua tám năm, sau khi về nước ta lập tức thiết kế cơ hội gặp mặt Lục Diêu, đại khái ấn tượng đầu tiên của hắn đối với ta đích xác hồng hồng đến cực điểm, nhưng ước chừng tám năm, ta căn bản áp chế không nổi sự hưng phấn của mình, đồng thời ta cũng hiểu được Lục Diêu cũng không phải người sẽ dễ dàng bị câu dẫn như vậy, bằng không một thân thể dơ bẩn như vậy, sao có thể để hắn hưởng dụng? Ít nhất cũng phải chờ ta giết nam nhân kia đã.

Không ngoài dự kiến của ta, Lục Diêu kỳ thật là người thực ôn nhu, bởi vì cho dù ta quấy hắn như vậy, chọc hắn phiền chán, hắn cũng không làm cái gì thực sự tổn thương ta, thậm chí khi ta sinh bệnh còn có thể không được tự nhiên mà chiều cổ ta – có lẽ bản thân Lục Diêu không chú ý tới, thế nhưng mọi chuyện về hắn ta đều nhất nhất xem trong mắt, lại một lần khắc ghi ở trong lòng, kết quả đại khái chính là ta càng thêm mê luyến hắn, mê luyến đến độ không có hắn căn bản không thể sinh tồn.

Mà tên bằng hữu kia của Lục Diêu, không biết vì cái gì, ta thực chán ghét y, chán ghét đến độ nếu không phải sợ chọc giận Lục Diêu, ta tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn mà diệt trừ y. Y cho ta một loại cảm giác thực khó chịu, thế nhưng xét ở phương diện y đối xử với Lục Diêu coi như không tệ, coi như nhìn không thấy người này là được.

Thế nhưng, rõ ràng là muốn hảo hảo bảo hộ hắn, rõ ràng là không để bất luận kẻ nào đã thương đến hắn, lại bởi vì ta sơ suất, khiến hắn bị nữ nhân đáng chết kia bắt đi. Lúc tìm thấy bọn họ, nhìn nữ nhân kia cư nhiên dám đối đãi với Lục Diêu như vậy, ta hận không thể tươi sống lột da ả, lại từng chút từng chút tra tấn ả tới chết.

Khi nữ nhân kia nhào đến, ta không chú ý tới, cho nên mới khiến Lục Diêu đẩy ta ra. Nhìn chuôi dao ấy cắm vào bả vai Lục Diêu, một mảng đỏ tươi nhanh chóng tản ra, ta chỉ thấy mãn nhãn đều là màu máu tươi, lòng tràn đầy kinh hãi. Nhìn xem ta làm cái gì?! Đây là lần duy nhất ta chán ghét Lục Diêu ôn nhu, bởi vì sẽ khiến Lục Diêu bị thương.

Ta cưỡng ép lý trí thanh tỉnh đưa Lục Diêu tới bệnh viện, nghe bác sĩ nói đã vô sự, ta lập tức đi đưa nữ nhân kia lên Tây Thiên, sau đó..... Ta vào trại an dưỡng.

Lúc ấy ta thật sự cho rằng sẽ không bao giờ còn nhìn thấy Lục Diêu, thế nhưng hắn vẫn không bỏ rơi ta, rõ ràng là cơ hội rất tốt để thoát khỏi ta, lại tự mình đến trại an dưỡng thăm hỏi, còn đồng ý cùng ta tham dự bữa tiệc sinh nhật. Trong nháy mắt ấy, ta thậm chí muốn dứt khoát giết chết hắn, như vậy có thể một đời mang theo hắn bên người Thế nhưng chỉ là suy nghĩ mà thôi, tuy rằng một khối thân thể không có cảm xúc cũng đủ mê người, nhưng quả nhiên hắn có sinh khí như vậy vẫn là tốt nhất.

Kết quả tại bữa tiệc, ta lại chọc Lục Diêu sinh khí. Lúc này đây hắn dường như tức giận cực kỳ, cũng không chịu gặp ta, thế nhưng không sao hết, bị chán ghét cũng được, chỉ cần ta còn có thể được chăm sóc hắn là tốt rồi.

Ta cho rằng hình thức ở chung như vậy vẫn sẽ tiếp tục duy trì, song hôm nay bỗng nhiên lại có chuyển biến, Lục Diêu thế nhưng lại nói cho ta biết, hắn đồng ý cho ta cơ hội yêu hắn, một khắc khi nghe được câu ấy ta kinh hoàng cơ hồ muốn té xỉu – sợ đây chỉ là giấc mộng, tỉnh mộng thì cái gì cũng không phải.

Sau đó chúng ta chính thức trở thành người yêu đi? Lục Diêu đối mặt với ta luôn có vẻ thập phần không kiên nhẫn hoặc là thực bất đắc dĩ, dần dà ta cũng suýt quên hẳn kỳ thật là người tương đối cường hãn lại thông minh.

Mãi cho đến ngày đó, hắn dùng một loại phương pháp thập phần bá đạo mà nói cho ta biết những khuất nhục kia đều chỉ là ảo giác mà thôi. Thật đúng cường quyền a, hoàn toàn không để ý ta thiếu chút nữa thật sự bị hắn làm sụp đổ. Rõ ràng biết ta không thể chịu đựng nhất chính là sự phiền chán của, còn cố ý nói ra những lời này, có đôi khi Lục Diêu cũng thực vừa lãnh huyết vừa đáng sợ nha.

Lục Diêu cười nhạo ta hờ một cái liền sụp đổ không khỏi quá yếu ớt, kỳ thật đó không phải phản ứng ta muốn biểu hiện ra ngoài, không còn cách nào a, mỗi khi bị kích thích ta liền nhịn không được muốn giết người, ham thích cổ quái như vậy nếu không gặp được Lục Diêu, phỏng chừng ta rất có khả năng sẽ trở thành một tội phạm giết người đáng sợ? Thế nhưng hiện tại ta hi vọng có thể đứng bên cạnh Lục Diêu, cho nên sẽ không thể làm như vậy, ta chỉ có thể khiến cho bản thân làm ra bộ dáng sụp đổ, lấy điều đó để áp chế khát vọng với máu tươi.

Sinh hoạt sau đó vẫn luôn rất tốt đẹp rất tốt đẹp, có thể cứ như vậy sống chung với Lục Diêu từng là điều có nghĩ ta cũng không dám nghĩ tới, biết rõ một khi nghiện sẽ không cai được, đáng tiếc ta lại vẫn dễ dàng mắc nghiện. Nếu như vậy, vì cái gì muốn vào lúc ta trầm mê nhất bỗng nhiên biến mất không thấy chứ?

Rõ ràng tặng ta nhẫn đôi, còn đáp ứng sẽ nói thích ta, vì sao lại không thấy đâu? Nga, nói vậy ngài đang trốn ở nơi nào đó chờ ta đi tìm đi? Không nghĩ tới ngài lại nổi tình thú vào ngày kỷ niệm thế này, như vậy xin hãy chờ trong chốc lát nga, ta nhất định sẽ tìm được ngài, bởi vì ngài đối với ta mà nói tựa như không khí vậy, nếu để ngài chạy mất, thì ta ngay cả hô hấp cũng không được đâu.

.

16. Chương 16: Thế Giới Mới

Lục Diêu chỉ cảm thấy bản thân vừa tỉnh ngủ, đến mắt còn chưa kịp mở, đã bị áp bách lại một lần nữa lâm vào mê man, đến khi gian nan mở mắt ra, Lục Diêu bỗng có xúc động muốn mắng chửi người.

Biểu tình nghiêm túc nhìn chung quanh mình – trừ mặt đất xám trắng gồ ghề, còn có một đàn sinh vật mà hình dạng vượt quá từ ‘ghê tởm’ có thể diễn đạt, xác ngoài cứng rắn màu sắc đen xám không đồng nhất, các chi từng đôi tinh tế, tuy rằng sinh vật này tựa hồ phân thành không ít chủng loại, thế nhưng tổng thể mà nói, giống như là đội quân côn trùng, trên cơ bản mỗi một con đều to bằng cỡ người Lục Diêu.

Đáng may mắn là, cho dù Lục Diêu nằm trên mặt đất không biết bao lâu, nhưng đám trùng này chẳng những không công kích hắn, còn có thể chủ động lách qua Lục Diêu, bằng không hắn đại khái đã sớm bị đạp chết.

Ngửa đầu nhìn lên, nhìn thấy không phải trời xanh hay đêm sao, mà là trực tiếp thấy được vũ trụ mênh mông. Cúi đầu nhìn nhìn, bản thân vẫn mặc bộ đồ khi đi ngủ, độ ẩm chung quanh rất thấp, lạnh đến mức nổi da gà.

Mình đang nằm mơ sao?

[Tích, nhận nhiệm vụ thành công, số lượng mục tiêu: 1. Độ khó: B.]

Thao!

Lúc này thật nhịn không được muốn bạo khẩu.

Lục Diêu đoán mình có lẽ bị cái trò chơi hệ thống không rõ là cái gì này chơi khăm đưa đến một nơi cổ quái, chiếu theo hoàn cảnh này nói không chừng căn bản là không phải trên địa cầu, mà cái trò chơi đáng chết kia trừ công bố bắt đầu và hoàn thành nhiệm vụ, căn bản không nói thêm điểm gì, dẫn đến tin tức Lục Diêu có được ít đến mức đáng thương. Tình huống cho tới bây giờ, Lục Diêu chỉ có thể phỏng đoán nếu nhiệm vụ hoàn thành sẽ tự động bị đưa tới một nơi khác, ban đầu nhắc tới ‘sẽ có tất cả mọi thứ’ thì ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy, thậm chí ngay cả có thể trở về hay không cũng là vấn đề.

Đây là lần duy nhất trong đời Lục Diêu có thể thông hiểu, tâm tình của đám học sinh kém năm đó mỗi ngày không có bài học lại đụng kỳ thi đột xuất. Cũng không biết Thường Dục phát hiện hần biến mất, có phải lại muốn phát bệnh hay không.

Lúc này có suy nghĩ thế nào cũng vô dụng, Lục Diêu đứng lên, chạy theo hướng đám trùng bên người đang di chuyển – dù sao cũng không biết đây là nơi nào, nếu đám trùng này không đả thương hần, vậy tạm thời đi cùng nhau đi.

Đám trùng này thể tích khổng lồ, động tác lại dị thường linh mẫn, ít nhất chạy còn nhanh hơn Lục Diêu. Lục Diêu từ nhỏ đến lớn vẫn là điển hình loại động não có thừa, thể lực không đủ, cũng bởi vì bản thân hần không thích vận động một thân mồ hôi, đồng thời cũng là vì thể chất yếu nhược bẩm sinh.

Chạy chốc lát, Lục Diêu đã thở phì phò ngừng lại, hai tay chống đầu gối nghỉ ngơi, kết quả đến khi còn chưa kịp suyễn, một quái vật lớn âm âm dừng ở phía trước cách chỗ hần đứng không xa, trực tiếp đè chết không ít trùng tử, dòng khí phả ra thiếu chút nữa thổi bay Lục Diêu không kịp phản ứng.

Tập trung nhìn vào, thứ đó là một cơ giáp hình người, lại cao chừng mấy tầng nhà vậy, phỏng chừng cao hơn mười mét, tựa hồ dùng dạng kim loại nào đó cực kỳ chắc chắn chế thành, hình tượng uy phong lẫm lẫm kia hoàn toàn có thể đoạt được niềm vui của bất cứ nam nhân nào. Mà trùng tử chung quanh hoàn toàn không sợ hình tượng uy vũ kia, con trước ngã xuống, con sau lại dũng mãnh lao về phía cơ giáp, chỉ chốc lát sau liền xung quanh đã chật một đồng thi thể.

Trong đời Lục Diêu ít có thời điểm chật vật như vậy, nhưng dù có cảm tức thế nào giờ phút này cũng chỉ có thể nhẫn, xoay người liên chạy. Quý biết cái thứ giống robot cự đại kia là cái gì, hình thể lại cự đại như vậy, vạn nhất bị đập chết thì thực mất mặt.

Nhưng lợi ngược dòng trùng tử cũng thập phần khó khăn, hướng chỉ bên người chật ních loại trùng tử to lớn này, Lục Diêu còn chưa chạy được mấy bước, đã bị một bàn tay khổng lồ từ phía sau bắt lấy, túm lên.

Lúc này Lục Diêu sắc mặt xanh mét, tình huống hoang đường như vậy hần thật sự không muốn trải qua lần thứ hai, bản thân đến cùng đã bị đưa đến nơi nào đây? Hần chán ghét nhất chính là điện ảnh khoa học viễn tưởng không thực tế, tiểu thuyết huyền huyền, nguyên nhân vì mấy thứ đó cực kỳ vớ vẩn, nhưng hiện tại hần lại có vinh hạnh tự thể nghiệm một lần.

Cơ giáp vững vàng nắm Lục Diêu trong tay, lực đạo nắm tay vừa đủ, không làm thương tổn đến hần, lập tức cũng không ham chiến, thân thể cao lớn phút chốc bay lên, nhắm về một phía nào đó mà phi đi. Tốc độ kia cũng không phải có thể so sánh với ô tô, Lục Diêu bị nắm như vậy, dạ dày bốc lên, cảm thấy càng thêm phần hận.

Cơ giáp cự hình bay đến một bãi đứng đầy cơ giáp mới hạ xuống, Lục Diêu giờ phút này sắc mặt tái nhợt đến mức như lập tức muốn chết, trước mắt còn bởi vì vừa rồi bay vèo vèo mà choáng váng hồ hồ, bị đặt xuống đất còn không kịp đứng vững, lão đảo một cái liền ngồi sụp xuống đất.

“Các người mau đến xem mau đến xem, ta phát hiện loài mới nha!”

Trước ngực cơ giáp mở ra một cánh cửa, một nam nhân tóc vàng trẻ tuổi từ bên trong đi ra, liền có một cái đệm chân trong suốt tự động xuất hiện dưới lòng bàn chân y, vững vàng đưa người xuống mặt đất. Vừa xuống đất, nam nhân liền hưng phấn một bên gọi người, một bên chạy đến bên Lục Diêu, nhìn chăm chăm vào hắn, tư thế kia quả thực như biến hắn trở thành loại động vật quý hiếm vậy.

“Cleo, người lại một mình ra ngoài gây chuyện? Ý vào An Duy Tư thượng tướng không đích thân mang đội, tiểu tử người liền ngứa da a?”

Nghe vậy, lại có vài người từ ngực cơ giáp xuất hiện hạ xuống đất, phân phân không nói gì trừng Cleo.

Cleo thấy mình bị tập thể thảo phạt, nhất thời cảm thấy ủy khuất không thôi, “Nào có, ta không phải chỉ ra ngoài lượn một vòng thôi sao, lại nói hiện tại trọng điểm không phải ở ta, là loài dị trùng mới ta mang về ấy a!”

Nghe nói như vậy, ánh mắt mọi người nhất thời tập trung lên người Lục Diêu còn đang nôn khan không thôi, lại hoài nghi nhìn về phía Cleo, “Tiểu tử người lại đùa giỡn gì a, mang theo kẻ xui xẻo không biết rút từ phi thuyền nào xuống, liền nói với chúng ta đây là loài dị trùng mới, nếu thượng tướng ở đây khẳng định sẽ đánh người.”

Bọn họ đối thoại Lục Diêu hoàn toàn nghe không hiểu, dứt khoát tiếp tục làm bộ không khỏe, kì thực chuyên chú nghe bọn họ nói chuyện, có thể hiểu được cho dù là nửa điểm tin tức cũng tốt. Bọn họ vô luận xem diện mạo hay tên tuổi đều hắn là người Tây phương, có điều ít nhất vẫn là nhân loại bình thường, điểm này làm Lục Diêu có chút an tâm.

“Lần này thật sự không lừa các người! Ta vừa rời dùng cơ giáp đi hóng gió, liền nhìn thấy người này đứng giữa một đoàn dị trùng, đám dị trùng kia cũng không phát hiện hắn, hơn nữa hắn thấy ta liền chạy, không phải loài mới thì là cái gì?”

“Cái gì?!”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời rối loạn, vài kẻ nhìn như nhân viên nghiên cứu khoa học lập tức vọt tới, lại không dám tới quá gần, chỉ dám cách Lục Diêu vài bước xa mà cẩn thận quan sát.

Hồng. Lục Diêu phát hiện tình huống có chút không ổn, vạn nhất bị mấy người này thật sự nhận định là đồng tộc của đám trùng tử kia, chờ đợi hắn tuyệt sẽ không phải kết cục tốt đẹp gì.

“Nếu các người nghi ngờ ta với đám trùng tử ấy là đồng tộc, vậy không tất phí tâm tư. Ta tên là Lục Diêu, là nhân loại hàng thật giá thật.” Lục Diêu đương nhiên biết chỉ bằng một câu như vậy căn bản không có bất cứ tác dụng gì, lập tức liền bổ sung, “Ta không biết đây là chỗ nào, nhưng có thể khẳng định không phải nơi ta vẫn sống, ta vừa tỉnh ngủ thì đã xuất hiện ở chỗ đó, chưa từng gặp qua loài trùng tử đó, cũng chưa từng thấy thứ cự đại kia của các người, cho nên lúc ấy vào tình huống không biết thứ kia có địch ý với ta hay không, ta đương nhiên muốn trốn thoát. Mà vì sao đám trùng tử kia không thương tổn ta, ta cũng không biết.”

Nhân loại là động vật giảo hoạt, Lục Diêu chỉ bằng vài câu không có chứng cứ này căn bản không thể làm bọn hắn tin tưởng, nhưng tối thiểu bọn họ nhất định sẽ nghi ngờ, không đến mức tử hình hắn ngay tại chỗ.

“Nếu vẫn không tin, các người có thể cho ta làm kiểm tra thân thể.”

Lời này vừa nói ra, nhân viên nghiên cứu đã sớm nóng ruột liền lập tức tiến lên, lặn qua lộn lại xem xét thân thể Lục Diêu, Lục Diêu mặc áo ngủ đơn bạc đứng chỗ này sớm đã bị đông lạnh chút cương ngạch, chốc lát lại bị xóc vạt áo trong chốc lát lại bị xấn tay áo, cảm giác lần này không muốn bệnh là không thể.

“Từ mặt ngoài đến xem, đích xác không khác gì nhân loại bình thường.” Một gã nghiên cứu sinh có thâm niên tiếu nuôi tuyên bố, “Có điều còn cần tiến thêm một bước kiểm tra, hiện tại an trí người này như thế nào, Ike thiếu tá?”

Được gọi là thiếu tá là một nam nhân khoảng ba mươi, giờ phút này cũng đang phiền não nhíu mi, “Ta phải báo cáo thượng tướng trước, các người trông coi hắn cho kỹ, việc thanh lý đám tạp binh dị trùng kia tối nay

tiến hành cũng không có gì.” Dứt lời liền vào một thứ bên cạnh nhìn như lều nhỏ được dựng lâm thời, đại khái là đi liên hệ cái người gọi là thượng tướng kia.

Ike vừa đi, cả đám binh lính vốn đang tò mò đến ngựa ngáy khó nhìn kia lập tức vây quanh Lục Diêu chặt như nêm cối, nhưng ít nhiều cũng bận tâm Lục Diêu có thể là tài liệu nghiên cứu quan trọng, cũng không dám thật sự sờ sờ động động gì, chỉ là đơn thuần vây xem.

Nhưng bọn hắn nguyện ý xem, không có nghĩa là Lục Diêu nguyện ý bị xem, hắn cũng không phải người dễ tính, áp lực đến tận lúc này đã là tương đối không dễ, lạnh lùng quét mắt nhìn những người đó, “Nếu không hi vọng ta trước khi bị nghiên cứu đã bị đông chết, đi lấy cho ta chút quần áo.”

Không ai nhúc nhích, “Tên này rất muốn chết đi!” Lục Diêu nghe được có người nói như vậy.

Loại tình huống này hiển nhiên hắn nên dùng thái độ nhún nhường, lấy bảo toàn tự thân làm mục tiêu tối ưu, nhưng Lục Diêu không cho rằng bản thân phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thực hiển nhiên trước mắt sự tồn tại của hắn đối với bọn họ là phát hiện trọng yếu, đối với một quân nhân mà nói, chỉ cần đầu óc không có bệnh, thì không có quyền cũng sẽ không ở trước mặt công chúng giết chết hắn.

“Nếu ta rét lạnh chết tại đây, xui xẻo sẽ chỉ là các người.”

17. Chương 17: Cơ Giáp Thiên__ Loài Mới

Bọn lính trầm mặc một lát, “Ha ha, kiêu ngạo như vậy trừ thượng tướng, người vẫn là kẻ đầu tiên ta thấy đấy! Tên kia, đi lấy bộ quần áo đến, đây là mệnh lệnh!” Nói chuyện lần này cư nhiên là kẻ đã dùng cơ giáp túm hắn về lúc trước, Cleo, Lục Diêu vốn tưởng người này cũng chỉ là binh lính phổ thông, không nghĩ tới cư nhiên không phải như vậy, nhìn kỹ xem, chiến phục của Cleo đích xác không quá giống binh lính bình thường.

Yên lặng ghi tạc điều đó trong lòng, Lục Diêu từ trong tay một binh lính không tình nguyện tiếp nhận một cái áo khoác trùm trên người, cái áo không dày mà tính giữ ấm lại tốt ngoài ý muốn, đại khái là vì khoa học kỹ thuật tiến bộ đi.

Giải quyết vấn đề rét lạnh, Lục Diêu lúc này mới có tâm tình đánh giá Cleo, sau một lúc lâu, trong lòng hạ định: Tùy hứng làm vậy, không phải người có thể bị kẻ khác tùy ý thao túng, có điều cũng là ngu xuẩn mà thôi.

Thấy Lục Diêu ngăn người, Cleo bỗng nhiên thò đầu tới trước mặt Lục Diêu, đôi mắt bích lục chớp chớp, khuôn mặt coi như anh tuấn tràn ngập tò mò, “Người suy nghĩ gì vậy?”

“Đừng dựa vào gần như vậy.” Lục Diêu ghét bỏ nhú mi.

Không thú vị lui ra phía sau vài bước, Cleo xòe tay, “Thật là không khả ái chút nào. Uy, vụng trộm nói cho ta biết đi, người đến cùng là giống gì? Dị trùng? Dị thú? Ký sinh chủng?”

“Ta không biết đó là thứ gì, tóm lại ta là nhân loại, hơn nữa vô cùng hoài nghi trí lực của các hạ.” Lãnh đạm liếc Cleo, Lục Diêu nắm áo khoác thật chặt, vẫn có một chút lạnh.....

“Cần gì nhanh miệng như vậy chứ, dù sao đợi đến lúc đám hiệp hội nghiên cứu kia tới kiểm tra, khẳng định sẽ bị phát giác a, ta cũng không phải sẽ trực tiếp giết người mà.”

Đúng lúc sự kiên nhẫn của Lục Diêu sắp khô kiệt, Ike thiếu tá rút cuộc đi ra, thấy Cleo quần lấy Lục Diêu hỏi đông hỏi tây, nhất thời lộ ra biểu tình đau đầu, “Cleo, một mình thám thính quân tình phải chịu xử phạt.”

Cleo bĩu môi, “Cái gì a, không phải còn chưa xác định chủng loại của tên này, quân tình ở đâu mà thám thính chứ.”

Đối với thái độ cà lơ phất phơ của Cleo, Ike thiếu tá cảm thấy thực bất đắc dĩ. Lúc này Lục Diêu chú ý tới, quân hàm của Cleo với Ike giống hệt nhau, đó không phải thuyết minh Cleo cư nhiên cũng là thiếu tá như Ike sao? Đối với điều này biểu tình của Lục Diêu rất cuộc có một điểm biến hóa vi diệu, này thật sự có chút khó có thể tin tưởng.

“Thượng cấp nói chúng ta hảo hảo trông giữ hần, hơn nữa sau khi nhiệm vụ kết thúc liền mang về, phải sống.”

Cách nói này, thật giống như Lục Diêu chỉ là một tiểu động vật phát hiện ngoài ý muốn, phải mang về làm nghiên cứu vậy, cho dù biết thái độ kiểu đó ở thế giới này có thể là thực bình thường, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy không thoải mái.

“Nhưng nhiệm vụ của chúng ta lần này chỉ là thanh lý phần dị trùng còn sót lại, cũng không phải ở đây một ngày là xong, người này phải an trí ở đâu?”

Này quả là vấn đề, bọn họ vừa không có lều trại để dựng, cũng không thể cứ như vậy để Lục Diêu ở đây – mặc dù năng lực cụ thể của hần còn chưa rõ ràng, vạn nhất chạy thoát thì phải làm sao? Huống chi Lục Diêu hiện tại thân phận đặc thù, thật sự là dị trùng gì đó còn chưa tính, nếu hần thật sự là nhân loại, vậy giá trị nghiên cứu quả thực không thể đo lường.

Cuối cùng phương thức xử lý với Lục Diêu là buộc chặt mang theo, hai mươi bốn giờ đi theo bên người Cleo. Về phần vì sao lại là Cleo, vẫn là bởi dù không đáng tin, y vẫn là thiếu tá, nghiêm túc mà xét về năng lực cũng không kém hơn bất luận kẻ nào.

Đồng thời đó cũng mang ý nghĩa, Lục Diêu từ giờ trở đi, tất yếu phải ở cạnh Cleo không được cách xa quá hai mét, đây là chiều dài tối đa của khóa tay khóa chân trên người hần.

Này quả thực chính là đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của hần. Về phần nguyên nhân? Bởi vì gia hỏa này quả thực chính là lắm nhảm, Lục Diêu quả là lần đầu tìm thấy kẻ mà trình độ đáng ghét có thể sánh ngang Thường Dục.

Bởi vì có thêm việc ngoài ý muốn là Lục Diêu, nên nhiệm vụ tiêu diệt dị trùng lần này Cleo không tham dự, mà ở lại doanh địa, này cũng là vì suy xét các phương diện tình huống.

Nhóm binh lính trải qua huấn luyện rất nhanh chuẩn bị hoàn tất, phân phân khởi động cơ giáp bay đi, chỉ còn lại vài nhân viên khoa học kỹ thuật cùng với hai người bọn họ, chính là lúc bắt đầu tai nạn.

Bên trong cơ giáp cơ bản có thể xem như một phòng nhỏ, có thể để người điều khiển nghỉ ngơi ở bên trong, có giường và vài nhu yếu phẩm đơn giản khác. Mà nếu Lục Diêu cùng Cleo rời khỏi cơ giáp, liền bị đảm nghiên cứu khoa học như đối như khát bắt đến kiểm tra. Sau khi nhận ra điều đó, Lục Diêu không còn ý định rời khỏi cơ giáp của Cleo, nhưng đó lại là một loại tra tấn khác.

“Lục Diêu, thực nhàm chán nha, sao ngươi không nói tiếng nào” Ỉu xùi ghé vào trên bàn, Cleo u oán khi có khi không gây rối Lục Diêu.

“Ngươi nói nhiều như vậy mới càng làm ta kinh ngạc, ta đọc sách, cảm phiền cảm miệng.” Cho Lục Diêu một điểm an ủi là trong khoang thuyền cơ giáp của Cleo đặt một giá sách, sách trong đó chính là thứ hần cần, vừa có thể lý giải thế giới này lại có thể giết thời gian.

“Uy, mặc kệ ngươi là nhân loại hay chủng loại nào, cũng không cần lãnh đạm như thế đi?”

“.....”

Trong hoàn cảnh như vậy Lục Diêu căn bản không thể tĩnh tâm đọc sách, vì thế dứt khoát buông sách, không để ý ánh mắt lóe sáng của Cleo, nhẹ nhàng khép mi mắt, thả lỏng thân mình tựa vào lưng ghế dựa, đồng thời ngón tay bàn tay trái bắt đầu đạn động trên mặt bàn.

Đây là thói quen của Lục Diêu, thời điểm không có gì để làm, liền nhắm mắt lại, dùng một tay bắt đầu mô phỏng đánh đàn dương cầm. Lục Diêu từng học đàn dương cầm, hơn nữa còn tới cấp cao nhất, chẳng qua sau hai mươi tuổi hần cơ bản không hề chơi đàn dương cầm, trong nhà cũng không đặt nhạc khí, cho nên đây là điều Thường Dục cũng không biết.

Vì cái gì sau hai mươi tuổi lại không chơi đàn dương cầm? Lục Diêu nhú mi hồi tưởng, mà một đoạn ký ức này đã tương đối mơ hồ, rõ ràng cảm thấy từng có chuyện gì đó, lại thế nào cũng không nhớ ra, cảm giác này tuyệt đối không tốt chút nào.

“Người đang làm cái gì?”

“Chơi đàn dương cầm.”

Đầu Cleo toát ra một dấu chấm hỏi, “Đó là cái gì?”

Không đáp lại vấn đề của Cleo, trong lòng Lục Diêu bổ sung tin tức: Thế giới này có lẽ cũng không phải đơn thuần là tương lai, mà là một thế giới hoàn toàn khác, cho nên xuất hiện cái gì đó khác với thế giới hắn từng sống cũng có thể thực bình thường, tỷ như tựa hồ Cleo cũng không biết cái gì là đàn dương cầm.

Nhưng đó cũng chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi mà thôi, không có bất cứ ý nghĩa gì.

Nếu như bị cái tên ngu ngốc kia biết, khẳng định sẽ lộ ra biểu tình ủy khuất hề hề, sẽ lên án mình cư nhiên chưa từng nói với hắn. Cái tên ngu ngốc kia..... Hiện tại đang làm cái gì? Nếu biết mình bây giờ đang bị giám thị như vậy, nói không chừng sẽ tức chết đi.

Ngón tay linh hoạt dạn động dừng một chút, Lục Diêu cưỡng ép trực xuất tưởng niệm Thường Dục đang dâng lên trong lòng đi, như là để dời lực chú ý, ảo não quay đầu chủ động mở miệng, “Lúc trước ngươi nói, dị trùng, dị thú, ký sinh trùng, là cái gì?”

Này không thể nghi ngờ là cổ vũ thật lớn đối với Cleo, dù sao đó cũng không phải điều cơ mật gì, lập tức liền thao thao bất tuyệt mà nói, “Dị trùng chính là loài trùng tử cự đại kia a, tuy rằng số lượng nhiều đến dọa người, thế nhưng đại bộ phận có chỉ số thông minh rất thấp, chỉ có loại biến dị cực kỳ thừa thớt mới có chỉ số thông minh cao, mà loại biến dị đó cơ bản chính là lãnh tụ đám trùng. Dị thú chính là động vật biến dị, nghe nói thật lâu thật lâu trước kia, mấy loài động vật ấy đều rất nhược tiểu, thế nhưng sau khi tiến vào vũ trụ lại phát sinh dị biến, nhưng đại đa số đều chết, chỉ lưu lại một phần rất ít, lực lượng cơ thể tương đối lợi hại, rất ít xuất hiện. Ký sinh trùng nói trắng ra chính là trùng tử rất nhỏ, không có năng lực độc lập sinh tồn, nhưng sẽ ẩn giấu ở đủ các nơi, nếu có vật thể có sinh mệnh tiếp xúc với chúng nó, liền sẽ bị ký sinh. Ký sinh trùng phân loại tương đối phức tạp, có loại chỉ ở trong cơ thể vật chủ, không có hại gì, nhưng có loại sẽ trí mạng thậm chí khống chế tư duy vật chủ, đây đều là phải xem vận khí.”

Ngắn ngủi tiêu hóa một chút tin tức, Lục Diêu đại khái có chút ấn tượng với mấy thứ đó, lại hỏi, “Những sinh vật có quan hệ gì với nhân loại?”

Cleo đối Lục Diêu tràn ngập hiếu kỳ, mặc kệ Lục Diêu là loài gì, nếu không phải làm bộ, vậy ngay cả thường thức cơ bản nhất hắn cũng không biết, thật khó có thể tin tưởng, “Đương nhiên là đối địch, lần này chúng ta đến chính là để tiêu diệt đám trùng còn sót lại nha. Dị thú ngẫu nhiên cũng sẽ phát sinh xung đột với chúng ta, nhưng bởi số lượng thừa thớt của dị thú, cho nên cũng không thường xuyên, về phần ký sinh trùng, đại khái tồn tại giống như bệnh truyền nhiễm đi.”

“Người đến cùng là từ tinh cầu nào đến? Đến thường thức đó cũng không biết, tinh cầu của ngươi không phải tin tức bẽ tắc chứ! Hơn nữa tên của ngươi cũng rất kỳ quái, hiện tại đã rất ít có kiểu tính danh Đông Phương như vậy.”

“Địa cầu.”

“Cái tên thực kỳ quái, chưa nghe nói qua a.....”

Nếu Cleo biết cái tên này Lục Diêu mới thấy kinh ngạc, hắn hiện tại càng cảm thấy hứng thú với thế giới này, “Ta cũng lần đầu tiên biết còn có những tinh cầu khác, người trên địa cầu chưa bao giờ rời khỏi đó, cũng không có người hay sinh vật ngoài hành tinh nào đến, đại khái khoa học kỹ thuật cũng lạc hậu hơn các người ở đây khá nhiều, chính ta cũng không biết vì cái gì bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây.”

Này cơ bản chính là toàn bộ những gì Lục Diêu có thể nói ra, dù đối bất cứ ai đến hỏi cũng sẽ không có gì thay đổi, “Lúc nào rời khỏi nơi này?”

“Đại khái qua một hai ngày nữa đi, đám trùng tử không khó giải quyết. Có điều ngươi hẳn sẽ không hi vọng sớm rời đi như vậy a, chung quy trở về 204 hào tinh, ngươi không chừng sẽ bị lôi ra giải phẫu a.”

“Trở về chẳng qua chỉ là vấn đề sớm muộn, ta thà rằng sớm chấm dứt loại trạng thái này.” Nói, Lục Diêu chán ghét nhìn thoáng qua xiềng xích tinh tế lại dị thường rắn chắc trên cổ.

18. Chương 18: Nhận Lời Mời

Cơ bản đã quen phương thức nói chuyện không chút khách khí của Lục Diêu, Cleo nhún vai, “Có lẽ chờ người trở về sẽ hối hận, nói cho người biết, các đại nhân vật ở đế quốc kỳ thực rất dung tục, chỉ bằng diện mạo của người, bị coi trọng cũng không kỳ quái.” Nói đến đề tài này, Cleo không biết vì cái gì lại nổi hứng, “Vị trộm nói cho người a, Thượng tướng trẻ tuổi nhất đế quốc An Duy Tư, khi vừa mới tiến nhập quân đội cũng từng bị một ít quyền thần gây rối, thế nhưng cuối cùng cũng không biết có bị cường đoạt không, nhưng đại bộ phận đồn đãi đều nói khẳng định là bị áp qua, chung quy khi đó An Duy Tư thượng tướng cũng vẫn là tân binh, dù lợi hại thế nào cũng không chống lại được quyền thế.”

“Không có hứng thú.” Quan hệ giữa các đại nhân vật đối với Lục Diêu thật vô dụng, tin tức bất quá mà người nơi này cảm thấy hứng thú, ở trong mắt hắn còn không hữu dụng bằng việc lý giải đám sinh vật biến dị kia. Có điều An Duy Tư thượng tướng kia..... Đợi giải quyết tình huống trước mắt xong sau nếu còn có nhân tâm, có thể tìm hiểu một chút, nếu là trẻ tuổi đã làm thượng tướng liền khẳng định có chỗ hơn người, kết giao một chút không có bất lợi gì.

“..... Người thật sự là không có tế bào hài hước, đúng rồi, người có đôi bụng không?” Nói, Cleo lôi một lọ chứa gì đó như viên thuốc từ trong ngăn kéo bên cạnh, đổ ra ba viên đưa cho Lục Diêu, “Hành quân dùng viên dinh dưỡng, không có độc.”

Nhận lấy viên dinh dưỡng, Lục Diêu không chút do dự ăn vào, rất nhanh, dạ dày vốn có chút đói khát đã cảm thấy no, thế giới công nghệ cao thật đúng là tiện lợi.

Khoang thuyền lại khôi phục im lặng.

Không biết qua bao lâu, Cleo rốt cuộc chịu không nổi, “A – thật nhàm chán! Ta mang người tới khu dị trùng chơi đùa đi!”

Nói là đề nghị, trên thực tế Cleo căn bản không cho Lục Diêu cơ hội cự tuyệt, tự đưa ra ý tưởng đã hưng phấn mà ngồi vào ghế điều khiển, mà Lục Diêu bị khóa cùng cũng bị kéo đến bên cạnh, hai tay nhanh chóng ấn ấn vài cái nút động khởi, màn hình biểu thị trước mặt sáng lên.

Lục Diêu nhất thời có cảm giác bất an.

Không ngoài sở liệu, cơ giáp khổng lồ lập tức chuyển động. Không biết là dùng biện pháp gì, trong phòng nghỉ phía sau khoang điều khiển các gia cụ lại không chút xô dịch, không loạn thành một đoàn như trong tưởng tượng của Lục Diêu, có điều cũng may mắn là như thế này, không thì thật đúng là dễ chơi.

Khi cơ giáp cất cánh cảm giác không trọng lực làm Lục Diêu thực không quen, cho dù so với lúc mới bị bắt đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hắn chung quy cũng chưa từng trải qua huấn luyện khổng chế cơ giáp, không thể điềm nhiên như Cleo được.

Giống như khi đến, chỉ bay đại khái vài phút liền ngừng lại, Lục Diêu thông qua màn hình thấy được biển trùng phía dưới, nhìn không được nhãn mảy mai, cảm giác có điểm ghê tởm. Khi ở trong đám trùng tử không nhìn được hoàn toàn, nhưng từ trên cao nhìn xuống, thực làm người ta chán ghét. Có cơ giáp ở giữa không trung sử dụng laser công kích dị trùng phía dưới, cũng có cơ giáp trực tiếp hạ xuống thực hành nghiền áp.

Cleo đương nhiên không phải kẻ an phận, nhìn thấy cảnh này lập tức liền nhìn không được, thao túng cơ giáp bắt đầu phát động mãnh công.

Cái này không phải phi hành đơn thuần có thể so sánh.

Đợi đến khi đám trùng tử bị tiêu diệt không sai biệt lắm, Cleo nhìn lại, chỉ thấy Lục Diêu mặt trắng bệch, muốn phun lại bởi vì trừ ngoài mấy viên dinh dưỡng thì cũng chưa ăn cái gì, nên căn bản phun không ra.

Hồng, có điểm đặc ý quen hình

Vừa rồi mỗi người đều đang trong trạng thái chiến đấu tự nhiên không chú ý tới, hiện tại chiến đấu ngừng, lập tức liền có người thấy cơ giáp của Cleo vốn không nên xuất hiện tại đây, vì thế sau khi trở lại doanh địa, Cleo may mắn ‘được’ Ike rõ ràng là đồng cấp với mình răn dạy ước chừng một giờ — bị quản chế bởi điều kiện vật lý, Lục Diêu cũng phải cùng nghe một giờ.

Một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ Cleo sẽ vì hành động không dùng đại não của mình mà trả giá đại giới thảm thối.

Hai mươi bốn giờ bị giám sát không có không gian riêng tư, qua ba ngày, Lục Diêu cũng hiểu được đây đã là cực hạn của hắn.

Trong ba ngày này, Lục Diêu dựa vào bộ sách cùng giảng thuật của Cleo, biết không ít điều.

Tỷ như tuy rằng trong vũ trụ không thiếu tinh cầu có người ở, nhưng một trong những tinh cầu có thực lực nhất, khoa học kỹ thuật phát triển nhất chính là tinh cầu số 204 bọn họ sắp tới, một cái khác là tinh cầu số 149, điểm này là không thể nghi ngờ. Những tinh cầu khác phần lớn đều thực lực trung bình, cơ bản đều dựa vào hai đại cự đầu này.

Khi rời đi, Lục Diêu vốn tưởng rằng bọn họ sẽ trực tiếp khởi động cơ giáp rời đi, trên thực tế lại là mọi người đưa cơ giáp đổ lên một chiếc đại phi thuyền, lại tiến vào trong khoang thuyền, điều khiển tàu vũ trụ này rời đi.

Trong khoang thuyền, Lục Diêu từng xuyên qua thủy tinh nhìn thấy, cái gọi là tinh cầu số 204 từ vũ trụ nhìn xem cơ bản là màu xám trắng, hình dạng tổng thể là hình trứng, hơi dẹt một chút, tương đối khác địa cầu.

Chờ thuyền của bọn hắn xuyên qua một tầng màng mỏng, đáp xuống không cảng, đã có một đội người chờ ở đó, Cleo nói đó là chuyên môn tới đón tiếp Lục Diêu. Nói là nghênh đón có chút không thỏa đáng, phải nói là áp giải mới đúng, bởi vì Lục Diêu vừa xuống phi thuyền, liền bị mấy binh lính mặt không chút thay đổi áp ngồi lên một chiếc xe lơ lửng giữa không trung, trước khi đi Cleo còn trao cho hắn một ánh mắt bảo trọng.

Lục Diêu không có ý đồ nói chuyện với nhóm binh lính này, cũng không ai chủ động trò chuyện với hắn, vì thế một đường lặng im. Lục Diêu thừa dịp quan sát thế giới này một chút, phát hiện nơi này phòng ốc phần lớn là hình trứng, cực ít thấy nhà lầu như địa cầu, hơn nữa cơ bản đều là bạch sắc, đến mặt đất cũng như vậy. Hình dạng này làm hắn nhớ tới quả trứng đáng chết kia.

Lục Diêu cứ như vậy bị đưa vào một gian mái vòm cũng là bạch sắc, hắn nghĩ sẽ bị kiểm tra cực kỳ cẩn thận, nhưng thực tế chỉ là mấy người đem hắn cố định trên giường, dùng một loại máy móc tinh vi quét qua hắn một lần từ đầu tới đuôi, liền có một dải giấy từ trong máy chạy ra.

Mấy nhân viên nghiên cứu cẩn thận xem xét mấy tờ báo cáo kia, cuối cùng nhin không được hai mặt nhìn nhau.

“Thế này là sao, chỉ số ở các phương diện đều hoàn toàn giống hệt người thường, tổ chất thân thể cũng không cao, cấp trên không phải nói hắn có khả năng là loại dị trùng mới, dù là nhân loại cũng không đơn giản sao?”

Mấy người nhất trí đem ánh mắt ném về phía Lục Diêu vẫn thủy chung không nói một lời, nhưng bọn họ chú định là thất vọng rồi, bởi vì Lục Diêu hiện tại đối với trạng huống thân thể mình phỏng chừng cũng chẳng hiểu biết hơn họ bao nhiêu.

Thật đáng ghét.

Kết quả kiểm tra là như thế, bọn họ cũng chỉ có thể chi tiết bẩm báo lên cấp trên. Nhận được câu trả lời như vậy, thượng tầng của đế quốc vốn có chút chờ mong với kết quả điều tra cũng choáng váng, nếu Lục Diêu chỉ là người thường, sao có thể bình yên vô sự giữa biển trùng? Bọn họ đã xem qua ghi hình trên cơ giáp của Cleo khi đó, không có bất cứ dấu vết thay đổi gì, vậy thế này là sao?

Nếu chỉ là như vậy, giá trị của Lục Diêu đối với bọn họ liền âm ỉ chìm xuống, vốn kỳ vọng lợi dụng lấy gen của hắn để chế thuốc mê hoặc dị trùng, nay kế hoạch này đã hoàn toàn ngấm nước nóng. Hơn nữa người này tới thể căn cước cũng không có, trong hệ thống của đế quốc cũng tìm không ra, địa cầu trong lời hắn càng không ai nghe nói qua, căn cứ báo cáo tựa hồ còn có rất nhiều thường thức hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu thật sự như lời hắn nói, là không biết vì sao bị truyền tống từ tinh cầu gọi là địa cầu đến, tinh cầu kia quả thực là rất lạc hậu, lạc hậu đến nỗi căn bản không có người đi chú ý!

Đế quốc chưa hoàn toàn hết hy vọng, vẫn lấy DNA của Lục Diêu, căn cứ theo nó chế thành chất lỏng vẽ loạn lên người binh lính, kết quả binh lính vẫn bị dị trùng công kích, căn bản không có hiệu quả.

Rơi vào đường cùng, thượng tầng đế quốc cho Lục Diêu một cái thẻ căn cước cùng một ít tiền tệ, thuận tiện cho hắn một phòng ở, để ngừa ngày nào đó cần dùng đến thể chất của Lục Diêu, không đến mức hối hận không tìm thấy người.

Nói thật, mọi chuyện đơn giản như vậy liền kết thúc, đối với Lục Diêu mà nói cũng thực ngoài ý muốn. Hắn không nghĩ tới bản thân thật sự không bị tra ra bất cứ cái gì không đúng, còn dễ dàng được tự do, không cần trở thành chuột bạch để nghiên cứu. Tuy rằng thực ngoài ý muốn, nhưng đây là chuyện tốt.

Đế quốc cho hắn căn phòng tương đối vừa phải, nhu yếu phẩm cơ bản đều có, cho nên Lục Diêu chỉ mua thêm một ít quần áo cùng dịch dinh dưỡng về — thì ra cái loại dạng viên chỉ có hành quân mới sử dụng, sinh hoạt bình thường phần lớn là uống dịch dinh dưỡng, về phần đồ ăn phổ thông cũng không phải không có, nhưng đại đa số vẫn sử dụng dịch dinh dưỡng nhiều hơn, chỉ lúc tụ hội linh tinh mới ăn đồ phổ thông.

Gấp sách lại, Lục Diêu thở dài, trở về sinh hoạt bình thường như vậy coi như không tệ, nhưng hắn hiện tại cần đi tìm một công việc — không biết thế giới này còn có chức nghiệp như luật sư tồn tại không?

Dùng máy tính trong phòng tra xét một chút, Lục Diêu bất đắc dĩ phát hiện nơi này đích xác không có luật sư hoặc là chức nghiệp tương tự.

Nay cũng chỉ có thể ra ngoài dạo quanh, tuy rằng không phải loại người bần cùng, nhưng Lục Diêu cũng không quen thiếu tiền, bỗng nhiên bảo hắn trở thành người phiến não vì sinh hoạt, thật đúng là khó có thể làm được.

Mặc thường phục đi trên đường, Lục Diêu vừa đi vừa chú ý vài cửa hàng trên ngã tư đường, nhân viên phục vụ hắn là công việc đơn giản nhất, nhưng tính cách Lục Diêu thật sự không thích hợp, nếu không phải bắt đắc dĩ hắn cũng không muốn chọn loại việc này.

Đi trên trên ngã tư đường trắng đến trời tối, Lục Diêu vẫn không tìm được công việc thích hợp, định đi tiếp trong chốc lát, nếu vẫn không có..... vậy nói sau đi.

Rẽ qua góc đường, một tờ thông cáo dán trên tường lập tức đập vào mi mắt, rõ rệt như vậy muốn không chú ý đến cũng khó, vì thế Lục Diêu đi lên, xem xét nội dung thông cáo này.

Xem xong, khóe miệng khó được gọi lên vẻ tươi cười.

Trên thông cáo nội dung đại khái là, tuyển người có thể đánh được nhạc khí kỳ lạ với giá cao, địa điểm tựa hồ là một khách sạn rất cao cấp, càng khéo chính là, nhạc khí in trên thông cáo vừa vận chính là đàn dương cầm.

Vận khí không tồi, vốn thấy biểu hiện của Cleo, hắn cho rằng thế giới này không có đàn dương cầm chứ.

.

19. Chương 19: Sủng Vật

Khách sạn phát thông cáo cách nơi này không xa, chỉ cần đi thêm năm phút là đến. Sau khi Lục Diêu nói rõ mục đích mình đến, bồi bàn khách sạn đầu tiên là sủng sót, rồi lập tức đi vào báo với quản lý.

Rất nhanh, một vị trung niên tóc vàng tươi cười đầy mặt đi ra, bắt tay Lục Diêu, “Xin chào, ta là quản lý ở đây, nghe nói ngài tới nhận làm nhạc công, có thể mời ngài biểu diễn một chút cho ta xem được không?”

“Ân, ta tên là Lục Diêu.”

Dứt khoát gật gật đầu, Lục Diêu cùng quản lý đi xuyên qua đại sảnh diện tích rất lớn lại sạch sẽ của khách sạn, đi đến một gian phòng nhỏ đặt một chiếc đàn dương cầm. Quản lý ngồi vào một cái ghế bên cạnh, Lục Diêu đi đến chỗ đàn dương cầm, đơn giản thử một chút âm sắc, coi như có thể, vì thế liền ngồi xuống trước đàn dương cầm, những ngón tay mảnh dài xinh đẹp không ngừng kiêu vũ trên phím đàn đen trắng, âm phù tuyệt vời cũng theo đó mà bay ra.

Khi khúc nhạc hoàn tất, quản lý đã không chế không nổi thần sắc vui sướng trên mặt, y chỉ là phát thông cáo thử thời vận, nhìn người này tuổi còn trẻ nên không ôm hi vọng gì, chỉ tính nếu Lục Diêu tùy tiện nhấn mấy cái lừa người thì trực tiếp gọi bảo vệ tóm người ra, không nghĩ tới thật sự có thể chiêu mộ được một diễn tấu giả cao cấp như vậy, từ trình độ thuần thực cùng nhạc khúc tuyệt đẹp này có thể thấy, rõ ràng trình độ này đã vượt xa xa người cao cấp nhất quản lý từng thấy.

“Quá tốt, Lục tiên sinh làm ơn nhất định phải làm ở khách sạn chúng tôi, ngài chỉ cần tới làm khi có tổ chức yến hội là được, giá mỗi buổi diễn tấu tùy xem tình huống mà định, nhưng ta cam đoan thấp nhất sẽ không thấp hơn mười vạn tệ! Bình thường ngài đến làm cũng sẽ tính tiền lương, ấn theo giờ.” Quản lý lập tức liệt kê đãi ngộ cao, y cũng không thể để người này trốn thoát, nói cái gì cũng phải giữ lại, “Nếu Lục tiên sinh đồng ý, chúng ta liền lập tức ký hiệp ước, trước ký một năm, các năm sau lại ký tiếp, thế nào?”

“Có thể.”

Như thế làm Lục Diêu có điểm kinh ngạc, theo hần biết tiền tệ nơi này cũng không chênh lệch lắm so với nhân dân tệ, như vậy khoản tiền lương này thực quá hậu hĩnh, công việc nhẹ nhàng như vậy hần đương nhiên sẽ vui mừng nhận lấy.

Phương thức ký hiệp ước ở đây không giống trước, là tải một bản hiệp ước từ thẻ điện tử xuống, rồi quét thẻ căn cước của hai bên vào, như vậy là đủ bảo đảm.

Hiện tại thời gian còn sớm, Lục Diêu không tính về sớm như vậy, khi hần đến nhìn thấy giữa đại sảnh cũng đặt một chiếc đàn dương cầm, vì thế dò hỏi, “Ta có thể sử dụng đàn dương cầm trong đại sảnh không?”

“A? Nga nga, có thể có thể, cây đàn dương cầm đó từ hôm nay bắt đầu thuộc về ngài, ngài muốn dùng lúc nào cũng được!” Quản lý sưng sốt một chút, tựa hồ mới phản ứng được Lục Diêu đang nói nhạc khí bên ngoài kia, lập tức liên tục gật đầu, đương nhiên là ước gì Lục Diêu lên đàn.

Gật gật đầu, Lục Diêu xoay người rời khỏi phòng, đi đến trước đàn dương cầm trong đại sảnh ngồi xuống, lại một lần nữa đánh một khúc trôi chảy tuyệt mỹ.

Việc thư giãn mà đánh đàn như vậy không biết đã chuyện từ bao giờ, lại cảm thấy có chút hoài niệm, bản thân đã lâu chưa từng diễn tấu cho ai.

Từ âm phù đầu tiên Lục Diêu hạ xuống, tầm mắt vài người đang dùng cơm trong đại sảnh liền tập trung lên người hần, dần dần, theo nhạc khúc diễn tấu, những tầm mắt kia từ hiếu kì ban đầu chuyển kinh ngạc tán thán, những khách nhân nhin không được khe khẽ thảo luận Lục Diêu là loại người nào, tới nơi này dùng cơm phần lớn đều là kẻ có thân phận, khi bọn họ nghe Lục Diêu đàn tấu, trình độ quả thực còn cao siêu hơn nhạc sĩ ngự dụng của đế quốc! Đặc biệt là người còn có bộ dạng tuấn mỹ, không giống mấy lão nhân ngán ngấm kia, nhất thời liền chọc vài thiếu nữ đỏ mặt.

Lục Diêu không thích âm nhạc quá kịch liệt, cho nên nhạc khúc hần đàn tấu đều là điệu tĩnh mà ưu nhã, phong cách này cũng thập phần phù hợp với bề ngoài của hần, khiến khí chất toàn thân nâng lên không ít. Càng thêm phạm quy là, Lục Diêu vào thời điểm chơi đàn dương cầm, vẻ mặt sẽ bất giác nhu hòa xuống, bình thường bộ dáng có vẻ bất cận nhân tình biến mất không thấy, chỉ còn lại có khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt thoáng nheo lại im lặng.

Những khách nhân đang nghe đến say mê, cảm khúc lại ngưng bật, mọi người nháo nhác khó hiểu nhìn về phía Lục Diêu, chỉ thấy hần đang hứng thú mắt to trừng mắt nhỏ với một con mèo trắng.

Lục Diêu đang dạo đến giữa chừng, con mèo này bỗng nhiên nhảy lên trên đàn dương cầm, toàn thân nó tuyết trắng, không có một tia tạp sắc, hình thể cũng không giống mèo trưởng thành, tương đối nhỏ xinh, một đôi mắt hắc bạch kỳ quái nhìn chăm chăm theo dõi hắn. Cầm thấy tò mò về con mèo này, Lục Diêu đơn giản ngừng tay, trước ánh mắt bất mãn của bạch miêu, vươn tay nhẹ nhàng gãi cổ bạch miêu, “Người từ đâu đến? Không nghĩ tới nơi này cũng có mèo.”

Bạch miêu sững sốt một chút, lại nhìn chăm chăm Lục Diêu một lúc lâu, mới chủ động cúi đầu, dùng cái đầu nhỏ xù lông cọ xát lòng bàn tay Lục Diêu.

Nếu giờ phút này Lục Diêu có thể chú ý chung quanh một chút, sẽ phát hiện tất cả mọi người cương ngạnh nhìn hai người bọn họ hồ động, vẻ mặt phẳng phất như thấy quỷ.

Lục Diêu không chán ghét động vật, thậm chí nhiều khi đối đãi với động vật còn tốt hơn với con người. Con mèo này tuy rằng ánh mắt có chút kỳ quái, nhưng bộ dạng cũng không tệ lắm, thoạt nhìn bạch mao sạch sẽ chỉnh tề làm Lục Diêu thực yêu thích, không hiểu sao làm hắn thấy thân thiết.

Thấy bạch miêu coi như thân cận với mình, Lục Diêu liền hưng trí trêu đùa, chốc lát xoa bóp đệm thịt dưới chân, chốc lát cào cào cái bụng trắng bóng, mà tiểu miêu này cũng thật ngoan, tùy ý hắn ép buộc như vậy cũng chưa thấy tặc mao.

“Chủ nhân của người đâu?”

Đương nhiên không trông cậy vào một con mèo có thể trả lời mình, Lục Diêu thân thủ ôm lấy bạch miêu rồi đứng lên, dưới ánh nhìn đại ra của mọi người mà rời khỏi khách sạn.

Nếu không biết chủ nhân con mèo này là ai, liền dứt khoát trước hết ôm về nhà chơi vài ngày, đợi chơi chán hoặc là chủ nhân nó tìm đến, rồi thả nó cũng không muộn.

Sau khi về nhà, thả bạch miêu xuống ghế, Lục Diêu liền mở máy tính bắt đầu xem các tin tức về thế giới này, còn không quên cảnh cáo một câu, “Đi WC ở bên ngoài, nếu làm bẩn phòng..... Trừng phạt rồi hãy nói.”

Bạch miêu liền như vậy bị một người gặp mặt lần đầu tiên ôm về nhà, cũng không giãy dụa, giờ phút này bị thả xuống, liền tự động tự giác nhảy xuống ghế dựa, nhẹ nhàng nhảy lên bàn máy tính của Lục Diêu, dựa vào bàn tay nắm con chuột của Lục Diêu, thoải mái cuộn thân thành một đoàn.

Một tay còn lại khi có khi không vuốt ve bộ lông mềm mại của bạch miêu, Lục Diêu lẳng lặng tìm đọc tin tức mình cần, bỗng nhiên cảm giác sinh hoạt như vậy so với trong tưởng tượng của hắn còn nhân nhả hơn nhiều.

Đáng tiếc tựa hồ trời cao không ưa nhìn Lục Diêu quá mức thanh nhàn, từ khi đến nơi này thật vất vả mới an ổn xuống, thì lại có người đến gõ cửa. Quan tâm thân nổi lên áp suất thấp, Lục Diêu sắc mặt không tốt đứng dậy, bước nhanh tới mở cửa ra, người vốn thanh thoi gõ cửa liền bị khí thế của hắn dọa sợ, ánh mắt xanh lam chớp a chớp, thiếu chút nữa quên mình tới để làm gì.

“Có chuyện?” Thừa dịp người ta sững sờ, Lục Diêu nhanh chóng đánh giá một phen, tóc ngắn màu nâu nhạt, ngũ quan anh tuấn tựa hồ đều để lộ ra một cổ khí tức phong lưu bất kham, mà Lục Diêu chán ghét loại gia hỏa vừa thấy đã biết không có tiết tháo như vậy.

Người tới rất nhanh liền phản ứng lại, lộ ra tươi cười sáng lạn, “Xin chào, ta là Edie Al Brook, nghe nói hôm nay người nhất được một con mèo?”

Hóa ra là chủ của con mèo.

Lục Diêu ngược lại có điểm kinh ngạc, hắn biết chủ con mèo sẽ tìm đến, thế nhưng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy. Nhưng nếu người ta đã tìm đến đây, hắn cũng không phải loại không phân rõ phải trái cường thường sủng vật của người khác, vì thế liền để Edie chờ ngoài cửa một chút, bản thân xoay người vào phòng.

Sờ sờ bạch miêu vì nghe thấy động tĩnh mà ngồi dậy, Lục Diêu vỗ vỗ đầu nó, “Chủ nhân người ngược lại thực coi trọng người, nhanh như vậy đã tìm đến đây.” Dứt lời, liền ôm lấy bạch miêu ra cửa.

Edie thấy Lục Diêu ôm bạch miêu đi ra, lộ ra thần tình kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền che giấu đi, “Xem ra Tiểu Bạch nhà ta thực thích người a, cứ nhiên cùng người về nhà.”

“Tạm tạm, mèo của người thực nghe lời.”

Dứt lời, Lục Diêu liền đưa bạch miêu cho Edie, Edie cười tủm tỉm định nhận lấy, bạch miêu lại bỗng nhiên làm khó dễ, nâng móng vuốt không chút khách khí cào lên tay Edie, trực tiếp trảo ra vài vết máu, chảy xuống vài đạo máu tươi. Edie ăn đau rút tay lại, bạch miêu động tác linh mẫn đạp lên cánh tay y nhảy lên, liền nhảy về lòng Lục Diêu.

“.....”

Xấu hổ đối diện với Lục Diêu, Edie cười gượng nói, “Ách, Tiểu Bạch nhà ta ưa giận đối với ta.....”

“Ta cảm thấy người cần chứng minh với ta, chứng minh mèo là của người.” Lục Diêu không chút khách khí nói, phản ứng này thế nào cũng không giống như mèo thấy chủ nhân nên có.

Edie bất đắc dĩ, hẳn thật đúng là không lấy ra được chứng cứ gì, nhất là hiện tại Tiểu Bạch lại có thái độ không hợp tác như vậy.

Thấy đối phương không đáng tin như vậy, Lục Diêu dứt khoát cúi đầu, ngữ điệu nhu hòa hỏi, “Người muốn trở về cùng hân không?”

Bạch miêu không chút do dự lắc đầu, còn lạnh lùng liếc mắt nhìn Edie, bộ dáng thông minh kia quả thực không giống như phản ứng mà một con mèo có thể làm ra.

Tiếp theo giây, Edie liền bị nhốt ngoài cửa.

Trùng cánh cửa trước mặt một lúc lâu, Edie sờ sờ mũi, vẫn không thể tin tưởng cảnh tượng mình vừa thấy, cái kia không hề nghi ngờ nhất định là “nó”, thế nhưng..... “Nó” cứ nhiên sẽ thân mật với một người như vậy, hơn nữa nếu mình nhớ không lầm, người kia hẳn là được nhốt từ hành tinh số 236 hoang vu, còn bị phát hiện giữa đám trùng!

Hôm nay thật sự là gặp quỷ, vẫn nên trở về hảo hảo ngủ một giấc đi, không chừng tỉnh ngủ liền phát hiện kỳ thật chỉ là nằm mơ.

Đóng cửa lại sau, Lục Diêu ôm bạch miêu ngồi trở lại máy tính, để bạch miêu nằm trên đùi mình, tầm mắt Lục Diêu một lần nữa đặt trên màn hình, im lặng một lát, hẳn bỗng nhiên mở miệng nói, “Người không phải con mèo bình thường.” Vừa rồi hẳn đang tra tìm từ liệu về động vật phổ thông ở thế giới này, trên đây nói hiện tại rất ít có động vật chưa biến dị, mà biến dị hay không nhìn từ hình thể là có thể phân biệt, nếu là động vật bình thường chưa biến dị, chỉ số thông minh cũng sẽ không có bất cứ biến hóa, mà hành vi của bạch miêu vừa rồi hiển nhiên vượt qua phạm vi này.

Thân mình bạch miêu khẽ cứng đờ, lập tức ngẩng đầu yên lặng nhìn Lục Diêu, thấy thần tình vô tội kia, Lục Diêu nhẹ nhàng búng lên cái đầu nhỏ một chút, “Chỉ là cũng chẳng liên quan đến ta, chỉ cần người thành thật chút, ta coi như cái gì cũng không biết cũng không sao hết.” Nói, Lục Diêu nhẹ nhàng gõ đầu bạch miêu, “Chỉ cần..... Không như tên gốc kia cả ngày gây phiền toái cho ta.”

Thật sự là gặp quỷ, rõ ràng trước kia mỗi ngày thấy y đều ngại phiền, hiện tại nghĩ đến khả năng sẽ không còn gặp lại nữa, cứ nhiên sẽ cảm thấy khó chịu. Sẽ không phải là thứ mất đi rồi mới là tốt nhất chứ? Đùng đùng.

Theo bản năng vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa tay trái, Lục Diêu do dự một chút, cuối cùng vẫn tháo xuống, một lần nữa đeo lại trên tay kia – ngón áp út.

Từ biến thái, không cần hiểu lắm, chỉ là bỗng nhiên cảm giác đeo ở ngón giữa không quá thoải mái mà thôi.

20. Chương 20: Cuộc Sống Dưỡng Miêu

Trục xuất khuôn mặt Thường Dục ra khỏi đầu, Lục Diêu một lần nữa chuyển lực chú ý lên máy tính, hiểu biết của hắn đối với thế giới này còn quá ít quá ít.

Hơn nữa lúc này đây Lục Diêu quyết định phải dùng hết khả năng tìm ra đối tượng công lược lần này, cho dù trăm phần trăm lại là một tên tâm lý biến thái, nhưng Lục Diêu quyết định cường bức bản thân, hắn có thể nhẫn nại được, dù sao chỉ cần duy trì qua một năm là được. Đợt nhiệm vụ này kết thúc hắn liền có lý do tìm hệ thống đòi thù lao, mặc kệ có thể trở về hay không, vẫn phải thử xem.

Chỉ hy vọng chờ hắn trở về, Thường Dục sẽ không vì tội danh giết người gì đó mà ngồi tù là tốt rồi.

Nếu quyết định làm như vậy, hắn là trước tiên phải thu thập tin tức và khoanh vùng đối tượng.

Khi có khi không vượt ve bạch miêu, trong đầu Lục Diêu nhanh chóng phân người của thế giới này thành các chủng loại khác nhau. Đầu tiên là bình dân phổ thông cùng tầng lớp nắm giữ ít quyền thế, mục tiêu xuất hiện ở tầng lớp này khả năng rất nhỏ, bởi vì những người này tâm tính bình thường đều đại đồng tiểu dị (không ai đặc biệt hơn người). Tiếp theo là giai cấp bản cùng, xác suất cũng không lớn, nhưng không bài trừ kẻ nghèo khó từ nhỏ bị người bắt nạt, sau khi lớn lên tâm lý biến thái khả năng vẫn có. Tiếp theo chính là vài đại nhân vật có quyền thế, Lục Diêu nghe người ta nói qua, người sinh hoạt càng ưu việt, chưa từng chịu bất cứ đả kích gì thì càng có khả năng phát ra từ nội tâm cảm thấy áp lực, sau đó hành sự biến thái để phát tiết, loại này bình thường chính là bị cuồng ngược hoặc cuồng ngược đãi (bị S hoặc M), nếu thật sự là như vậy Lục Diêu cảm giác có chút bài xích. Cuối cùng là quân đội, một tên biến lãnh khốc thị huyết muốn tiến hành phát tiết chính đáng, quân đội là lựa chọn rất tốt, mà loại người này cỡ tỷ lệ bò lên tầng lớp cao là rất lớn, trừ phi phát nổ đến nỗi không phân địch ta. Nói ngắn lại, kẻ hắn cần công lược rất có khả năng thân phận không thấp, độ khó cụ thể không phải không thể xác nhận mà không tiện xác nhận.

Thở dài, Lục Diêu cảm giác nhiệm vụ này thật sự làm người ta khó chịu, lại không chút nghi ngờ bản thân có thể hoàn thành – Người Lục Diêu muốn, chỉ nhìn hắn có nguyện ý đuổi theo hay không, mà không phải xem đối phương thế nào, hắn không chút nghi ngờ mị lực của bản thân.

Xác định phạm vi, Lục Diêu liền bắt đầu tra tìm tư liệu tương quan, tiếc nuối là công tác bảo mật với nhân vật cao tầng ở thế giới này tương đối tốt, Lục Diêu cơ bản không chiếm được bất cứ tin tức hữu dụng nào, mà sự thật này khiến hắn càng thêm phiền lòng.

Đến cuối cùng, Lục Diêu cũng chỉ đơn giản biết được tính danh cùng giới thiệu vắn tắt về một ít nhân vật trọng yếu của đế quốc, dù thâm nhập sâu hơn cũng tra không đến, cho nên hắn đơn giản buông tha con đường tra thông tin từ internet, chỉ dùng nó để biết tin tức cơ bản, về phần tin tức về mục tiêu chỉ có thể dựa vào bản thân chậm rãi lần mò.

Nếu tin tức phương diện này không thể trông cậy vào internet, Lục Diêu liền bắt đầu tìm tòi tin tức về đàn dương cầm, hắn cảm giác người ở thế giới này hiểu biết về đàn dương cầm, tựa hồ không giống ở hiện đại.

Không ngoài sở liệu, Lục Diêu đánh vào máy tính trí năng từ ‘đàn dương cầm’, lại không hề xuất hiện bất cứ tin tức gì liên quan. Ngược lại đánh vào ‘nhạc khí’, lúc này mới xuất hiện một ít tư liệu hơi có giá trị. Đọc qua nhanh như gió, Lục Diêu đại khái biết được trong thế giới này người biết nhạc khí thập phần thiếu, không phải không muốn học, mà là người biết quá ít để tìm học. Mà số người ít ỏi biết nhạc khí kia cũng phần lớn không cho phép người khác ghi âm, cho dù ghi được, ở nơi này sử dụng âm nhạc ghi âm làm nhạc đệm tương đối thấp kém, cho nên mọi người thà rằng buông tha mà nghe nhạc êm tai cũng không nguyện ý truyền phát ghi âm.

Hiện tượng này cũng không tính là kỳ quái, có người thích đem tài nghệ của mình truyền thụ cho người khác, tự nhiên cũng có người không thích để tâm huyết của bản thân không công tiện nghi người khác, cái này dẫn đến cao nhân ở giới nhạc khí tương đối thưa thớt. Khi cuộc sống quá tốt đẹp, luôn sẽ có người đi đùa nghịch mấy cái “văn hóa” kia để thể hiện bản thân.

Bất tri bất giác trời đã tối, Lục Diêu tắt máy tính, nhấc bạch miêu đang ghé vào đùi mình ngủ say sưa lên, đứng dậy đi lấy hai bình dịch dinh dưỡng, một lọ tự mình uống cạn, một bình khác đổ vào chén nhỏ cho bạch miêu.

Chậm rãi uống dịch dinh dưỡng chua chua ngọt ngào, hương vị tầm tàm, Lục Diêu đang định đi nghỉ ngơi chốc lát, trong phòng bỗng nhiên vang lên một hồi âm thanh. Lục Diêu mang theo nghi hoặc tìm kiếm một hồi, mới phát hiện âm thanh phát ra từ thể căn cước của mình đặt ở một bên, cầm ra, chỉ thấy phía trên màn hình hiển thị có người gọi điện.

Hóa ra thứ này còn có công năng như vậy.

Ấn cái nút đề ‘kết nối’, tấm thẻ liền chiếu lên hình ảnh nửa người của vị quản lý khách sạn lúc trước, đỉnh đầu gã bán trọc, cười tủm tỉm nói, “Chào buổi tối a, Lục tiên sinh.”

“Chào buổi tối, có chuyện gì?”

Quản lý cũng không giận thái độ hoàn toàn không khiêm tốn của Lục Diêu, người có bản lĩnh ngạo khí chút cũng là bình thường nha, “Là như thế này, vừa rồi chính phủ để quốc có người đến thông báo, vừa có một đội quân vừa đi tiêu diệt dị trùng trở về nha, đám dị trùng này khiến đế quốc đau đầu đã lâu, nay rốt cuộc đã hoàn toàn tiêu diệt, nói là muốn mở bữa tiệc chúc mừng, ở chính khách sạn của chúng ta.”

Cho nên đây là gọi hân đến lúc đó đi làm đệm nhạc? Lục Diêu gật gật đầu, “Lúc nào?”

“Vào chín giờ tối ngày mai, về phần thù lao ta còn phải xem xét mức độ hài lòng của tân khách lúc đó mới có thể quyết định, mong được thứ lỗi.”

“Àn, ta không ý kiến.”

“Hảo hảo hảo, trang phục chúng ta đã chuẩn bị tốt, ta đây không quấy rầy ngài, tái kiến.”

Đóng thẻ, Lục Diêu quay đầu liếc mắt nhìn bạch miêu một bên vừa uống dịch dinh dưỡng vừa vênh tai nghe, “Đêm mai ta đi ra ngoài một chuyến, người thành thật ở đó.” Hân tin tưởng bạch miêu nghe hiểu hân đang nói cái gì.

Sau khi nói xong, thân mình Lục Diêu khẽ rung rung một chút, một bàn tay theo bản năng dè bưng lại, mày gắt gao chau lại. Dạ dày lại bắt đầu đau, quả nhiên thực vật nơi này trong khoảng thời gian ngắn là không thích ứng được sao? Hiếm khi có chỗ thực vật ăn thuận tiện là không lãng phí thời gian như nơi này.

“Miao.....”

Nghe động tĩnh, Lục Diêu cúi đầu, chỉ thấy bạch miêu đang đứng bên chân hân, một đôi hắc bạch đồng tử có vẻ cổ quái đang lo lắng nhìn hân, tựa như đang hỏi hân làm sao vậy.

“Không có việc gì, không chết được.” Tuy rằng không chết được, nhưng dạ dày run rẩy đau đớn vẫn khiến hân khó chịu, trên trán Lục Diêu toát ra mồ hôi tinh mịn, cổ nén khó chịu trở về phòng ngủ, Lục Diêu tắt đèn đi liền thả mình lên giường, bị đau đớn thúc giục giục không tự chủ mà cuộn thân thể lại.

Bạch miêu vào đêm tối vẫn có thể nhìn được tinh tường đứng ở dưới giường, nghiêng đầu nhìn nhìn Lục Diêu, nhẹ nhàng nhảy lên giường, cuộn tròn ghé vào bụng Lục Diêu.

Cảm giác được cái gì đó ấm áp nhích lại gần, Lục Diêu cũng không khách khí ôm chặt lấy, bạch miêu thân thể mềm mại ấm áp tựa vào bụng, tựa hồ đau đớn cũng lắng lại không ít, mi gian của Lục Diêu lúc này mới hơi chút buông lỏng, một bàn tay cầm móng vuốt mềm mềm của bạch miêu, một người một mèo cứ nắm tay như vậy dần dần đi vào giấc ngủ. Cảnh tượng ấm áp như trong đồng thoại, xuất hiện trên người Lục Diêu là cực kỳ hiếm hoi.

Phòng ốc ở đây đến buổi sáng sẽ tự động đóng hệ thống chắn quang. Lục Diêu ngáp dài mở to mắt, cúi đầu liền thấy một đoàn lông trắng cuộn trên ngực mình, một cái móng vuốt còn bị nắm trong tay mình, cái đầu nhỏ gối lên cánh tay hân ngủ say sưa, cảnh tượng như vậy nếu như bị cô gái nào thấy được đại khái sẽ thét chói tai, ngay cả Lục Diêu cũng nhận không được nhu hòa biểu tình.

“Vật nhỏ, nên rời giường, tỉnh tỉnh.” Lục Diêu thò ngón tay trạc trạc đầu bạch miêu.

“Miao.....”

Ráng mở mắt, bạch miêu mơ mơ màng màng ngẩng đầu, nhìn nhìn Lục Diêu, lại lập tức nhắm mắt lại, còn tứ chi đồng thời ôm lấy cánh tay Lục Diêu, mềm mềm kêu một tiếng, tựa hồ đang cầu Lục Diêu ngủ cùng thêm chút nữa.

Một đại miêu dài gần bằng cánh tay dùng phương thức như vậy giữ chủ nhân lại, quả thực làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

Dù sao mình hiện tại cùng là kẻ nhàn rỗi, nằm thêm chốc lát cũng chẳng sao.

Nếu Thường Dục nhìn thấy cảnh Lục Diêu cư nhiên khinh địch như vậy chỉ vì một con mèo bán manh liền thỏa hiệp, đại khái sẽ cạo sạch lông bạch miêu rồi ném vào chuồng chó.

Trong ấn tượng của Lục Diêu, mèo tuy rằng không phải động vật thập phần hiếu động, nhưng cũng không phải loài đặc biệt tham ngủ, tự nhiên cũng không nghĩ đến bản thân một lần thỏa hiệp, lại trực tiếp nằm đến hai giờ chiều. Thế nào mà hắn đến nuôi mèo cũng là loại hiếm thấy, cuộc sống của hắn tựa hồ đã sớm cách từ ‘bình thường’ càng ngày càng xa.

Trùng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của bạch miêu, Lục Diêu đứng dậy xử lý lại bản thân, uống dịch dinh dưỡng sau cũng không tính ra ngoài, liền ở trong nhà ôm mèo tra tư liệu đọc sách. Trên ý nghĩa nào đó thì Lục Diêu cũng coi như là tử trạch, cuối cùng lại luôn có chuyện mặc danh kỳ diệu phát sinh bên cạnh hắn, đối với tao ngộ kỳ lạ này, Lục Diêu thấy thâm thâm bất đắc dĩ.

Có điều ít nhiều Lục Diêu vẫn có điểm tự mình hiểu lấy, biết mục đích lần này của mình không phải ưu tai du tai mà sống, hắn tính toán chỉ nhàn hạ một lần vào hôm nay, về sau liền tận lực ra ngoài đi một chút, tốt nhất có thể gặp gỡ mục tiêu lần này.

Đọc sách, đậu đậu miêu, một buổi chiều rất nhanh liền qua đi, khách sạn kia cách nhà Lục Diêu cũng không xa, có điều bản khoản đến khả năng còn phải chuẩn bị vài thứ, Lục Diêu vẫn quyết định bảy giờ liền đi ra ngoài.

21. Chương 21: Thượng Tướng Đại Nhân

Đi đến khách sạn sau đó thấy lễ phục dạ hội do bọn họ cung cấp, liền đến bảy rưỡi, nửa giờ này Lục Diêu ở trong căn phòng được chuẩn bị trước học thuộc nhạc chương, dù sao cũng đã nhiều năm chưa đàn nghiêm túc, cho dù thiên phú dị bẩm thể nào, một thời gian dài không luyện tập thì khả năng đánh sai âm phù vẫn rất lớn, cho dù những người đó rất có khả năng là nghe không hiểu.

Quen thuộc chỉ pháp cơ bản cùng khúc phổ, Lục Diêu an vị ở trước đàn dương cầm giữa đại sảnh, cũng không đạn tấu, chỉ ngồi ở đó quan sát người người dần dần tiến vào hội trường. Lần này đến đa số là quân nhân, phần lớn đều mặc quân trang lão luyện mà anh khí, không như đồ rằn ri Trung Quốc, nơi này quân trang thống nhất màu thâm lam, ôm sát thân, thập phần thích hợp cho tác chiến, bên ngoài nhìn vào hiệu quả cũng không kém.

Một mỹ nam tuấn mỹ mặc lễ phục dạ hội ưu nhã, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia thực dễ khiến mọi người chú ý. Mặc dù ở đây phần lớn đều là nam nhân, nhưng thế giới này cũng không bài xích đồng tính, cho nên cũng không ít ánh mắt mang theo tán thưởng hoặc dục niệm dừng trên người Lục Diêu. Đối mặt với những ánh mắt đó, Lục Diêu vẫn bất vi sở động, bẳng vào phần trần định này đã đủ khiến người nào đó tâm hoài bất quỹ ngứa ngứa khó nhịn.

“Hi, lại thấy mặt.”

Một thanh âm mang theo trêu chọc vang lên bên tai, tay Lục Diêu phản ứng nhanh hơn đầu, trước khi quay đầu khuỷu tay đã huých ra đẩy nam nhân đang tới gần ra một bên.

“Uy uy, cái tên này sao lại vô lễ như vậy a!”

Mặt không chút thay đổi nhìn về phía cái đầu màu nâu kia, nhận ra người nọ là ai, Lục Diêu thoáng kinh ngạc nhướn mày, “Tên lừa đảo hôm trước?”

Cách nói này làm Edie chịu đại đại đả kích, gã khoa trương làm động tác ôm tim lui lại phía sau mấy bước, đầy mặt không dám tin, “Lục Diêu thân ái, chẳng lẽ trong suy nghĩ của người ta lại là loại người đó sao?”

Nghe vậy, thần sắc Lục Diêu nghiêm túc trên dưới đánh giá Edie một phen, cuối cùng trong ánh mắt chờ mong của đối phương, ngữ khí tràn ngập khí phách trả lời, “Rất giống.”

Có điều lần trước Edie mặc y phục hàng ngày, Lục Diêu quả thật không ngờ nam nhân lỗ mãng này thế mà lại là đại tá – hẳn cũng là hôm qua mới bổ túc về hình thức quân hàm đại biểu cấp bậc ở thế giới này. Không thể không thừa nhận, tuy rằng tính cách chẳng phải đáng tin, nhưng Edie mặc quân trang cũng ra dáng, nói vậy nếu thu liễm tươi cười tùy ý kia, sẽ càng có uy nghiêm hơn. Hơn nữa Lục Diêu chưa từng giới thiệu danh tính với Edie, hẳn là Edie lên tra đi.

Thất bại thở dài, Edie chỉnh chỉnh lại áo, không đùa giỡn Lục Diêu nữa, “Thế nhưng người xuất hiện ở đây thật đúng là làm ta ngoài ý muốn, hơn nữa nhìn cách người ăn mặc cùng vị trí ngồi..... Người không phải nhạc công mới tới nơi này đi?”

Thấy Lục Diêu gật đầu, trên mặt Edie hiện ra thần tình kinh ngạc cùng hoài nghi, “Sao có thể, ta nghe quân sự ở đây nói lần thông cáo này tuyển được nhạc công có trình độ đủ để sánh với nhạc công ngự dụng của đế quốc, vậy nói thế nào cũng phải là lão nhân đi? Ta còn chưa từng thấy nhạc công nào dưới sáu mươi tuổi.”

“Ta không cần phải nói dối.”

Edie vốn đang định nói gì đó, lời đến bên miệng lại bỗng nhiên ngừng lại, đối Lục Diêu làm thủ thế im lặng, chỉ chỉ vị trí bực phát biểu.

Theo phương hướng Edie chỉ nhìn lại, Lục Diêu chỉ thấy một nam nhân đầu ngân phát kỳ dị cũng một thân quân trang đang đi tới giữa bực phát biểu, ngón tay đưa lên viền cổ áo tựa hồ ẩn cái gì đó, sau đó liền ngẩng đầu, ngay sau đó thanh âm băng lãnh của nam nhân liền quanh quẩn ở trong đại sảnh, “Im lặng.”

Khi nam nhân ngẩng đầu, Lục Diêu thấy được đôi mắt y cũng là màu ngân bạch, màu sắc như vậy lại xuất hiện trên thân một nhân loại thật sự quái dị, tướng mạo thập phần tinh xảo, cũng không tới mức dương cương, lại rất phù hợp với khí chất của y, mà người này cho người ta ấn tượng ban đầu chính là nghiêm túc mà lãnh khốc, tựa hồ sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà dao động, nghĩ thế nào cũng sẽ không giống như nữ nhân mà ở sự kiện thế này chú ý sửa soạn y phục. Mà nếu tuổi trẻ như vậy đã là thượng tướng, thì năng lực của người này đích xác không thể khinh thường.

Theo hai chữ vừa nói ra, đại sảnh hơi hơi huyền não lập tức lặng xuống, đám quân nhân vốn tư thái tùy ý lập tức ngay ngắn đứng thẳng, thần sắc hi nháo vừa rồi không thấy tung tích, nghiêm túc nhìn về phía nam nhân đang muốn nói chuyện.

“Đội số 07 vào một tuần trước đã hoàn thành nhiệm vụ thanh trừ đám trùng Beirut còn sót lại, tiệc khánh công lần này là để khao các chiến sĩ đã vất vả mấy tháng tác chiến, ta tuyên bố, hôm nay ở nơi này không có thượng cấp hạ cấp, cho nên không cần cầu nệ.”

Lời này vừa nói ra, phía dưới lập tức một mảnh hoan hô, lập tức liền có binh lính lớn tiếng hướng trên đài hô: “An Duy Tư thượng tướng, người tính lúc nào nói chuyện yêu đương a? Còn tiếp tục như vậy đội chúng ta có người kiềm chế không được nha!”

Nghe vậy Lục Diêu lại đánh giá nam nhân thêm vài lần, thì ra người này chính là An Duy Tư thượng tướng. Ánh mắt liếc qua Edie, Lục Diêu chú ý tới đôi mắt Edie nhìn An Duy Tư cứ nhiên tràn ngập thâm tình, hiếm khi thấy trong ánh mắt một người có thể bắt gặp thần sắc nghiêm túc như vậy, thì ra gã đối với vị thượng tướng kia là ôm ấp thứ cảm tình này.

Trong quân đội luôn không thiếu kẻ lớn mật, tình huống như vậy cũng không phải lần đầu tiên, binh lính kia vừa nói xong, bên cạnh liền có người trả lời, “Vấn đề không dinh dưỡng như vậy lần nào cũng hỏi người không thấy phiền a? Chúng ta đều có thể thay thượng tướng trả lời: Không quan trọng, tạm thời không nghĩ tới!”

“Không.” An Duy Tư sửa đúng, thanh âm vẫn nghiêm túc đến mức như đang tiến hành diễn tập quân sự, “Đang suy xét.”

Đáp án này tuy rằng có chút khác trước, nhưng xét về bản chất thì khác biệt không quá lớn, cũng không ai phản ứng gì, chỉ là bối môi, cảm giác trưởng quan nhà mình đang nói cho có lệ.

“Như vậy, tiệc khánh công hiện tại bắt đầu.”

Theo thanh âm cứng nhắc của An Duy Tư hạ xuống, đầu ngón tay Lục Diêu cũng dừng trên phím đàn, suy xét đến vấn đề ở đây không phải thân sĩ tiểu thư gì mà là quân nhân, hẳn lựa chọn tấu khúc phần lớn đều có tiết tấu tương đối nhanh, giai điệu thoải mái.

Edie còn ở bên cạnh Lục Diêu, giờ phút này thấy động tác ưu nhã lưu sướng của Lục Diêu, kinh ngạc trừng lớn mắt, như là không nghĩ tới Lục Diêu thật sự biết đánh dương cầm, hơn nữa giai điệu còn êm tai như vậy, trước kia gã chưa từng nghe qua. Muốn nói chút gì, lại sợ quấy rầy Lục Diêu, chỉ đành xám xịt tránh ra.

Dư quang khóe mắt Lục Diêu thấy được Edie đi về phía An Duy Tư, cảm thấy có chút hiểu được quan hệ của hai người này.

“Lục Diêu? Không nghĩ tới sinh hoạt của người cũng thật dễ chịu nha.”

Thanh âm này trong khoảng thời gian ngắn gây cho Lục Diêu một loạt phản ứng không thích hợp, nguyên nhân chủ yếu là hẳn đối với kẻ theo dõi mình hai mươi bốn giờ này, thật sự là vô cùng chán ghét, “Cách ta xa một chút.” Nghĩ cũng đúng, Cleo là thành viên tham gia nhiệm vụ lần đó, sẽ xuất hiện ở đây là đương nhiên.

Đối với thái độ ghét bỏ rõ ràng như vậy, Cleo thấy cũng không thể trách, mặt dày mày dạn tựa lên đàn dương cầm, cảm thấy hứng thú theo dõi đôi tay không ngừng nhảy múa trên phím đàn đen trắng, “Thật là lợi hại a, người sao lại biết loại nhạc khí này? Người không phải tới thường thức phổ thông cũng hoàn toàn không biết gì sao?”

“Cái này ở chỗ chúng ta rất nhiều người biết.” Lục Diêu cũng không thích khoe khoang mấy thứ này, cũng không có hứng thú với đề tài này, liền ngược lại nói, “Quân đội các người thực lưu hành đồng tính luyện ái?”

“Nga, người nói người vừa rồi?” Cleo lập tức hiểu được ý Lục Diêu chỉ vừa rồi bọn lính cùng An Duy Tư thượng tướng vui đùa, “Tạm tạm, chủ yếu là trong quân đội nữ nhân tương đối ít, kết giao hoặc đã kết hôn cũng không ít, cũng không phải ai đều theo hệ cấm dục tức sát như An Duy Tư thượng tướng.”

“Hắn không phải cùng Edie kia?”

Lục Diêu chưa nói hết, nhưng Cleo vẫn hiểu được ý hắn, này có lẽ là do mấy ngày đó tiếp xúc với nhau ở mọi phương diện, “Người cũng biết? Edie đã công khai theo đuổi An Duy Tư thượng tướng đã lâu, thượng tướng lại chết sống không phản ứng lại, chúng ta nhìn thôi cũng đã sắp chịu không nổi, lần này không biết thượng tướng sao lại thông suốt, có thể là lâu ngày sinh tình?”

Nói đến bất quá, Cleo nhất thời trở nên hưng trí bừng bừng, Lục Diêu thấy y còn muốn tiếp nói, lập tức ngăn lại, hẳn không có hứng thú với chuyện riêng tư của người khác, “Vây..... Chỗ này của các người có người có vấn đề về tâm lý không?”

“Tâm lý có vấn đề?” Cleo lập lại một lần, không chút do dự trả lời, “Grant Crisp. Không phải ta khoa trương, tên kia thật là biến thái, người đã từng thấy ai nhìn thi thể máu chảy đầm đìa lại cười chưa?”

Nhắc tới người này, Cleo liền nhin không được rùng mình một cái, “Khó tin nhất là, tên biến thái kia cư nhiên là ca ca của An Duy Tư thượng tướng! Này quả thực chính là chênh lệch một trời một vực!”

Lục Diêu rất ít có dị nghị với đam mê của người khác, nhưng yêu thích đọc đáo như vậy ngay cả hắn cũng thấy ghê tởm, nhất là khi bản thân có khả năng rất lớn phải theo đuổi một tên biến thái như vậy. Nghĩ đến điểm này, hai tay chưa từng dừng lại của Lục Diêu run lên, đánh sai lầm vài âm tiết.

Ngay khi cuộc đối thoại của hai người lâm vào tạm dừng ngắn ngủi, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên chen vào, “Người là nhạc công mới?”

Người trong đề tài vừa rồi đột nhiên xuất hiện, Cleo theo bản năng cảm thấy chột dạ, Lục Diêu lại không có bất cứ cảm giác gì, không e dè nhìn về phía An Duy Tư không biết từ lúc nào đã tới đây, “Đúng vậy, ta tên là Lục Diêu.”

An Duy Tư gật gật đầu, trên gương mặt lạnh lùng kia hiện lên thần sắc không quá tự nhiên, nói, “Thực cảm tạ người chăm sóc mèo của ta.”

Hóa ra con mèo kia là của An Duy Tư thượng tướng, Lục Diêu có điểm kinh ngạc, người này cũng không giống người có ái tâm như vậy. Trên mặt vẫn lộ ra mỉm cười lễ độ, “Không có gì, mèo của ngài thực khả ái, ngài cần ta trả lại nó sao?”

“Không,” An Duy Tư lập tức phủ định, “Nếu có thể, mong người giúp ta trông nom nó một thời gian, nó..... Thực thích người.”

Không rõ ý nghĩa hành động này của An Duy Tư, nhưng Lục Diêu cũng vui vẻ cùng con mèo kia ngốc tiếp một đoạn thời gian, chung quy đối mặt với một tiểu động vật thoải mái hơn đối mặt với một người nhiều lắm, hơn nữa đây cũng là cơ hội tốt làm quen với An Duy Tư, về sau mới tiện tiếp cận người tên Grant kia, “Vinh hạnh của ta.”

Tựa hồ vừa lòng với sự đồng ý của Lục Diêu, biểu tình của An Duy Tư hơi chút nhu hòa xuống, “Ân. Còn nữa, người không cần dùng kính xưng, ta đặc biệt cho phép.”

Dứt lời An Duy Tư liền bỏ đi, Cleo vẫn giả chết bên cạnh lúc này mới lên tiếng, tò mò nhìn chằm chằm Lục Diêu xem a xem, “Hóa ra An Duy Tư thượng tướng nuôi mèo? Còn đang ở chỗ người? Người quen biết An Duy Tư thượng tướng từ lúc nào? Hẳn cư nhiên đặc biệt cho phép người không cần kính xưng, trời của ta, thượng tướng có phải uống quá nhiều rồi không?”

“Thực hiển nhiên, thân là một thượng tướng, hẳn có trách nhiệm biết rõ ràng chi tiết về ta, vì thế không tiếc làm ra vẻ ngụy trang như vậy. Đừng để ta cười nhạo ý thức trách nhiệm quân nhân của người.”

Trong lòng thập phần rõ ràng mục đích của An Duy Tư, Lục Diêu không thấy có gì không ổn, làm như vậy thực bình thường, hơn nữa hẳn đích xác không có bất cứ thứ gì khiến bọn họ hoài nghi, như vậy mặc bọn họ tra xét thế nào cũng không quan trọng, uống phí công phu cũng không phải hẳn.

Dưới tình huống không chạm đến lợi ích và riêng tư cá nhân, độ vị tha của Lục Diêu vẫn tương đối cao.

“Người tên Grant gì kia, hẳn làm cái gì? Biến thái như vậy để quốc vẫn để hắn nơi nơi chạy loạn?” Trở lại chuyện chính, Lục Diêu vẫn muốn thu thập thêm tin tức về người này.

Không có nhiều hưng trí với đề tài này, nhưng Cleo vẫn trả lời vấn đề của Lục Diêu, “Sức chiến đấu của Grant ngang ngửa An Duy Tư thượng tướng, cũng được gọi là hai đại binh khí hình người của đế quốc, cho nên bình thường đế quốc chỉ cho hắn chút nhiệm vụ trọng yếu, thời gian còn lại để hắn muốn làm gì thì làm, chính sách nuôi thả.”

Đối với một người còn chưa rõ thân phận lộ ra nhiều tin tức như vậy, người này quả nhiên ngu xuẩn ghê gớm. Đối với hành vi không dùng đại não của Cleo, Lục Diêu cảm thấy tương đối vừa lòng, nhưng hẳn cũng không hỏi nhiều hơn, chung quy hỏi tiếp thì hứng thú của mình đối với Grant liền quá rõ ràng.

Sau đó, cũng không có gì đáng nhắc tới, tiệc khánh công đến mười một rưỡi mới chấm dứt, ngẫu nhiên nghỉ tạm trong chỗ lát cũng không tính quá mệt mỏi.

Khách sạn nói muốn sắp xếp huyền phù xa đưa Lục Diêu trở về, Lục Diêu cự tuyệt, hẳn ngẫu nhiên cũng muốn tản bộ.

Cửa hàng ở đây tựa hồ đều mở cửa cả ngày, chẳng qua buổi tối bình thường không có người trông, nhưng không cần lo lắng có người trộm này nọ, các loại thiết bị ở thế giới này đều tương đối tiện lợi mà thực dụng, hàng hóa đều đặt ở trong tủ bát, dùng thẻ căn cước quét trả tiền mới có thể lấy vật phẩm tương ứng ra.

Đi ngang qua một cửa hàng trang sức, tầm mắt Lục Diêu lướt qua một cái chuông nhỏ màu vàng nhạt, trong đầu không tự chủ hiện ra hình tượng bạch miêu trong nhà kia mang trên cổ một vật nhỏ như vậy, cảm giác..... cũng không tệ lắm.

Đợi Lục Diêu từ trong cửa hàng đi ra, trên tay đã nhiều ra một cái chuông buộc dây tơ hồng khả ái.

22. Chương 22: Sinh Hoạt Gà Bay Chó Sủa

Sau khi vào phòng, Lục Diêu theo bản năng nhìn quét qua một chút, lại không phát hiện ra đoàn tiểu tiểu bạch sắc kia. Nghi hoặc cởi bỏ áo khoác tùy tay treo lên giá, Lục Diêu đi vào phòng ngủ thấy phát hiện mới thực không biết nói gì, áo sơ mi trước khi mình ra cửa tiện tay ném lên giường giờ phồng lên một gò nhỏ.

Nhấc áo lên, quả nhiên phát hiện một bạch miêu cuộn thành một đoàn phía dưới, tựa hồ đang ngủ cảm thấy áo bị cầm đi, bạch miêu lập tức vươn móng vuốt muốn cào người tính lấy áo đi, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại mà dừng động tác, ngẩng đầu, quả nhiên thấy Lục Diêu mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm mình.

Lục Diêu chỉ thấy con mèo vừa rồi còn rất có khí thế lập tức ỉu xiu, như là làm chuyện xấu bị bắt gặp, quy củ ngồi dậy, ngẩng đầu lên nhìn Lục Diêu không dám có động tác.

Đừng nói hẳn vốn không sinh khí, cho dù thật sự có gì không thích, thấy thái độ nhận sai đoạn chính như vậy, giận cũng sẽ tiêu đi không sai biệt lắm.

“Nếu lạnh có thể chui vào trong chăn, ta cho phép.” Nói, Lục Diêu cầm lấy cái chuông vừa mua, cúi lưng động tác nhẹ nhàng đeo lên cổ bạch miêu.

“Miao?” Bạch miêu vươn móng vuốt gầy gầy tiểu chuông trên cổ, phát ra tiếng vang thanh thúy, tựa hồ mới hiểu được đây là lễ vật Lục Diêu cho nó, mắt mèo màu ngân bạch nhất thời tỏa sáng, lập tức nhảy vào lòng Lục Diêu.

Hiểm hiểm tiếp được bạch miêu nhảy dựng lên, Lục Diêu ngồi lên giường, tùy tay gỡ gỡ lông tơ trên cổ bạch miêu, nói, “Gặp được chủ nhân người, thưởng thức thực độc đáo, đến nuôi sủng vật bộ dạng cũng tương tự mình.” Nói đến một nửa, Lục Diêu hít ngửi hương vị trong không khí, “Hình như có mùi hương gì đó? Áo giặc sao?”

Nhìn quanh bốn phía, đích xác không có gì phát ra hương vị, đại khái là mình lỗi giác đi.

Lục Diêu không chú ý tới là, bạch miêu trong lòng hẳn vào lúc hẳn phát ra nghi hoặc, đã sợ tới mức lông mao toàn thân đều sấp nổ tung.

Ngáp một cái, Lục Diêu lười thay áo ngủ, dù sao độ ẩm trong phòng cũng không thấp, liền dứt khoát thể nghiệm ngủ nude một phen. Nằm vào trong chăn, bạch miêu nhận được lễ vật tựa hồ còn hưng phấn chưa thể bình tĩnh lại, sát lại liếm mặt Lục Diêu, thường thường liếm môi một chút, Lục Diêu vốn không để ý nó, nhưng nếu không ngăn cản nó sẽ càng liếm càng hưng phấn.

“Dừng lại, ngủ.”

Bạch miêu ỉu xiu ngừng lại, tiến vào trong chăn cuộn tròn trong ngực Lục Diêu, Lục Diêu nghĩ nghĩ, lại cầm lấy móng vuốt của bạch miêu, lúc này mới nhắm mắt lại, không lâu liền nặng nề ngủ.

Lần này Lục Diêu không tiếp tục nhàn hạ ở nhà, mà tám giờ rời giường, ném điểm tâm xong liền đi ra ngoài, dù sao nơi nơi đều có người, hẳn cũng không lo lắng đi lạc không thể về.

Một mình một người ôm bạch miêu, nhàn nhã đi lại trên con đường khắp nơi đều có bạch sắc, Lục Diêu đã lâu chưa làm cái việc vô nghĩa này, nếu không tính mấy lần bị Thường Dục mạnh mẽ tha ra ngoài. Lúc này mới đi một buổi sáng, Lục Diêu liền cảm thấy mình quả thực là ngu ngốc, ở trong nhà không có phát sinh ngoài ý muốn, không có nghĩa là đi ra ngoài liền gặp được.

Trong lòng ảo não một chút vì chỉ số thông minh của mình cũng bắt đầu bị kéo thấp, Lục Diêu dùng cước bộ, quyết định dẹp đường hồi phủ, vừa xoay người, liền đụng phải một đôi đồng tử thiển lam sắc ở cự ly gần.

Lục Diêu phản xạ có điều kiện một bàn tay đánh lên –cự ly này dùng nắm đấm thì không thuận tay.

Người nọ hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diêu sẽ có phản ứng này, trở tay không kịp vừa vặn bị đánh, Lục Diêu một điểm cũng không áy náy lui về phía sau vài bước, mắt lạnh nhìn người nọ ăn đau đến che bên mặt bị đánh.

Giống như những gương mặt góc cạnh của người phương Tây mà mấy ngày này đã nhìn quen, sợi tóc vàng nhạt nhạt, tự nhiên rủ xuống, đôi mắt đào hoa tựa hồ lúc nào cũng mang theo ý cười, chẳng qua gương mặt tuần mỹ kia giờ phút này có điểm vắn vẹo.

“Tê..... Người cũng quá ác đi, cho dù người là tình nhân của An Duy Tư thì cũng không cần kiêu ngạo như vậy đi?”

Là người quen của An Duy Tư thượng tướng, tính cách khỏi cần hi vọng, đầu óc phóng chùng cũng không sử dụng được. Lục Diêu nhanh chóng cho ra kết luận.

“Ta cho rằng đây là bản năng phòng vệ bình thường, hơn nữa ta không phải tình nhân của An Duy Tư thượng tướng.”

Đối phương rõ ràng không tin, xem xét qua lại giữa Lục Diêu cùng bạch miêu trong lòng, bĩu môi, “Không phải tình nhân, vậy tiểu tử kia có thể cho người dưỡng – mèo của hắn? Còn nghe lời như vậy?”

Bạch miêu vẫn an ổn được Lục Diêu ôm trong ngực ngẩng đầu, tròng mắt mèo, như là tùy thời muốn nhào lên cào người này đầy mặt huyết.

Lục Diêu trấn an sờ sờ đầu bạch miêu, “Nó là ta nhốt được, An Duy Tư thượng tướng tạm thời gặp bất tiện nên để ta tạm thời nuôi, vẫn luôn thực nghe lời.”

Bạch miêu ngẩng đầu làm nam tử thấy rõ cái chuông trên cổ bạch miêu, nhất thời liền phụt bật cười, “Ha ha ha ha..... Chuông? Còn nói không phải tình nhân, khẳng định là An Duy Tư dặn nó phải ngoan ngoãn, bằng không chỉ cái chuông thôi đã đủ cắn chết người!” Nói, nam tử tựa hồ cảm giác bạch miêu đeo chuông là chuyện cực kỳ mới mẻ, cười đến không thể đứng thẳng.

“Hiển nhiên tư duy cùng trí lực của ngài có chút khiếm khuyết, như vậy ta cũng nói thẳng, ta cùng An Duy Tư thượng tướng không thân, hơn nữa ngài đến giờ còn chưa xưng tên.”

Nam tử sững sốt, tựa hồ mới nghĩ đến mình còn chưa tự giới thiệu, vì thế thần sắc đứng đắn, nói, “Xin lỗi xin lỗi, không cẩn thận quên, ta là Grant Crisp, là huynh trưởng tên tiểu tử An Duy Tư kia. Ta biết người tên là Lục Diêu, cho nên không cần giới thiệu lại –”

“.....” Lục Diêu quyết định thu hồi cái câu ‘nơi nơi chạy loại cũng vô dụng’ lúc nãy, có lẽ hắn nên khích lệ việc người này chủ động phối hợp một chút, “Muốn tới chỗ ta ngồi một chút không?”

Đối với sự chuyển biến thái độ của Lục Diêu, Grant có điểm sững sờ, không rõ người vừa rồi còn nói không nể mặt như vậy thế nào bỗng nhiên chuyển thành khách khí, “Ách, được thì được, có điều sao lại đột nhiên như vậy?”

“Lần đầu tiên nhìn thấy biến thái chân thật, có điểm tò mò.”

“.....” Gã thu hồi câu nói phía trước.

Grant đi cùng Lục Diêu, đồng thời cảm giác người này thật kỳ quái, cư nhiên dám ngay mặt nói gã là biến thái, cho dù bản thân Grant một chút cũng không để ý người khác nghị luận, nhưng vẫn không ai dám ở trước mặt gã quang minh chính đại gọi gã là biến thái như vậy.

Người này có chút thú vị, không hổ là người An Duy Tư coi trọng, ngay cả bản thân có chút kiêu chế không nổi.

“Người với An Duy Tư thật sự không phải loại quan hệ này? Không cần thẹn thùng nha, nói thực ta cũng sẽ không cười nhạo các người!”

“Chúng ta đến nay chỉ gặp mặt một lần, chẳng lẽ người sẽ dùng thân phận tình nhân mà ở chung với người gặp mặt lần đầu?” Lục Diêu không dấu vết nhíu mi, người này có bệnh gì vậy, cảm thấy hứng thú với đời sống tình cảm của đệ đệ nhà mình?

“Đương nhiên sẽ không, chỉ là hỏi một chút mà thôi nha.....” Grant sờ sờ mũi, hiếm khi gã cho rằng đệ đệ bảo thủ không được ái mộ nhà mình rồi cuộc nghênh đón mùa xuân, tuy rằng tình cảm huynh đệ bọn họ không được tốt lắm, nhưng gã vẫn thực hứng thú với người có thể khơi mào nhiệt tình của An Duy Tư, xem ra An Duy Tư ngay cả để ý người ta cũng không biết theo đuổi thế nào.

Vào cửa, Lục Diêu cúi đầu, thấy ở cửa không có đặt đôi dép lê mình quen đi, theo bản năng nhú mày, hẳn quên trước khi mình ra khỏi phòng thì không đi dép lê, cho nên dép bây giờ vẫn còn ở trong phòng ngủ.

Lục Diêu đang định tùy tiện lấy một đôi đi tạm, bạch miêu bỗng nhiên nhảy xuống đất, chạy vào phòng ngủ, rất nhanh liền ngậm một đôi dép lê đi ra, dép lê lớn hơn tiểu thân mình nhiều nhìn có vẻ tương đối gian nan, cũng không phải dép quá nặng, mà vì dép ngăn trở tầm nhìn phía trước. Rồi cuộc chạy đến trước mặt Lục Diêu buông dép lê, bạch miêu ngẩng đầu nhìn Lục Diêu, hiển nhiên đang cầu khen ngợi.

Biểu hiện khả ái như vậy ngay cả Lục Diêu cũng nhịn không được lộ ra mỉm cười, cúi lưng ôm lấy bạch miêu, ở trên tiểu đầu lông xù nhẹ nhàng hôn một cái, “Cám ơn.”

Grant liếc mắt nhìn bạch miêu choáng vưng hồ hồ, âm thầm oán hận đừng có cái vẻ không tiền đồ ấy được không, tuy rằng gã cũng phải thừa nhận nam nhân thủy chung không có cảm xúc gì này bỗng nhiên ôn nhu lên, đích xác tương đối mê người.

Nhìn quét một vòng phòng ở, Grant nghi hoặc hỏi, “Người không phải nhạc công sao? Sao không có nhạc khí?”

“Không phải thời gian làm việc, không cần đàn.”

Kiểu nói chuyện này không ổn lắm thì phải, mình đang muốn theo đuổi người này, vậy hẳn nên cố gắng nhiều một ít đi?

Đời này chưa từng theo đuổi người nào Lục Diêu ghen hòng một lát, xoay người cầm một tờ giấy trên bàn, quay lưng về phía ánh mắt tò mò của Grant, ngón tay nhanh chóng hoạt động, đại khái vài phút sau, mới một lần nữa quay lại, hướng về Grant xòe lòng bàn tay là một đóa hoa hồng giấy tinh xảo.

Vì cái gì mình lại biết gấp thứ này? Lục Diêu không nhớ gì cả, hình như là trước kia có người từng dạy mình đi.

Không khí lúc ấy liền cô đọng!

Grant đứng hình nửa ngày, mới hiểu được đây là đưa cho mình, vừa định đưa tay tiếp nhận, một tiểu tiểu bóng trắng bỗng nhiên nhảy lên, hung hăng cào lên bàn tay đang vươn ra của Grant, đoạt đi hoa hồng.

Cái này đến Lục Diêu cũng sửng sốt, nhìn nhìn Grant bị ăn đau, lại nhìn nhìn bạch miêu tạc mao, có điểm không biết làm sao.

“Xin lỗi, chờ một chút.” Rồi cuộc nhớ tới mình hiện tại hẳn nên đi tìm thứ gì xử lý vết thương, Lục Diêu xoay người rời khỏi phòng khách, tìm trong ngăn tủ đặt được phẩm nửa ngày, lại chỉ thuốc trị cảm mạo phát sốt linh tinh, trị ngoại thương một thứ cũng không có.

Chỉ có thể giúp Grant làm tiêu độc đơn giản, mà máu còn chưa ngừng, Lục Diêu nghĩ nghĩ, cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy vị trí đổ máu trên tay Grant – mơ hồ nhớ tới người khác từng nói phương thức cầm máu như vậy thập phần ái muội, tuy rằng cảm giác thực bẩn, thế nhưng nhẫn nại cố mà làm một chút cũng tạm được.

Grant cảm giác mình sắp bị ánh mắt con mèo bên cạnh giết chết.

Thực sự thú vị, đệ đệ khả ái, người nếu muốn xuống tay cũng nhanh một chút, không thì cũng đừng trách ca ca ta giành trước một bước.

“Cám ơn quan tâm, có điều không sao đâu, con mèo này với ta quan hệ vẫn không được tốt lắm, ta hôm nay đi về trước, lần sau gặp – ”

Gật gật đầu, Lục Diêu nhìn theo Grant rời đi, vào một khắc gã đi tới cửa hẳn bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, liền mở miệng nói, “Nếu người thấy hứng thú với ái nhân của An Duy Tư thượng tướng, hẳn là đi gặp Edie.”

Grant sững sốt, lập tức thiếu chút nữa phụt cười, gã thật không nghĩ tới An Duy Tư thất bại như vậy, theo đuổi người không được thì cũng thôi, còn khiến đối phương cho rằng mình là tình nhân của người khác, “Như vậy a, ta sẽ chú ý, bái bái.”

Sau khi Grant rời đi, Lục Diêu liền chú ý tới bạch miêu tựa hồ tâm tình rất suy sút, im lặng nằm ở một góc sô pha, bên cạnh còn đặt hoa hồng hắc vừa gấp.

Phản ứng này có chút quen thuộc, thời điểm Thường Dục ghen thường xuyên có vẻ oán niệm nửa chết nửa sống như vậy.

“Làm sao vậy?” Lục Diêu vừa hỏi, vừa trạc trạc cái bụng mềm mềm của bạch miêu.

“Miao.....”

Cảm giác bạch miêu ỉu xiu như vậy vừa thú vị lại vừa đáng thương, mấy sợi râu bạch sắc tựa hồ cũng rũ xuống, Lục Diêu ôm nó vào lòng, nắm hai chân trước tinh tế, để bạch miêu đối mặt với mình, như độc thoại mà nói, “Grant thế nào lại cho rằng An Duy Tư thượng tướng thích ta? Chủ nhân của người hiển nhiên không phải người biết nhất kiến chung tình đi.”

“Miao.” Bạch miêu dùng lực lắc đầu.

“Quả nhiên người cũng biết không phải?” Lục Diêu nhướn mày, cố ý làm bộ hiểu sai ý bạch miêu.

“Miao!” Bạch miêu ngược lại liềm mạng gật đầu.

“Àn, ta biết người tán thành ý nghĩ của ta.”

“Miao ô.....” Bạch miêu buồn bực gục đầu.

“Xuy.....” Rốt cuộc nhịn không được bật cười, Lục Diêu ôm bạch miêu ngáy người cười đến không ngừng run rẩy, mà bạch miêu rốt cuộc ý thức được mình bị đùa giỡn, bị phỉnh kêu một tiếng.

Quả nhiên vẫn là động vật tương đối khả ái, nếu hiện tại đối mặt là một người, hẳn tuyệt đối không có khả năng cười ra như vậy.

Sờ sờ bạch miêu như đang muốn khóc, Lục Diêu thân mật hôn hôn trán nó, “Người cũng muốn nói chủ nhân người thích ta? Như vậy đi, nể tình người ngoan ngoãn như vậy, ngày nào đó hẳn thật sự thích ta, ta sẽ suy xét một chút.” Nói là nói như vậy, Lục Diêu lại hoàn toàn không cho là thật, trong ấn tượng của hắn An Duy Tư thủy chung là người đã có ái nhân.

Không ngoài sở liệu của hắn, bạch miêu lập tức mắt sáng lên, khôi phục tinh thần.

Bộ dáng tiểu khả ái như vậy Lục Diêu lại lập tức hôn hôn, lần này trực tiếp hôn lên miệng. Hẳn cũng là lần đầu tiên phát hiện bản thân cư nhiên cũng sẽ vì thứ khả ái gì đó mà động dung.

Hạnh phúc tới rất đột nhiên, bạch miêu toàn thân cứng lại rồi, nếu mèo cũng biết đỏ mặt thì nó giờ phút này đại khái đã hồng như đất nung rồi, đây là không có biện pháp, nụ hôn của Lục Diêu có lực sát thương quá cường đại.

Nếu để Grant thấy, tuyệt đối lại muốn phun tào: Người có chút tiền đồ lên có được hay không a.

23. Chương 23: Căn Bản Chăm Giữ Không Được

Ngày hôm sau, Grant lại tới nữa, trong ánh mắt phẫn nộ của bạch miêu cười hì hì vào cửa.

“Lục Diêu, ta ngày hôm qua quên, chúng ta còn chưa xoát thẻ căn cước đâu.”

“Đó là cái gì?”

Lục Diêu đưa thẻ căn cước của mình cho Grant, chỉ thấy Grant cũng lấy thẻ căn cước ra, hai tấm thẻ xếp chồng lên nhau ba giây, phát ra tiếng vang tích tích, Grant trả thẻ cho Lục Diêu, “Như vậy là trao đổi thông tin thẻ căn cước, về sau là có thể liên hệ với nhau.”

Quả nhiên thực tiện.

“Được rồi, hôm nay chúng ta tán gẫu về đệ đệ khả ái kia của ta đi.”

“.....” Lục Diêu sững sốt, hẳn hoàn toàn không biết gì về An Duy Tư, trò chuyện thế nào?

Grant lộ ra một nụ cười sáng lạn, túm cái gối ôm ngăn trở miêu thảo bay tới, chủ động mở đầu, “Nghe nói người đến từ tỉnh cầu vô danh, người chắc hẳn chưa từng nghe qua kỳ thật An Duy Tư với ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha.”

“Cho nên?” Xem ra lúc này đây, bản thân chỉ cần làm người nghe đủ tư cách là được.

“Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là phụ thân An Duy Tư! Mẫu thân đại nhân sinh hạ An Duy Tư liền tự sát, người biết vì sao không?” Grant hưng trí bưng bưng đàm luận bát quái nhà mình, “Bởi vì phụ thân An Duy Tư là dị thú! Cực ít dị thú cao đẳng có thể biến thành hình người, mẫu thân đại nhân trong một lần lữ hành qua các vì sao, bị một dị thú cao đẳng cưỡng bức, không khéo có thai.”

Có thể tưởng tượng vào thời điểm phát sinh sự việc gia tộc bọn họ hỗn loạn cỡ nào, nhưng Grant không mấy may đề cập tới, gã không phải muốn nói thứ này, “Đương nhiên, lúc ấy mẫu thân đại nhân còn muốn giấu diếm, bà ôm một tia hi vọng, hi vọng hài tử này là của phụ thân đại nhân, thế nhưng sau khi An Duy Tư sinh ra, tất cả mọi người đều thấy mái tóc cùng ánh mắt màu ngân bạch của hắn, đó không phải màu sắc nhân loại có thể có.”

Lục Diêu gật gật đầu, hẳn cũng hiểu được màu mái tóc và ánh mắt của An Duy Tư rất kỳ quái, thì ra là vì nguyên nhân này.

“Cho nên mẫu thân đại nhân liền tự sát, việc sỉ nhục gia tộc như vậy, phụ thân đại nhân vốn muốn giết An Duy Tư, nhưng ông không hạ thủ, bởi vì ông yêu mẫu thân đại nhân, đương nhiên, An Duy Tư sinh hoạt trong gia tộc thập phần gian nan, cơ hồ không có ai liếc nhìn hắn một cái.” Thấy Lục Diêu nghe coi như nghiêm túc, Grant cười cười, “Đại khái bởi vì vậy, An Duy Tư hình thành tính cách không ưa nổi. Kỳ thật về hắn còn một bí mật không tính là bí mật, ít nhất đối với người thì tạm thời tính là bí mật, ta vốn muốn nói với người, thế nhưng ta sửa chủ ý.”

“.....” Tư duy người này làm hắn không thể lý giải, “Cho nên, người nói chuyện này là muốn biểu đạt cái gì?”

Grant nhún vai, không chút xấu hổ, “Kỳ thật ta là tính đến nói với người, tên tiểu tử mượn tao An Duy Tư kia dù thích người cũng sẽ không nói với người, cho nên người có thể chủ động một chút.”

“.....”

“Thế nhưng hiện tại, ta quyết định không làm một hảo ca ca nữa, cái bí mật kia nếu tò mò người có thể tự mình đi hỏi, không có hứng thú thì coi như không biết, bởi vì ta tính cướp người của đệ đệ thân ái.”

Chiều ngang đề tài có phải càng lúc càng lớn rồi không.

Grant cười tủm tỉm đến gần Lục Diêu, nhanh chóng đặt lên đôi môi hơi mím kia một nụ hôn, “Ta rất muốn nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của người, làm sao đây?”

Theo tình huống thông thường, Lục Diêu hiện tại hẳn nên đuổi người ra khỏi nhà, nhưng sự tình phát triển như vậy vừa vặn là hắn hi vọng, một khi đã như vậy cố thỏa mãn đối phương một chút vẫn có thể.

Lục Diêu cúi đầu chuẩn bị một chút, khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn không chút thay đổi giờ lại mang ửng đỏ, như là bất an mà cắn cắn môi, ánh mắt ướt sũng, rất giống như ngượng ngùng khi bị người yêu trêu đùa.

Đây là một kỹ năng khác mà Lục Diêu không muốn người biết: Kỹ xảo biểu diễn kỳ thật rất tốt. Theo hắn thấy loại nguy trang đơn thuần này thật sự không có gì đơn giản hơn, đến chuẩn bị một chút cũng không tất yếu.

Này lực sát thương thật sự quá lớn, đây là phạm quy!

Trong phòng tổng cộng có ba hơi thở, hiện tại có hai đã choáng váng.

Grant còn tốt, chỉ là bị mĩ mạo mê hoặc có điểm phát nổ, nhưng mà không đợi gã mở miệng nói gì, Lục Diêu bỗng nhiên thu hồi biểu tình kia, vài bước chạy đến góc kia của sa lon, nôn nóng ôm lấy bạch miêu mềm nhũn, kiểm tra xác định không bị thụ thương, hô hấp cũng bình thường sau mới nghi hoặc hỏi, “Nó làm sao?”

Grant: “..... Hình như là ngắt đi.”

Lục Diêu: “Vì cái gì?”

Grant: “Đại khái là kích động quá độ.”

Lục Diêu bật cười, hẳn thật sự không thể tưởng được còn có con mèo vô dụng như vậy, nhìn thấy biểu tình hơi chút đặc biệt của người chủ lâm thời liền ngắt đi, một điểm cũng không giống An Duy Tư thượng tướng lãnh ngành kia.

Mà Grant cũng đầy mặt tiếc hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đều lười nói nó không tiền đồ.

“Đừng động nó, ném qua một bên cũng không chết được, hơn nữa ta vừa rồi mới nói muốn cướp người, người đồng ý không?”

Nhìn thoáng qua Grant tựa tiểu phi tiểu, Lục Diêu đương nhiên không thể đồng ý đơn giản như vậy, trước không đề cập tới thật giả, mọi người luôn thực dễ chán ghét thứ dễ dàng nắm trong tay, “Suy nghĩ nhiều quá.”

Cho đến nay, toàn bộ biểu hiện của Grant đều nhìn không ra gã là quái thai sẽ thấy huyết tính mà hưng phấn, hiện tại khiến Lục Diêu càng sợ không được tâm tư đối phương, cũng không nguyện ý bên gã thời gian quá dài, để tránh biến khéo thành vụng, “Ta cho rằng người hẳn nên rời khỏi đây trước khi nó tỉnh lại.”

Bị cự tuyệt lại bị đuổi Grant cũng không buồn bực, không quan trọng cười cười, rất có thâm ý nhìn thoáng qua bạch miêu vẫn mềm nhũn trong lòng Lục Diêu, tươi cười trên mặt nhìn thể nào cũng thấy quỷ dị, giống như đã biết bí mật trọng đại gì, nhưng lại không chịu nói, người thấy liền khó chịu, “Ta đây hôm nay trước cáo từ, có điều nếu ta nói tính theo đuổi người, vậy vẫn có thể thường xuyên tới, không cần nhớ nhưng ta quá nga – ”

Không muốn tìm tòi nghiên cứu nụ cười ý vị thâm trường kia của Grant đại biểu cho cái gì, Lục Diêu cúi đầu mắt nhìn bạch miêu té xỉu, tâm tình mới trở nên khoái trá một chút, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ đầu bạch miêu, “Dậy, tiểu gia hỏa.”

Bị Lục Diêu cứu tỉnh, bạch miêu thoáng mê mang mở mắt nhìn nhìn bốn phía, lại kích thích cái mũi phần hồng ngửi ngửi, ngẩng đầu đối diện ánh mắt mỉm cười của Lục Diêu, giật mình một cái, tựa hồ rất cuộc nghĩ đến tình huống mất mặt vừa rồi.

“Được rồi, người mất mặt cũng không phải lần một lần hai, tự đi chơi đi.” Nói, Lục Diêu vừa định buông bạch miêu ra, động tác lại dừng lại, hẳn nghĩ đến mình cho đến giờ còn chưa tắm rửa cho bạch miêu, tính tính cũng đã vài ngày.

Vì thế Lục Diêu trong tâm mắt hoảng sợ của bạch miêu, ôm nó đi vào phòng tắm.

“Miao!” Bạch miêu tiến vào phòng tắm tựa hồ liền biết sắp sửa phát sinh cái gì, liều mạng giấy dựa, Lục Diêu dùng lực đè lại, uy hiếp nói: “Không tắm rửa, liền ngủ sofa.”

Bạch miêu cứng đờ, nhất thời yên tĩnh, gục đầu tùy ý để Lục Diêu ôm mình tới vòi hoa sen trong phòng tắm.

Chỉnh đầu lọc thành tia nhỏ, Lục Diêu điều chỉnh nước qua độ ấm thích hợp, đang muốn bắt đầu tắm rửa cho bạch miêu, ngẫm lại bản thân cũng có thể tranh thủ tắm qua, mặc quần áo tắm cho sủng vật cũng không tiện. Không chút do dự, Lục Diêu liền đứng dậy cởi quần áo, bạch miêu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Lục Diêu trình diễn thoát y, lại cảm giác muốn ngắt đi.

Lục Diêu thấy bạch miêu ánh mắt đều thẳng, thầm nghĩ con mèo này thực kỳ quái, cư nhiên hảo nam sắc? Hạ thấp người, Lục Diêu bắt đầu cọ rửa cho bạch miêu, khi hắn bắt đầu tạo bọt trên người bạch miêu, bạch miêu rất cuộc lại một lần hôn mê bất tỉnh.

“.....” Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, này cũng là một loại năng lực.

Từ đó về sau, Lục Diêu liền buông tha ý tưởng tắm rửa cho sủng vật nhà mình, liền cho nó một chậu nước để nó tự tắm rửa đi.

Lục Diêu sinh hoạt kỳ thật thực đơn điệu, ở hiện đại trừ khi ngẫu nhiên tới phòng thể thao, trung tâm bơi lội làm một ít rèn luyện tất yếu, vào thời gian rảnh rỗi cơ bản hắn sẽ không ra ngoài, hắn không thích đi dạo phố, không thích du lịch, không thích đóng quân dã ngoại, đến tản bộ cũng hưng trí thiếu thiếu, cho người ta cảm giác như hắn hoàn toàn có thể qua thoát ly khỏi sinh hoạt quần thể, bản thân Lục Diêu cũng cho là như vậy.

Đọc sách, xem chút tin tức, mệt mỏi liền ngủ một hồi, đó đại khái chính là sinh hoạt hắn đã quen.

Mà hiện tại chẳng qua chỉ là nhiều thêm việc chọc chọc mèo, và ngẫu nhiên ứng phó với Grant tới chơi mà thôi, tổng thể mà nói Lục Diêu đối với loại sinh hoạt này không có gì bất mãn. Lại nói, nói chuyện phiếm với Grant kỳ thật rất nhẹ nhàng, gã sẽ không nói tới đề tài nào mà Lục Diêu không thể hiểu, cũng không giống vài người luôn lẫn những lời tăng bốc bản thân, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ đùa giỡn một chút, nhưng không có ý gì khác, đối phương thật sự là người rất có mị lực.

24. Chương 24: Mượn Rượu Tiêu Sầu

Chuông cửa vang lên, Lục Diêu đương nhiên cho rằng là Grant lại tới nữa, ôm tại bạch miêu đang ở trong lòng mình ngủ mơ mơ màng màng [Hắn phát hiện bạch miêu đặc biệt ham ngủ, đặc biệt thích ngủ trong lòng hắn] đi ra mở cửa, mở cửa thì thấy là Edie đã lâu ngày không gặp đứng ở bên ngoài.

Nhìn thấy Lục Diêu dùng tư thái này xuất hiện, Edie tựa hồ vẫn có chút không thể tiếp nhận, khóe miệng cười có chút cương ngạnh, “Khụ, chào buổi sáng.”

“Xin chào, có chuyện gì sao?”

Liếc mắt nhìn bạch miêu rõ ràng đã tỉnh lại vẫn không chịu chui ra khỏi lòng Lục Diêu, Edie cảm giác mục đích mình đến lần này có điểm khó làm, “Là thế này, thượng tướng bảo ta tới đón mèo của hắn về.”

“Bằng chứng?”

Đây hiển nhiên là vì Edie lần trước “nói dối quân tình” mà bị hoài nghi, chuyện này đối với gã cũng thực bất đắc dĩ, gã mới truyền một lời lại bị người hoài nghi còn bị một con mèo trừng, “Đây là thật sự, nói là Tiểu Bạch..... lai, lai giống.” Hai chữ cuối trời biết gã nói ra gian nan cỡ nào.

Lục Diêu sững sốt, bạch miêu cũng sững sốt, đợi nó phản ứng lại, đã bị Lục Diêu giao cho Edie.

Nếu là lai giống thì mình không nên ngăn trở, bạch miêu vốn cũng chỉ là gỏi nuôi ở chỗ mình, hơn nữa người này cũng không dám làm gì mèo của An Duy Tư. Nghĩ thông suốt, Lục Diêu liền đưa mèo cho Edie, sau đó xoay người trở về phòng, vừa đóng cửa lại, Lục Diêu liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Edie, phỏng chừng là bị mèo cào.

Sau khi giáo huấn Edie xong, bạch miêu liền nhảy xuống khỏi người Edie, bộ dáng cao quý lãnh diễm kia thực nhìn không ra vừa rồi nó còn chơi xấu bám dính trên người Lục Diêu không xuống.

Edie đã sớm nghĩ đến sẽ là kết cục này, đến lý do nói ra cũng không đáng tin nha, mấy tên đáng chết khốn kiếp kia còn kêu gã đi tìm chết! Lại nói ngài đãi ngộ khác biệt có phải quá rõ rệt rồi không?

Buồn bực thì buồn bực, việc cấp bách vẫn là báo cáo nhiệm vụ trước, không thì vô cớ dùng cái lý do kia dẫn bạch miêu đi, khẳng định là muốn chết a! Edie sắc mặt đơ đĩnh, xác nhận chung quanh không có bất luận kẻ nào, mới nghiêm túc nói, “Đẳng cấp A, hành tinh số 168, tra ra loài dị trùng mới, số lượng mục tiêu 1, tin tức cụ thể không biết.”

Bạch miêu nghe xong, gật đầu ý bảo tự mình biết, liền xoay người chạy đi, vài bước đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Bạch miêu đi rồi, sinh hoạt của Lục Diêu trở nên càng thêm đơn giản, hẳn lại không cảm thấy nhàm chán, muốn thay đổi tâm tình liền tới khách sạn kia đánh dương cầm một lát, ngược lại thực tự tại.

Có điều không biết vì cái gì, Grant mấy ngày nay cũng không xuất hiện, nhưng xét về thân phận đối phương, Lục Diêu suy đoán có thể là đi chấp hành nhiệm vụ gì đó, hẳn không có hứng thú phỏng đoán sâu xa.

Hôm nay Lục Diêu đang ở trong đại sảnh ưu nhã của khách sạn đánh đàn, làn điệu thiên hướng bi thương, không có nguyên nhân gì, chỉ là nhớ tới bài này thì đánh bài này thôi.

Một người đi vào đại sảnh, Lục Diêu vô tình nhìn thoáng qua, phát hiện người kia chính là người vài ngày trước vừa gặp, là Edie. Đối phương tâm tình tựa hồ không được tốt lắm, thậm chí không có chú ý tới Lục Diêu, tùy tiện chọn một bàn trống ngồi vào, khi mang những thứ được gọi lên thì phát hiện gã gọi là đủ loại rượu.

Lục Diêu không có hứng thú với đời sống tình cảm của Edie, cũng chỉ coi như không phát hiện.

Có đôi khi không phải người vờ không thấy, thì người khác cũng coi như không thấy người.

Đen mặt nhìn kẻ uống say không chút hình tượng bán dựa bán nằm trên đàn dương cầm, Lục Diêu đang nghĩ mình vào thời điểm này nên làm thế nào, cho kẻ này một đấm hay làm người tốt một lần mà ném vào trong WC.

“Lục Diêu.....” Edie say đến mức nói chuyện cũng có chút không rõ ràng, trên mặt hồng hồng tràn đầy ủy khuất, “Vì cái gì.....”

Nghe nói có nhân uống say sẽ biến thành nói nhiều. Lục Diêu bỗng thấy không ổn, quyết định đứng lên thật nhanh, một phen che miệng Edie đồng thời kéo áo đối phương, lôi người ra khách sạn.

Vạn nhất ở nơi công cộng mà người này phạm ngốc, nói ra cơ mật đế quốc gì đó, chính gã xui xẻo thì thôi còn muốn liên lụy tới Lục Diêu.

Một đường dùng tư thái quý giả này về tới trong nhà, Lục Diêu ném Edie sấp ngửa chết lên sofa, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, hiện tại người này mặc kệ nói cái gì cũng không quan trọng, Lục Diêu từ trước đến nay không để ý lời nói của kẻ say.

Cầm cuốn sách trước mới đọc được một nửa, Lục Diêu ngồi sofa đơn bên cạnh, quyết định chủ ý không để ý kẻ say như chết đối diện, chuyên chú đọc.

Ngoài ý liệu là, Edie không có nói không ngừng như Lục Diêu tưởng tượng, mà yên lặng nhìn Lục Diêu, trong mắt có vài phần mê hoặc, như là gặp điều gì làm người ta thực khó hiểu.

“Có chuyện liền nói.” Lục Diêu tự nhiên nói, dù sao hẳn cũng không để ý người khác lải nhải, không nghe là được, so ra dưới ánh nhìn chăm chú như vậy ngược lại càng làm cho người ta khó chịu.

“Vì cái gì..... An Duy Tư lại thích người như vậy chứ?”

“.....” Lục Diêu đã không biết là lần thứ mấy bị kéo quan hệ với An Duy Tư, hẳn cho rằng người bình thường đều nhìn ra được, hẳn với An Duy Tư thượng tướng ngoại trừ bạch miêu kia, thì không có bất cứ liên hệ nào đáng nhắc tới, “Suy nghĩ nhiều.”

Nghe Lục Diêu nói như vậy, Edie nở nụ cười, tươi cười kia bí hiểm đến không giống như người uống say, “Rõ ràng là người nghĩ quá đơn giản.”

Vốn định phản bác lại, đến bên miệng lại bị ép trở về — bản thân ở đây nghiêm túc với một con ma men làm gì?

Vì thế Lục Diêu bắt đầu chuyên tâm đọc sách, mặc kệ Edie ở đó nói gì cũng làm như không nghe thấy, cái gì từ nhỏ đã thích An Duy Tư, cái gì bỗng nhiên phát hiện đối với An Duy Tư chỉ là sùng bái, cái gì dự tính thích người a, cũng chưa nghe.

Chờ một chút.

Lục Diêu nhu nhu huyết thái dương bắt đầu phát đau, lại cầm áo Edie, kéo người vào phòng ngủ, động tác một điểm đều không ôn nhu cởi áo cho đối phương, sau đó liền ném lên giường – xem ra lúc trước yêu cầu đối khách phòng thành thư phòng là sai lầm.

Đáng ăn mừng là hiện tại mới buổi chiều, Lục Diêu cũng không cần tranh giường với kẻ say, cho nên hần đi ra ngoài, thuận tiện khóa cửa từ bên ngoài, phòng ngừa Edie tự chạy ra.

Phương thức này hình như có chút quen mắt a, cảm giác như cảm tức khuyển sủng không nghe lời = =

Lục Diêu cho rằng Edie ít nhất sẽ ngủ một đêm, không nghĩ tới tám giờ Edie đã tỉnh, khi phát hiện bản thân bị nhốt trong phòng còn không nói được gì.

Liếc mắt Edie qua cơn say bắt đầu nhưc đầu, Lục Diêu chỉ cửa, “Người có thể đi.”

“Đừng vô tình như vậy chứ.....” Edie bất đắc dĩ, cho dù đã có chút hiểu biết tính cách của Lục Diêu, cũng vẫn không thể không cảm thấy buồn bực.

Edie còn nhớ rõ khi bản thân uống say đã nói những gì, nhưng gã cùng Lục Diêu đều không cảm thấy một tia xấu hổ, trước không nói lời say có phải là thật không, cho dù là thật cũng không có gì mất mặt đi? Ít nhất Edie nghĩ như vậy.

Người ta đã bày ra thái độ tiền khách rõ rệt như vậy, Edie liền tự giác đứng lên đi ra cửa, trước khi đi thoáng do dự một chút, nói với Lục Diêu: “Ách, người chuẩn bị một chút, đại khái hai ngày tới sẽ có nhiệm vụ cần người hoàn thành.”

“Nhiệm vụ?” Lục Diêu nhú mày, sức chiến đấu của bản thân mặc cho ai nhìn đều rất rõ ràng, để quốc chẳng lẽ đầu não u mê sao?

“A, không phải để người đi chiến đấu, thế nhưng khả năng sẽ đảm đương công tác như bảo mẫu, bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù. Có điều cũng không nhất định, nói không chừng sẽ không tới tìm người, nếu không coi như ta báo sai quân tình đi, tạm biệt.”

Lục Diêu ngồi trên ghế, nháy mắt mấy cái, bảo mẫu? Hần không cảm thấy bản thân có chỗ nào thích hợp với chức nghiệp này, cũng không cảm thấy mình có thể đảm nhiệm.

Nếu có người có thể hiểu biết Lục Diêu đây, cũng sẽ bị tin tức này kinh sợ, khiến Lục Diêu đi chiếu cố người khác, không ép người ta tức chết đã coi như Lục Diêu lưu tình.

Nhưng nếu đã nói không nhất định, Lục Diêu cũng không định quá mức rối rắm, trước mắt ở lại nơi này không phải do hần nguyện ý hay không, đây là điểm xấu nhất của việc nhân sinh không quen lại thân phận không rõ.

Uống một lọ dịch dinh dưỡng, Lục Diêu tính tắm rửa đi ngủ, nhưng mà không đợi làm ra hành động, tiếng đập cửa vang lên.

Edie quên lấy cái gì sao?

Mở cửa, đối mặt với Lục Diêu là hai binh lính vẻ mặt nghiêm túc, lại mơ hồ để lộ ra nôn nóng, nhìn thấy Lục Diêu thì một câu cũng không nói, mỗi người một khóa cánh tay lính người đi.

Lục Diêu đương nhiên giãy dụa, thế nhưng vũ lực trị chênh lệch không thể bù lại. Khi biết giãy dụa không có hiệu quả, Lục Diêu liền phối hợp theo hai người lên một chiếc huyền phù xa, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ mục đích của hai người kia, lời Edie trước khi đi chột lóe qua, hơn nữa nhìn hai người đều là quân nhân, nên sẽ không.....

“Các người muốn làm cái gì?” Lục Diêu bình tĩnh hỏi.

Biết sử dụng thủ đoạn thô lỗ như vậy cũng là vì quá mức nóng vội, thấy Lục Diêu phối hợp như vậy, hai người cũng có chút ngưng ngừng, trong đó người thân hình tương đối cao lộ ra biểu tình xin lỗi, “Thực xin lỗi Lục tiên sinh, chúng ta không định làm gì bất lợi với ngài, chỉ là An Duy Tư thượng tướng hẳn thật sự chống đỡ không nổi nữa.....”

Lục Diêu trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại cảm thấy kinh ngạc, An Duy Tư xảy ra chuyện thì quan hệ tới hắn?

Một người khác nói tiếp: “Tình hình cụ thể đến nơi chúng ta sẽ nói chi tiết với ngài, chúng ta hiện tại chỉ có thể đem hi vọng đặt trên người ngài!”

Gật gật đầu, cho dù hắn không biết bản thân đến có thể làm cái gì, nhưng hiện tại cũng không được lựa chọn, dứt khoát tựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

25. Chương 25: Thật Sự Làm Bảo Mẫu

Một giờ sau, Lục Diêu bị đưa đến tòa nhà được một đám thủ vệ sâm nghiêm, theo hiểu biết của hắn về nơi này thì còn chưa phán đoán được đây là sở nghiên cứu hay bệnh viện, bị hai người đưa đến ngoài cửa một gian phòng, chỗ đó còn có mấy quân nhân về mặt đau khổ ngồi xổm trước cửa, bên cạnh còn có một cái xe đẩy đầy đồ ăn nóng hổi, bọn họ vừa thấy Lục Diêu đến nhất thời mắt sáng lên, như là ác lang thấy thịt mỡ thơm ngào ngạt.

Nam nhân trung niên mang kính mắt đứng một bên bọn họ đến đây, liền chủ động giải thích với Lục Diêu, “An Duy Tư thượng tướng trong quá trình chấp hành nhiệm vụ bị một loại ký sinh chủng lần đầu phát hiện ký sinh, loại ký sinh chủng này tựa hồ sẽ ảnh hưởng tới lý trí con người, thượng tướng không cho phép chúng ta tới gần, cân nhắc đến việc dị trùng sẽ không thương tổn người, cho nên chúng ta suy đoán có lẽ đặc tính này của người cũng ảnh hưởng tới ký sinh chủng này.” Giải thích xong, nam nhân mới báo cho Lục Diêu biết nhiệm vụ của hắn, “Việc người cần làm rất đơn giản, để thượng tướng ăn đồ ăn này, bởi vì không biết có sinh ra phản ứng xấu không, nên không thể sử dụng dịch dinh dưỡng. Hôm nay là ngày thứ năm, thật sự nếu không ăn có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Không nghĩ tới là loại chuyện này, Lục Diêu lại không cảm giác thoải mái, chính hắn cũng không rõ ký sinh chủng có thể cho hắn mất mũi hay không, nếu không được thì hiển nhiên là tính mạng sẽ nguy hiểm.

“Chúng ta đều ở ngoài cửa, cửa vẫn mở rộng, nếu có gì ngoài ý muốn chúng ta sẽ lập tức cứu người.”

Thở dài, Lục Diêu biết ý nguyện của mình sẽ không được thoả mãn, vì thế liền đẩy xe thức ăn nhẹ nhàng mở cửa.

Thả nhẹ cước bộ đi vào phòng, Lục Diêu liền thấy An Duy Tư ngồi trên giường bệnh, thần sắc uể oải, hiển nhiên là do đã lâu chưa ăn gì khiến y tiêu tụy không chịu nổi, nhưng khi nghe có tiếng động lại vẫn cảnh giác ngẩng đầu lên.

Lục Diêu thấy An Duy Tư chỉ nhìn mình chằm chằm, không có thêm động tác gì, liền thử đi thêm vài bước, đối phương bỗng nhiên bày ra tư thế chuẩn bị tiến công, biểu tình âm lệ, ánh mắt lại không phải đang nhìn Lục Diêu.

Phát hiện đối phương nhìn về sau, Lục Diêu hơi do dự, cuối cùng xoay người đóng cửa lại. Người bên ngoài không nhìn được tình hình bên trong, gấp đến độ xoay quanh nhưng cũng không dám đi vào.

Sau khi cửa đóng lại, An Duy Tư hiển nhiên thả lỏng hơn, con ngươi ngân bạch nhìn chằm chằm Lục Diêu, Lục Diêu không dám vọng động, hai người cứ giằng co như vậy.

Sau một lúc lâu, thấy đối phương không có ý định công kích, Lục Diêu thử thăm dò tiến tới vài bước, An Duy Tư vẫn không có động tác, tùy ý Lục Diêu tới bên mình.

“An Duy Tư, ăn cơm.” Nếu đối phương đã nói hẳn không cần sử dụng kính ngữ, Lục Diêu liền cung kính không bằng tuân mệnh.

An Duy Tư lại vẫn không chút nháy mắt nhìn chăm chăm Lục Diêu, xem như vậy căn bản không nghe hiểu Lục Diêu nói cái gì, thân thể thả lỏng xuống, lại khôi phục bộ dạng uể oải không phấn chấn ban đầu, ánh mắt nhìn Lục Diêu lại như có vài phần ủy khuất.

“.....” Xem ra nam nhân kia bận tâm tới tâm tình của mấy người quân nhân, nên nói uyển chuyển một chút, thế này đâu chỉ là ảnh hưởng lý trí, căn bản là ảnh hưởng trí lực đi.

Thế nhưng chẳng lẽ là ảo giác sao, thế nào lại cảm giác An Duy Tư thế này có điểm quen mắt.

Xác nhận An Duy Tư không có địch ý với mình, Lục Diêu thoáng thoải mái một ít, lôi kéo tay An Duy Tư ngồi vào bàn bên cạnh, dọn đồ ăn ra, Lục Diêu nhét dao nĩa vào tay An Duy Tư, sau đó..... Hai người tiếp tục mất to trừng mắt nhỏ.

Sau khi phát giác đối phương không thể sử dụng bộ đồ ăn, Lục Diêu sắc mặt trở nên xanh mét, nhưng vẫn bất đắc dĩ lấy lại dao nĩa, xắt miếng đồ ăn đưa tới miệng An Duy Tư. Đây là lần đầu tiên trong đời này Lục Diêu bón cho người khác.

Đáng để ăn mừng là đối phương coi như phối hợp, nếu thật sự trí lực thoái hóa đến như tiểu hài tử hồ nháo, thì Lục Diêu không biết bản thân có thể nhịn xuống không đánh người hay không.

Bón xong miếng cơm cuối cùng, Lục Diêu đặt bát đĩa vào xe đẩy định rời đi, thấy hẳn muốn đi, An Duy Tư lập tức kéo lấy góc áo Lục Diêu, Lục Diêu quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn y, đối phương trong loại áp bách vô thanh này, không hề áp lực yêu cầu: “Giao phối.”

Lục Diêu một bàn tay chụp lên cái đầu ngân bạch kia, cũng không quay đầu liền bỏ đi.

Ra cửa, hẳn lại đối mặt với hàng loạt ánh mắt lục quang lóe sáng, Lục Diêu nhất thời có loại cảm giác bất an.

Rời khỏi gian phòng đó không đến năm phút, Lục Diêu lại trở lại, lần này là thường trú.

Bị đưa ra yêu cầu như vậy hẳn cũng coi như có trong dự kiến, điều duy nhất làm hẳn ngoài ý muốn là những người này sao lại yên tâm giao An Duy Tư cho kẻ thân phận không rõ như mình? Nghĩ nghĩ, đại khái là bởi vì vũ lực trị chênh lệch rất xa.

Đen mặt ôm chần vào phòng, Lục Diêu không phải không yêu cầu kê thêm một cái giường nữa, thế nhưng bọn họ tỏ vẻ bọn họ vừa vào phòng sẽ nhận được công kích không chút lưu tình của An Duy Tư, nếu Lục Diêu muốn kê giường, chỉ có thể tự kê.

Nhìn chăm chăm cái tên thấy mình vào thì có vẻ thật cao hứng, Lục Diêu mang theo ác ý nghĩ đợi An Duy Tư khôi phục bình thường, nhất định sẽ vì chuyện mình từng làm mà xấu hổ đến độ hận không thể tự sát đi.

Xứng đáng!!

Nghĩ vậy, tâm tình Lục Diêu rốt cuộc tốt lên một chút, nâng cằm có hứng thú nhìn An Duy Tư đang ngóng trông nhìn hẳn, bỗng nhiên có điểm tò mò cái từ lúc trước An Duy Tư nói, thì ra trong lòng An Duy Tư làm tình = giao phối?

Phòng bệnh này cấu tạo rất đơn giản, một chiếc giường lớn, một cái bàn, mấy cái ghế dựa, không còn gì khác.

Đơn điệu tới mức Lục Diêu trừ nhìn chăm chăm An Duy Tư thì cũng không có lựa chọn khác.

Bình tĩnh mà xem xét, bộ dạng An Duy Tư đích xác rất ưa nhìn, mà hiện tại không còn biểu tình băng lãnh nghiêm túc lúc trước, bộ dáng đơn thuần vô tội này cũng coi như khả ái, không biết vì sao luôn khiến Lục Diêu cảm giác..... rất giống bạch miêu.

Thấy Lục Diêu nhìn chăm chăm mình, An Duy Tư chủ động sát lại càng gần, lúc y di chuyển Lục Diêu nghe được một ít động tĩnh nhỏ vun, tựa hồ là từ trên người An Duy Tư truyền đến.

Thanh âm này có điểm quen tai.

Mây nhảy dựng, Lục Diêu đề An Duy Tư lại, giặt nhẹ cổ áo bệnh nhân của đối phương – chỉ thấy một tiểu chuông khả ái được đeo trên cổ, Lục Diêu có thể tưởng tượng ra những người đó thay quần áo cho An Duy Tư, nhìn thấy trên cổ thượng tướng lãnh khốc mang chuông mèo thì sẽ hoảng sợ thế nào.

Mà cái chuông kia chính là cái Lục Diêu mua cho bạch miêu.

Đối mặt với ánh mắt ngây thơ của An Duy Tư, Lục Diêu thở dài, kỳ thật không có kinh ngạc như trong tưởng tượng.

Lục Diêu đại khái đã sớm nghĩ tới khả năng này, chung quy bạch miêu biểu hiện quá mức nhân tính hóa, hơn nữa lông tóc cùng ánh mắt bạch miêu đều tương tự hệt An Duy Tư, lại tổng hợp một chút, thường xuyên có người hiểu lầm quan hệ của hắn với An Duy Tư, bí mật Grant nói, lại thế nào cũng đoán được không kém mười phần, chẳng qua hắn đích xác rất thích bạch miêu, cho nên vẫn không muốn suy nghĩ sâu xa.

Hiện tại thấy được thứ này, hắn lại muốn phủ nhận cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Như vậy An Duy Tư cúi mình tiếp cận hắn là vì cái gì? Nhiệm vụ đế quốc, trách nhiệm cá nhân, hay là thứ gì khác? Lục Diêu cảm giác khả năng này rất nhỏ, ở hắn trong lòng, thủy chung cho rằng nhất kiến chung tình là phi thường không thực tế, cho dù đối mặt với ai đó lần đầu có sinh ra hảo cảm, cũng không thể đạt tới trình độ này mới đúng. Ít nhất trước kia Lục Diêu kiên định cho rằng như vậy, nhưng hiện tại hắn không thể xác nhận, chung quy đã có Thường Dục làm vết xe đổ, thì không nên lại lấy việc mình mong muốn mà làm phương hướng tự hỏi.

Lui một vụn bước mà nói, nếu An Duy Tư thật sự vì nguyên nhân nào đó mà thích phải hắn, hắn cũng không có khả năng đáp lại bất cứ gì. Khi đi đến thế giới này không lâu Lục Diêu cũng đã quy hoạch tốt chuyện phải làm, tiếp cận Grant, kết giao một năm, sau đó rời đi, khả năng trong lúc đó sẽ có chút ngoài ý muốn nhưng kết quả cuối cùng sẽ không thay đổi.

Lục Diêu có đôi khi đích xác là kẻ bất cận tình thân, nhưng cũng không có thú vui tùy ý đùa bỡn tình cảm của người khác, cho nên hắn nghĩ sau lần này, vẫn tận lực cách xa An Duy Tư thì hơn.

An Duy Tư giờ phút này còn không biết bản thân đã bị phán tử hình, cố chấp lôi kéo góc áo Lục Diêu ý đồ để đối phương chú ý.

Lấy lại tinh thần, Lục Diêu đặt chuông lại trong áo bệnh nhân An Duy Tư, giúp y sửa sang lại vạt áo một chút, thấy đối phương vẫn ngóng trông nhìn mình, Lục Diêu nhất thời cảm giác như hình ảnh người trước mặt cùng bạch miêu tựa hồ trùng khớp lên nhau, theo bản năng đưa tay nhu nhu đầu ngón sắc kia – không ngờ xúc cảm không tệ.

Lại nói tiếp may mắn sợi dây ở thế giới này tương đối tiện lợi, có thể tự động điều tiết chiều dài, không thì An Duy Tư chưa kịp biến thành người đã bị siết cổ chết.

Nói thế nào thì, Lục Diêu vẫn thực thích con mèo vì nhìn chủ nhân tắm rửa mà ngứa xủ kia, cho nên đối với người trước mặt cũng nhiều thêm vài phần kiên nhẫn.

26. Chương 26: Di Truyền Đúng Chỗ

Nhưng mà cảnh tượng âm áp như vậy chỉ duy trì chưa đến vài giây, bởi vì có kẻ đến phá rối.

“Hi – đã lâu không gặp a, ta ở ngay cách vách mà người cư nhiên lại không đến thăm ta một chút.” Một câu có thể nói như muốn ăn đòn, một người vui thích kéo cửa ra, bắt chập ánh mắt hoảng sợ của đám người phía sau mà tiến vào.

An Duy Tư ánh mắt lập tức lộ ra hung quang, vừa muốn tiến lên đá văng kẻ đáng ghét này ra, liền bị Lục Diêu từ phía sau túm được áo, kéo về, đám ngồi xổm bên ngoài không dám vào thì phun một ngụm lạnh khí, một tên lá gan lớn một chút rụt rè đi lên, khép cửa lại.

Nhìn An Duy Tư nhận được đối đãi vô lễ như vậy, lại không những không nổi giận mà còn ủy khuất hề hề ngồi nghiêm không dám nhúc nhích, Grant cảm thấy vừa mới lạ lại thỏa mãn – tiểu tử này chưa từng như vậy với gã, nếu bản thân đám túm cổ áo hắn, phỏng chừng hai người thế nào cũng phải đánh một trận người chết ta sống mới thôi.

“Hóa ra người cũng ở đây.” Lục Diêu nhướn mày nhìn về phía Grant, hẳn cho rằng người này còn đang ở cái xó xỉnh nào đó hăng hái chiến đấu với trùng tử chứ.

Nhún nhún vai, Grant đáp lại An Duy Tư đang trừng mình bằng nụ cười khiêu khích, cố ý đặt móng ngồi xuống bên cạnh Lục Diêu, “Đương nhiên, được giải thích là An Duy Tư bị lây nhiễm nên không biết ta có chuyện gì không, cho nên cần quan sát một đoạn thời gian, người đến rồi thật sự là quá tốt, những ngày tới của ta sẽ không vô vị nữa.”

“.....” Con đại miêu nào đó vụng trộm thò móng vuốt ý đồ cào nát cái mặt Grant, nửa đường lại bị Lục Diêu vỗ rớt, che mu bàn tay hồng lên ủy khuất cực kỳ.

Xem như không phát hiện nụ cười càng lúc càng gọn tròn của Grant, Lục Diêu hỏi: “Hắn lúc nào có thể khôi phục bình thường?”

“Ai biết được, phải xem đám người kia lúc nào nghiên cứu ra rõ ràng, hẳn là không lâu lắm.” Grant thập phần không đứng đắn trả lời, “Nếu người muốn sớm xong việc, dạy dỗ An Duy Tư một chút, hẳn sống chết không phối hợp cho nên nghiên cứu mới không chút tiến triển.”

Dứt lời, trong đầu Grant tư duy loạn chuyển, cười tủm tỉm đề nghị, “Nếu người không trông tiểu tử chết tiệt này, thì tới phòng ta đi? Ta có thể bảo bọn họ chuyển vào thêm một cái giường.”

Không thể không nói, Lục Diêu có phần rung động trước đề nghị này.

Vừa định gật đầu nói được, An Duy Tư vẫn an ổn ngồi bên cạnh Lục Diêu bỗng nhiên vừa động, động tác kia nhanh đến nỗi Lục Diêu căn bản không kịp nhận ra chứ đừng nói tới phản ứng lại, ngược lại Grant lại theo phản xạ cong lưng tránh thoát công kích, ngay sau đó nháy mắt liền đứng lên, nâng tay chặn nắm đấm bay tới trước mặt mình.

Chỉ vài giây, hai người kia đã đánh thành một đoàn, giao đấu qua mấy chiêu, chiêu chiêu đều nhắm thẳng nơi yếu hại, vạn nhất đánh trúng khẳng định sẽ trọng thương.

Mấy ngày này Lục Diêu cũng có nghe nói, An Duy Tư ở trong quân nhân đế quốc, vô luận năng lực thao tác cơ giáp hay năng lực tự thân tác chiến đều đứng hàng đệ nhất, mà duy nhất tương xứng với hắn chính là Grant. Như vậy hai người đánh nhau, Lục Diêu căn bản không có đường nhúng tay.

Mặt không chút thay đổi suy xét một chút, Lục Diêu cảm giác mình tốt nhất là đi gọi người đến ngăn cản bọn họ, thế nhưng hiện tại cửa đã bị chặn.

“Xem ra cảm tình hai người thực không tồi. Xin chờ một chút, ta qua cách vách ngủ, gian phòng này nhường hai người.”

Lời vừa nói ra, An Duy Tư cùng Grant đều nháy mắt đình chỉ động tác, không hẹn mà cùng trừng mắt nhìn đối phương, lại đều nhịp mà lộ ra biểu tình chán ghét khinh thường. Mà so sánh với An Duy Tư chất phác, Grant lại càng mau chóng cho Lục Diêu một nụ cười sáng lạn, “Ai nha vậy làm sao được chứ, không phải đã nói chúng ta ngủ cùng nhau sao?”

Tuy rằng bị ký sinh chủng ảnh hưởng tư duy, nhưng năng lực nghe và nói vẫn không có vấn đề, An Duy Tư bất lấy góc áo Lục Diêu, lạnh lùng thốt ra, “Của ta.”

Lục Diêu hứng thú nhướn mày, hẳn rồi cuộc biết vì cái gì Grant cũng biểu hiện bộ dạng như thực thích hắn rồi, đại khái ít nhất có hơn 80% nguyên nhân, là đối phương muốn cho nên mình nhất định phải đi phá hư. Về phần vì cái gì An Duy Tư đối với mình đặc thù như thế, Lục Diêu tuy rằng cũng tò mò lại không tính tìm hiểu sâu, mặc kệ là nguyên nhân gì mình đều không có khả năng nhận, nghĩ như vậy có chút bất cần

nhân tình, nhưng Lục Diêu thật sự đang suy xét làm thế nào lợi dụng An Duy Tư để tiến thêm một bước đạt tới mục đích của bản thân.

Nhưng trước mắt, hắn không muốn nghe cuộc tranh luận nhằm chán của bọn họ nữa, Lục Diêu hỏi: “Hắn có thể biến thành miêu?”

Kinh ngạc nhưn mảy, Grant một bên thân thiết ôm chầm lấy bả vai Lục Diêu một bên nói, “Người nhanh như vậy đã phát hiện a, ta còn cho rằng phải một thời gian nữa cơ, xem ra nhất định là do hắn quá dần.”

Lục Diêu mặt không đổi sắc, tựa hồ người đang vô hình trung bị ăn đậu hủ không phải hắn, “Người ở đây đều có loại công năng này?”

“Đương nhiên không phải, ta đã nói rồi, An Duy Tư có một nửa huyết thống dị thú cao đẳng, dị thú cao đẳng có thể chuyển hoá giữa hình thái nhân loại và động vật, hiển nhiên điểm này hắn di truyền thật sự đúng chỗ.”

Thì ra là như vậy. Lục Diêu đã hiểu, điều này đồng thời cũng giải thích vì cái gì An Duy Tư không bị trực tiếp khóa chặt tay chân như người khác, cho dù thể giới này khoa học kỹ thuật phát đạt tới nỗi công tay có thể điều tiết hình thái tới trình độ nhất định, thế nhưng cũng không thể biến hóa hình thái quá lớn như từ tay người đến chân mèo được.

Thế nhưng nói là như vậy, muốn liên kết bạch miêu thích bán manh chơi xấu trước kia cùng một vị quan quân đế quốc nghiêm túc cấm dục, vẫn có khó khăn nhất định, ít nhất trước mắt Lục Diêu còn có chút không thể dung hợp được hai hình tượng này với nhau.

Bị xem như đề tài An Duy Tư liền lẳng lặng ngốc một bên, ngoại trừ vẫn túm góc áo Lục Diêu phòng ngừa hắn chạy trốn, cũng không có hành động gì, tựa hồ căn bản không thèm để ý người khác đàm luận. Nhưng mặc dù sự tồn tại của An Duy Tư cơ hồ có thể xem nhẹ, Lục Diêu vẫn có thể tinh tường cảm nhận được địch ý của hắn với Grant.

Lục Diêu không thích ngủ cùng giường với người xa lạ, cho dù người này từng lấy một hình thái khác sống với mình một thời gian thật lâu cũng thế, huống chi người bản thân cần theo đuổi còn đang phát lời mời với mình.

Lục Diêu luôn luôn sẽ không ủy khuất chính mình, cho nên hắn không chút do dự kéo tay An Duy Tư ra, liếc liếc mắt nhìn Grant cười đến khoái trá ý bảo gã nhanh đi cùng.

Hai người rời khỏi phòng, An Duy Tư bị bỏ lại một mình trong phòng cúi đầu nhìn nhìn bàn tay trống không của mình, gương mặt tinh xảo tái nhợt lóe lên thần tình âm lãnh.

Im lặng ngồi trên giường, An Duy Tư đưa bàn tay bị Lục Diêu kéo ra kia lên trước mũi, nhẹ nhàng ngửi vài cái, liền lộ ra biểu tình mê đắm, kéo lấy cái chăn được gấp gọn ở đầu giường, cả người trốn vào dưới chăn, trong căn phòng im lặng thoáng vang lên tiếng thở dốc dồn dập.....

So sánh hai phòng bệnh, phòng Grant rõ ràng là phong phú hơn, máy tính, giá sách cùng với một ít đồ giải trí này nọ thực không thiếu. Đối với điểm này Lục Diêu ngược lại có điểm kinh ngạc, hắn cho rằng loại công trình như phòng bệnh hắn đều giống nhau.

Nhìn ra Lục Diêu nghi hoặc, Grant chủ động giải thích: “Gian phòng bệnh kia là chuyên chúc của An Duy Tư, đương nhiên, gian này cũng là chuyên thuộc về ta, cho nên bày trí trong phòng là do tự chúng ta quyết định.” Dứt lời, Grant khoa trương buông thông tay, bộ dáng buồn rầu, “Loại ưu đãi này ta tuyệt không muốn a, thụ thương ở rất đau!”

Như là biết Lục Diêu sẽ không đáp lại cái đề tài này, Grant cũng không nói thêm nữa, xoay người không biết từ góc hẻo lánh nào cầm ra một thứ như bàn cờ gì đó, “Muốn chơi cái này không?”

“Không biết.” Nếu là cờ vua hoặc cờ vây Lục Diêu còn biết chút ít, thế nhưng bàn cờ này cũng không khác là mấy, nhưng không có quân cờ, tựa hồ là sử dụng bàn phím thừa ra ở hai bên bàn cờ để không chế.

“Không sao, ta có thể dạy người. Đây là Yêu tư lan quân kì, quy tắc rất đơn giản, đến đây đến đây.”

Hiện tại là chín rưỡi, Lục Diêu còn chưa buồn ngủ, nghĩ nghĩ cùng gã chơi một chút tựa hồ cũng không tệ. Mấy loại trò chơi cờ vận dụng đầu não quyết định thắng thua này, Lục Diêu vẫn có tự tin.

Thực tiễn là cách học tập tốt nhất. Grant cùng Lục Diêu chính là vừa chơi vừa dạy, đương nhiên, Lục Diêu hoàn toàn bỏ ngõ trước quy tắc chơi cờ này, cơ hồ mỗi một ván đều bị Grant giết đến không còn mảnh giáp. Grant vốn tưởng rằng Lục Diêu sẽ thẹn quá thành giận, nhưng vượt ngoài ý liệu là, Lục Diêu cái gì cũng không nói, còn thực nghiêm túc tiếp tục bày trận sau bị ăn rụng, mỗi bàn đều chấm dứt rất nhanh và lấy thảm bại của hắn làm chấm dứt, nhưng hắn tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác nổi giận.

Trò chơi này có thể nói hoàn toàn khác với các kiểu chơi cờ hiện đại, quân cờ hoàn toàn là hình chiếu, hơn nữa còn có thể tùy cơ thiết trí các loại cảnh tượng, mà người chơi cần là khống chế “quân đội” của mình chém giết ở hoàn cảnh bất kỳ, cơ hồ có thể so sánh như thật sự lĩnh quân đánh nhau.

Grant cũng không nghĩ tới Lục Diêu thật sự có thể giằng co với gã đến tình trạng gì, cho tới bây giờ trừ An Duy Tư, trong trò Yêu tư lan quân kì gã chưa từng bại dưới người khác – An Duy Tư cùng Grant tựa hồ là ở bất cứ điểm nào đều ngang tài ngang sức mà lại đặc biệt không hợp.

Dần dần, Lục Diêu rốt cuộc đụng đến bí quyết chơi, kỳ phong (phong cách chơi cờ, lối chơi) yếu ớt bắt đầu trở nên càng lúc càng sắc bén, giống như là một trí giả bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống quan sát thế cục, tổng có thể chuẩn xác tìm thấy nhược điểm của đối phương cũng nhanh chóng đả kích, khiến Grant cũng bắt đầu nghiêm túc đối đãi.

Có lợi hại thế nào, Lục Diêu cũng là lần đầu tiên chơi Yêu tư lan quân kì, cho nên đến cuối cùng cũng không thắng nổi một ván, lại cũng không hề thua thảm như vậy, có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, Grant không khỏi nhìn người này với cặp mắt khác xưa.

Thu thập bàn cờ, Grant nhìn không được kỳ quái hỏi: “Thua nhiều ván như vậy, ngươi vì sao lại không tức giận chút nào?”

Uống một ngụm nước, Lục Diêu bình thản trả lời, “Ta không hiểu quy tắc, thua là đương nhiên, nhưng thua càng nhiều, sẽ biết càng nhiều, chuyện vừa bình thường lại có ưu việt có chỗ nào đáng để tức giận?”

Grant ngẩn người, gã không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời thuyết phục như vậy. Cho dù Lục Diêu nói là sự thật, nhưng người bình thường đều hắn sẽ thẹn quá thành giận đi? Người này thật sự là kỳ quái, thế nhưng cũng càng ngày càng hợp khẩu vị của gã.

Thản nhiên rửa mặt xong, Lục Diêu thay quần áo chuẩn bị ngủ, lên giường, ngủ, toàn bộ hành trình không thêm để ý còn người khác trong phòng. Mà bị xem nhẹ, Grant chỉ có thể nhận mệnh, tuy rằng gã rất muốn thừa dịp cơ hội tốt như vậy mà tới một phát, thế nhưng hiển nhiên đối phương không có cái ý kia – chuyện ép buộc người không đẳng cấp như vậy gã mới thèm không làm.

Nửa đêm, khi Lục Diêu đang ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được có cái gì đó xóc chấn chui vào. Làn da lộ ở bên ngoài tiếp xúc đến lông tơ ẩm áp mềm mại, thập phần thoải mái. Lục Diêu đại não còn bị vây trong giấc ngủ, liền tùy ý thân mình theo bản năng ôm vật nhỏ ẩm áp kia vào ngực, lại nặng nề ngủ.

.

27. Chương 27: Lần Đầu Tiên

“Lục Diêu, rời giường nga, a!”

Đây là sáng sớm ngày hôm sau, Grant đến gọi Lục Diêu rời giường sau đó bị hung hăng cào mu bàn tay.

Lục Diêu mở mắt ra, liền thấy một người một mèo đang giằng co bên giường của hắn, tầm mắt giao hội cơ hồ sắp toát ra tia lửa.

Hoàn toàn không muốn đi tự hỏi nguyên nhân dẫn tới cảnh tượng này, Lục Diêu đứng dậy, trấn định mỗi tay một tên nho nhã “mời” hai kẻ ấy ra ngoài, sau đó xoay người nằm ngủ tiếp.

Thủ vệ ở bên ngoài thấy hai vị đại nhân vật bị ném ra, trực giác nhìn thấy thứ gì đó ghê gớm, sợ tới mức lạnh run, liều mạng thu nhỏ sự tồn tại của bản thân.

Grant đang muốn mang con mèo chết tiết này tới phòng bếp đun canh, cửa phòng vừa khép lại bỗng nhiên bị mở ra, Lục Diêu còn có điểm buồn ngủ mông lung mặc áo ngủ đi ra, áo ngủ rộng rãi lệch về một bên, lộ ra bả vai lợt lạt, mà chủ nhân nó lại may mắn không biết bản thân cảnh xuân chột tiết trước mặt người khác, thanh âm khàn khàn nói, “Nước.....”

Thủ vệ cuối cùng cũng có lý do chạy trốn, đáp lại một tiếng liên lợi dụng tốc độ khó có thể tin mà tiêu thất.

Cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, Lục Diêu về phòng thay áo ngủ, sau khi quay ra lại vẫn thấy một người một mèo nhìn nhau chăm chăm, tựa hồ hai gã đó đứng cạnh nhau thì không còn việc gì khác để làm. Lại nói tiếp, thế nào An Duyệt Tư lại biến thành miêu?

Thấy Lục Diêu đi ra, thân hình so với Grant có vẻ nhỏ xinh hơn tiểu bạch miêu lập tức chạy tới, cắn ống quần Lục Diêu, cố gắng lôi kéo về phía phòng mình, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu nho nhỏ, tựa hồ đang gọi hắn qua xem thứ gì.

Như vậy thật đáng thương, Lục Diêu liền đi theo y đến trước cửa phòng, trong ánh mắt chờ mong của đối phương mà mở cửa ra –

Phía sau cửa phòng so với ngày hôm qua khác nhau rất lớn, phòng bệnh vốn trống rỗng đặt đầy các loại đồ giải trí, cơ hồ đầy đủ mọi thứ, còn một ít hoa quả, đồ ăn vặt cũng không ít, còn thêm một cái giường.

“Miêu – ” An Duyệt Tư kỳ vọng nhìn Lục Diêu, có phải như vậy hắn sẽ có thể đến phòng mình hay không?

“.....”

Ôm lấy An Duyệt Tư vào phòng, Lục Diêu vô tình nhốt Grant đang muốn xem náo nhiệt ngoài cửa.

“Nghe đây, ta không có khả năng thích người, cho nên hiện tại liền chết tâm đi, về sau tốt nhất cũng đừng tiếp cận ta.”

Lục Diêu bình thường sẽ không vòng vo trong loại chuyện này, bởi vậy cũng từng làm thương tâm không ít người, nhưng hắn kiên trì cho rằng như vậy không có gì sai.

Lời nói xong, Lục Diêu đột nhiên cảm giác cánh tay trầm xuống, cả người lập tức liền bị áp xuống đất, xoa xoa cái đầu đau, Lục Diêu không vui trừng An Duyệt Tư bỗng nhiên biến thành nhân hình.

Biến trở về hình người thì quần áo cũng không thể biến theo, cho nên An Duyệt Tư giờ phút này đang lỏa thể áp trên người Lục Diêu, một đôi con ngươi ngân bạch xinh đẹp gắt gao nhìn chăm chăm đối phương, như là dã thú nhìn chăm chăm con mồi trúng ý.

Tuy rằng vẫn biết Lục Diêu không thích mình, thế nhưng bị trực tiếp thông báo về sau cũng sẽ không thích, vẫn dễ dàng khiến An Duyệt Tư cảm thấy bị thương.

“Tê lạp”

Nghe thanh âm áo sơ mi bị xé mất, Lục Diêu biết sự tình sẽ càng phiền toái.

Lục Diêu rất muốn giãy dụa, thế nhưng An Duyệt Tư dùng vốn vẹn một bàn tay là có thể gắt gao giam cầm được hai tay của hắn, phương thức khóa ngồi trên người hắn cũng thập phần xảo diệu khiến hắn không dụng nổi khí lực để phản kháng. Cho dù Lục Diêu hiện tại cũng miễn cưỡng có thể nhận nam nhân, thế nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới để nam nhân tùy ý tới thượng mình, nhưng thế giới này phòng cách âm hiệu quả tương đối tốt, dù hắn muốn la lên thì người bên ngoài đại khái cũng không nghe thấy.

—— hoan nghênh hài hòa ——

Cùng lúc làm như vậy, trong lòng Lục Diêu cũng không phải thoải mái như vẻ bề ngoài hắn thể hiện. Bản thân hắn cũng không có dự vọng rất nặng, trước khi quen Thường Dục tần suất ‘làm’ cũng không cao, đối với chuyện nửa ép buộc như thế này càng là đề không nổi hưng trí.

Nghĩ như vậy, Lục Diêu liếc liếc mắt nhìn thần sắc mê loạn của An Duy Tư. Nhìn qua đích xác thực lời lỏng, nhưng nếu bản thân chạy trốn thì khả năng thành công lại vẫn cơ hồ là số không, trọng yếu nhất là hẳn không xác định An Duy Tư hiện tại nếu như bị chọc giận sẽ làm ra chuyện gì.

“Người đang thất thần. Ta không cho phép.”

Thu hồi suy nghĩ, Lục Diêu giương mắt đụng tới một đôi mắt tràn ngập dục vọng, nhất thời tâm tình vốn bất mãn càng trở nên ác liệt, trong đại não một sợi thần kinh mang tên nhẫn nại vốn tinh tế đến đáng thương thoáng chốc đứt phụt, “A.....” Giận dữ phản cười.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần duy nhất hẳn nghẹn khuất như vậy, trên lý trí biết rất rõ ràng bản thân không nên đối địch với kẻ giữ chức vị quan trọng trong đế quốc như An Duy Tư, nhưng Lục Diêu cho rằng người ngẫu nhiên cũng cần một lần không lý trí.

Cùng lắm thì sớm hoàn thành cái nhiệm vụ đáng chết kia rồi sớm rời đi mà thôi.

Hạ quyết định, Lục Diêu nâng tay kéo đầu An Duy Tư xuống, hai khuôn mặt thiếp đến quá gần, Lục Diêu gọi lên khoe miệng, lại nhìn không ra tươi cười, “Nếu người còn không lặn xuống, cuối cùng sẽ có một ngày ta giết chết người. Ta đánh không lại người, thế nhưng giết người có một cái đầu dùng được là đủ rồi.” Dứt lời, Lục Diêu vỗ vỗ cái mông xúc cảm thực không tồi của đối phương, nhân nộ khí mà thanh âm bị đè thấp vẫn rất có từ tính, “Muốn ném thức ăn tươi, ta để cử Edie, hẳn sẽ rất thích ý.”

Như không nghe thấy sát ý trong lời của Lục Diêu, An Duy Tư lộ ra biểu tình tự hỏi, “Người sẽ chán ghét ta sao?”

“Thực vinh hạnh, người đã là kẻ ta chán ghét nhất rồi.”

.

28. Chương 28: Phát Phẫn Đồ Cường (nỗ Lực Phấn Đấu)

Hai người trầm mặc duy trì tư thế xấu hổ như vậy, thấy An Duy Tư thời gian dài không nói chuyện cũng không rời đi, Lục Diêu có điểm không kiên nhẫn, đang muốn đẩy ra, thứ gì đó bỗng nhiên rơi xuống cánh tay.

Một giọt..... Lại một giọt.....

“= =!!”

Lục Diêu sửng sốt, làm sao lại nói khóc liền khóc thế này, tố chất tâm lý cũng không khỏi quá kém đi. Cũng không đúng, người trước mắt này tuổi tâm lý hẳn đang là năm, sáu tuổi, nói vậy khóc cũng là bình thường, thế nhưng sau khi làm cái loại chuyện này còn khóc thì có điểm.....

“Người.....”

Nghe thanh âm, An Duy Tư ngẩng đầu nhìn về phía Lục Diêu, trong ánh mắt lãnh khốc giờ phút này hoàn toàn bị nước mắt thay thế, hốc mắt hơi hơi phồng hòng, chất lỏng ẩm áp không ngừng trượt xuống, lại còn càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng, thượng tướng lãnh huyết dĩ vãng giờ phút này lại khóc đến mức thân thể phát run, thỉnh thoảng phát ra tiếng thút thít, như là đứa trẻ chịu ủy khuất.

Không phải do hẳn phản ứng thái quá, mà chuyển biến lớn như vậy là người đều phản ứng không lại a.

“Uy, người, người trước ngừng khóc cho ta!” Lục Diêu có điểm khó phản ứng, ngay từ thái độ lạnh lùng ban đầu cũng duy trì không nổi nữa, hoàn toàn không có kinh nghiệm trong chuyện này, cho nên nhất thời cũng không biết nên làm cái gì.

“Cạch.”

Nhân viên đưa điểm tâm vào thấy trường hợp quỷ dị như vậy, choáng váng.

Này, người này là ai a, sao bộ dạng lại giống thiếu tướng đại nhân như vậy, còn khóc thảm như vậy, còn tư thế ái muội như thế Mụ mụ ta nhất định đã sinh ta không đúng cách rồi!!

Vì thế nhân viên nọ vẽ mặt chết lặng đẩy mạnh xe diêm tâm vào phòng, không chớp mắt, xoay người đi ra còn thuận tay đóng cửa..... Sau đó kinh hãi mất lệ doanh tròng mà đi.

“.....” Tự nói với bản thân không nhìn đoạn tiểu tiểu nhạc đệm ấy, Lục Diêu nhìn về phía vị thuần nam tính nào đó còn đang khóc đến mức không kịp thở, có chút hối hận bản thân không có đủ giá trị vũ lực để đánh xử người này, “Người đừng khóc”

“Ồ..... Người nói..... Người, chán ghét ta.....”

Bộ dạng khóc đến lê hoa đái vũ như vậy, nếu đặt ở phụ nữ hoặc hình tượng tương đối nhuẫn, Lục Diêu có lẽ còn có thể miễn cưỡng an ủi vài tiếng, thế nhưng đặt trên người An Duy Tư xin thứ cho hẳn thật sự không thể phát ngôn.

Bên cạnh hẳn chú định không có một ai bình thường sao o.o

“Câm miệng lại, người còn khóc nữa ta liền chán ghét người cả đời.”

Nhìn An Duy Tư thoáng khực lại miễn cưỡng ép dòng lệ xuống, so với hồi nãy còn đáng thương hơn khiến Lục Diêu một trận không nói được gì, hít sâu một hồi lấy bình tĩnh, mới dứt khoát đẩy người ra, mà không phải một quyền đánh lên.

Đổi kiện áo, Lục Diêu sửa sang lại dáng vẻ bản thân sau liền đi đến phòng Grant, mặt không chút thay đổi hỏi gia hỏa đang dùng bữa sáng, “An Duy Tư bị nhân cách phân liệt sao?”

“Khi nào ta có thể rời khỏi đây?”

“Còn nữa, người thích nam nhân không?”

Bị ba vấn đề trống đánh xuôi, kèn thổi ngược làm nghẹn họng, Grant vỗ vỗ ngực, đánh giá Lục Diêu đang cả người tản ra áp suất thấp một phen, quyết định vẫn không cần tìm đánh, “An Duy Tư tuy rằng khá cứng nhắc, thế nhưng theo ta được biết trên phương diện tinh thần hẳn vẫn rất kiện toàn. Về vấn đề rời khỏi đây thì vẫn câu nói kia, phải xem bọn họ lúc nào tìm được phương án giải quyết. Cuối cùng, ta kỳ thật nam nữ không kị.”

“.....” Hỏi ra vấn đề cuối cùng kia chắc do mình tức đến nóng đầu rồi, “Vậy người có nguyện ý chăm sóc đệ đệ thân ái của người một chút không?”

Xiên một miếng rau, Grant không cần tự hỏi liền lắc đầu, “Không phải ta giết hẳn chính là hẳn giết ta.”

“Vậy người để ý ta sử dụng bạo lực không?”

Yêu yêu, xem ra An Duy Tư làm cái gì đó thực khó lường a, có thể khiến Lục Diêu biến thành bộ dáng sắp phá vỡ như vậy, Grant tỏ vẻ thập phần tò mò, “Đương nhiên không ngại, có điều có thể hỏi một chút không, hẳn đã làm gì?” Gã thật sự không nghĩ ra được An Duy Tư có thể làm được chuyện thiên kinh động địa gì, nhưng cái bộ dáng kia của hẳn phỏng chừng đã lao lực vô ích.

Vừa nhắc tới cái này, Lục Diêu lại hít sâu vài cái, ắn ắn cảm giác dạ dày lại bắt đầu đau, “Không có gì, chỉ là tiến hành trao đổi lý giải sâu về nhau một chút mà thôi!”

Ngữ khí hung tàn kia khiến Grant cảm giác áp lực rất lớn, đồng thời cũng càng thêm tò mò An Duy Tư đã làm cái gì, lại khiến Lục Diêu đổi một kiện áo mới trở về.

“Khụ khụ, được rồi, có muốn cùng ăn một bữa cơm không?”

“Không cần.” Hẳn hiện tại có việc trọng yếu hơn cần hoàn thành, “Ta có thể trở về một chút không? Đại khái buổi chiều liền trở lại.” Chung quy thân phận hẳn hiện tại muốn rời khỏi đây vẫn cần phải được đồng ý.

Nháy mắt mấy cái, Grant vẫn không hỏi cái gì, gật gật đầu.

“Cám ơn.”

Về đến nhà, Lục Diêu tùy tiện uống một lọ dịch dinh dưỡng, liền mở máy tính, bắt đầu PHÁT! PHẤN! ĐỒ! CƯỜNG!

Chẳng qua là theo đuổi nam nhân, cũng lắm là nam nhân có chút biến thái, Lục Diêu quyết định bản thân phải bằng tốc độ nhanh nhất đánh gục và rời khỏi nơi quỷ dị này, cho nên hắn hiện tại đã tìm tòi không phải quốc gia đại sự gì, mà là làm thế nào theo đuổi nam nhân!

Nhìn vẻ nghiêm túc của hắn so với nội dung trên máy tính..... Kỳ quặc tựa như thời điểm loa phát thanh đọc tin tức trên nền nhạc Tối huyền dân tộc phong vậy.

(Bài hát này trong bộ Phản chuyển thú nhân có nhắc đến, giờ gặp lại có cảm giác như mấy tác giả lúc đó bị ngộ bài này thì phải =.=!)

Đáng tiếc tra tìm mấy tiếng, hắn vẫn không tìm được một đề nghị nào có giá trị thực tiễn, bởi vì mấy cái kia đối với người thường có lẽ còn dùng được, thế nhưng đối với kẻ các phương diện đều tương đối độc đáo như Grant chỉ sợ không có tác dụng gì. May mắn là, Lục Diêu luôn luôn không tính thất cổ trên một thân cây, hắn rất nhanh liền nghĩ đến một loại..... phương pháp tương đối trực tiếp.

Sau khi xác nhận bản thân không thể tìm được tin tức gì hữu dụng từ internet, Lục Diêu trở lại phòng nghiên cứu kia – người chuyên môn phụ trách đưa đón hắn đã chờ tại cửa, tuy rằng thực tế hắn là tránh để hắn trốn chạy, nhưng vẫn thực thuận tiện.

Đến nơi, Lục Diêu đến thẳng phòng Grant, gõ cửa xong cũng không đợi cho phép liền đi vào thuận tay đóng cửa, há mồm liền nói, “Kết giao với ta.”

Grant còn đang hưng trí bừng bừng chơi mấy chơi game thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi.

“Ta có lý do bất đắc dĩ, chỉ cần lấy cái tiếng là được, đối với người không có bất cứ tổn hại gì, chỉ cần một năm.”

Thấy Lục Diêu tựa hồ không như nói đùa, Grant hứng thú chống cằm, hỏi, “Vì cái gì? Ta giúp người lại có gì ưu việt?”

“Nguyên nhân ta sẽ nói với người vào ngày cuối cùng, về phần ưu việt.....” Lục Diêu tạm dừng một chút, “Cũng sẽ ở ngày cuối cùng, cho người thử người muốn.” Đây chính là chiêu lừa gạt điển hình, đến ngày cuối cùng người đã không còn ở thế giới này, còn nói gì đến thù lao? Chẳng qua biểu tình của Lục Diêu không chút khe hở, nhìn qua thập phần chân thành.

Lục Diêu vốn tưởng rằng sự tình sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy, không nghĩ tới Grant chỉ thoáng suy nghĩ một chút, liền sáng khoái gật đầu, “Hảo a.”

“.....” Có lẽ đặc thù phổ biến của mục tiêu trong nhiệm vụ này chính là chỉ số thông minh thấp đi.

“Nếu như vậy,” Grant đứng dậy tiếp cận Lục Diêu, xuất kỳ bất ý cúi đầu hôn trụ đối phương, tươi cười trên mặt ái muội đến cực điểm, “Vậy người về sau chính là người yêu của ta? Người phải bảo hộ ta không để An Dục Tư cắn chết.”

Nhắc tới cái tên này Lục Diêu liền cảm giác dạ dày lại đau, hắn nhìn thoáng qua đồng hồ, vừa lúc đến giờ ăn cơm chiều, bị bắt trở thành bảo mẫu lâm thời hắn không thể không đi bón cơm.

Lúc này Lục Diêu lại không đóng cửa, coi như không thấy người nọ thần tình thất lạc ngồi bên cạnh bàn, như đang chấp hành công vụ bình thường, dứt cơm xong liền đi, không muốn ngốc ở đó thêm một giây nào nữa.

An Dục Tư ngốc ngốc nhìn cánh cửa đã đóng, hắn lại đi.

Rõ ràng lúc mình vẫn là miêu thì thực ôn nhu, còn có thể ôm mình ngủ. Mình có phải là không nên biến về bộ dáng nhân loại? Có lẽ như vậy hắn sẽ lại đối tốt với mình.

Ủy khuất nằm trên chiếc giường băng lãnh, An Dục Tư căn bản không thể đi vào giấc ngủ, không có mùi của Lục Diêu, không có nhiệt độ cơ thể Lục Diêu. Rất muốn chạy đi tìm hắn, nhưng mà không được, nếu mình đi chỉ có thể lại chọc hắn mất hứng.

Đúng rồi, Grant hiện tại đại khái đang cùng chủ nhân trò chuyện thật thoải mái đi? Đáng ghét, thật sự đáng ghét, ghét những người khác chiếm lấy Lục Diêu, ghét không thể nhìn thấy chủ nhân.

Những thứ chán ghét ấy biến mất hết thì tốt hơn rồi.

29. Chương 29: Mất Đồ

Sinh hoạt của Lục Diêu lại tạm thời bình yên trở lại, sáng trưa tối đi bón cơm một lần, ban ngày đọc sách giết thời gian, buổi tối ngẫu nhiên chơi vài ván cờ với Grant, cũng phải nói thêm, trình độ của Lục Diêu hiện tại đã tăng vọt, cơ hồ có thể đánh hòa với Grant, cứ như vậy muốn chém giết đối phương không còn mảnh giáp cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Sinh hoạt như vậy coi như có thể nhận, tiền đề là nếu không phát sinh ít việc mạo danh kỳ diệu.

Lục Diêu yên lặng đếm một chút, mình tính đến giờ tổng cộng mất ba đôi tất, bốn cái quần lót, hai kiện áo, ba cái quần, đến cái chén uống nước cũng mất.

Nếu đơn thuần chỉ trộm vặt thì không có gì, dù sao hắn hiện tại quần áo thay giặt đều do sở nghiên cứu chuẩn bị, nhưng đối phương lấy đều là đồ Lục Diêu mặc mấy lần hơn nữa còn chưa kịp giặt, cái này có chút ý vị sâu xa.

Chén nước nặng nề đặt lên bàn, Lục Diêu sắc mặt khó coi, kể làm việc này tốt nhất là động tác lưu loát một chút, đừng để hắn bắt được.

Grant đã sớm đoán được là ai làm việc này, có thể lặng yên không tiếng động lên vào phòng gã nhiều lần như vậy, còn có thể là người khác sao? Thấy Lục Diêu tức giận đến lợi hại, cười dài, “Có muốn biết là ai làm không? Cho chút ưu đãi ta liền nói cho người biết, thế nào?”

“Không cần.” Lục Diêu trừng mắt nhìn đối phương, nếu như để Grant nói trắng ra, hắn sợ bản thân sẽ làm ra một ít chuyện không lành tính.

Hỏa khí của mỹ nhân tựa hồ rất lớn a, “Ta đây báo cho người tin tức tốt đi, bọn họ đã nghiên cứu được phương pháp di trừ ký sinh, đến giờ hắn là đã di trừ thành công.” Kỳ thật gã đã có thể sớm rời khỏi đây, chẳng qua thấy trong này có mỹ nhân bồi nên vẫn ở lại đến giờ.

Này quả thật là tin tức tốt.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, có người gõ cửa hai tiếng liền tự động tự giác mở cửa tiến vào, Lục Diêu quay đầu nhìn về phía cửa, là An Duy Tư. Có điều xem biểu tình lạnh lùng nghiêm nghị của đối phương, hắn là đã bình thường.

Grant đối với hành vi không mời tự đến này tỏ vẻ không chào đón, vẫn thản nhiên tùy ý ngồi trên ghế.

Mà An Duy Tư cũng không phải đến tìm gã, đi thẳng đến trước mặt Lục Diêu, nói, “Ta rất xin lỗi về hành vi lúc trước.”

Thái độ trầm ổn với lúc trước tựa như hai người, xem ra quả thật bị ký sinh chủng ảnh hưởng thần trí. Lục Diêu cũng không ghi thù với một kẻ thần chí không rõ, gật gật đầu, “Không có gì.”

“Cám ơn người đã chiếu cố, cả người cũng vậy.” Câu trước nói với Lục Diêu coi như ôn hòa, câu còn lại nói với Grant, không biết còn tưởng đang nói với kẻ thù, giọng điệu đông cứng, tựa như đang nói ‘người chờ đó cho ta’.

Grant sợ y mới là lạ, chỉ thấy gã lộ ra nụ cười kỳ quái muốn ăn đòn, “Không có việc gì, giúp tình nhân nhà mình là nên làm.” Nói, còn cố ý cho Lục Diêu cái hôn thân mật.

“!” Thân mình An Duy Tư cương ngạnh rõ rệt, y nhìn về phía Lục Diêu, hi vọng đối phương phản bác.

Thế nhưng Lục Diêu vẫn thực bình tĩnh, không chút tính toán phản bác.

An Duy Tư chỉ cảm thấy thân thể từ trong ra ngoài đều băng lãnh vô cùng, phảng phất như trái tim cũng bị đông lại, cơ hồ không thở nổi. Y không biết mình ngây ngốc bao lâu, mới hung hăng đâm móng tay vào lòng bàn tay mình, cực lực bình tĩnh nói, “Ta đây cáo từ.”

“Bye bye – ”

Đóng cửa lại, An Duy Tư dựa vào tường, che lồng ngực buồn khổ không thôi. Y vạn phần hối hận vì những hành vi mất lý trí của mình lúc trước, cho nên vốn muốn tới nói lời xin lỗi sau đó một lần nữa bắt đầu, không ngờ rằng lại nhận được đả kích trầm trọng như vậy.

Thần tình lẽ độ bỗng nhiên trở nên vụn vẹo âm lệ, nhưng chỉ chớp mắt một cái liền khôi phục bình thường, nhìn thoáng qua bông bàn tay bị bản thân bấm xuất huyết, xoay người bỏ đi.

Gần đây không tự mình lĩnh quân chiến đấu, thật sự là quá mức lơ đãng, không thì sao lại quên bất cứ chuyện gì đều không thể dễ tin tưởng bên ngoài? Chủ nhân ôn nhu như vậy, sao có thể chán ghét mình? Như vậy nhất định là do Grant dùng thủ đoạn ti bỉ gì đó bức bách chủ nhân, chỉ cần giải quyết gã, chủ nhân có thể sẽ cười với mình giống như trước vậy.

Muốn cái gì đó, tự mình không đoạt lấy, sẽ không có ai đưa đến trước mặt.

Sau đó, Lục Diêu cơ bản không còn gặp lại An Duy Tư, điểm này khiến hắn thập phần vui mừng.

Tuy rằng nói là ngoài cái danh thì không cần làm bất cứ gì khác, nhưng Grant cứ nhiên mang chuyện bọn họ đi thông báo phát tin rầm rộ, Lục Diêu không thể hiểu nổi hành vi này, hơn nữa cảm giác đi trên đường luôn bị chú mục chẳng tốt chút nào.

Quan hệ giữa hắn và Grant tựa hồ cũng càng thêm thân mật, bỏ qua việc đối phương đến cùng là ô nhiễm tư gì không thể nói, Lục Diêu vẫn tương đối vừa lòng với Grant, đầu não coi như thông minh, biết lúc nào nên làm cái gì, tự biết đúng mực, thực phù hợp ánh mắt Lục Diêu.

Dịch dinh dưỡng trong nhà đã uống hết, Lục Diêu muốn ra ngoài mua thêm, nhưng quyển sách trên tay đang xem đến đoạn phấn khích.....

Vừa đọc sách vừa đi trên đường, đi ước chừng nửa giờ, Lục Diêu ngẩng đầu, phát hiện mình đi đến một nơi nhà lầu thưa thớt, hơn nữa chưa từng đến. Nói trắng ra chính là hắn lạc đường.

Đáng ăn mừng là, Lục Diêu chú ý tới cách đó không xa có người nhàn nhã tản bộ, vì thế đi nhanh vài bước tới hỏi, “Làm phiền, xin hỏi đường số Mười một phải đi thế nào?”

Nam nhân kinh ngạc nhìn hắn một cái, lộ ra một nụ cười khổ, “Thực không khéo, chính ta cũng đang lạc đường.....”

“.....”

Lục Diêu xoay người, ý đồ tìm ra con đường nhà mình từ mạng lưới đường rắc rối này, đáng tiếc căn bản là không hề hiệu quả. Cuối cùng thành quả duy nhất lại là số người lạc đường tăng lên hai mà thôi.

“Ta tên là Chris Al Brook.”

Thực quen tai. Tựa hồ cùng họ với gia hỏa dễ gần nào đó.

“Lục Diêu.”

Nghe tên này, Chris lộ ra một biểu tình kinh ngạc, “Người chính là Lục Diêu sao?”

“.....” Tên mình tựa hồ còn chưa nổi danh đến mức đó đi, “Người biết ta?”

Chris ôn hòa cười cười, “A, ngại quá, ta nghe đệ đệ ta nói, hắn nói thượng tướng mỹ nhân hắn theo đuổi lâu nay là bị người dụ mắt, nói mấy lần, ta liền nhớ kỹ.”

Tâm tình vốn không tốt đẹp của Lục Diêu giờ càng thêm âm trầm, quyết định sau này tìm cơ hội dạy dỗ Edie biết thế nào là không thể đàm luận sau lưng người khác.

Chính chính thần sắc, Lục Diêu đem có chút hung tàn ánh mắt áp chế, nghiêm mặt nói, “Là hắn hiểu lầm, ta cùng An Duy Tư thượng tướng không có cái gì, trên thực tế, ta đang tại cùng Grant kết giao.”

Chris ghen một chút, không chỉ vì Lục Diêu thẳng thắn phủ nhận như vậy, càng bởi vì người ngoài nhìn vào, ánh mắt Lục Diêu chọn người có chút kỳ lạ, “Kia thật sự xin lỗi, ta sẽ hảo hảo quản giáo hần.” Suy nghĩ xoay chuyển, Chris đổi đề tài, “Hần còn nói trình độ diễn tấu nhạc khí của ngài rất cao, có thể sánh với nhạc sĩ Hoàng gia, không biết ta có vinh hạnh được nghe một lần hay không?”

“Ngài quá khen, nhất định sẽ có cơ hội.”

Hai người trao đổi thẻ căn cước, coi như quen biết. Lại nói trong thẻ của Lục Diêu, danh bạ tính tới nay cũng mới có ba người, Grant, Chris, quản lý khách sạn. Vòng giao tế này quả thực nhỏ đến mức khiến người ta giận sôi gan, tuy rằng bản thân Lục Diêu không cảm thấy có cái gì không tốt.

“Ta đây cáo từ trước.” Đối Chris gật gật đầu, Lục Diêu xoay người muốn đi, Chris vội vàng giữ chặt, “Chờ một lát.”

Thấy Lục Diêu dừng cước bộ, Chris liền cầm ra một thứ gì như là huy chương, đưa cho Lục Diêu, “Này tặng cho người đi, là trang bị tự động phòng ngự mini để quốc mới phát minh, coi như thanh toán trước tiền xem màn biểu diễn của người.”

Lục Diêu đuôi lông mày thoáng nhướn, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn thoáng qua Chris, mỉm cười nhận lấy, “Đa tạ.”

Rời khỏi tầm mắt Chris, Lục Diêu liền tùy tay ném vật nhỏ kia vào thùng rác. Hần không biết lập trường cùng ý tưởng của tên Chris này thế nào, nhưng món quà bất ngờ như vậy nói là không có mục đích liệu ai sẽ tin, Lục Diêu không muốn bị liên lụy tới chuyện gì hoặc là mang theo bom hẹn giờ bên người, cho nên chỉ làm bộ nhận lấy mà thôi.

Không biết có phải ảo giác hay không, hần luôn cảm giác tên Chris này không ôn hòa vô hại như vẻ bề ngoài.

Có điều lại nói tiếp, vấn đề hần lạc đường vẫn không được giải quyết.

Từ khi hần đến đây, quả thực là vạn sự không thuận.

30. Chương 30: Diễn Luyện Quân Sự

“Hi! Không nghĩ tới lại gặp người ở nơi này, thật sự là duyên phận a.” Sau lưng đột nhiên vang lên một câu vui thích có điểm thiếu đánh, đồng thời một người bất ngờ bổ nhào lên lưng Lục Diêu.

Lục Diêu không chút khách khí huých cùi trở về cái đầu phía sau.

Ăn đau mà lui về phía sau vài bước, Grant lộ ra biểu tình ủy khuất, “Sao có thể dùng lực như vậy, đánh hỏng bạn trai của người thì phải làm sao?”

“Ta tin tưởng năng lực kháng đả kích của người.” Lục Diêu ho nhẹ một tiếng, che giấu sự xấu hổ, “Lại nói, nơi này là chỗ nào?”

“.....” Grant sững sốt, lập tức cười đến gập eo, đến khí không kịp hít, “Hóa ra người lạc đường a, ha ha ha, ta còn nói người sao lại chạy đến nơi hoang vu này, người đôi khi đúng là thực khả ái a.”

Bình tĩnh đập một cước vào chân Grant, dùng lực chậm rãi nghiền, Lục Diêu lộ ra một nụ cười nhẹ, “Có lẽ do kết cấu đại não chúng ta không quá giống nhau, ta nghĩ khả ái không áp dụng vào nam nhân, về vấn đề này ta cảm giác không tất yếu giải thích nhiều, ta tin tưởng lấy chỉ số thông minh của người là nghe hiểu được ta đang nói cái gì.”

“Được rồi được rồi, người muốn đi đâu? Ta đưa người đi.”

“Mua dịch dinh dưỡng. Người chỉ cần nói cho ta biết vị trí là được rồi, hoặc là người thật sự nhân đến mức độ này?” Người này tựa hồ không nhận biết cụm từ ‘làm việc đảng hoàng’, Lục Diêu chưa từng thấy gã chuyên chú vào việc gì.

“Đúng vậy, đại đa số thời gian của ta đều vô công rồi nghề. Có điều cuối tuần đại khái sẽ được chơi, để quốc muốn tiến hành diễn luyện quân sự, ta cùng An Duy Tư sẽ dẫn dắt một đám binh lính tới tinh cầu số 34 tiến hành diễn luyện, muốn đi cùng không? Chơi rất vui nga!” Nói tới cái này, Grant tựa hồ thực sự cảm thấy hứng thú.

Phản ứng đầu tiên của Lục Diêu chính là cự tuyệt, bởi vì hắn hiện tại có chút miễn cảm với danh tự này. Nhưng ngẫm lại, cùng đi cũng không tệ, chung quy An Duy Tư biến hắn thành chạt vật như vậy, trả thù nho nhỏ cũng không ảnh hưởng toàn cục, sau lần này coi như xóa bỏ chuyện cũ.

“Được, thế nhưng ta không quen thuộc với vấn đề quân đội.”

“Không sao hết, người đi ta ít nhất không đến mức không ai nói chuyện, đi thôi, chúng ta tới cửa hàng.”

Ngoài miệng nói không quan trọng, kỳ thật Grant vẫn thập phần chờ mong Lục Diêu lúc này đây có năng lực mang đến kinh hỉ gì cho gã, người này nhìn qua luôn là lạnh lùng thần nhiên, với bất kể cái gì đều thờ ơ, thế nhưng lại luôn có thể khiến người ta kinh hỉ, đã lâu chưa gặp được người thú vị như vậy, tuyệt đối không được khinh địch để An Duy Tư cướp đi.

Sóng vai đi trên đường, Lục Diêu thuận miệng hỏi, “An Duy Tư ở trong quân đội danh vọng tựa hồ rất cao, cái này sẽ không ảnh hưởng đến diễn luyện chứ?”

“Sẽ không, mấy gia hỏa kia có thể nào thì mấy chuyện này cũng phân được rõ ràng, lại nói ta cũng không tới mức không đáng tin như trong tưởng tượng của người, nói thế nào cũng là huynh trưởng lại là đối thủ một mất một còn của An Duy Tư nha.”

Lục Diêu trầm mặc một lát, “Không biết khi người nói những lời này, liệu có chút thật tâm nào không.” Nếu người này có chút đáng tin, vậy hắn thật sự không biết như thế nào mới xem là không đáng tin.

Grant bất mãn, “Ta thật sự nghiêm túc, hơn nữa tuyệt đối đáng tin hơn An Duy Tư kia, tên kia căn bản đều là làm bộ làm tịch.”

Nghe vậy Lục Diêu dừng cước bộ, nhìn Grant từ trên xuống dưới: Một đầu tóc kim sắc thể hiện toàn diện cho tính cách tùy ý của chủ nhân, còn mấy chòm ngốc ngốc dựng lên, diện mạo tuy rằng không tệ, thế nhưng bởi vì chủ nhân bị xem thường mà thập phần buồn bực, nhìn qua tựa như thanh niên mới ra đời, thật sự nhìn không ra có chỗ nào đáng tin cậy hơn An Duy Tư.

“Thị lực và tiêu chuẩn đánh giá của người hiển nhiên cần phải uốn nắn.”

Cho dù có không thích An Duy Tư đến thế nào, Lục Diêu vẫn không thể không thừa nhận sự trầm ổn của người kia mang tới cảm giác đáng tin nhiệm, nói vậy năng lực công tác cũng sẽ không thấp hơn sức chiến đấu chút nào.

Từ lúc Lục Diêu nói ra những lời đó, Grant thủy chung vẫn duy trì biểu tình u oán theo dõi hắn, giống như oán phụ bị bội tình bạc nghĩa, rước lấy vô số ánh nhìn tò mò.

Tình huống như vậy tựa như đã từng quen biết, khiến Lục Diêu trong nháy mắt phảng phất trở về quá khứ, lúc ra ngoài với Thường Dục, gia hỏa kia cũng thường xuyên bởi vì một câu của mình mà lộ ra biểu tình như tiểu cầu vậy. Theo bản năng nâng tay vò loạn mái đầu vốn đã không chỉnh tề, Lục Diêu nhin không được mỉm cười, “Trí lực không đủ, thế nhưng chỉnh thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.”

“..... Người đang nói chuyện với súng vật sao?”

Nhún nhún vai, Lục Diêu tiếp tục cất bước về phía trước, “Có thể nói như vậy, nếu người càng thích đánh giá lúc trước, ta cũng không ý kiến.”

Hai người vừa nói vừa đi vào một cửa hàng, không chú ý tới ven đường, có người đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn, trong con ngươi kim chúc tựa hồ nhìn không ra tình cảm, lại tựa hồ chất chứa tình ý quá mức nồng đậm.

Tuy rằng Grant nói là cuối tuần, kỳ thật cũng chính là ba ngày sau, cái này dẫn đến khi Lục Diêu mở cửa nhìn thấy một đầu bạch phát gần đây thập phần quen thuộc, có chút không kịp phản ứng.

An Duy Tư biểu tình thực trấn tĩnh, “Grant đang ở chỗ phụ thân nghe giáo huấn, hẳn nói lần này diễn tập người sẽ cùng đi, cho nên ta tới đón người tới phi thuyền.”

“Làm phiền.”

Lục Diêu lúc này đang âm thầm nghiền ngẫm tâm tư đối phương, khi mà mới không lâu đối thủ một mất một đoạt mất người mình thích, còn có thể bảo trì thái độ giải quyết việc chung như vậy, nếu không phải tổ chất tâm lý vững vàng thì chính là mang tâm tư trả thù xã hội.

Cho dù như thế, Lục Diêu vẫn hi vọng đối phương là vì tâm lý cường đại, như vậy lướt qua vài chuyện phiền lòng kia, đối phương vẫn thực phù hợp tiêu chuẩn kết bạn của hắn.

Ngồi trên huyền phù, An Duy Tư từ ngăn tủ trên xe lấy ra một bàn cờ, giống như quân kì Lục Diêu từng chơi cùng Grant.

“Nghe nói trình độ của người không tồi, thử xem đi.”

Lục Diêu gật đầu, hẳn cũng rất thích trò chơi này.

Phong cách chơi cờ của An Duy Tư so với Grant khác nhau rất lớn, Grant đại khái là thuộc về sát phạt quyết đoán, công kích cường liệt. Mà An Duy Tư thì đặt trọng điểm về sách lược, am hiểu dùng mất mát nhỏ đổi thành quả lớn, nói tóm lại là đi cùng lộ tuyến với Lục Diêu, ứng phó cũng thoải mái hơn một ít.

“Thực không tồi, chờ người hoàn toàn quen thuộc cách chơi sẽ càng giỏi hơn.”

“Cám ơn khích lệ.”

Một ván chấm dứt, tựa hồ cách mực tiêu cũng không xa, không khí giữa hai người cuối cùng cũng không còn cương ngạnh như vậy, một thanh âm bất đắc dĩ bỗng nhiên truyền đến từ ghế điều khiển phía trước, “Người thật sự hoàn toàn không chú ý tới ta a, có cần vô tình như vậy hay không?”

Lục Diêu lúc này mới chú ý tới người lái xe kỳ thật là Edie, bởi vì đang ngồi ghế sau, cho nên nếu đối phương không lên tiếng chỉ sợ thật sự phải đến lúc xuống xe mới phát hiện ra, “Người cũng sẽ đi? Ở trận doanh nào?”

“Ta ở bên thượng tướng, cần ta bảo hộ người không –”

Không chút lưu tình đánh vỡ ảo tưởng của đối phương, “Ta ở phía Grant.”

“.....” Edie sửng sốt, có điểm không thể tin, “Người không phải cùng An Duy Tư thượng tướng.....”

Gã không đề cập tới thì thôi, vừa nói như vậy Lục Diêu nhất thời nhớ tới lời Chris nói..... Là lúc cần giáo dục tên này.

Nghiêng người về phía trước, Lục Diêu bắm vào bên tai Edie thấp giọng nói, “Nói, lúc trước người giả mạo người bị mất mèo tới tìm ta đòi An Duy Tư thượng tướng về, là mang tâm tư như thế nào?”

“.....” Đương nhiên sẽ không phải ý tưởng quang minh chính đại gì.

Lộ ra một nụ cười ôn hòa, Lục Diêu không hề hạ giọng, “Quả nhiên người cùng An Duy Tư thượng tướng là quan hệ như vậy, chúc phúc hai người.”

Lời vừa nói ra, áp suất khí bên trong xe nháy mắt rơi chậm lại không ít, Edie quả thực cảm thấy bản thân sẽ bị ánh mắt và ý niệm của trưởng quan giết chết, gượng cười nói, “Ha ha ha, không cần nói đùa, rõ ràng là –”

“Cho nên a, không có căn cứ rõ ràng thì đừng nói lung tung khắp nơi, sẽ chết thực thảm.” Thấy Edie hoàn toàn cương ngạnh, Lục Diêu vỗ nhè nhẹ lên đầu đối phương, ngược lại nói với An Duy Tư lãnh mặt, “Vừa rồi chỉ là đùa một chút thôi, xin chớ phiền lòng.”

Lần này coi như là giáo huấn nho nhỏ, về sau còn có người nhận lầm quan hệ giữa hắn và An Duy Tư, hẳn cũng sẽ không hảo tâm như vậy.

“Nếu thực sinh ra hiểu lầm, sẽ thật rắc rối, hơn nữa người ta đang kết giao là Grant.”

Edie cảm giác đại não mình có điểm không đủ dùng, thượng tướng mình thăm mền đã lâu gần đây hiển nhiên đã rơi vào luyến ái, mà trong quang từ tùy thân của đối phương có rất nhiều ảnh chụp cũng đủ để suy ra đối tượng luyến ái này, nhưng hiện tại người kia lại nói với gã là gã hiểu lầm Gã trước kia cho rằng loại quan hệ tam giác này sẽ không xuất hiện trong hiện thực.

“Edie, trở về thay ta tuyên bố, còn có người đàm luận chuyện này, theo quân pháp xử trí.”

“Rõ.”

Tuy rằng trả lời thật vang dội, nhưng Edie vẫn nhin không được khoe miệng run rẩy: Rõ ràng lúc nghe thấy những lời đồn đại đó ngài còn thực cao hứng.

Đối thoại không chút dinh dưỡng, nhưng Lục Diêu còn có chút nghi vấn với Edie, người này lúc trước nhìn qua thì phi thường thích An Duy Tư, còn vì thế mà uống say gây cho hắn không ít phiền toái, như vậy bộ dạng không chút để ý hiện tại là giả vờ sao? Nếu đúng vậy thì kỹ xảo biểu diễn của gã cũng tương đối giỏi.

Xuống xe, lập tức liền có một vật thể không rõ lao về phía Lục Diêu, treo trên người hắn buồn bực cáo trạng, “A a, An Duy Tư thật sự quá đáng ghét, ném mình ta lại ứng phó lão già kia! Lục Diêu người đừng tiếp cận hắn nga, sẽ bị làm hư!”

Từ bên kia xuống xe An Duy Tư đương nhiên cũng nghe thấy lời này, hơn nữa không hề phản ứng, Grant cũng hoàn toàn không thèm để ý đối tượng mình đang nói xấu đang ở bên cạnh.

“Được rồi, người là tiểu hài tử thích cáo trạng sao? Đi thôi.”

Đứng tại chỗ nhìn hai người cãi nhau cùng đi lên phi thuyền, An Duy Tư một bàn tay đỡ lan can bên người, chỉ thấy cột trụ được làm bằng vật liệu rắn chắc từng chút từng chút biến hình vụn vụn.

Edie: b

“Chúng ta cũng đi, phi thuyền sắp mở.”

Người này..... Thật sự vẫn là “Hi! Không nghĩ tới lại gặp người ở nơi này, thật sự là duyên phận a.” Sau lưng đột nhiên vang lên một câu vui thích có điểm thiếu đánh, đồng thời một người bất ngờ bổ nhào lên lưng Lục Diêu.

Lục Diêu không chút khách khí huých cùi trở về cái đầu phía sau.

Ấn đầu mà lui về phía sau vài bước, Grant lộ ra biểu tình ủy khuất, “Sao có thể dùng lực như vậy, đánh hỏng bạn trai của người thì phải làm sao?”

“Ta tin tưởng năng lực kháng đả kích của người.” Lục Diêu ho nhẹ một tiếng, che giấu sự xấu hổ, “Lại nói, nơi này là chỗ nào?”

“.....” Grant sững sốt, lập tức cười đến gập eo, đến khi không kịp hít, “Hóa ra người lạc đường a, ha ha ha, ta còn nói người sao lại chạy đến nơi hoang vu này, người đôi khi đúng là thực khả ái a.”

Bình tĩnh đập một cước vào chân Grant, dùng lực chậm rãi nghiền, Lục Diêu lộ ra một nụ cười nhẹ, “Có lẽ do kết cấu đại não chúng ta không quá giống nhau, ta nghĩ khả ái không áp dụng vào nam nhân, về vấn đề này ta cảm giác không tất yếu giải thích nhiều, ta tin tưởng lấy chỉ số thông minh của người là nghe hiểu được ta đang nói cái gì.”

“Được rồi được rồi, người muốn đi đâu? Ta đưa người đi.”

“Mua dịch dinh dưỡng. Người chỉ cần nói cho ta biết vị trí là được rồi, hoặc là người thật sự nhân đến mức độ này?” Người này tựa hồ không nhận biết cụm từ ‘làm việc đảng hoàng’, Lục Diêu chưa từng thấy gã chuyên chú vào việc gì.

“Đúng vậy, đại đa số thời gian của ta đều vô công rồi nghề. Có điều cuối tuần đại khái sẽ được chơi, để quốc muốn tiến hành diễn luyện quân sự, ta cùng An Duy Tư sẽ dẫn dắt một đám binh lính tới tinh cầu số 34 tiến hành diễn luyện, muốn đi cùng không? Chơi rất vui nga!” Nói tới cái này, Grant tựa hồ thực sự cảm thấy hứng thú.

Phản ứng đầu tiên của Lục Diêu chính là cự tuyệt, bởi vì hắn hiện tại có chút miễn cảm với danh tự này. Nhưng ngẫm lại, cùng đi cũng không tệ, chung quy An Duy Tư biến hắn thành chắt vật như vậy, trả thù nho nhỏ cũng không ảnh hưởng toàn cục, sau lần này coi như xóa bỏ chuyện cũ.

“Được, thế nhưng ta không quen thuộc với vấn đề quân đội.”

“Không sao hết, người đi ta ít nhất không đến mức không ai nói chuyện, đi thôi, chúng ta tới cửa hàng.”

Ngoài miệng nói không quan trọng, kỳ thật Grant vẫn thập phần chờ mong Lục Diêu lúc này đây có năng lực mang đến kinh hỉ gì cho gã, người này nhìn qua luôn là lạnh lùng thản nhiên, với bất kể cái gì đều thờ ơ, thế nhưng lại luôn có thể khiến người ta kinh hỉ, đã lâu chưa gặp được người thú vị như vậy, tuyệt đối không được khinh địch để An Duy Tư cướp đi.

Sóng vai đi trên đường, Lục Diêu thuận miệng hỏi, “An Duy Tư ở trong quân đội danh vọng tựa hồ rất cao, cái này sẽ không ảnh hưởng đến diễn luyện chứ?”

“Sẽ không, mấy gia hỏa kia có thể nào thì mấy chuyện này cũng phân được rõ ràng, lại nói ta cũng không tới mức không đáng tin như trong tưởng tượng của người, nói thế nào cũng là huynh trưởng lại là đối thủ một mất một còn của An Duy Tư nha.”

Lục Diêu trầm mặc một lát, “Không biết khi người nói những lời này, liệu có chút thật tâm nào không.” Nếu người này có chút đáng tin, vậy hắn thật sự không biết như thế nào mới xem là không đáng tin.

Grant bất mãn, “Ta thật sự nghiêm túc, hơn nữa tuyệt đối đáng tin hơn An Duy Tư kia, tên kia căn bản đều là làm bộ làm tịch.”

Nghe vậy Lục Diêu dừng cước bộ, nhìn Grant từ trên xuống dưới: Một đầu tóc kim sắc thể hiện toàn diện cho tính cách tùy ý của chủ nhân, còn mấy chòm ngốc ngốc dựng lên, diện mạo tuy rằng không tệ, thế nhưng bởi vì chủ nhân bị xem thường mà thập phần buồn bực, nhìn qua tựa như thanh niên mới ra đời, thật sự nhìn không ra có chỗ nào đáng tin cậy hơn An Duy Tư.

“Thị lực và tiêu chuẩn đánh giá của người hiển nhiên cần phải uốn nắn.”

Cho dù có không thích An Duy Tư đến thế nào, Lục Diêu vẫn không thể không thừa nhận sự trầm ổn của người kia mang tới cảm giác đáng tin nhiệm, nói vậy năng lực công tác cũng sẽ không thấp hơn sức chiến đấu chút nào.

Từ lúc Lục Diêu nói ra những lời đó, Grant thủy chung vẫn duy trì biểu tình u oán theo dõi hắn, giống như oán phụ bị bội tình bạc nghĩa, rước lấy vô số ánh nhìn tò mò.

Tình huống như vậy tựa như đã từng quen biết, khiến Lục Diêu trong nháy mắt phảng phất trở về quá khứ, lúc ra ngoài với Thường Dục, gia hỏa kia cũng thường xuyên bởi vì một câu của mình mà lộ ra biểu tình như tiểu cầu vậy. Theo bản năng nâng tay vò loạn mái đầu vốn đã không chỉnh tề, Lục Diêu nhin không được mỉm cười, “Trí lực không đủ, thế nhưng chỉnh thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.”

“..... Người đang nói chuyện với sủng vật sao?”

Nhún nhún vai, Lục Diêu tiếp tục cất bước về phía trước, “Có thể nói như vậy, nếu người càng thích đánh giá lúc trước, ta cũng không ý kiến.”

Hai người vừa nói vừa đi vào một cửa hàng, không chú ý tới ven đường, có người đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn, trong con ngươi kim chúc tựa hồ nhìn không ra tình cảm, lại tựa hồ chứa tình ý quá mức nồng đậm.

Tuy rằng Grant nói là cuối tuần, kỳ thật cũng chính là ba ngày sau, cái này dẫn đến khi Lục Diêu mở cửa nhìn thấy một đầu bạch phát gần đây thập phần quen thuộc, có chút không kịp phản ứng.

An Duy Tư biểu tình thực trấn tĩnh, “Grant đang ở chỗ phụ thân nghe giáo huấn, hắn nói lần này diễn tập người sẽ cùng đi, cho nên ta tới đón người tới phi thuyền.”

“Làm phiền.”

Lục Diêu lúc này đang âm thầm nghiền ngẫm tâm tư đối phương, khi mà mới không lâu đối thủ một mất một đoạt mất người mình thích, còn có thể bảo trì thái độ giải quyết việc chung như vậy, nếu không phải tổ chất tâm lý vững vàng thì chính là mang tâm tư trả thù xã hội.

Cho dù như thế, Lục Diêu vẫn hi vọng đối phương là vì tâm lý cường đại, như vậy lướt qua vài chuyện phiền lòng kia, đối phương vẫn thực phù hợp tiêu chuẩn kết bạn của hắn.

Ngồi trên huyền phù, An Duy Tư từ ngăn tủ trên xe lấy ra một bàn cờ, giống như quân kì Lục Diêu từng chơi cùng Grant.

“Nghe nói trình độ của người không tồi, thử xem đi.”

Lục Diêu gật đầu, hắn cũng rất thích trò chơi này.

Phong cách chơi cờ của An Duy Tư so với Grant khác nhau rất lớn, Grant đại khái là thuộc về sát phạt quyết đoán, công kích cường liệt. Mà An Duy Tư thì đặt trọng điểm về sách lược, am hiểu dùng mất mát nhỏ đổi thành quả lớn, nói tóm lại là đi cùng lộ tuyến với Lục Diêu, ứng phó cũng thoải mái hơn một ít.

“Thực không tồi, chờ người hoàn toàn quen thuộc cách chơi sẽ càng giỏi hơn.”

“Cám ơn khích lệ.”

Một ván chấm dứt, tựa hồ cách mực tiêu cũng không xa, không khí giữa hai người cuối cùng cũng không còn cương ngạnh như vậy, một thanh âm bất đắc dĩ bỗng nhiên truyền đến từ ghế điều khiển phía trước, “Người thật sự hoàn toàn không chú ý tới ta a, có cần vô tình như vậy hay không?”

Lục Diêu lúc này mới chú ý tới người lái xe kỳ thật là Edie, bởi vì đang ngồi ghế sau, cho nên nếu đối phương không lên tiếng chỉ sợ thật sự phải đến lúc xuống xe mới phát hiện ra, “Người cũng sẽ đi? Ở trận doanh nào?”

“Ta ở bên thượng tướng, cần ta bảo hộ người không –”

Không chút lưu tình đánh vỡ ảo tưởng của đối phương, “Ta ở phía Grant.”

“.....” Edie sững sốt, có điểm không thể tin, “Người không phải cùng An Duy Tư thượng tướng.....”

Gã không đề cập tới thì thôi, vừa nói như vậy Lục Diêu nhất thời nhớ tới lời Chris nói..... Là lúc cần giáo dục tên này.

Nghiêng người về phía trước, Lục Diêu bám vào bên tai Edie thấp giọng nói, “Nói, lúc trước người giả mạo người bị mất mèo tới tìm ta đòi An Duy Tư thượng tướng về, là mang tâm tư như thế nào?”

“.....” Đương nhiên sẽ không phải ý tưởng quang minh chính đại gì.

Lộ ra một nụ cười ôn hòa, Lục Diêu không hề hạ giọng, “Quả nhiên người cùng An Duy Tư thượng tướng là quan hệ như vậy, chúc phúc hai người.”

Lời vừa nói ra, áp suất khí bên trong xe nháy mắt rơi chậm lại không ít, Edie quả thực cảm thấy bản thân sẽ bị ánh mắt và ý niệm của trưởng quan giết chết, gượng cười nói, “Ha ha ha, không cần nói đùa, rõ ràng là –”

“Cho nên a, không có căn cứ rõ ràng thì đừng nói lung tung khắp nơi, sẽ chết thực phẩm.” Thấy Edie hoàn toàn cương ngạnh, Lục Diêu vỗ nhẹ lên đầu đối phương, ngược lại nói với An Duy Tư lãnh mặt, “Vừa rồi chỉ là đùa một chút thôi, xin chớ phiền lòng.”

Lần này coi như là giáo huấn nho nhỏ, về sau còn có người nhận lầm quan hệ giữa hắn và An Duy Tư, hắn cũng sẽ không hảo tâm như vậy.

“Nếu thực sinh ra hiểu lầm, sẽ thật rắc rối, hơn nữa người ta đang kết giao là Grant.”

Edie cảm giác đại não mình có điểm không đủ dùng, thượng tướng mình thầm mến đã lâu gần đây hiển nhiên đã rơi vào luyện ái, mà trong quang tử tùy thân của đối phương có rất nhiều ảnh chụp cũng đủ để suy ra đối tượng luyện ái này, nhưng hiện tại người kia lại nói với gã là gã hiểu lầm Gã trước kia cho rằng loại quan hệ tam giác này sẽ không xuất hiện trong hiện thực.

“Edie, trở về thay ta tuyên bố, còn có người đàm luận chuyện này, theo quân pháp xử trí.”

“Rõ.”

Tuy rằng trả lời thật vang dội, nhưng Edie vẫn nhin không được khoe miệng run rẩy: Rõ ràng lúc nghe thấy những lời đồn đại đó ngài còn thực cao hứng.

Đối thoại không chút dinh dưỡng, nhưng Lục Diêu còn có chút nghi vấn với Edie, người này lúc trước nhìn qua thì phi thường thích An Duy Tư, còn vì thế mà uống say gây cho hắn không ít phiền toái, như vậy bộ dạng không chút để ý hiện tại là giả vờ sao? Nếu đúng vậy thì kỹ xảo biểu diễn của gã cũng tương đối giỏi.

Xuống xe, lập tức liền có một vật thể không rõ lao về phía Lục Diêu, treo trên người hắn buồn bực cáo trạng, “A a, An Duy Tư thật sự quá đáng ghét, ném mình ta lại ứng phó lão già kia! Lục Diêu người đừng tiếp cận hắn nga, sẽ bị làm hư!”

Từ bên kia xuống xe An Duy Tư đương nhiên cũng nghe thấy lời này, hơn nữa không hề phản ứng, Grant cũng hoàn toàn không thèm để ý đối tượng mình đang nói xấu đang ở bên cạnh.

“Được rồi, người là tiểu hài tử thích cáo trạng sao? Đi thôi.”

Đứng tại chỗ nhìn hai người cãi nhau cùng đi lên phi thuyền, An Duy Tư một bàn tay đỡ lan can bên người, chỉ thấy cột trụ được làm bằng vật liệu rắn chắc từng chút từng chút biến hình vụn vụn.

Edie: b

“Chúng ta cũng đi, phi thuyền sắp mở.”

Người này..... Thật sự vẫn là thượng tướng bình tĩnh cường hân kia đi?

“Vẫn luôn cảm thấy diễn luyện lần này sẽ thực đáng sợ a.....”thượng tướng bình tĩnh cường hân kia đi?

“Vẫn luôn cảm thấy diễn luyện lần này sẽ thực đáng sợ a.....”

31. Chương 31: Không Ánh Mắt

Hiện tại là sáu giờ chiều, từ đây đến tinh cầu số 34 cần đại khái 12 giờ, cũng không tính là lâu.

Tuy rằng dịch dinh dưỡng rất tiện lợi, có điều đồ ăn cũng thập phần mỹ vị, cho nên bọn lính nhất trí tán đồng ở trên phi thuyền không uống dịch dinh dưỡng. Thế nhưng lúc ăn cơm chiều đã đủ khiến đại đa số cảm thấy đầy vò, phòng ăn trong phi thuyền, lấy cái bàn ở chính giữa làm tâm, trong phạm vi mười mét quỹ dị không bóng người. Những bàn bên cạnh đều trống trơn, hơn nữa im lặng dị thường.

Tình huống bàn đó là như vậy, Lục Diêu ngồi ở giữa, bên trái là An Duy Tư, bên phải là Grant, hai người kia chia đều mỗi phút ít nhất gấp đồ ăn cho hắn ba lượt, trào phúng nhau hai lần, có thể nói trừ Lục Diêu thì mọi người giờ phút này đều như ngồi trên bàn chông, cố tình lại không dám trốn chạy khỏi tình cảnh đáng sợ này, sợ khiến vị nào chú ý tới mà bị tiêu diệt.

Bất động thanh sắc ăn đồ ăn đồ chất thành núi, Lục Diêu cũng hi vọng bản thân tạm thời mất mù tai điếc không biết hai tên ngu ngốc ngây thơ không dùng đại não đang khắc khẩu, thế nhưng hi vọng luôn là tốt đẹp.

“Phanh!”

Toàn trường yên tĩnh, bọn lính run cầm cập nhìn về phía thanh âm phát ra, thấy thì ra là Lục Diêu lạnh mặt đập dao nĩa xuống bàn, không khỏi khâm phục người được đại nhân vật coi trọng thực không phải bình thường, không khí như vậy cũng dám phát giận.

“Hai người các người, có thể im lặng một chút không?” Lục Diêu liếc hai người lộ ra một nụ cười ôn nhu đến cực điểm, nếu bỏ qua gân xanh cực rõ ràng trên trán hắn, “Không thì làm phiền đi khuất mắt ta rồi hãy làm ồn.”

Có vài thời điểm, tâm tình Lục Diêu càng âm trầm, thì tươi cười càng đẹp.

Binh lính giáp: “o A!! Thượng tướng đại nhân ngài chảy máu mũi!”

Binh lính ắt: “Grant đại nhân, Grant đại nhân! Ngài tỉnh tỉnh!”

“.....” Trước kia là kẻ nào cười nhạo An Duy Tư không tiền đồ, “Ta đi tắm rửa một cái, Edie, hai người kia người tùy tiện ném đi đâu cũng được, tỉnh lại rồi nói.”

Bị điểm danh, Edie cảm thấy cực kỳ áp lực, gã thật không dự đoán được lực sát thương của Lục Diêu lớn như vậy, lớn đến mức có thể miểu sát hai vị đại nhân có sức chiến đấu tối cường.

Vì cái gì lại đối xử không khách khí với hai gã đó chứ? Grant thì cũng thôi, An Duy Tư với mình, nghiêm khắc mà nói thì cũng không đến mức quen thuộc đi. Đại khái là..... Hai gã đó bộ dáng muốn ăn đòn thật sự không khác biệt gì, làm người ta nhẫn không nổi.

Lục Diêu vắt khăn mặt trên cổ trở lại phòng, còn chưa đứng vững, liền quyết định về sau vẫn phải hảo hảo gõ đầu Edie, đầu óc không tốt thì thôi, không ánh mắt thì thật sự không thể chịu đựng được.

Vì sao hai tên ngu ngốc vừa té xỉu trong phòng ăn hiện tại lại cùng ngủ ở trong phòng hắn, trên giường của hắn.

Yên lặng trường hai người kia trong chốc lát, Lục Diêu đi lên, kéo Grant nằm ngửa trên giường, lại lao lực nửa tha nửa kéo An Duy Tư nằm úp lên người Grant, nhìn chằm chằm cảnh tượng tràn ngập cơ tình một lúc lâu, lại tách mở bàn tay cong thành nắm đấm của hai người, làm thành bộ dạng mười ngón giao triền, quá đẹp cho một đôi cơ hữu người tình ta nguyện.

Tin rằng hai người kia tỉnh lại sẽ thực kinh hãi, Lục Diêu thực vừa lòng tới phòng Grant, ngủ.

Ước chừng năm giờ sáng hôm sau, Lục Diêu liền nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết, không uống công hắn cố ý rời giường sớm.

Thong dong mở cửa gian phòng vốn thuộc về hắn, Lục Diêu vừa lòng nhìn cảnh Grant cùng An Duy Tư mỗi người chiếm cứ một góc phòng, như là hận không thể cách đối phương càng xa càng tốt, thấy hắn tiến vào, Grant lập tức hoảng sợ nhào tới, “A a a An Duy Tư hắn biến thái cư nhiên bụng đói ăn quàng xuống tay với ta!”

Sắc mặt An Duy Tư cũng đen xì, “Ta còn không đến mức không phẩm vị như vậy.”

Lục Diêu vỗ vỗ Grant, “Trong chốc lát sẽ tới nơi, đi rửa mặt chuẩn bị một chút.”

“Thực lạnh đậm.....”

Hắn cảm thấy mình đã đủ ôn hòa, nếu không phải vì thảm trạng này do một tay mình tạo thành, tâm tình của hắn còn có thể càng lạnh đậm.

Sau khi hạ phi thuyền, An Duy Tư cùng Grant dẫn nhân mã về đại bản doanh của mình, diễn luyện từ chín giờ cùng ngày đã trực tiếp bắt đầu, không có thông cáo, thế nhưng trước đó không cho phép tiến hành giao chiến hoặc mai phục trước, thế nhưng có ít người đi tiến hành dò đường vẫn có thể được, ai công phá đại bản doanh của đối phương trước là thắng.

Mà khi diễn luyện, vũ khí của bọn lính đều là đặc chế, không có lực sát thương thật. Mà quần áo trên người cũng là đồng bộ, khi kiểm tra đo lường xác nhận người mặc nhận thương tổn đủ để chí tử thì đèn xanh trước ngực sẽ sáng lên, đại biểu binh lính này đã bỏ mình, không thể tiếp tục tham gia tác chiến.

Nhân viên điều phối là máy tính tùy cơ, cho nên không tồn tại vấn đề không công bằng, nếu như thực lực song phương vẫn chênh lệch quá xa, cũng chỉ có thể nói là vận khí không tốt.

“Lần này địa hình thực phức tạp, rất thú vị.” Vừa xuống phi thuyền Grant đại để nhìn thoáng qua, nơi này có rất nhiều ngọn núi cao bao bọc quả thực như lá chắn thiên nhiên, khiến bọn hắn bị vây trong một mê

cung rắc rối phức tạp, mà bản đồ cũng cần phải người đi thăm dò, cấp trên sẽ không phân phát trực tiếp. Lại nói, nơi này ngoài đá tảng trụi lủi thì chỉ có cát, cũng thực sự có vài phần cảm giác chiến trường hiu quạnh.

Trước phân người đi dò đường, Grant liền thành thạo bắt đầu ra lệnh, rất nhanh mỗi một binh lính đều có nhiệm vụ của mình, hơn nữa không có người nào không đúng cương vị, bởi vậy đủ để nhìn ra thủ đoạn chiến lược của đối phương không tầm thường cũng như bản lĩnh của kẻ thượng vị.

“Lục Diêu, người nói xem lát nữa khai chiến chúng ta nên làm thế nào trước?” Nâng cằm, Grant hưng trí hỏi Lục Diêu.

“Chẳng lẽ người mỗi lần tiến hành bố trí tác chiến đều trong tình huống không có bản đồ?” Lục Diêu hỏi lại.

Nhún nhún vai, Grant không thú vị nói, “Đương nhiên không phải, nhưng mà hiện tại thật sự rất nhàm chán a.”

“Nhàm chán thì lang thang đâu đi, ta đi ngủ tiếp một giấc, diễn luyện bắt đầu thì đánh thức ta.”

Nói thật, Lục Diêu lúc này bỗng nhiên không tốt chút nào.

Hắn cứ nhiên mơ thấy An Duy Tư biến thái ngửi thấy mùi của hắn liền hưng phấn, cho nên không từ thủ đoạn thu thập đồ dùng tư nhân của hắn.

Hoàn toàn không cần Grant đến gọi, Lục Diêu đã bị giấc mộng đáng sợ này làm tỉnh lại. Bản thân thật sự là tiếp xúc với biến thái quá nhiều nên nhìn ai cũng thấy không bình thường sao? Nếu thật sự là như vậy cũng không khỏi rất.....

“Sắc mặt người thật đáng sợ a, chẳng lẽ mơ thấy thứ gì?” Đến gọi người rời giường lại phát hiện đối phương đã tỉnh, Grant tò mò hỏi.

Vấn đề này có thể nói nhất châm kiến huyết, biểu tình của Lục Diêu càng thêm khó coi, “Không có, bản đồ làm tốt chưa?”

“Thời gian quá ngắn, cho nên chỉ để bọn họ phát họa đường đại khái, tuy rằng hơi ẩu nhưng so với không có thì tốt hơn nhiều.”

Bởi vì tổng bộ đều thống nhất an bài, cho nên cũng không tồn tại vấn đề bảo mật linh tinh, chung quy để quốc để bọn họ tới tiến hành tác chiến, không phải để chơi trốn tìm. Trong thời gian này bản đồ tự làm được cũng không kém quá nhiều, Grant hứng thú ít ỏi nói, “An Duy Tư kia khẳng định lại chơi du kích, đối nghịch lâu như vậy đều không còn giấu gì được, thử lần này để người bố trí xem sao?”

Thái độ tùy ý như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

“Ta chỉ là tới quan sát ngẫu nhiên cho vài câu đề nghị, nếu ta nhớ không lầm người mới là người phụ trách chính thức.”

“Làm gì phải nghiêm túc như vậy.....”

Ngoài miệng tuy oán giận, nhưng Grant vẫn nhanh chóng làm tốt phần bố trí tác chiến, Lục Diêu đại khái nhìn thoáng qua, vẫn tuân theo đặc điểm sát phạt quyết đoán của gã, thể công thực mãnh liệt, hơn nữa không phải một mặt tiến công, chỗ cần cẩn thận cũng không bỏ sót.

Khiến bọn lính tự đi chuẩn bị, hiện tại chỉ đợi đến thời điểm là có thể bắt đầu hành động. Grant lấy nước trên bàn uống một ngụm, mày lơ đãng nhíu một chút.

Chi tiết này tuy nhỏ bé, nhưng vẫn gợi ra chú ý của Lục Diêu, lại nói tiếp hắn từ lúc gặp mặt hôm qua đã cảm thấy Grant có điểm không thích hợp, thế nhưng không thể nói rõ là không đúng chỗ nào, hiện tại rốt cuộc mới nhìn ra, động tác cánh tay phải của Grant có đôi chút mất tự nhiên.

“Cánh tay làm sao?”

Kinh ngạc nhìn thoáng qua Lục Diêu, Grant cười hì hì tựa vào người Lục Diêu, như là không có việc gì, “Không có việc gì a, chỉ là cảm giác nước có chút lạnh mà thôi, thế nhưng người quan tâm như vậy ta vẫn rất cảm động nha.”

“Nga, ta thấy cái bàn đặt ở đây rất khó coi, người giúp ta nâng qua bên kia đi.”

“.....”

Có khi Grant không thừa nhận cũng không được, bản thân trong một số việc quả thật chọc không nổi Lục Diêu.

“Chẳng qua là bị lão nhân cảm xúc kích động chụp một phát mà thôi, không có gì đại sự.”

.

32. Chương 32: Sự Hiểu Lầm Mĩ Lệ

Ánh mắt Lục Diêu cũng không thêm nâng lên, trực tiếp xắn tay áo Grant lên, chỉ thấy cánh tay vốn rắn chắc lại có chút tái nhợt đã xanh tím một mảng lớn, đến mức độ để người nhìn vào cũng cảm thấy đau.

Buông ống tay áo, Grant vô tình khoát tay, “Lão già sống chết vẫn chường mắt tính cách và đam mê của ta, An Duy Tư ngược lại lại hợp khẩu vị của lão, đáng tiếc vì thân phận khiến lão cũng không có biện pháp, lão già nhất thời kích động sử dụng bạo lực cũng là bình thường.”

A, hẳn thiếu chút nữa đã quên người này bản chất vẫn là biến thái, lại nói đối phương lại thành thật như vậy đúng là làm người ta ngoài ý muốn, bản thân ngay từ đầu đã chuẩn bị tốt để tiêu hóa một lý do bất lương nào đó gã nói ra.

Đây là đề cập tới đề tài gia tộc và chuyện riêng tư của đối phương, Lục Diêu không muốn xát muối lên miệng vết thương của người ta, hơn nữa so với cái này, hẳn ngược lại tương đối kinh ngạc với cách ngoan ngoãn chịu đánh của Grant, liền chủ động đổi đề tài, “Nhìn không ra người còn có phẩm chất kính già như vậy.”

Hiểu được dụng ý của Lục Diêu, Grant cố ý làm nũng đến buồn nôn nói, “Người rốt cuộc cũng phát hiện ra ta thực chất chỉ có bề ngoài cường đại nhưng tâm linh yếu ớt?”

Ổn định một chút khí tức vì bị ghê tởm mà không thuận, Lục Diêu dùng một ánh mắt thương hại nhìn gã, “Nhìn ra, một nữ nhân lại phải sống trong thể xác nam nhân quả là bi ai, người có thể xin giải phẫu biến tính.”

“.....” Vì cái gì miệng mỹ nhân luôn cố tình không buông tha người ta, “Lục Diêu, nếu người không nói lời nào, sẽ có rất nhiều người thích người.”

“Cám ơn khách lệ, ta một chút cũng không muốn trêu chọc đến cái thứ yêu thích rẻ tiền ấy. Đúng rồi, nghe nói mát xa là phương pháp trị liệu thập phần hữu hiệu trong tình huống này.”

Lục Diêu tươi cười làm Grant có dự cảm không tốt, “Người biết mát xa?”

“Thử nghiệm rồi người liền biết.”

Hắn biết mát xa sao? Đương nhiên là không, hẳn sao có thể học loại tay nghề phải hầu hạ người khác. Thế nhưng, mát xa dù sao chẳng phải cần đau mới có tác dụng sao.

Thời gian kế tiếp, tiếng kêu thảm thiết vẫn quanh quẩn trong phòng quan quân, đến thời gian xuất phát không ai dám vào báo cáo, cách cánh cửa hô báo cáo xong liền trốn thoát, sợ chậm một chút nữa sẽ bị Grant túm vào chịu tội thay.

Đợi đến lúc Lục Diêu ngừng tay, Grant cả người tựa như bị mấy chục đại hán “beep” vậy, ghé vào trên giường nửa chết nửa sống – gã cuối cùng cũng biết vì sao trước lúc mất xa Lục Diêu còn đặc biệt yêu cầu dùng dây thừng rắn chắc trói gã lại.

“Hừ, trên người đau để miễn cho người còn có thời gian rồi nghĩ thứ khác, coi như là phúc lợi bồi thường đi. Ta đi sao chép một phần bản đồ ra ngoài đi dạo.”

“Cám ơn. Còn nữa, không cần thể hiện sự quan tâm mất tự nhiên như vậy nga.”

“Người đang nói mơ gì vậy.”

Dứt lời, Lục Diêu cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng. Một mình ở trong phòng, Grant nhắm mắt lại, thì thào tự nói, “Khả ái như vậy lại không bố trí phòng vệ, nếu nhịn không được ăn luôn thì phải làm sao đây?”

Lục Diêu đương nhiên là không biết Grant suy nghĩ cái gì, vì lưu lại cho đối phương không gian yên lặng mà đi ra ngoài tản bộ, thế nhưng ở hoàn cảnh thế này thật sự không có gì đáng tản bộ, đập vào mắt có thể thấy tất cả đều là cảnh tượng trụi lủi thô lương.

“Người đang làm gì vậy?”

Đang chậm rì rì đi trên con đường nhỏ hoang vu không rõ thuộc nơi nào, bốn phía im ắng một chút thanh âm đều không có, sau lưng Lục Diêu đột nhiên truyền ra một thanh âm không mang theo tình cảm, hiệu quả này không cần nói cũng biết.

Đợi đến lúc Lục Diêu xoay người nhìn thấy một đầu bạch mao bắt mắt, đã cảm thấy bản thân không thể nói được gì.

“Lời này hẳn là do ta hỏi người đi?” Bản thân là một người ngoài thì thôi, An Duy Tư là quan chỉ huy của quân địch chạy đến đây..... Không phải quá hồ nháo.

“Tôi tìm người. Ở nơi này mà lạc đường sẽ thực phiền toái.”

“Ta sẽ không chất vấn người là thông qua phương thức gì mà biết hành tung của ta.” Nhìn thấy người này mình liền đau đầu, “Nếu nơi này không có người khác, ta tạm thời lẩm miện một câu, người tốt nhất nên chú ý tới Edie một chút.”

An Duy Tư sững sốt, “Ta và hắn không phải loại quan hệ ấy.”

“Ai nói với người chuyện đó?!” Thật sự là làm người ta hỏa đại, “Ta hoài nghi hành vi cùng động cơ của hắn, đề nghị người cẩn thận một chút, cái này chỉ là cá nhân ta phỏng đoán, cho nên tin hay không tùy người.”

Tình cảm của Edie thu phóng không khỏi quá mức tự nhiên, hơn nữa gã lúc trước đặt An Duy Tư cùng Grant vào phòng hắn, khó nói không có ý đồ kích phát mâu thuẫn giữa hai người, chẳng qua hai người này rất vô dụng căn bản là không tỉnh lại mà thôi.

“Ta sẽ chú ý. Ta đưa người trở về đi.”

“.....” Lục Diêu không biết bản thân nên bắt đầu châm chọc từ chỗ nào, một quan chỉ huy đưa kẻ miễn cưỡng được coi là quân địch trở về? Hiển nhiên không phải do đầu óc không tốt thì do hình cung phản xạ quá dài.

Vừa muốn mở miệng cự tuyệt, trên lỗ tai An Duy Tư có cái gì đó phản quang, tia sáng đâm vào mắt Lục Diêu hơi hơi nheo lại, cảm thấy rung mình, lập tức túm lấy bả vai An Duy Tư, “Đừng nhúc nhích!”

Khống chế động tác của An Duy Tư, Lục Diêu không để ý kẻ sát lại, An Duy Tư cả người đều cương cứng, dựa vào thực gần, là mùi của hắn.....

Mặc kệ đối phương vì mình tới gần mà càng cương ngạnh, Lục Diêu mặt càng thẩu càng gần, cơ hồ muốn dán vào An Duy Tư, chỉ thấy hắn cẩn thận vươn tay, từ vành tai trắng nõn mượt mà của An Duy Tư tháo xuống một vật thể tròn tròn thật nhỏ cơ hồ nhìn không rõ.

Mà lúc này An Duy Tư còn đang trong trạng thái ngốc hồ hồ, từ lỗ tai đến cổ đều đỏ thẩu.

“Đây là cái gì?”

“Bom nguyên tử mini, dạng điều khiển từ xa.” An Duy Tư sắc mặt không biến, giống như thứ này không phải mới tháo xuống từ người y vậy.

“..... Trục tiếp ném xuống đất có ảnh hưởng gì không?”

“Không có, loại này lực sát thương không lớn, phải ở rất gần mới tạo thành thương tổn, cho nên khả năng có người ngộ thương là không lớn.”

Vừa dứt lời, Lục Diêu lập tức quăng cái vật nhỏ kia đi, hấn bắt buộc phải dùng hết toàn lực mới khống chế được bản thân không gầm rống khó coi, “Người đại não suy thoái hay cảm giác vinh dự khi vì nước hiến thân cường liệt đến độ xâm chiếm hết chỉ số thông minh vốn không nhiều của người?! Thứ này có thể tụt thân đeo ở chỗ đó sao?!”

Nghe hấn nói như vậy, An Duy Tư ngược lại lại lộ ra biểu tình vô tội, chọc Lục Diêu cảm thấy bản thân sắp cao huyết áp, “Người cho rằng người vẫn là một con mèo sao? Lộ ra biểu tình này cũng vô dụng! Đây chẳng lẽ là tự người đặt ở đó cho dễ tự sát?!”

“Không phải, là ở trên phi thuyền, khi tỉnh ngủ lại thấy ở đó.”

Lời này ý là nói y vẫn biết trên người mình bị đặt bom điều khiển từ xa.

“Người có thể lưu loát giải thích cho ta không?” Hoặc là nói thế giới này còn có tập tục truyền thống thần kỳ như vậy?

“Cái đó có mùi của người, ta tưởng người đặt.” Thì ra không phải như vậy, làm y còn nghĩ là chủ nhân tặng quà mà cảm thấy thật cao hứng.

Những lời này đi kèm với vẻ mặt đầy thất vọng của An Duy Tư, lượng tin tức thật sự quá lớn.

Lục Diêu nhìn không được nói ra một câu lão sư tiểu học thường dùng giáo huấn học sinh, “Ta bảo người đi chết người liền đi? Lại nói đó là thứ ta có thể làm ra sao?”

“Người lo lắng cho ta?” Một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, An Duy Tư thập phần cao hứng hỏi ra một câu trống đánh xuôi, kèn thổi ngược như vậy.

Xin cho phép xen thêm một chút tâm lý giờ phút này của An Duy Tư vào đây, tuy rằng thực mất hình tượng thế nhưng vẫn cần đối mặt hiện thực: Được quan tâm được quan tâm được quan tâm Chủ nhân quả nhiên sẽ không thật sự chán ghét ta, thực muốn ôm một chút.....

Nếu dùng ba chữ để hình dung tâm tình Lục Diêu giờ phút này, chỉ có thể là: Chịu không nổi. Hấn thâm thâm cảm nhận được bản thân với thế giới vạn vật này không cùng một phong cách.

“Tóm lại, thứ này không phải ta đặt, xem ra Edie thật sự có vấn đề, nên làm thế nào ta không nói nhiều, tin rằng chính người cũng biết.” Lục Diêu định nói xong câu này liền đi, nhưng vẫn nhìn không được thêm một câu, “Vật phẩm nguy hiểm như vậy đều không thể là do ta đặt, cho nên, đừng để ta hoài nghi chỉ số thông minh của người lần thứ hai!”

“Nga.” An Duy Tư thành thật gật đầu tỏ vẻ biết, “Vậy như thế nào mới là người đưa?”

“Nếu là ta đưa sẽ thẳng trước mặt đưa cho người! Cuối cùng, hấn nếu làm ra hành động rõ rệt như vậy, đại khái rất nhanh sẽ có hành động, người có thể trở về.”

Mất thấy An Duy Tư từng bước quay đầu rồi biến mất khỏi tầm mắt mình, Lục Diêu hít sâu vài lần, nói cho chỉ đến mức ấy thôi bản thân phải bình tĩnh. Kể thậm mền cũng không phải mới có lần đầu tiên cần gì phải tức giận, vẫn nên mau chóng quay lại xem một tên khác, miễn cho bị nổ chết, bản thân lại phải lưu lại cái nơi quỷ quái này một đời.

33. Chương 33: Phần Ti Tình Kết (fan Cuồng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vội vàng trở lại tổng bộ bên ta, Lục Diêu liền thấy Grant đang thông dong nằm trên giường ngủ thật thoải mái, không chút khách khí dựng người dậy, cũng không quan đối phương ngủ đến mơ mơ màng màng, kéo lỗ tai nhòm một hồi.

“Rất đau a, cho dù người muốn biểu đạt ái ý với ta cũng không cần như vậy chứ!”

“Người không đeo vật phẩm nguy hiểm gì chứ?”

Xoa xoa lỗ tai vừa chịu khổ, Grant sững sốt một chút mới phản ứng lại Lục Diêu đang nói cái gì, “Người là đang nói quả bom nhỏ kia? Đương nhiên đã sớm ném đi rồi.”

“Còn chưa tới mức quá ngu.” Quả nhiên không phải ai ai cũng ngu ngốc đến không thuốc nào cứu được.

“Người chẳng lẽ đã gặp An Duy Tư? Lúc trước ta bảo hấn ném vật kia đi hấn sống chết cũng không chịu, không phải bị nổ chết rồi chứ?”

Suy đoán này thực hợp lẽ thường, nếu là Lục Diêu cũng sẽ nghĩ như vậy, “Thật đáng tiếc, bị ta lấy ra.”

Đối với kiểu đối đãi phân biệt rõ rệt này, Grant đã không muốn nói thêm gì, nếu ngày nào đó An Duy Tư thật sự biến thành một đệ đệ ngoan ngoãn nghe lời nhu thuận gã mới thấy như gặp quý, gã càng tò mò về chuyện khác, “Người chẳng lẽ chạy tới tổng bộ của bọn họ?”

“Chính xác ra, là bệnh tâm thần của hấn phát tác chạy tới đây, ta chỉ gặp được mà thôi.”

Hiển nhiên, trọng điểm của Grant không quan hấn trả lời như thế nào, vô cùng thuần thực bày ra bộ mặt oán phụ, “Người sau lưng ta gặp mặt tình nhân, thực thương tâm a.” Mục đích của gã chỉ là đùa giỡn mỹ nhân mà thôi.

“Về chuyện này ta cảm thấy hối hận sâu sắc, nhưng ta có thể giải thích, bởi vì hai người các người chỉ số thông minh đều rất tiếp cận về không, cho nên ta mới nhầm lẫn.” Bị thương sờ sờ đầu Grant, biểu tình của Lục Diêu giống như bác sĩ đang nói người này không thể cứu được.

“.....” Đến cùng vì cái gì miệng mỹ nhân luôn không buông tha người ta chứ!

Bên này tuy rằng ngẫu nhiên điên điên, nhưng ít ra không khí vẫn vui vẻ thuận hòa, mà xa xôi bên tổng bộ quân địch, lại không hài hòa như vậy.

“Thượng tướng, ngài thật sự không thể suy xét một chút.....” Dưới áp lực của tất cả tầm mắt binh lính trong phòng, Edie đau khổ hỏi.

“Không cần, như vậy là được.” An Duy Tư không dấu vết liếc liếc mắt nhìn Edie, dám giả mạo chủ nhân, kẻ này tuyệt không có thể giải quyết đơn giản được.

“Nhưng mà, nhưng mà.....”

Giờ phút này, nội tâm của tất cả binh lính trong tổng bộ đều đang rít gào: Ngài cảm thấy được, có nghĩ tới tâm tình của chúng ta không a!!

Tuy rằng nội tâm như thảo nê mã không ngừng nhảy qua, nhưng bọn hấn vẫn không dám chậm trễ công tác trên tay, một khắc cũng không ngừng dán từng tờ giấy lên mặt tường vốn trống rỗng.

Thảo nê mã

Nếu Lục Diêu giờ phút này ở trong này, nhất định lại muốn cao huyết áp, bởi vì giờ phút này trong đại bản doanh đối phương, dán đầy ảnh chụp của hấn! Hơn nữa toàn bộ đều là chụp lên khi hấn không biết. Có so sánh mới thấy chênh lệch, hiển nhiên Thường Dục đã xem như thực săn sóc.

Ở trong một gian phòng trần ngập khí tức màu hường này, bảo bọn họ bàn luận sách lược đối địch kiểu gì a! Thượng tướng đại nhân ngài tỉnh tỉnh đi, đừng nhìn chăm chăm mấy cái ảnh chụp kia nữa, hình tượng của ngài a a a!

“Tập Áo, sau khi về tìm kỹ sư thiết kế vỏ cơ giáp, phóng đại cái này khắc trên vỏ cơ giáp cho ta.” Gọi bộ hạ quen thuộc tới, An Duy Tư tùy tay đưa qua một tấm ảnh chụp.

“Này.....”

Người trên ảnh chụp đẹp lắm, trên khuôn mặt tuần lã ánh lên tiểu ý thần nhiên, thoát nhìn đích xác thập phần cảnh đẹp ý vui, thế nhưng nếu muốn khắc trên cơ giáp thì đó lại là vấn đề khác. Tập Áo không dám tưởng tượng cảnh tượng thượng tướng điều khiển cơ giáp như vậy lên chiến trường, quả thực là đại nạn.

“Ta không hỏi ý kiến người.”

“Vâng!”

Thảm, thượng tướng đại nhân quả thật bị người kia hoàn toàn mê hoặc, trước kia nhìn không ra An Duy Tư thượng tướng là người si tình như vậy a, huống chi đối phương còn là tình nhân của Grant đại nhân.

Ở góc độ mà An Duy Tư nhìn không thấy, góc độ bên môi Edie khổng chế không nổi càng lúc càng lớn, trong mắt là sung sướng nói không nên lời. Thượng tướng đại nhân thật sự là si tình đến đáng tán dương, có điều mị lực của Lục Diêu đích xác rất lớn, khí tức dụ hoặc như vậy, chung quy ngay cả mình cũng cảm thấy hứng thú với hắn.....

Lại nói tiếp, rõ ràng là diễn luyện quân sự thực nghiêm túc, vì cái gì lúc này một chút cảm giác khẩn trương cũng không có?! Tựa hồ có vài người hoàn toàn không đặt lực chú ý vào việc này.

“Đường dẫn như vậy thừa quá nhiều, đối phương có thể sẽ phát hiện rất dễ dàng.”

“Ngu ngốc, nơi này rõ ràng là có mai phục, đây là thủ đoạn đối phương gây ông đập lưng ông.”

“Nếu ta là An Duy Tư, là có thể lợi dụng sách lược đại đột này xoay chuyển một trận.”

“Nói thật, ta thực hoài nghi năng lực chiến lược cùng với chỉ số thông minh của người.”

Mấy ngày nay bị Lục Diêu độc miệng phê phán không lưu tình chút nào đến mức không còn lạnh nhạt, Grant bất đắc dĩ sờ sờ mũi, ưu thương hỏi, “Kỳ thật người là gián điệp quân sự ở nơi nào đó phải tới đi? Đúng không? Rõ ràng mới tiếp xúc mấy thứ này không lâu sao có thể lý giải nhanh như vậy?”

Kỳ thật Grant không ngạc nhiên đến mức ấy, chẳng qua tại đôi khi, gã cảm thấy không cần thiết phải vậy, nên sẽ không cố ý suy tính làm thế nào tránh khỏi một ít tiểu mưu lưu, dẫn đến sự bi thảm mấy ngày nay.

“Thứ này không phải vấn đề quen thuộc hay không, mà là suy xét đến khả năng làm như vậy, ngoài ý muốn và hậu quả, chỉ cần đứng ở góc độ đối phương hoặc là bàng quan mà xem kỹ có đôi khi có thể dễ dàng đoán được suy nghĩ của đối phương, bằng chức nghiệp trước kia của ta mà nói là kỹ năng thiết yếu, ta quả thật cũng không nghĩ tới người dẫn như vậy.”

Grant cực kỳ không thích kiểu mưu kế lòng vòng này, bởi vì mấy thứ này thật sự vô cùng phiền toái, cũng không để ý bị nói đến không đáng một đồng, thân mật xoa bóp hai má Lục Diêu, lại bị không chút lưu tình gạt ra, “Được rồi, dù sao người thông minh là đủ rồi, nếu theo lời người nói có lẽ sẽ rất thích hợp. Có điều năng lực thần kỳ này của người tựa hồ cũng không am hiểu vận dụng vào sinh hoạt a.”

“Ta cũng không định tùy thời khiến bản thân kiệt sức, ý tưởng không quan trọng không cần suy đoán, tự hỏi cũng là hao phí thể lực.” Tùy tay sửa sang mấy tờ tài liệu trước mặt, Lục Diêu miễn cưỡng ngáp một cái, “Sinh hoạt có khi cần kỹ xảo biểu diễn và trí lực, yêu cầu trước mắt còn chưa cao như vậy.”

“Có đôi khi luôn cảm giác người thật sự là sự tồn tại thần kỳ. Kỳ thật thích người cũng thực không tệ, thế nào, có muốn suy xét xem để gạo nấu thành cơm hay không?” Grant cười trêu chọc, lại nhìn không ra gã đến cùng là đang nói đùa hay nghiêm túc.

“Nếu người nguyện ý ngoan ngoãn nằm xuống, vậy ta cũng không ngại.”

“Loại chuyện này hẳn phải xem thực lực trên giường đi?” Grant bất mãn kháng nghị.

“Người cho rằng nói như vậy thì có thể che dấu sự thực người là xử nam sao.”

“.....” Thuận thuận khí tức bị nghẹn ở ngực, tươi cười trên khóe miệng Grant cũng có điểm vắn vẹo, “Người thật biết nói đùa a, ta chẳng lẽ là người trinh tiết như vậy sao?”

Nếu Grant không biểu hiện rõ rệt như vậy, Lục Diêu quả thực sẽ không xác định như vậy, bởi vì hắn chỉ là thuận miệng đoán mò, không nghĩ tới sẽ nói trúng. Nghiêm trang lắc đầu, Lục Diêu ác thú vị dựng thẳng một ngón tay bên mặt, “Đương nhiên không, ta nghe fan của người nói, ‘Grant đại nhân cảm thấy hứng thú với người chết hơn người sống’ gì đó..... Nếu người cũng có thể làm cái chuyện đó với thi thể thì ta ngược lại là khai nhân giới.”

Lời này ngược lại là thật sự, lúc trước Cleo đích xác nói cho hắn nghe chuyện này. Lục Diêu còn từng suy đoán có lẽ Grant thật sự từng biến người vừa mất thành người chết, nếu nói như vậy phụ thân gã phần nộ như thế cũng không kỳ quái, thế nhưng nếu đối phương không tính thể hiện loại bệnh trạng này trước mặt hắn, hắn cũng vui vẻ thoải mái.

“Uy, nói mấy thứ này không cần bình tĩnh như vậy đi?” Là tên khốn kiếp nào nói với Lục Diêu a? Nhất định phải làm thịt hắn!

“Cái đó có gì đáng để ta kích động sao? Mỗi người đều có đam mê riêng, chẳng qua của người có chút đặc thù.” So sánh với cái loại tâm lý vắn vẹo thâm tàng bất lộ, thì Grant không chút nào che giấu càng làm Lục Diêu thoải mái hơn một ít.

“Ta nói không chừng sẽ nhịn không được giết người nga? Đừng nhìn ta như vậy kỳ thật đang nhẫn nhịn thật sự vất vả không chừng.” Đối mặt người này, Grant luôn nói không lại hắn, tựa hồ đạo lý vĩnh viễn đứng về phía đối phương, mặc danh ghen ghét.

“Người muốn giết ta rất dễ dàng, căn bản một chút lo lắng cũng không có, thật như vậy chỉ có thể do ta xui xẻo.”

Thật là, bộ dáng không chút bố trí phòng vệ như vậy, biến thành gã thật sự nhịn không được.

34. Chương 34: Đào Góc Tường

Không nói cái này, đối phương nhận thua nga, sớm hôm nay đã có tin báo tới.” Như thế làm hắn có điểm kinh ngạc, tình hình trước mắt tuy rằng đối với bọn họ là có lợi, nhưng không phải là kết cục đã định, nhanh vậy đã nhận thua thật sự không phù hợp với tính cách đối phương.

“Cho nên chúng ta có thể trở về?” Tư duy của người kia đại khái không phải mình có thể phỏng đoán, cho nên Lục Diêu cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

“Đương nhiên không phải, nghỉ ngơi ba ngày sau còn có hình thức cơ giáp tác chiến thi đấu a.”

“.....” Lục Diêu trầm mặc một lát, “Người tựa hồ không nói với ta còn có hạng mục này.”

“Ai nha ta quên nha – ”

Nếu sớm biết còn có chuyện như vậy, Lục Diêu đã không đến đây – hắn thật sự không có chút hảo cảm nào với thứ cơ giáp này, nguyên nhân tuyệt đối khó tránh liên quan tới tao ngộ khi hắn vừa đến thế giới này.

“.....Hình thức tác chiến?”

“Rất đơn giản nha, mỗi bên cử ba người một chơi một, ba trận được hai thì thắng, đạt được mới thôi.”

Nói như vậy hắn chỉ cần im lặng bàng quan là được, nói vậy còn được, trong phạm vi có thể chấp nhận.

“Mấy ngày nay thật sự là vất vả” Lục Diêu lại lộ ra tươi cười ôn hòa, Grant nhất thời cảm thấy toàn thân đều nổi gai ốc, nhìn đôi môi ưa nhìn kia khép mở, phun ra lời tàn nhẫn, “Ta giúp người mát xa thả lỏng một chút đi.”

“Không, bỏ đi, người cũng thực vất vả vẫn nên nghỉ ngơi một lát đi.”

“A a a – ”

Phòng quan quân lại một lần nữa truyền ra tiếng kêu thê thảm, binh lính gác bên ngoài cũng đã thấy nhưng không thể trách – Grant đại nhân là thê quân nghiêm a.

Đang lúc bọn hắn nhàn nhã nhỏ giọng thảo luận tiếng kêu thảm thiết lần này sẽ duy trì bao lâu, một người lặng yên vô thanh đứng ở bọn họ trước mặt, sợ tới mức hai người nháy mắt đứng thẳng, khi nhìn rõ tướng mạo đối phương lại càng tiên kính quân lễ, “Chào Thượng tướng!”

Gật gật đầu, mắt An Duy Tư nhìn căn phòng còn đang không ngừng truyền ra tiếng kêu thê thảm như

giết người, biểu tình vốn nghiêm túc trầm xuống lạnh đến mức như muốn kết băng, không nhìn binh lính do dự cần ngăn cản hay không, đẩy cửa ra đi thẳng vào.

Phòng trong, Lục Diêu đang khóa ngời trên người Grant quần áo không chỉnh, lộ vẻ mỉm cười, trên tay không chút lưu tình nơi nơi xoa nắn, đối với lời cầu xin tha thứ như không nghe thấy.

“.....”

Trường hợp này thật không biết nên dùng xấu hổ hay quý dị để hình dung.

“Người không biết vào phòng người khác cần gõ cửa trước sao?” Grant khá bất mãn nói.

“Ta chỉ lo lắng người lại làm cái gì kỳ quái thôi. Lục Diêu, người có sao không?” An Duy Tư không chút hứng thú với Grant, chỉ quan tâm hỏi thăm Lục Diêu.

“.....” Vấn đề là hiện tại nhìn thế nào cũng là Grant ‘có sao’ đi.

Bất đắc dĩ gạt mái tóc trong khoảng thời gian này hơi chút dài ra, Lục Diêu từ trên giường đi xuống, nói, “Không có gì, người có chuyện?”

“Đến báo cho các người ba ngày sau thi đấu do chỉ huy hai bên xuất chiến, còn lại hai danh ngạch để chọn.”

Grant đang sửa sang lại quần áo, nghe thế nhin không được nhưn mảy, “Chuyện này gần như đã là truyền thống, căn bản không cần người tự mình đến thông báo đi.”

“Đương nhiên, ta chỉ là tới tìm Lục Diêu.”

“Đây là trống trợn đào góc tường ca ca này sao?”

“Thực hiển nhiên.”

Bất tri bất giác lại một lần thành trung tâm đề tài, Lục Diêu chịu không nổi thở dài, rót cho mình ly nước, tùy tay mở cuốn sách đặt trên bàn, coi như không nghe thấy hai tên gốc kia khắc khẩu.

Bản thân cư nhiên lại quen bị hai gã đó coi như món đồ chơi mà tranh đoạt, thật là đáng sợ. Buồn ngủ quá, đêm qua gặp ác mộng căn bản ngủ không ngon.....

Không biết là quyển sách trên tay quá mức nhàm chán hay thanh âm phía sau có công hiệu thôi miên, Lục Diêu chỉ cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, đầu cũng càng ngày càng mơ hồ.

Đợi đến lúc hai người kia phát hiện, Lục Diêu đã ghé vào mặt bàn im lặng ngủ.

Ánh mắt tựa hồ bị dính chặt trên nét ngủ an tường kia, An Duy Tư lạnh lùng mở miệng, lại là nói với Grant, “Không cho phép thương tổn hấn.”

“Nói thật dễ nghe a,” Grant không quan trọng cười cười, ngồi vào bên giường, “Ta cũng không làm bất cứ chuyện gì a, chẳng qua là đặt bên người giám thị mà thôi. Ngược lại là thượng tướng đại nhân công tư rõ ràng của chúng ta, người biết rõ bản thân đang làm cái gì sao? Cứ như vậy dễ dàng giao tâm của mình cho một nhân vật khả nghi như vậy?”

“Hấn không giống những người khác.” An Duy Tư cởi áo khoác quân trang của mình, cẩn thận phủ lên người Lục Diêu, “Cho dù đế quốc cũng không thể thương tổn hấn.”

Như nghe được chuyện cười, ánh mắt Grant nhìn An Duy Tư như đang nhìn một kẻ điên, “Hấn không thích người, thậm chí thực chán ghét người. Người muốn vì loại người này mà đối nghịch với đế quốc sao? Cho dù hấn thích người, người lấy gì cam đoan hấn sẽ không lợi dụng trên giường mà đâm người một dao?”

“Chỉ cần hấn nguyện ý.”

“Vì cái gì?” Tay Grant không tự giác nắm chặt, lòng bàn tay truyền đến từng trận đau đớn cũng phẳng phát như không biết, “Hấn có điểm nào khiến người mê luyện đến mức này? Có lẽ là hấn dùng dụng cụ gì làm thôi miên!”

“Thôi miên cũng không sao cả, chỉ có hấn.....” An Duy Tư cách quần áo sờ sờ cái chuông trên cổ, chỉ có hấn, cho bản thân nhà và sự ấm áp vẫn luôn không chiếm được.

“Ta thấy người điên rồi.” Đột nhiên đứng lên, Grant bình tĩnh bước nhanh ra khỏi phòng.

Mỗi người đều cho rằng gã không kiêng nể gì, phóng dăng đến cực điểm, An Duy Tư thì hoàn toàn tương phản, kiềm chế bản thân thậm chí nghiêm, giống như một cỗ máy cực kỳ tinh vi phục vụ cho đế quốc. Song những người đó căn bản không biết, trên người gã trói buộc quá nhiều, gia đình, đế quốc, thậm chí là chính tâm gã cũng chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Kỳ thật là hâm mộ đi, hâm mộ An Duy Tư có thể cố chấp lại liều lĩnh thích một người đến vậy, kỳ vọng cũng có người cho khóa tâm hư thối của gã chút ấm áp.

Kỳ thật gã không phải thật sự thích người chết như người khác nghĩa, chẳng qua là vì kẻ chết so với người sống càng có thể làm gã an tâm, cho nên đối với loại đồn đãi này cũng lười đính chính. Gã đoán nếu mình thật sự luyện thì phích nghiêm trọng như vậy, phụ thân đã không giáo huấn đơn giản như vậy, đại khái sẽ bị đánh chết.

Thật chán ghét a, quả nhiên vẫn là giết chết mới tốt, người chết sẽ vĩnh viễn không cần lo lắng.

Lục Diêu ngủ một giấc này cũng không lâu, khoảng một giờ liền tỉnh, ánh mắt có chút sương mù hơi hơi nâng lên, nhìn tới một đôi mắt bạch sắc, nhất thời buồn ngủ hoàn toàn tiêu tán.

Người này có cần tinh thần hưng phấn như vậy không?

Đang ngủ mà có một người ngồi bên cạnh, thân mình thẳng tắp, dáng ngồi đoan chính, mặt mày đứng đắn nhìn mình chằm chằm, loại cảm giác này không thể nghiệm một phen sẽ không hiểu được, không biết còn tưởng là cừu gia tìm tới cửa.

Chú ý tới trên người mình khoác cái gì, Lục Diêu kéo xuống nhìn thoáng qua, thì ra là quân phục của An Duy Tư, trách không được nhìn y có điểm kỳ quái, đã quen nhìn người này mặc quân trang, bỗng nhiên thay đổi có điểm không thích hợp.

“Cám ơn, cần ta giặt rồi trả lại cho người sao?” Tuy rằng đối phương không có biểu hiện gì, song với kiểu ăn mặc quá mức sạch sẽ làm Lục Diêu có loại ảo giác, cho rằng người này thuộc loại hình có tính khiết phích nghiêm trọng.

“Không cần.” Dứt lời An Duy Tư liền nhận áo khoác khoác lên người – không biết có phải ảo giác hay không, luôn cảm giác động tác của y không quá tự nhiên, như là cường chế che giấu sốt ruột.....

Lắc đầu, hẳn là mình còn chưa tỉnh đi. “Đúng rồi, trên người người không có ‘mọc’ thêm thứ gì nữa chứ?”

“Cái gì?” An Duy Tư khó hiểu nhìn về phía Lục Diêu.

Xem ra là không có.

Tự mình đã nghiệm ra bản chất tên này không đáng tin, Lục Diêu biết rõ người này rất cường hãn, nhưng chốc lát không để ý thì tên này luôn có thể làm ra hành động như thiêu thân.

“Được rồi, người ở đây nghỉ một lát đi, mấy ngày nay hẳn là mệt chết đi, bên kia các người đại khái cũng nghỉ ngơi không tốt, ta sẽ đọc cuốn sách này, sẽ không gây ồn đến người.”

An Duy Tư cảm giác bản thân hẳn nên cự tuyệt, thế nhưng nghỉ ngơi trên giường Lục Diêu thật sự có lực dụ hoặc quá lớn, từ khi thân phận sủng vật kết thúc chưa từng có loại đãi ngộ này.....

Đợi An Duy Tư rồi rầm nằm xuống, Lục Diêu mới nhẹ nhàng nói, “Thuận tiện nói một câu, đây là phòng Grant.”

Phảng phất mơ hồ nhìn thấy lỗ tai trên đầu An Duy Tư sụp xuống.

Sách trên tay hắn hơi hơi nghiêng, chặn khoe miệng không khống chế được mà gợn lên, “Lừa người thôi.” Tựa hồ biến trở lại thân phận quân nhân trang nghiêm cũng vẫn dễ lừa như vậy, cũng rất thú vị. Thẳng đến lúc này, Lục Diêu mới chính thức liên hệ bạch miêu làm nũng với mình lúc trước với người trước mặt.

Thật đáng tiếc, nếu An Duy Tư không mang loại tình cảm này với mình, thường xuyên đùa giỡn một chút cũng là không tệ.

35. Chương 35: Hữu Kinh Vô Hi

An Duy Tư ngủ một giấc thẳng đến tối, Lục Diêu còn ra ngoài ăn xong rồi trở về, thấy y vẫn đang ngủ. Người này sẽ không ngủ đến chết luôn chứ?

Hắn thừa nhận tướng mạo An Duy Tư rất đẹp, ngủ cũng thập phần cảnh đẹp ý vui, nhưng cái đó so sánh với giường của hắn thì không là gì cả.

Mắt thấy trời đã tối đen, Lục Diêu trầm mặc một lát, thân thủ đẩy đẩy kẻ say ngủ kia, “Tĩnh tĩnh.”

An Duy Tư chẳng những không mở mắt, ngược lại còn một phen giữ chặt tay Lục Diêu, đặt bên mặt cọ cọ, ngủ càng thêm thơm ngọt.

Lục Diêu suy nghĩ một chút, dùng bàn tay tự do mò tới, lướt qua cổ áo khi ngủ có chút hỗn loạn, cảm cái chuông bên trong làm bộ muốn lấy đi.

Quả nhiên, An Duy Tư nháy mắt liền mở mắt, gắt gao bắt lấy tay Lục Diêu không để hắn lấy chuông, thần tình trên mặt cơ hồ là kinh hoàng.

Toàn bộ quá trình xem trong mắt, Lục Diêu vươn ra hai ngón tay lung lay trước mặt An Duy Tư, “Mấy?”

“..... Hai.” Mờ mịt

Ba ngón tay, “Này?”

“Ba.”

“Còn chưa ngốc, người có thể đi.”

“Buồn ngủ.....”

Yên lặng nhìn người nào đó bao chặt chắn chỉ lộ ra một cái đầu, Lục Diêu đoán tên này mở mắt nói dối coi như cũng rất lợi hại, “Có lẽ người một ngày cần ngủ hai mươi lăm giờ, thế nhưng người có thể về phòng người ngủ tiếp không?”

“Không cần, ngủ với ta.”

“Ta qua cách vách ngủ.”

Cách vách hẳn là phòng Grant. An Duy Tư lập tức nhảy xuống giường, một mặt bóng trắng không đợi Lục Diêu phản ứng lại đã xông ra ngoài.

Bất đắc dĩ nhất đồng quần áo bị bỏ lại trên giường, Lục Diêu lười suy nghĩ vì sao An Duy Tư muốn biến thành mèo rồi mới chạy đi, tóm lại đi là tốt rồi.

Tối đêm Lục Diêu không gặp thêm bất luận kẻ nào, một mình ở trong phòng vừa vui vẻ vừa thanh tịnh, duy nhất không được hoàn mỹ là luôn có cảm giác không ổn, giống như loại im lặng này rất nhanh sẽ bị hỗn loạn thay thế.

Dù thế nào, cho đến lúc ngủ đều không phát sinh chuyện gì, hẳn hi vọng đó chỉ là ảo giác.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra, Lục Diêu liền cảm giác có chỗ nào không đúng.

Vẫn duy trì tâm tình bình tĩnh xốc chắn lên, khi hắn thấy áo ngủ của mình phồng lên một đoàn, thiếu chút nữa đã không giữ nổi biểu tình bình tĩnh. Người có hiểu được thân là đàn ông mà sáng sớm thức dậy phát hiện bụng mình “phình ra” thì khủng bố ra sao không!

Một tay túm lấy đám lông xù từ trong áo xách ra, nhìn gia hỏa kia vừa mở mắt ra còn mơ mơ màng màng, trong đầu Lục Diêu sợi dây thần kinh mang tên lý trí đã tràn ngập nguy cơ, trong đầu mơ hồ có một thanh âm nói với hắn, ném con mèo này vào phòng bếp đi, xong hết mọi chuyện.

“Phanh!!”

Một tiếng nổ từ trong phòng Lục Diêu truyền ra, Grant vội vàng đuổi tới, sau khi mở cửa thì ngây ngẩn cả người.

Trong phòng, An Duy Tư tối hôm qua dạn tập thành công lại vẫn duy trì hình thái mèo, trên cổ đeo chuông nhỏ, đáng thương hể hể dùng hai chân sau đứng thẳng ở góc tường, chân trước giơ lên, rất giống tiểu tức phụ chịu tội. Trái lại Lục Diêu, lại vẫn mặc áo ngủ, hình tượng còn có điểm hỗn độn, một bàn tay chụp trên bàn, đại khái thanh âm vừa rồi chính là tiếng vỗ bàn, sắc mặt khó coi đến đáng sợ, “Vị tiên sinh này tự tiện xông vào phòng người khác, nếu đại não chất lượng vốn không cao của người còn chưa hoàn toàn héo rũ, thì nên biết đây là chuyện biến thái mới có thể làm, ta cảm thấy người hẳn nên sớm tìm một nơi kết thúc bản thân để không làm thế giới này thất vọng.”

“Xem ra đêm qua phát sinh chuyện gì..... Ngoài ý muốn?” Grant có hứng thú dựa vào cửa hỏi.

Giây tiếp theo, hai người lại một lần bị lễ phép mời ra khỏi phòng.

Tình huống như vậy dường như rất quen, giống như không lâu trước đó vừa từng xảy ra việc tương tự.

Binh lính canh giữ bên ngoài nghiêm trang giả người mù, tuy rằng không hiểu vì sao hai vị đại nhân đều bị một người bình thường giáo huấn đến cầu huyết lâm đầu, thế nhưng làm như nhìn không thấy là được rồi.

Thời gian kế tiếp, mỗi lần An Duy Tư tới chơi đều sẽ lọt vào công kích từ ngôn ngữ vô tình, có điều trong mắt mọi người bên ngoài trừ Lục Diêu, đây chẳng qua là một nguyên nhân đánh một nguyên nhân, vô cùng hài hòa.

“Người thật đúng là thần kỳ a, người bình thường được An Duy Tư đối đãi đặc thù như vậy khẳng định sẽ cảm động đến mức lấy thân báo đáp đi?” Uống một ngụm cà phê, Grant giống như lơ đãng hỏi.

“Đúng vậy, nhưng ta không thể thích hắn, cho nên chỉ có thể chúc hắn sớm quay đầu là bờ.” Tầm mắt nhìn chăm chăm cuốn sách trong tay, Lục Diêu thản nhiên trả lời.

“Được rồi, coi như người kiên định. Vậy người vì sao lại thích đọc sách như vậy? Luôn cảm thấy như người cả ngày trừ đọc sách thì chẳng làm gì cả a.” Đây hiển nhiên là đang tìm đề tài.

Ngưng một chút, Lục Diêu dường như không có việc gì trả lời, “Thói quen mà thôi. Khi không ai nói chuyện, thì tự mình đọc sách, ta ngược lại cảm thấy vậy cũng không có gì không tốt.”

Grant nghi hoặc nhướn mày, “Vì cái gì? Chẳng lẽ người bẩm sinh đã lãnh đạm như thế?”

“Chuyện lâu như vậy ai nhớ rõ chứ.” Ánh mắt kinh bí liếc qua.

“.....” Gã đã quen bị khinh bỉ, “Uy, đừng nói người cái gì cũng không muốn nha? Ngày mai ta sẽ cùng An Duy Tư có trận chiến sinh tử!” Cuối cùng cũng bại lộ mục đích căn bản.

“Ta nên nói cái gì?” Lục Diêu ngẩng đầu, tựa hồ thật sự không biết có thể nói cái gì, “Chúc người may mắn?”

Grant thương tâm ghé vào bàn, hai mắt tràn ngập oán niệm nhìn Lục Diêu, một đầu tóc vàng cũng hạ xuống, “Căn bản không có chút thành ý.”

“Được rồi.” Lục Diêu rút cuộc buông sách xuống, dùng thanh âm không hề phật phùng nói, “Người nhất định phải thắng a, ta tin tưởng người nhất định có thể.....” Còn muốn nói thêm vài câu, thế nhưng thỉnh

tha thứ cho hắn trong lúc nhất thời lại cạn lời.

So với hồi này còn có lệ hơn.

Thôi, gã sớm nên biết bảo Lục Diêu nói vài câu tri kỷ còn khó hơn so với lên trời.

Ngày hôm sau Lục Diêu bị cấm, vì thế hắn có một lý do hoàn mỹ không đi xem trực tiếp. Nếu có cảm thấy hứng thú với mấy thứ đó còn không bằng đi xem phim khoa học viễn tưởng.

Nhưng trừ hắn thì người người đều thực chờ mong trận đối chiến hôm nay, trọng điểm ở trận của Grant đại nhân cùng An Duy Tư đại nhân a, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Lúc trước người hai bên cũng không biết có phải cố ý hay không, mỗi bên thắng một trận, cái này thuyết minh trận cuối cùng của hai người là trận quyết định thắng bại.

Do sử dụng cơ giáp đối chiến, cho nên sân đấu cực kỳ lớn, để tránh thụ thương cho nên cấm sử dụng công kích phi vật lý, chỉ có thể dựa vào trình độ thao tác để phân thắng bại, đây cũng là một trong những nguyên nhân mọi người chờ mong đến vậy.

Cơ giáp của Grant màu lam nhạt, đường vân trang trí mặt trên có vẻ thực tự nhiên, mà An Duy Tư thì là màu xám bạc, không có nửa điểm trang trí, đơn giản trực tiếp thể hiện tính cách lãnh ngạnh của chủ nhân.

Hai người đứng trước cơ giáp của mình, An Duy Tư vẫn nhìn chung quanh, không tìm thấy người mình chờ mong, liền không vui hỏi, “Lục Diêu đâu?”

“Hắn nói có chút không thoải mái nên ở lại phòng. Cho nên người cũng không cần lo lắng thua sẽ thực mất mặt ha – ”

Chiếm được đáp án, An Duy Tư liền nhảy lên cơ giáp của mình, triệt để tỏ thái độ coi khinh..... Làm người ta hỏa đại.

Khói thuốc súng tựa hồ trước khi thi đấu đã bắt đầu tràn ngập.

Theo dấu hiệu nhắc nhở bắt đầu vang lên, hai cơ giáp đứng yên cơ hồ nháy mắt liền vọt về phía đối phương.

“Quả nhiên mặc kệ xem bao nhiêu lần, hai người kia đều vẫn thật là lợi hại a.” Edie thần nhiên phát ra cảm thán.

“Phải không, rõ ràng cả hai đều là ngu ngốc.”

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một câu lạnh lùng thản nhiên như vậy, Edie bị dọa đến tóc gáy dựng ngược, quay đầu chỉ thấy Lục Diêu vốn đang bị bệnh nằm trong phòng lại đang đứng bên cạnh, biểu tình ghét bỏ nhìn hai cổ cơ giáp đang đánh nhau.

“Đại khái chỉ có người dám nói như vậy.” Edie bất đắc dĩ nói.

“Không, đây là thực tế bất luận kẻ nào cũng có thể nói.” Lục Diêu nhún vai, “Luôn được đối đãi thực kính sợ, ngược lại càng thích một chút đặc thù, người kỳ thật đều có một chút khuynh hướng M như vậy. Người muốn thử không?”

Trong đầu không tự chủ tưởng tượng một chút bản thân dùng thái độ như Lục Diêu nói chuyện với hai người kia, Edie cả người run lên, “Thôi đi, ta còn chưa muốn chưa thành gia đã bỏ mạng. Ta không có loại bản lĩnh mê hoặc nhân tâm như người.”

Nói giống như hấn là yêu nữ gì đó. Lục Diêu không vui nhú mi, nếu không phải lo lắng người này làm ra biến cố gì hấn đã không tới đây, đặc biệt hiện tại xem ra tựa hồ đã làm điều thừa.

“Rõ ràng chính là lời thật nha” Nhớ tới một sự kiện, biểu tình của Edie vừa sung sướng khi người gặp họa lại vừa rối rắm, phức tạp đến cực điểm, “Thuận tiện nói cho người một sự kiện, An Duy Tư thượng tướng tựa hồ tính toán dùng ảnh chụp của người phóng đại khắc trên cơ giáp của hấn. Người..... Bảo trọng.” Tư duy của thượng tướng đại nhân quả nhiên không phải người bình thường có thể lý giải.

Lục Diêu trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên bắt lấy cánh tay Edie, muốn bài trừ vẻ tươi cười lại thật sự làm không được, dẫn đến vẻ mặt của hấn càng thêm quỷ dị, “Tìm cho ta đồng ảnh chụp sau đó tiêu hủy, hoặc là khiến hấn vứt bỏ ý tưởng ấy, bằng không ta sẽ cầu hôn người trước mặt mọi người.”

“!!!” Một chiêu này rất ngoan độc, Edie hoàn toàn chống đỡ không nổi, đây là trái phải đều muốn bức tử gã? Quả nhiên không nên lăm miệng a, “Tuy rằng ta rất muốn nhận tình cảm của người, nhưng ta sẽ chết a!”

“Người chết đâu liên quan tới ta, ta về.” Lại ở lại bọn họ sẽ đánh xong mất, Lục Diêu một chút cũng không muốn bị hai người kia biết bản thân lên tới đây.

“A, đợi, buổi tối hôm nay có yến hội, người biết không?”

Lục Diêu dừng cước bộ, lập tức lắc đầu, “Không biết, cũng không hứng thú, ta sẽ không tham gia, thuận tiện thay ta chuyển cáo cho bọn họ.”

36. Chương 36: Đột Biến

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã là mười giờ, Lục Diêu buông sách tính đi uống chén nước, vừa mới kéo cửa ra liền có một vật thể không rõ đồ xuống –

Bị đụng lui vài bước, Lục Diêu khó khăn đỡ lấy người đầy mùi rượu dính trên người mình, mơ hồ cảm giác huyết thái dương lại bắt đầu nhảy lên, “Chỗ ta không cung cấp chỗ nghỉ cho tửu quỷ.”

Tuy nói như vậy, nhưng trực tiếp ném người ra ngoài cũng không thực tế, Lục Diêu vẫn đành đỡ An Duy Tư say đến mức rối tinh rối mù nằm lên giường. Đi ra ngoài nhìn một vòng, không thấy ai khác, đại khái còn đang ở yến hội, rơi vào đường cùng hẳn đành bụng một chén nước trở về phòng.

“Dậy uống nước. Dám ỏi ra đây liền làm thịt người.”

Lảo đảo ngồi dậy, An Duy Tư lại không nhận chén nước, mà ngơ ngác nhìn Lục Diêu, như là nghe không thấy Lục Diêu thúc giục vậy. Tựa hồ cảm thấy chỉ nhìn thôi thì hoàn toàn không đủ, An Duy Tư lôi kéo Lục Diêu kề sát vào một ít, đem đầu chôn vào cổ đối phương, thấp giọng thì thào, “Thích.....”

Tóc ngắn ngủn đâm Lục Diêu có chút ngứa, khó chịu nhăn mi, “Người cho rằng mình còn ở tuổi làm nũng sao? Uống nước xong rồi mau chóng về đi.”

“Chủ nhân, ta thắng.”

“Nga, thật lợi hại, uống nước.” Nói cũng nói xong, Lục Diêu mới sững sốt, cảm giác mình vừa nghe được cái gì đó không đúng – chủ nhân là thứ gì a? Cân nhắc một chút, quyết định xem như không nghe thấy vẫn tốt hơn.

Người uống say tựa hồ mất sạch kỹ năng câu thông, làm Lục Diêu nói thế nào cũng vẫn cố chấp không nhìn chén nước kia, hơn nữa hừ hừ thực thực thật cao hứng ôm Lục Diêu lải nhải, “Ta thắng Grant, người có thể thích ta một chút hay không?”

“Không có khả năng.”

“Vậy vĩnh viễn đều ở bên ta có thể chứ?”

“Cũng không có khả năng.”

Cảm thấy An Duy Tư bỗng dưng cứng đờ, Lục Diêu cũng nhận không được tự giấu trong lòng: Ta quả nhiên thích hợp làm người xấu.

Làm sao đây, chủ nhân nói hẳn sẽ rời đi, tại sao có thể như vậy?

An Duy Tư trước kia nhân sinh thủy chung toàn một màu xám, không có ai để ý, không có việc gì thích làm, chưa từng có một tia dương quang kỳ vọng. Thế nhưng y phát hiện chỉ cần đứng bên cạnh Lục Diêu, thì sẽ thực thoải mái thực ấm áp, cho nên khi ý thức được điểm này, An Duy Tư liền quyết định dù có thế nào cũng sẽ không để Lục Diêu biến mất khỏi sinh mệnh của mình.

“Ta không cho phép, ngươi nếu muốn rời đi, ta sẽ giấu ngươi đến một nơi không ai tìm được.” An Duy Tư ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Lục Diêu. Cho dù trên mặt y còn đỏ ửng vì say, song thần thái cũng không khiến người ta cho rằng y đang nói đùa, huống chi y vốn là không phải người biết nói đùa.

Cái này phiền toái lớn.

Đặt chén nước lên bàn, Lục Diêu hít sâu điều chỉnh một chút biểu tình của mình, sau đó tùy tay rút lấy một tờ giấy chiết thành hoa hồng, biểu hiện thâm tình chân thành đưa hoa hồng tới trước mặt An Duy Tư, khóe miệng tươi cười bất đắc dĩ mà tràn ngập nhu tình, “Thực xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy, nhưng hãy cho ta một ít thời gian được chứ? Một năm sau, ta sẽ đưa cho ngươi bông hồng thật sự.”

Tác phong chuyển biến quá nhanh, An Duy Tư hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhưng Lục Diêu cũng lười quản nhiều như vậy, một tên say xỉn nào có chú ý được không thích hợp điểm nào?

Tuy rằng không muốn lừa gạt cảm tình của người khác, nhưng hắn là kẻ ích kỷ, cũng không định vì người khác thích mà buông tha cơ hội rời đi.

“Thật sự?” An Duy Tư nhìn Lục Diêu, thật cẩn thận hỏi, cũng đã che giấu không nổi vui sướng trong mắt.

“Àn, ta..... Ta yêu ngươi.”

Tiếp nhận hoa giấy trong tay Lục Diêu, An Duy Tư đã hoàn toàn bị kinh hỉ cự đại này đánh tới hôn mê, đầu não vốn đã không quá rõ ràng giờ càng không thể tự hỏi vì cái gì thái độ Lục Diêu chuyển biến nhanh như vậy, chỉ cảm thấy sự tình tốt đẹp nhất trên thế giới này cũng chỉ đến thế.

Im lặng nhìn An Duy Tư cười giống như một đứa trẻ, Lục Diêu chỉ có thể nói thầm trong lòng tiếng xin lỗi.

Vốn cho rằng rất đơn giản, không nghĩ tới tổ tình không có tình cảm như vậy một chút cũng không thoải mái, là vì những lời này rất nặng nề sao?

“Ta đi ra ngoài một chút.” Hoàn toàn không chú ý tới rối rắm trong lòng Lục Diêu, An Duy Tư cẩn thận cất hoa hồng đi, liền nhanh chóng ra khỏi phòng Lục Diêu.

“.....” Để người này chạy ra ngoài trong tình trạng đó không sao chứ?

Sau một đoạn mặc danh kỳ diệu diễn ra, đêm lại một lần nữa trở về yên ả, loại im ắng mỏng manh chỉ duy

trì đến sáng sớm.

Lục Diêu chỉ biết là mình đã tỉnh lại rất sớm, bên ngoài đã loạn thành một đoàn, đại khái An Duy Tư giờ phút này đang bận rộn thu dọn cảnh hỗn độn không biết là cái gì kia? Về phần Grant, tên kia không cần nghĩ cũng biết, khẳng định ở đâu đó tránh bị quấy rầy.

“An Duy Tư đâu?” Tù tay túm lấy một người, nhận được đáp án xong Lục Diêu liền đến phòng An Duy Tư xử lý sự vụ.

“Đây là đang xảy ra chuyện gì?”

An Duy Tư ngẩng đầu, thấy người tới là Lục Diêu, biểu tình lạnh lùng trên mặt lập tức dịu xuống, tù tay rót ly nước cho đối phương, “Grant chết.”

“Rầm” Bàn tay Lục Diêu đang muốn nhận cái chén chấn động, nước đổ đầy lên bàn.

Mặc cho ai đều không thể tin tưởng, một người mới hôm qua còn gặp mặt, vậy hôm nay không hề dự triệu lại được cho biết gã đã tử vong.

Buông cái chén, Lục Diêu sắc mặt khó coi lại một lần nữa hỏi, “Người đang nói đùa?”

“Ta từ trước đến nay không nói đùa.” Cho dù đang tới cái chết của huynh trưởng mình, biểu tình của An Duy Tư vẫn chưa từng có một tia biến hóa, có điều lấy quan hệ giữa bọn họ mà xét âu cũng là bình thường, “Nguyên nhân tử vong tạm thời không thể xác định, bước đầu phán đoán là bị dị thú tập kích, cho nên chúng ta cần phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

Nhìn Lục Diêu vẫn một bộ biểu tình không thể tin, An Duy Tư đứng dậy khỏi chỗ ngồi, ý bảo Lục Diêu đi cùng mình.

Đi đến một gian phòng không có gì trang trí, trong phòng không đặt bất cứ thứ gì, trừ vật trung tâm đây vải trắng Đại khái là thi thể đi.

Thấy Lục Diêu không có động tác, An Duy Tư liền chủ động tiến lên, xốc đầu vải trắng lên, phía dưới lộ ra mái tóc cùng khuôn mặt đều vô cùng quen thuộc, cũng khiến Lục Diêu không thể dùng bất cứ lý do gì thuyết phục bản thân đây có lẽ chỉ là một trò đùa.

Hai gò má đã rút đi huyết sắc còn dính lấm tấm thứ đỏ sậm khô cứng, bộ dáng Grant thực bình thản, là cái loại bình thản rất ít xuất hiện tại trên mặt gã, thay vì nói là ngoài ý muốn bỏ mình, ngược lại càng như là tự nguyện an nghỉ, tựa hồ tử vong đối với người này ngược lại lại là giải thoát.

“Nơi này chỉ kiến tạo cho diễn luyện lâm thời, không có thiết bị giữ thi thể, cho nên mặc kệ suy xét từ

phương diện nào đều cần phải nhanh chóng trở về.” An Duy Tư thần nhiên nói.

Trò đùa này thật sự quá lớn.

Cự đại đả kích khiến cho Lục Diêu đến khi lên phi thuyền vẫn còn có điểm hoảng hốt, hẳn rất cuộc không trở về được?

Thấy Lục Diêu vẫn như nhận được đả kích trầm trọng, An Duy Tư thần tình thoáng ảm đạm, “Người thật sự thích Grant như vậy sao?”

“Xin lỗi, để ta yên tĩnh một chút.”

“Âm vang!”

Theo một tiếng nổ, cả phi thuyền bắt đầu kịch liệt lay động, lắc lư dữ dội làm người ta đứng không vững chân, gặp Lục Diêu trở tay không kịp sắp ngã sắp xuống, An Duy Tư vội vàng bắt lấy cánh tay hắn, lại vì lực dưới chân không tiện mà cùng nhau ngã xuống, làm đệm phía dưới Lục Diêu.

Thấy thế Lục Diêu lập tức đứng lên, sắc mặt thoáng xấu hổ, mà một đương sự khác lại như không có việc gì vịn vách tường cùng đứng lên.

“Thượng tướng đại nhân, gặp địch tập kích, phi thuyền của chúng ta giống như đã bị khống chế!” Một binh sĩ nghiêng ngả lão đảo xông tới hội báo, thần sắc hoảng loạn.

An Duy Tư nhăn mày, đang muốn hạ lệnh mở hệ thống phòng ngự, radio trong khoang thuyền bỗng nhiên vang lên, một thanh âm mà Lục Diêu nghe có chút quen tai thông thả nói, “An Duy Tư Chris tiên sinh, còn có Lục Diêu tiên sinh, thỉnh nhị vị đến phi thuyền của chúng ta làm khách một chuyến. Đương nhiên, đây cũng không phải đang trưng cầu ý kiến.”

“Thượng tướng đại nhân, đây nhất định là cạm bẫy của địch, ngài – ”

“Mở thông đạo nối tiếp, đừng để ta nói lần thứ hai.” An Duy Tư đánh gãy binh lính khuyên can.

Phi thuyền rung động thoáng bình ổn, An Duy Tư nhìn Lục Diêu cười cười, kéo tay đối phương, dẫn hắn về hướng thông đạo.

Nhận thấy An Duy Tư tựa hồ cũng không cảm thấy kinh hoảng, Lục Diêu hơi có chút nghi hoặc, đồng thời cũng thực khó hiểu vì sao đối phương lại muốn mình qua? An Duy Tư đã đành, mình nói thế nào cũng chỉ là nhân viên không quan trọng đi.

“Ta sẽ bảo hộ người.” Như đang hứa hẹn cái gì, An Duy Tư nắm thật bàn tay Lục Diêu.

Vấn đề là ai muốn người bảo hộ a?

Dưới cái nhìn chăm chú lo âu của mọi người, An Duy Tư cùng Lục Diêu đi lên phi thuyền quân địch. Lên trên thuyền, đã có người chờ ở một bên, thấy bọn họ đến liền ý bảo hai người đi theo mình, tựa hồ là đến mang lộ.

Mang theo hai người đi đến một gian như là phòng nghỉ địa phương, bồi bàn khom lưng có lẽ nói, “Chris đại nhân sẽ đến ngay, xin chờ.”

Chris?

Lục Diêu nghĩ ra, đây là một trong ba số liên hệ trên thẻ của mình.

“Mỹ nhân – ” Theo một tiếng hô sung sướng, một người đột nhiên từ sau lưng bổ nhào vào người Lục Diêu, Lục Diêu lập tức liền cảm giác có hai ‘vật thể’ cảm giác tồn tại rất mạnh mẽ đang dán trên lưng mình, còn một cổ mùi hương.

An Duy Tư nhất thời đen mặt, một tay xả nữ nhân đang treo trên lưng Lục Diêu xuống, không chút thương hương tiếc ngọc.

“Rất đau a!”

Lục Diêu rất cuộc có thể thấy rõ mặt nữ nhân kia, một mái tóc nâu dài xinh đẹp tự nhiên, trên môi nhàn nhạt màu son, nhìn thực thuận mắt, mi nhân tựa hồ luôn mang theo tiểu ý, luôn cảm giác không hiểu sao..... thực quen mắt. Loại cảm giác không thích hợp này là sao thế này?

Thấy Lục Diêu không chuyển mắt nhìn chằm chằm nữ nhân xa lạ này, An Duy Tư cả người đều như ngâm trong dấm chua.

Nữ nhân còn bướng bỉnh nháy mắt mấy cái với Lục Diêu, Lục Diêu chần chờ một lúc lâu sau, không xác định nói, “Edie?”

“Nha, người cư nhiên còn nhận ra ta, hảo cảm động a – đúng rồi đúng rồi, quả bom nhỏ kia là ta cài, có phải thực kinh hỉ không a?”

Lục Diêu: ...

An Duy Tư: #

37. Chương 37: Không Đáng Tin

Từ trình độ nào đó, đối với người tam quan bình thường là một loại khiêu chiến, đương nhiên, gia hỏa nào đó vốn không có tam quan thì ngoại lệ.

“Kỳ thật ta là gọi Elidia, cứ gọi ta như thế đi. Mặc kệ gặp bao nhiêu lần đều cảm thấy Lục Diêu thực khả ái, thú vị a.” Elidia hưng trí bồng bồng trái sở sở phải xoa xoa khắp người Lục Diêu, An Duy Tư dùng lực đập rút đôi tay trắng nõn mảnh khảnh kia, “Đừng có động thủ động cước.”

Mất hứng bĩu môi, Elidia trốn sau Lục Diêu hướng về phía An Duy Tư làm mặt quỷ, “Cũng đâu phải chạm người, nếu không phải nhìn người bộ dạng không tề ta mới không thèm thử theo đuổi người chơi đầu, Lục Diêu, ta thực không có rào cản nga, đêm nay có muốn thử không a?”

“Elidia, đừng nháo.” Chris từ ngoài cửa đi vào, thấy muội muội nhà mình lại tùy hứng, nhin không được cảm thấy đau đầu, “Đừng quên chính sự.”

Le lưỡi, Elidia vẫn lại gần đứng bên cạnh Chris.

“Trước hết mời ngồi đi,” Cùng hai người mặt đối mặt ngồi xuống, Chris ưu nhã vắt chéo chân, “Đầu tiên ta muốn giải thích, chúng ta bốn ý không phải muốn làm ra động tĩnh lớn như vậy, thế nhưng muội muội ta tương đối tùy hứng, cho nên mới biến thành như vậy. Chúng ta chỉ là muốn cùng An Duy Tư tiên sinh ngài bàn một việc.”

“Trước khi bàn, nói cho ta biết thân phận của các người.” An Duy Tư lạnh lùng nhìn hai người huynh muội đối diện.

“Ngài hẳn đã đoán được đi, chúng ta là Thú tộc, cũng chính là dị thú trong miệng mấy người.”

An Duy Tư gật gật đầu, ý bảo đối phương tiếp tục nói.

“Chúng ta muốn mời nhị vị qua phía bên ta. An Duy Tư tiên sinh có một nửa huyết thống Thú tộc, trong khoảng thời gian này chúng ta đã quan sát, cũng xác định được năng lực của ngài, cho nên mới hi vọng ngài trở lại với Thú tộc. Mà Elidia nói An Duy Tư tiên sinh yêu Lục Diêu tiên sinh, suy xét đến điểm này cho nên cũng mời ngài cùng qua đây.”

Lục Diêu nhướn mày, trách không được muốn kêu cả hắn đến, thì ra là nguyên nhân này.

“Các người mai phục lâu như vậy mục đích là gì?” An Duy Tư ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm hai người đối diện.

Nhắc tới điều này, Chris không khỏi trừng mắt nhìn Elidia bên cạnh, “Elidia nói nhất định phải lấy có khảo sát mà ở xã hội nhân loại chơi cho đủ, có lẽ người không tin, nhưng chúng ta đích xác không có mục đích thâm sâu gì, chung quy những năm gần đây quan hệ giữa Thú tộc và nhân loại đã không còn căng thẳng như trước nữa. Như vậy, quyết định của ngài?”

“Không hứng thú.”

Chris tựa hồ đoán được An Duy Tư sẽ cự tuyệt, như trước cười đến bình tĩnh, cũng không dây dưa nhiều, “Vậy thật là đáng tiếc. Có điều ngài muốn đến bên chúng ta thì tùy thời hoan nghênh, ta tin tưởng ngày đó sẽ không quá xa. Vậy hai vị có thể trở về, xin hãy hảo hảo suy xét.”

Lục Diêu vừa ra đến trước cửa, Elidia lại tặng hân cái hôn gió, “Ta cũng tùy thời chờ người nga.”

An Duy Tư mặt tối sầm, đang muốn lôi kéo Lục Diêu bước nhanh rời đi, Lục Diêu lại dừng cước bộ, “Chờ một chút, Grant là các người giết?”

Nghe Lục Diêu nhắc tới vấn đề này, Chris tươi cười càng toát thêm thâm ý nào đó, “Này a, nếu muốn biết chân tướng, đến chỗ chúng ta thế nào?”

“Vậy thôi.”

Dứt lời, Lục Diêu không chút lưu luyến xoay người muốn đi, thấy An Duy Tư còn cúi đầu đứng ngốc một bên, liền trực tiếp lôi kéo y, “Còn ngốc làm gì?”

Lặng lặng nhìn chằm chằm cánh tay bị Lục Diêu lôi kéo, An Duy Tư cảm giác nơi bị cầm thật thoải mái, thế nhưng nếu chủ nhân biết chuyện kia nhất định sẽ tức giận đi? Vậy chỉ có thể tiếp tục giấu diếm.

Trở lại phi thuyền, An Duy Tư nói với thuộc hạ đó là phi thuyền của tinh cầu số 149, bởi vì xảy ra chút hiểu lầm nên mới làm ra chuyện như vậy, hiện tại đã giải thích rõ ràng, nên không có việc gì.

Nga, xem ra thượng tướng đại nhân của đế quốc cũng không phải thật sự trung tâm với đế quốc như lời đồn nha. Lục Diêu thanh thoi nghĩ, lại liếc mắt nhìn cái tên ngồi bên cạnh mình, “Vì cái gì người còn ở đây?”

Khôi phục bộ dạng nam nhân, Elidia nháy mắt mấy cái, “Ai nha, không cần để ý nhiều như vậy nha.”

“Ta không ngại, có điều người đã nghĩ ra cách hoàn thành chuyện ta giao chưa?”

“.....” Cô đã hoàn toàn quên cô còn gánh nhiệm vụ khiến An Duy Tư buông tha ý tưởng dán ảnh chụp khắp cơ giáp, vì thế giả bộ điềm đạm đáng yêu, “Người nhấn tâm ném ta cho kẻ hung tàn như vậy sao?”

“Thập phần vui lòng. Hoặc là người cũng có thể lựa chọn..... Nói cho ta biết nguyên nhân các người nắm chắc phần thắng.” Lục Diêu một tay chống đầu, liếc mắt nhìn Elidia. Lúc trước bọn họ có vẻ chắc chắn An Duy Tư sẽ hồi tâm chuyển ý như vậy, hiển nhiên là biết chuyện gì đó.

“Người sao lại đa nghi giống hệt Chris vậy.....” Elidia bất mãn nói thầm hai câu, “Cái đó đương nhiên không thể nói với người. Được rồi, kỳ thật là ta cũng không biết, tên Chris kia thế nào cũng không chịu nói cho ta biết.”

Thấy đối phương không đáng tin đến tình trạng này, Lục Diêu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, dù sao ngay từ đầu đã không thật sự cho rằng có thể moi từ miệng Elidia ra được tin tức hữu dụng gì, cũng không thấy ngoài ý muốn, “Vậy người có thể đi, ta hiện tại tâm tình phi thường không tốt.”

Nhìn ra được Lục Diêu quả thật thập phần khó chịu, Elidia cũng không định nghịch địa lôi, quyết đoán đứng dậy rời khỏi phòng.

Nói thật, Lục Diêu đến giờ vẫn có chút không muốn tin tưởng, hẳn rồi cuộc không trở về được, một đời phải một mình đứng ở nơi quỷ quái này.

Nga, không đúng, còn có một tên đầu óc ngẫu nhiên không dùng được An Duy Tư, bản thân còn hồ ước định một năm..... Cảm giác còn không bằng một mình một người.

Lục Diêu tâm tình xấu vẫn duy trì đến khi hạ phi thuyền, cũng vẫn không có một chút dấu hiệu chuyển biến.

Xảy ra chuyện như vậy, Lục Diêu hẳn là người đầu tiên bị điều tra, nhưng không có ai đến mang hắn đi hay hỏi cái gì, nếu không phải có ẩn tình khác, thì là An Duy Tư đã làm gì đó.

Về nhà đã là nửa đêm, vì thế hắn liền dùng giấc ngủ để cự tuyệt việc tiếp tục suy đoán.

Thuận tiện nói, Lục Diêu phát hiện bản thân gần đây số lần tự động thức dậy vào buổi sáng cũng không nhiều, buổi sáng hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Tĩnh tĩnh, ngủ quá lâu sẽ không tốt cho thân thể.”

Ánh mắt vẫn gắt gao nhắm chặt, trán Lục Diêu mơ hồ nổi gân xanh, không chút do dự xoay thân đưa lưng về phía âm thanh phát ra, cũng tự thôi miên mình đây chỉ là ác mộng.

Thế nhưng người sau lưng vẫn cố chấp gọi Lục Diêu rời giường.

“Các người đến cùng có biết tự tiện vào nhà dân là phạm pháp không hả?!”

Vô tội nháy mắt mấy cái, An Duy Tư nghi hoặc lặp lại, “Các người?”

Bình phục một chút tâm tị, Lục Diêu đứng dậy bắt đầu thay quần áo, “Nói nhằm thôi, người vào bằng cách nào?” Phòng ốc nơi này cũng không còn sử dụng chìa khóa như hiện đại, mà là cần nghiệm chứng thân phận.

“Lúc ta là mèo, người đã ghi lại lưu thân phận của ta.”

“.....”

Lục Diêu nhất thời không nói gì, An Duy Tư vẫn chuyên chú ngắm nhìn Lục Diêu thay quần áo rồi cuộc nhớ tới mục đích mình đến, vì thế lộ ra một cái mỉm cười có chút trúc trắc, “Buổi sáng tốt lành.”

Có lẽ tam quan của người này thật sự đã không cứu được nữa, người bình thường sẽ cố ý lên vào nhà người khác chỉ để chào buổi sáng sao?

Miễn cưỡng bảo trì khuôn mặt không chút thay đổi, Lục Diêu vừa mặc áo khoác vừa đi ra cửa – đi ra ngoài dạo còn hơn ở đây đối mặt với An Duy Tư, hẳn đã sớm nên ý thức được câu thông với kẻ không bình thường là thập phần khó khăn.

“Đợi đã.....”

An Duy Tư ngăn cản không kịp, bởi vì Lục Diêu đã kéo cửa ra –

Chỉ thấy ngoài cửa là một đám người mặc quân trang thuần sắc, xếp thành hai hàng chỉnh tề hai bên cửa, thấy Lục Diêu đi ra, tề xoát khom lưng la lớn, “Chào chị dâu!!!” Dẫn tới người qua đường đều nhìn qua.

“.....” Bình tĩnh, hẳn một chút cũng không giận, “An Duy Tư!”

“Có.” Đứng nghiêm, An Duy Tư ngoan ngoãn cúi đầu, bộ dạng chờ bị mắng.

Lục Diêu ôn hòa cười, “Ta quyết định chấp nhận người.” Không đợi An Duy Tư phản ứng, liền nói tiếp, “Chờ đến khi người tính được chữ số cuối cùng của hằng số Pi (π)!”

Bọn lính khâm phục nhìn Lục Diêu, không hổ là chị dâu, có khí thế như vậy, đến cự tuyệt cũng có thể cự tuyệt “uyên chuyển” như vậy.

“Không phải ta gọi bọn họ đến.”

“Vậy đếm ngược từ người thứ hai, các người có thể đi.”

Dứt lời, Lục Diêu vượt qua An Duy Tư tiếp tục đi về phía trước, “Đừng.....”

“Rầm”

Ngay khi Lục Diêu nghe An Duy Tư lần thứ hai ngăn cản, cả người đã bị mưa hoa hồng từ trên trời giáng xuống bao phủ. Số lượng hoa hồng rất nhiều, Lục Diêu hoàn toàn bị chôn phía dưới, chỉ cảm thấy không khí hít vào phổi đều nồng đậm hương hoa.

Chật vật đứng lên, Lục Diêu cảm tức phải đám hoa trên người, không nói được gì, túm cổ áo An Duy Tư kéo vào phòng, cửa bị đại lực rầm một tiếng đóng lại.

Đám lính đứng bên ngoài chột dạ sờ sờ mũi, cảm giác bản thân hình như bất tri bất giác phá hỏng chuyện, vẫn nên thừa dịp thượng tướng đại nhân chưa ra liền trốn thôi.

38. Chương 38: Điểm Danh

Vào phòng, không đợi Lục Diêu hạ lệnh, An Duy Tư đã thập phần tự giác biến thành bạch miêu, vài bước chạy đến góc tường, giống lúc trước giờ chân trước lên phạt đứng.

Green nói gã phạm lỗi sau đó chủ động nhận lỗi cuối cùng mới theo đuổi được bạn gái, một khi đã như vậy thì làm vậy hẳn là không sai đi?

Theo lý mà nói, Lục Diêu không thích An Duy Tư, thì không nên làm ra hành động gì chọc người ta hiểu lầm. Đáng tiếc là, Lục Diêu luôn luôn không phải kẻ thiện giải nhân ý suy nghĩ cho người khác, cho nên thích hợp trả thù xã hội là thực tất yếu.

Vấn đề ở chỗ đối phương tích cực chủ động nhận sai như vậy khiến hắn muốn xuống tay cũng tìm không được chỗ hạ thủ?

Ánh mắt tại quét một vòng quanh bạch miêu vẫn không nhúc nhích, Lục Diêu bỗng nhiên lộ ra tươi cười, hạ thấp người, trong ánh mắt nghi hoặc của An Duy Tư, thân mật sờ sờ bộ lông mềm mại của bạch miêu, khi ngón tay xẹt qua cổ, nhanh như chớp giật cái chuông xuống.

“Miao!”

Bạch miêu lập tức tạc mao, vội vàng vươn móng vuốt muốn cầm lại, lại quên bản thân còn đang duy trì hình thái động vật, nhất thời không giữ được thăng bằng, ngã sấp trên mặt đất, ngẩng đầu ai oán nhìn cái chuông bị lấy đi.

Đó là món quà đầu tiên chủ nhân đưa cho mình a, sao có thể thu hồi chứ.....

Cầm chuông giương cao, Lục Diêu lấy ngón tay điểm điểm đầu bạch miêu, “Cảnh cáo một lần, thu hồi ba ngày. Tái phạm gấp đôi, cứ thế mà suy, nghe chưa?”

“Miao ô.....” An Duy Tư chán nản gật đầu.

Bộ dáng An Duy Tư quá mức đáng thương, Lục Diêu nhìn mà nhin không được tiểu ý, “Hoặc là, người đáp ứng từ nay về sau đoạn tuyệt bất cứ ý tưởng gì đối với ta, ta lập tức trả lại người, người còn muốn cái gì khác cũng được.”

Nghe vậy, An Duy Tư lập tức từ bạch miêu biến trở về bộ dáng nhân loại, mày gắt gao nhú chặt, “Người từng nói một năm sau...”

Một hần còn cho rằng An Duy Tư uống say sẽ quên chuyện này, “Mặc quần áo vào!” Người này sao có thể không chút ngưng ngừng nào khi bản thân đang lửa thể như thế chứ, “Người có thể đi, ba ngày sau lại đến lấy đồ, bái bai.”

Sáng hôm sau, Lục Diêu đang xem cuốn sách vừa mới ra ngoài mua về, mới lật đến trang thứ mười một, liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, lúc này mới nghĩ đến hần quên hủy bỏ tư cách xuất nhập của An Duy Tư.

“Ta nói là ba ngày đi, nếu người không có lý do chính đáng thì thời gian sẽ gấp bội.” Cũng không quay đầu lại nói.

An Duy Tư không đáp lại, chỉ có tiếng bước chân dần dần tới gần, thẳng đến cảm giác được có người đứng trước người mình, Lục Diêu mới miễn cưỡng ngẩng đầu, đã thấy sắc mặt An Duy Tư âm trầm đến đáng sợ, trong mắt ẩn chứa lo âu.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đế quốc muốn ta tới tỉnh cầu số 11 tìm kiếm một loại năng nguyên mới, nhiệm vụ đơn, lại đặc biệt điểm danh muốn người đi cùng ta.”

Nhanh như vậy, bọn họ vừa mới trở về, đế quốc đã an bài nhiệm vụ cùng với yêu cầu đặc biệt như vậy, thật sự ý vị sâu xa. Lục Diêu khép sách lại, trong đầu có tin tức gì đó chợt lóe qua, chưa kịp nắm bắt đã biến mất vô tung.

“Rất nguy hiểm?”

“Không, trên tinh cầu kia không có dấu hiệu xuất hiện của chủng tộc khác.”

“Người không có năng lực đưa chúng ta trở về an toàn? Hoặc là nếu gặp nguy hiểm sẽ bỏ ta lại?”

“Sẽ không.” An Duy Tư nghiêm túc phủ nhận.

Gật gật đầu, Lục Diêu ngáp một cái, “Vậy thì được rồi, đế quốc muốn làm cái gì đến chỗ đó rồi tự nhiên sẽ rõ, ít nhất bọn họ sẽ không buông tha vị thượng tướng có thể so sánh như một cỗ máy chiến đấu.” Tuy rằng thực không thích ngồi cơ giáp, thế nhưng dù sao cũng không có lựa chọn nào khác.

Thấy Lục Diêu biểu hiện thập phần thoải mái, cho dù trong lòng cảm thấy phần uất không thôi, biểu tình của An Duy Tư vẫn nhu hòa lại. Bản thân dù có thể nào cũng sẽ không để hấn bị thương dù chỉ một chút, nhưng nếu đế quốc thật sự muốn làm gì chủ nhân..... Tầng cấp cao mục nát như vậy, có chết vài tên cũng chả ai để ý.

“Thời gian xuất phát?”

“Hai giờ sau.”

Bởi vì là nhiệm vụ đơn quy mô nhỏ, cự ly cách mục tiêu cũng không tính là xa, cho nên bọn họ liền trực tiếp ngồi cơ giáp của An Duy Tư đi, nhìn trên cơ giáp coi như thuận mắt không thấy ảnh chụp của mình, Lục Diêu từ trong nội tâm cảm thấy may mắn.

“Thứ này trước trả lại người đi, xem như ủy thác “bảo hộ”.” Ngồi trên cơ giáp còn chưa khởi động, Lục Diêu thưởng thức cái chuông trong tay.

An Duy Tư lại không lộ ra bộ dạng cao hứng, ngược lại lắc đầu, “Sau khi nhiệm vụ kết thúc hãy đưa ta.”

“Vì cái gì?” Lục Diêu khó hiểu.

“Như vậy thuyết minh người còn an toàn ở bên cạnh ta.”

“..... Đừng nói mấy lời buồn nôn như vậy.” Cự tuyệt thừa nhận bản thân trong nháy mắt có chút dao động, Lục Diêu thả lỏng thân mình tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, “Nói những lời này ta cũng sẽ không cảm động như nữ nhân.”

Nghe Lục Diêu nói như vậy, An Duy Tư ngược lại lộ ra biểu tình khó hiểu, “Cảm động? Vì cái gì? Ta chỉ nói thật mà thôi.”

Nếu người này là cố ý, vậy thật đúng là tình thánh thủ đoạn cao siêu.

Lục Diêu hiện tại kỳ vọng duy nhất chính là có một bằng hữu có chút bình thường, nhưng nhìn tình huống trước mắt, chỉ cái tiền đề ‘bình thường’ đã không thấy một ai đạt được.

“Ai..... Thôi, nhanh đi thôi, giáo dục tâm lý gì đó về sau lại nói.”

Nhàm chán ngồi ở phía sau, Lục Diêu vô sự khả làm, chỉ có thể nhìn chăm chăm bóng dáng An Duy Tư, xem bộ dạng trầm ổn của đối phương khi điều khiển cơ giáp, thật sự nhìn không ra y còn có thể làm ra nhiều chuyện ngốc nghếch như vậy khi ở nhà. Cho nên nói quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài sao?

Cơ giáp của An Duy Tư hiển nhiên là tính năng vượt trội, cho nên chỉ cần ba tiếng là có thể tới nơi, để cơ giáp đứng trên một mảnh đất bằng phẳng, An Duy Tư lại không lập tức đi xuống, mà lo lắng nhìn chăm chăm Lục Diêu, thẳng tới khi hất sỏ tóc gáy, “Làm sao?”

“Ta đang suy xét xem người ở lại đây hay theo ta cùng đi.” Tuy rằng y thập phần hiểu rõ tính năng phòng ngự của cơ giáp mình vĩ đại cỡ nào, thế nhưng ở nơi thế này, không có gì yên tâm hơn là để người bên cạnh mình.

Nếu không đi theo, Lục Diêu có loại trực giác, người này có lẽ cũng sẽ thất thần đến quên nhiệm vụ là gì.

“Ta cùng đi, dù sao nơi này cũng không phải nơi nguy hiểm gì đi? Cho dù có trùng tử ta đại khái cũng sẽ không bị công kích.”

“Nhưng mà.....”

Lục Diêu không kiên nhẫn đánh gãy lời An Duy Tư, “Nếu người đi lạc hoặc bị làm sao đó, người chẳng lẽ trông cậy vào việc ta tự khởi động cái thứ này để trở về?”

Dễ dàng bị thuyết phục, vì thế An Duy Tư cầm ra một cái lọ như đựng thuốc gì đó đưa cho Lục Diêu, “Ngậm một viên trong miệng, tinh cầu này không có dưỡng khí, cái này ở trong khoang miệng sẽ tự động thả dưỡng khí cho người hấp thụ.”

Cảm thán công nghệ cao đích xác thực tiện lợi, Lục Diêu cùng An Duy Tư rời khỏi cơ giáp, An Duy Tư cầm một loại như công cụ tìm kiếm, tựa hồ sẽ tự động thu thập tài nguyên, hai người chỉ cần đi theo phương hướng dụng cụ báo là được.

Chính là bởi vì loại nhiệm vụ này mức độ khó khăn cơ hồ có thể nói là không có, mới càng khiến An Duy Tư bất an.

Hai người trầm mặc đi một lúc lâu, An Duy Tư rót cuộc nhện không được, vụng trộm kéo tay Lục Diêu, thấy Lục Diêu không giãy dụa, liền lộ ra nụ cười ngậy ngô.

Thấy nụ cười này, Lục Diêu không chế không được nhớ tới ngày hôm qua người này mang nụ cười cứng nhắc nói chào buổi sáng, hỏi, “Sáng hôm qua sao bỗng nhiên nghĩ đến làm cái chuyện ngu xuẩn ấy?”

Vấn đề của Lục Diêu, An Duy Tư luôn trả lời thật nghiêm túc, thực thẳng thắn, “Đám lính trong quân nói, theo đuổi người khác cần làm như vậy. Nhưng trước kia chưa từng cười như bọn họ nói, cho nên mới không.....”

Quả nhiên không nên kỳ vọng quá lớn vào chỉ số thông minh của y.

“Về sau không cần cười như vậy, dù sao cũng vẫn ngốc, như vậy ít nhất còn thuận mắt một chút.”

“Được.” Tựa hồ khi ở bên Lục Diêu, An Duy Tư vẫn luôn muốn nhếch khóe miệng lên, cho dù luôn bị ghét bỏ cũng vẫn thật cao hứng.

Hai người trò chuyện một hồi, công cụ tìm kiếm trong tay An Duy Tư bỗng nhiên vang lên ‘dịch dịch’, này chứng tỏ tài nguyên bọn họ tìm kiếm đang ở gần đây.

Nhìn quanh bốn phía, một mặt lục sắc bỗng nhiên xông vào tầm nhìn của Lục Diêu, nửa tange đá xám trắng nhô lên giữa nơi hoang vắng như vậy thực dễ khiến người khác chú ý. Phát hiện ra mục tiêu, Lục Diêu liền tiến lên vài bước, khom lưng thử cầm lấy khối khoáng thạch kia, hần vốn tưởng rằng hần sẽ không dễ lấy ra, thế nhưng trên tay chẳng qua mới thoáng dùng lực, khoáng thạch đã bị lôi lên toàn bộ, cả phiến đá phát ra ánh sáng màu xanh, giống như Phỉ Thúy thượng đẳng.

“An Duy Tư, là cái này sao?”

Nhận lấy khoáng thạch kiểm tra một phen, An Duy Tư gật gật đầu, “Àn, là cái này. Chúng ta đi thôi.”

39. Chương 39: Tử Thần

Cất khoáng thạch đi, hai người tính toán trở về chỗ cơ giáp, nhưng bọn họ vừa ngừng đầu, liền phút chốc cứng đờ.

Tại tình cầu hoang vắng tựa như sa mạc này vô luận xuất hiện cái gì đều thập phần rõ rệt, mà hiện tại vị trí hai người đứng là một mô đất, nhìn về phía xa xa có thể tình tường thấy được có cái gì đó đằng xa đang từng chút tới gần, cảnh tượng giống như nạn châu chấu vậy, tốc độ không phải đặc biệt nhanh, nhưng số lượng lại nhiều đến thần kì, đang từ bốn phương tám hướng lại gần hai người, không lộ ra một khe hở để cho bọn họ có thể đào tẩu.

“Vật dẫn ký sinh trùng.....” An Duy Tư thấp giọng lẩm bẩm nói, đồng thời không chút do dự rút súng ra, “Ta tạo một con đường, người nhanh chạy vào trong cơ giáp!” Đôi con ngươi băng lãnh chợt lóe một tia khác thường, loại vật dẫn này cực kỳ giống loại đã tập kích y và Grant lúc trước.

Lời này nghe vào làm Lục Diêu có chút không thoải mái, quả thực như là An Duy Tư đã xác định bản thân sẽ chết vậy, “Người đâu?”

“Đừng quản ta, trước khi người vào được trong, ta sẽ không chết.”

“Lời này nói thực cảm động a, người đang kêu ta yên tâm thoải mái để người dùng mạng đổi lấy mạng của ta?” Lục Diêu hơi hơi nheo mắt, hiển nhiên không có ý định ngoan ngoãn nghe lời.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, mấy thứ kia lại tới gần một ít, Lục Diêu đã có thể thấy bộ dáng chúng nó, xác ngoài nâu đen, hình thể ước chừng lớn như khuyển sủng bình thường, quả thực như là con gián phóng đại, ghê tởm đến cực điểm.

Nhớ tới đủ chuyện trong khoảng thời gian này, An Duy Tư tựa hồ chưa từng làm bất cứ điều gì bất lợi cho hắn, đại khái đến loại ý tưởng này y cũng chưa từng có, thật sự là ngốc muốn chết. Để tên ngu ngốc này dùng sinh mệnh làm đại giới để mình đào tẩu? Đừng đùa, một khi đã như vậy còn không bằng đánh cược một phen.....

“Van cầu người, nhanh lên đi, đừng chết.....” An Duy Tư nhìn Lục Diêu cầu xin, một bàn tay vẫn gắt gao nắm Lục Diêu, tựa hồ tùy thời chuẩn bị lôi kéo hắn lao ra ngoài.

Nhìn đám trùng xa xa, Lục Diêu không nhìn An Duy Tư, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó tự rút tay ra, “Có vũ khí cận chiến không? Tùy tiện cho ta một cái, dù sao còn hơn không có gì.”

Thấy Lục Diêu thỏa hiệp, An Duy Tư tất nhiên vạn phần cao hứng, lập tức rút kiếm quang bên hông đưa cho Lục Diêu, còn không quên dặn dò, “Cẩn thận một chút.”

Lúc này đám ký sinh trùng đã sắp tới gần mô đất, Lục Diêu khê cần môi, tùy tay chỉ một phương hướng, giống như kinh ngạc nói, “Đó là cái gì?” Thừa dịp An Duy Tư quay đầu, Lục Diêu nhanh chóng nhảy xuống mô đất lao về phía trước, cơ hồ là đưa bản thân đến trước mặt “lũ gián” kia.

Không ngoài sở liệu của hắn, đám trùng kia căn bản không để ý tới hắn, tiếp tục dẫm mạnh lao về phía An Duy Tư.

“Lục Diêu!!” Vốn còn sợ tới mức tâm can muốn nứt ra, An Duy Tư thấy thế mới thoáng an tâm, “Nhanh lên đi, trở lại cơ giáp, đưa tin về đế quốc!”

Lục Diêu coi như không nghe thấy, hắn đâm đầu nhảy xuống chẳng lẽ là vì muốn chết trước hoặc là khảo nghiệm nhân phẩm bản thân một chút? Cho nên khi xác nhận ký sinh trùng sẽ không công kích mình, thì

lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy quay lại, kiếm quang trên tay không chút lưu tình chém một kiếm lên tay trái, máu lập tức chảy ra.

“Người đang làm cái gì?”

“Câm miệng!”

Đổi kiếm quang sang tay bị thương, Lục Diêu dùng tay không bị thương nhanh chóng gạt máu chảy từ miệng vết thương ra, lau lên người An Duy Tư.

Nhận ra Lục Diêu muốn làm cái gì, An Duy Tư lập tức bắt lấy tay Lục Diêu, “Đừng quản ta, nhanh lên đi!” Cánh tay nhuốm đầy chất lỏng màu đỏ của Lục Diêu giống như lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm vào trong lòng An Duy Tư, y một chút cũng không muốn lấy thương tổn của Lục Diêu để đổi lấy sự an toàn của mình, có lẽ từ rất sớm trước kia đã bắt đầu, ở trong mắt y Lục Diêu cao hơn hết thảy, ngay cả sinh mệnh của chính y cũng không trọng yếu bằng Lục Diêu.

“Đã nói câm miệng! Người còn nói một câu vô nghĩa nữa ta liền trực tiếp cắt cổ!” Lục Diêu không kiên nhẫn quát. Phương pháp này có thể làm hay không còn chưa biết, nhưng hẳn vẫn có chút khả năng.

Tốc độ trào lên dồi của ký sinh trùng chậm hơn một ít, nhưng mắt thấy đã muốn tới, chút máu chảy từ cánh tay căn bản là không đủ.

Hít sâu một hơi, kiếm quang trên tay Lục Diêu không chút lưu tình đâm xuyên qua đùi mình rồi rút ra, lượng máu cực lớn trào ra, đều bị Lục Diêu giành giật từng giọt bôi trát lên người An Duy Tư, rõ ràng không bị thương, nhưng An Duy Tư giờ phút này thoát nhìn lại như là bị thương nặng sắp chết, mà kia đều là máu của Lục Diêu.

Cuối cùng ngay trước khi ký sinh trùng nhào tới thì An Duy Tư đã phủ máu đầy người, thấy mấy con gián như không phát hiện ra hai người bọn họ mà bò loạn chung quanh, Lục Diêu cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cánh tay và đùi cũng truyền đến đau nhức.

“Người tốt nhất là nhanh dẫn ta đi, ta còn chưa muốn chết vì mất máu quá nhiều.” Hắn xuống tay hai lần đều cắt đứt động mạch, cho nên lượng máu chảy ra thực sự không ít.

Không cần Lục Diêu nói, An Duy Tư đã ném súng đi, ôm lấy Lục Diêu phi nhanh như điên về địa điểm ban đầu.

Đau đớn rất nhiều, Lục Diêu lại cảm giác được có chất lỏng nhỏ giọt trên tay mình, vì thế cố gắng chống lại cảm giác choáng váng do mất máu mang đến, tận lực làm thanh âm của mình nghe như bình thường, “Này quên bổ sung, đừng có khóc đến vô dụng như vậy được không?!” Ít nhất cũng là nam nhân, như vậy thật sự là kỳ cục.

Không đáp lời, An Duy Tư chỉ càng thêm dùng lực ôm chặt Lục Diêu, như là chạy đua với thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Thật ngoài ý muốn, không nghĩ tới An Duy Tư cũng có ngày tức giận ở trước mặt hắn.

Lục Diêu lại định nói vài câu, thế nhưng lượng máu xói mòn đã không cho phép hắn tiếp tục nhàn nhã, ý thức không tỉnh nguyên mà rơi vào hắc ám.

An Duy Tư không biết bản thân làm thế nào điều khiển cơ giáp trở lại tình cầu số 204, khi nhận thấy Lục Diêu mất đi ý thức y cảm giác bản thân đã sắp điên cuồng, cho dù cả người đều nhiễm mùi của Lục Diêu cũng không cảm thấy khoái trá, ngược lại toàn thân trên dưới đều băng lãnh nói không nên lời. Trong lòng trừ sợ hãi lo lắng, chỉ còn lại có sự thống hận đối với đế quốc – vì cái gì ngay cả một tia dương quang duy nhất của y cũng muốn cướp đi!

Giống như phát điên mà túm áo hộ lý, uy hiếp bọn họ nếu Lục Diêu chết thì bọn họ liền chôn cùng đi, An Duy Tư toàn thân đều bị máu tươi thấm thấu, nhìn qua tựa hồ bị thương còn nghiêm trọng hơn Lục Diêu, nhưng bộ dạng đáng sợ của y dọa lui tất cả những kẻ muốn tới hỏi thăm – kia còn là người sao? Quả thực như là dã thú bị buộc đến tuyệt cảnh!

“Yêu, thật đáng sợ a, đề nghị của chúng ta suy xét kỹ chưa?” Nhân nhĩ dựa vào tường, Elidia cười tủm tỉm nhìn sắc mặt băng lãnh của An Duy Tư.

“.....”

Không được đáp lại, nhưng Elidia sớm đã khẳng định An Duy Tư sẽ về phe họ, nhìn bộ dạng y hiện tại phỏng chừng hận không thể giết hết tất cả người đế quốc.

“Thương thuyền của chúng ta cửa phi thuyền, thiết bị chữa bệnh đầy đủ nga.” Lược hạ một câu như vậy, Elidia liền xoay người rời đi.

Elidia đi không lâu, liền có nhân viên hộ lý đẩy Lục Diêu từ trong phòng giải phẫu ra, thấy An Duy Tư vẫn giữ sắc mặt đáng sợ, đành nơm nớp lo sợ hội báo: “Không nguy hiểm tới sinh mệnh, nhưng vết thương do kiếm quang tạo thành khó khép lại, cầm máu cũng rất khó khăn, cho nên khả năng sẽ hôn mê một thời gian.”

Gật gật đầu, An Duy Tư mắt nhìn Lục Diêu sắc mặt tái nhợt, nhắm chặt mắt, cầm thẻ căn cước liên hệ Elidia, “Dẫn hắn tới chỗ các người, ta có việc phải làm, chốc lát sẽ qua.” Nói xong liền ngắt liên kết.

Một mình một người đến nơi nghị sự của đế quốc, dựa vào ưu thế thân phận, An Duy Tư thoải mái mà giết vệ binh không có phòng bị, mở cửa phòng nghị sự.

Người trong phòng vốn đang nói chuyện lập tức đình chỉ, mười mấy người đều nhìn về phía An Duy Tư,

một lão già khoảng sáu mươi tuổi, như là đầu lĩnh không vui mở miệng, “An Duy Tư thượng tướng, nơi này không phải nơi người có thể làm càn.” Ánh mắt xẹt qua một thân đầy máu của An Duy Tư, có mấy người bắt đầu có chút kích động.

“Ta có chuyện cần hội báo đế quốc.” An Duy Tư không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Lão đầu lĩnh mày nhăn càng chặt, “Sự tình gì khẩn cấp đến mức này?”

“Chư vị tử tẩn.”

Mọi người nghe vậy đều biến sắc, có người đang muốn gọi hộ vệ, cánh tay vừa thò ra lần cái nút lại quái dị dừng giữa không trung, giây tiếp theo, cái đầu già nua kia đã lăn xuống đất, trên mặt còn mang theo biểu tình thất kinh.

Kỳ thật làm như vậy cũng không tất yếu, bởi vì y đã chặt đứt toàn bộ hệ thống liên lạc với cảnh báo.

“An, An Duy Tư thượng tướng! Người nhất định đang hiểu lầm gì đó, người trước dừng tay!” Đối mặt với sát ý của người có sức chiến đấu mạnh nhất đế quốc, đám người vốn sống an nhàn sung sướng đều hoảng thành một đoàn, lão đầu lĩnh ý đồ khuyên bảo An Duy Tư dừng tay.

“Đám ký sinh trùng là các người sắp đặt.” An Duy Tư không sử dụng ngữ khí nghi vấn, bởi vì câu trả lời căn bản không trọng yếu.

Lời vừa nói ra, mấy lão nhân càng chột dạ, đám kia quả thật được bọn lão phê chuẩn đưa tới tình cầu kia, nhưng bọn lão thật không dự đoán được An Duy Tư từ trước đến nay chưa từng nghi ngờ quyết định của đế quốc lại sẽ có phản ứng lớn như vậy. Việc cấp bách là bảo mệnh, vì thế bọn lão đều đẩy trách nhiệm về phía khác: “Là, là mấy lão gia hỏa ở sở nghiên cứu Hoàng gia nhất định muốn làm như vậy, không liên quan đến bọn ta!”

“Sở nghiên cứu Hoàng gia.....” Nhẹ giọng lặp lại một lần, An Duy Tư gật gật đầu, “Ta biết.”

Nhưng không đợi các nghị viên cao hứng, cũng đã một người tiếp một người ngã xuống, mỗi người đều là bị An Duy Tư dùng kiếm chặt bỏ đầu. Tuy rằng dùng súng tương đối nhanh, thế nhưng phương thức này lại càng khiến người ta sợ hãi trước khi chết.

Không quá vài phút, phòng nghị sự vốn rộng lớn sáng sủa đã bị máu tươi bao trùm, tình trạng thảm thiết khiến người ta gặp ác mộng cả đời còn chưa đủ, mấy cái đầu tách khỏi thân thể, mỗi một cái đều mang thần tình sợ hãi hoặc tuyệt vọng.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong phòng, An Duy Tư vẩy vẩy máu dính trên kiếm quang, trên người chính y vốn đã hoàn toàn bị huyết sắc nhiễm hồng, cho dù có dính thêm một ít cũng chẳng sao, nhưng y không để bản thân dính lấy một giọt – thứ máu dơ bẩn như vậy sao có thể pha lẫn với máu chủ nhân.

Mái đầu ngân bạch cũng dính một chút vết máu khô, nhưng bởi vì đó đều là của Lục Diêu, cho nên một chút cũng không thấy bẩn. Bộ dạng cả người đầm máu, đôi mắt rét lạnh, quả thực như là Ác Ma đến từ Địa Ngục.

Trạm tiếp theo, sở nghiên cứu Hoàng gia.

Sau này, sự kiện này bị gọi là Tử Thần thịnh yến, những người sau khi phát sinh sự việc đuổi tới hiện trường đều gặp ác mộng một tháng, nghe nói tình huống ở sở nghiên cứu còn nghiêm trọng hơn phòng nghị sự rất nhiều, tử trạng của các nhân viên chức vị quan trọng đều thập phần thảm thiết.

.

40. Chương 40: Mộng?

“Hắn thế nào?”

Không nói gì nhìn An Duy Tư người đầy huyết tinh đi vào phi thuyền, Elidia bĩu môi, “Tình trạng ổn định, ngược lại là người không định đi tắm sao?”

Gật gật đầu, An Duy Tư xoay người theo người hầu rời đi, đến phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy qua thân, trôi đi một thân huyết tinh.

Đứng thẳng dưới vòi hoa sen, An Duy Tư lẳng lặng nhắm mắt lại, không nhìn phòng tắm sáng sủa, trong bóng đêm nghĩ tới bộ dáng Lục Diêu, khóe miệng cắn thật sâu lên độ cong nhỏ bé.

Đôi tay vừa rồi chưa từng có một tia do dự giờ phút này lại nhẹ nhẹ run, y không thể tưởng tượng vạn nhất trên cơ giáp không có thiết bị chữa bệnh khẩn cấp, vạn nhất trở về không kịp sẽ thế nào, như vậy đại giới không khỏi quá lớn.

Cho dù máu đã trôi sạch, nhưng An Duy Tư vẫn cảm thấy toàn thân mình đều bị khí tức của Lục Diêu bao lấy, hơi hơi mở mắt, đáy mắt vô ba nổi lên một mảnh mờ mịt, khí tức cũng trở nên hỗn loạn, bàn tay nhịn không được trượt xuống bộ vị nào đó đang dần ngẩng đầu.....

“Đi? Thì ra người vì ta mà cố gắng như vậy a, thực cảm động.”

Thanh âm này..... Thực quen tai, là ai? Ý thức vẫn trầm sâu trong bóng tối không thấy đáy, Lục Diêu lại giật mình cảm giác có người đang nói chuyện bên tai mình, thanh âm cũng không rõ ràng, phải cố gắng lắng nghe mới phân biệt được đang nói cái gì.

“Đây chỉ là công việc.”

Là thanh âm của ta? Đây là thời điểm nào.....

“Nghiêm túc như vậy, không sợ ta phải lòng người sao?”

Một đoạn đối thoại ngắn gọn ngưng bật, giống như radio bỗng nhiên bị đổi đài, sau im lặng ngắn ngủi lại một lần nữa vang lên, lần này lại chỉ có thanh âm của chính hắn.

“Nói bao nhiêu lần đừng có nghịch đàn dương cầm của ta!”

“Thế nào lại bị thương? Ngốc chết, lại đây, bôi thuốc cho người.”

“Hôm nay muốn nghe cái gì?”

Sao thế này, thanh âm đó là cái gì? Chẳng lẽ là ảo giác sinh ra khi sắp chết? Vậy sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy.....

Lục Diêu muốn bắt lấy âm thanh càng lúc càng xa xôi kia, nhưng không được, dần dần rốt cuộc lại quy về một mảnh yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Lục Diêu mơ hồ nghe có người đang nói chuyện, mí mắt giờ phút này có vẻ nặng nề dị thường, căn bản nâng không nổi.

“Uy, đã ngày thứ ba, người ít nhất cũng uống chút dịch dinh dưỡng đi? Chúng ta phí nhiều công phu như vậy đào người về, cũng không phải để người chết đói ở đây a!” Thanh âm của Elidia nghe như sắp phát điên, bọn họ nhìn trúng là năng lực của người này được không!

“Tránh ra.”

“Người tên hồn đản này a a a!!”

Lại là tuyệt thực, y quả nhiên là ngu ngốc đi? Lục Diêu có loại xúc động, muốn túm An Duy Tư mà lắc đến khi trấn động não mới coi như hả giận.

Cố sức mở mắt, Lục Diêu há mồm muốn nói gì, nhưng cổ họng khô khốc căn bản phát không ra thanh âm. Mà An Duy Tư vẫn luôn chú ý tới Lục Diêu đương nhiên là phát hiện trước tiên, lập tức cầm một chén nước, thoáng nâng Lục Diêu dậy, cẩn thận ụ vào miệng hắn.

Uống xong một chén nước, lúc này mới thư thái một ít, Lục Diêu buông chén, trước tiên nâng cánh tay không có việc gì lên, dùng lực vỗ lên đầu An Duy Tư, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Có gan ngươi lại tuyệt thực một lần cho ta xem, ta chảy nhiều máu như vậy để đem ngươi về đây tự sát?”

Cho Elidia đứng bên cạnh một ánh mắt, Elidia lập tức đi lên, giao dịch dinh dưỡng trên tay cho An Duy Tư, đang muốn ra ngoài lại nhớ đến gì đó, vì thế lấy từ trong túi áo ra một cái chuông buộc dây tơ hồng, “Bọn họ nói thứ này tìm thấy trong túi áo Lục Diêu, ta thuận tiện cầm đến đây, không cần cảm tạ ta nha.” Nhẹ nhàng ném tới, vừa vặn rơi trúng lòng bàn tay Lục Diêu đưa ra đón, Elidia ném cho Lục Diêu cái hôn gió liền rời đi.

Trừng mắt nhìn An Duy Tư, ý bảo y ngoan ngoãn uống dịch dinh dưỡng, Lục Diêu thử giật giật cánh tay trái, tuy rằng vẫn có thể cảm giác được đau đớn, nhưng đã không còn nhức nhối như lúc trước, quả nhiên kỹ thuật chữa bệnh ở nơi này vẫn thực yên tâm.

Chú ý tới tầm mắt An Duy Tư vẫn không rời khỏi mặt mình, ngay cả lúc uống dịch dinh dưỡng vẫn nhìn chằm chằm, Lục Diêu trong lòng thở dài, vẫy tay với y, “Ồ trước mặt một người đang tạm thời tàn phế, tự giác một chút tự mình biến thành miêu đi!”

Biến thành bạch miêu, An Duy Tư ngoan ngoãn ngồi bên giường Lục Diêu, lại không như lúc trước mà nhào lên người hắn, đại khái là bản khoản đến miệng vết thương của hắn.

“Lại gần một chút.”

An Duy Tư nghe lời tiến lên, Lục Diêu một lần nữa đeo chuông lên cổ y, hình tượng im lặng nhu thuận như vậy khiến Lục Diêu thực vừa lòng, nhân nhả vuốt ve thân bạch mao xinh đẹp kia, hiếm khi sinh ra ý tưởng người này cũng không phải ngu ngốc như vậy.

“Hừ, giả vờ ngoan như vậy cũng vô dụng.” Khẽ hừ một tiếng, Lục Diêu chú ý tới An Duy Tư xúc cảm vốn đã không quá tốt lại trở nên càng thêm trầm, “Ta nói một năm chính là một năm, có ra vẻ nữa cũng sẽ không giảm cho ngươi.”

Nghe vậy, An Duy Tư phút chốc ngáng đầu, kinh ngạc nhìn Lục Diêu, tựa hồ thập phần kinh ngạc.

Đối mặt với người một lòng nghĩ tới mình như vậy, Lục Diêu có ý chí sắt đá thế nào cũng không thể hoàn toàn xem như không thấy, nhưng bảo hắn vì vậy liền lập tức thích đối phương cũng không thực tế, cho nên hắn tính toán tạm thời thử xem, đến cuối cùng có thể thích lẫn nhau là tốt nhất, không thể cũng không có biện pháp, dù sao hắn đã chú định vĩnh viễn ở lại thế giới này.

Về phần giấc mộng quý dị lúc trước..... Hắn từ trước đến nay không thích phí tâm vì thứ không có đầu mối, quán nó là thật hay giả chứ?

Ngón trở chạm vào vật thể cứng rắn trên ngón giữa tay trái, là chiếc nhẫn kia. Nếu Thường Dục biết sẽ tức giận đến muốn giết An Duy Tư, hay ủy khuất hề hề nhìn chằm chằm mình? Đại khái đều có. Trong lòng

thần nhiên áy náy, nhưng cũng không thể dao động quyết định của hần, chung quy người không thể vì điều đã mất mà không quan tâm hiện tại quanh mình.

An Duy Tư ngốc hồ hồ nhìn chăm chăm Lục Diêu, cảm giác trong lồng ngực có cái gì đó tràn đầy, như là muốn tràn ra vậy, nhưng thập phần thoải mái, tốt hơn so với vắng vẻ trước kia.

Không nhẹ không nặng búng cái đầu nho nhỏ, Lục Diêu ngáp một cái, “Cùng ta ngủ tiếp một lát, lần này dám chui vào trong áo thì đừng trách.” Dứt lời liền nhắm mắt lại, đồng thời không quên thân thủ nhẹ nhàng cầm móng vuốt nhỏ mềm mại.

Ngủ như vậy cũng không tệ lắm.

Trên tinh cầu số 204, Quân hoàng đế quốc vừa nhận được tin tức đang tức giận đến tái mặt, gã chẳng thể nghĩ tới, vì một kẻ vừa quen biết được mấy tháng, mà An Duy Tư luôn nghiêm vụ kỷ luật lại làm ra chuyện này.

Lần này đế quốc tổn thất thập phần thảm trọng, không chỉ mất đi tướng quân chiến lực cường đại nhất, hơn nữa nghị viên có thực quyền phần lớn cũng đều bị giết chết, đến sở nghiên cứu Hoàng gia cũng bị phá hủy hoàn toàn.

Bọn họ khi chế định kế hoạch này đã nghĩ thật hoàn mỹ, bởi vì vô luận là ai cũng không ngờ đến An Duy Tư sẽ vì một người mà phản bội đế quốc! Hơn nữa nghe nói người kia còn chưa chết, chẳng qua mất máu quá nhiều mà lâm vào hôn mê tạm thời mà thôi! Vậy nếu người kia chết An Duy Tư có phải muốn trực tiếp hủy toàn bộ tinh hệ hay không?!

Dùng lực gạt phăng tất cả mọi thứ trên bàn, Quân hoàng thâm thâm hít một hơi, đang muốn gọi người đi làm việc, trước mắt trấn an trạng thái nhân tâm hoảng sợ bao trùm đế quốc, thì đã có thị hầu cuống quýt tiến vào bẩm báo, “Bệ hạ, trong quân đang rối loạn! Đám quân nhân không tin An Duy Tư thượng tướng làm phản, cố ý yêu cầu đế quốc cho bọn hần một lời giải thích!”

Chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối đen, Quân hoàng tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, nghiến răng nghiến lợi quát, “Tuyên bố xuống, An Duy Tư Chris phản bội đế quốc, chính thức xếp vào yếu phạm tinh tể, huy động toàn tinh hệ đi lùng bắt!”

“Dạ, dạ!”

41. Chương 41: Lần Sau Không Được Lấy Lý Do Này Nữa

Lúc này Lục Diêu không còn mơ thấy thứ kỳ quái gì nữa, nhưng khi hần ôm tâm tình thoải mái khoái trá mở mắt, thì lập tức có cảm giác tâm tình tốt đẹp đều chỉ là ảo giác.

Vì cái gì mình lại nhìn thấy An Duy Tư ngồi bên giường, thực nghiêm túc cầm lưỡi dao cắt lên cổ tay? Hắn vẫn luôn tự nhận là am hiểu phỏng đoán nhân tâm, mà từ khi quen biết những người này lại vĩnh viễn theo không kịp tư duy của bọn họ. Đoán đại một cái đi, người này là vì chuyện ban nãy mà cao hứng tới nỗi tinh thần không bình thường, hay là.....

Lục Diêu mặc danh nhớ tới một câu không thích hợp: Tích thủy chi ân đương dừng tuyên tướng báo. *(Nhận một giọt ân nghĩa, báo đáp cả dòng sông)*

“Ta đoán một chút,” Nghe thanh âm của Lục Diêu bỗng nhiên vang lên, động tác của An Duy Tư lập tức cứng đờ, “Ta đổ máu cứu người về, cho nên người tính toán trả lại?”

Thanh âm bình tĩnh như vậy, bình thường đều là điềm báo Lục Diêu sắp tức giận, An Duy Tư ngoan ngoãn ném lưỡi dao đi, ỉu xiu giải thích, “Sẽ không chết.....”

Thật sự bị mình đoán đúng, Lục Diêu cũng không có chút cao hứng nào, chỉ cảm thấy giữa hai người bọn họ, không phải mình bị An Duy Tư làm tức chết, thì là An Duy Tư làm chuyện ngu xuẩn gì đó giết chết chính mình, “Rất tốt, ta hiện tại thực tấn trách nói với người, kỳ hạn một năm lại tăng thêm nửa năm, cho nên về sau người tốt nhất làm cái gì cũng động não một chút.”

Nghe lời này, An Duy Tư khẽ nhăn mày, một bộ thực buồn rầu.

Chủ nhân chịu cho mình cơ hội đã rất tốt rất tốt, nhưng vì mình mà bản thân bị trọng thương, đây là điều An Duy Tư không thể chấp nhận. Nói vậy y còn có tư cách gì đứng bên chủ nhân?

Trước kia An Duy Tư không để ý từ “tư cách” này, trong mắt y đó chẳng qua là phương thức của đám quyền thần đối trá dùng để phân chia giới hạn giữa mình với kẻ khác, nay y mới phát hiện bản thân cũng bắt đầu để ý thứ này, lại không cảm giác có cái gì không đúng.

Lục Diêu thật sự cảm giác bản thân sắp bị buộc trở thành bác sĩ tâm lý, “Người thật sự muốn làm như vậy cũng được, người chảy một giọt ta tự làm mình chảy hai giọt, ta ngược lại không ngại.” Dùng chính mình để uy hiếp người khác, thật sự là muốn bao nhiêu kỳ quái thì có bấy nhiêu kỳ quái.

Cầm lấy ly nước bên giường uống một ngụm, Lục Diêu quyết định chấm dứt đề tài quỷ dị này, hỏi ra vấn đề từ khi mình tỉnh lại vẫn nghi hoặc, “Đây là đâu?”

“Tỉnh cầu Thú tộc.”

“.....” Ngoài ý muốn sao? Lục Diêu cảm giác mình đã không còn khí lực để cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại rốt cuộc hiểu được nguyên nhân Chris tin tưởng tràn đầy, “Đã xác định đây là cạm bẫy của đế quốc?”

“Ân.” An Duy Tư gật đầu, “Người sở nghiên cứu nói đây là kế hoạch của thượng tầng đế quốc.” Bằng bộ dáng bình tĩnh kia nếu y không nói, khẳng định không ai sẽ hoài nghi y đến cùng đã làm ra chuyện đáng sợ

cỡ nào, ngay cả Lục Diêu cũng chỉ cho rằng An Duy Tư đại khái là đi cường bức lợi dụ một phen mà thôi.

“Mục đích của bọn họ?”

“Hẳn là thử thân phận cùng năng lực của người.”

Trầm tư một lát, Lục Diêu vẫn muốn xác nhận một chút, “Giúp ta tìm Chris, ta muốn hỏi hắn một chuyện.” Từ tình huống khi vừa tỉnh lại có thể phán đoán, An Duy Tư trong lúc hắn hôn mê tuyệt đối không có tâm tình hỏi Chris chân tướng, có điều thứ này vẫn nên xác nhận lại một chút thì tốt hơn.

An Duy Tư thực không thích cặp anh em kia, không chỉ vì ấn tượng đầu tiên, càng là vì Elidia tựa hồ ôm ý tưởng không an phận với Lục Diêu, điểm này đã đụng trúng địa lôi của An Duy Tư. Cho nên An Duy Tư khi rời phòng còn có thể thấy rõ ràng đang mất hứng, có thể nói y một chút cũng không muốn tiếp xúc với hai người.

Bọn họ giờ này đang ở trung tâm điều trị của Thú tộc, bởi vì một ít nguyên nhân Chris cũng đang ở đây, An Duy Tư rất dễ dàng tìm thấy gã ở đại sảnh.

“Lục Diêu muốn hỏi người ít chuyện.”

Chris đang tìm đọc văn kiện nghe vậy buông đồ xuống, như nhìn không thấy cái mặt lạnh của An Duy Tư, cười nói, “Nga? Là về huynh trưởng của các hạ sao?”

“Không biết, nếu hỏi chuyện đó người hẳn là biết nên nói như thế nào.”

Nhún nhún vai, Chris đứng lên đi theo An Duy Tư tới phòng bệnh, “Đương nhiên, chúng ta cũng không phải nhân loại dối trá, loại thủ đoạn này ở đây thực thông thường, ta đương nhiên sẽ không tùy tiện tiện lộ ra chuyện riêng tư của người khác.”

Một lát sau, Chris nhàn nhã đi đến, An Duy Tư theo phía sau tiến vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Nghe nói người có chuyện muốn hỏi ta?”

Lục Diêu gật gật đầu, “Người biết rõ nguyên nhân đế quốc làm như vậy sao? Ta không cảm thấy vì thử ta, lại đáng giá để đế quốc đánh đổi một thượng tướng có sức chiến đấu cường đại.”

Hóa ra là vấn đề này, An Duy Tư không dấu vết nhẹ nhàng thở ra, Chris ngồi vào cái ghế trong phòng, hồi đáp, “Người thực thông minh. Thực ra đám ký sinh trùng kia chính là do đế quốc nghiên cứu chế tạo ra, nếu như bị ký sinh sẽ khiến người mất đi thần trí, không sai biệt lắm biến thành một con rối chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, ta nghĩ bọn họ đang đánh cược người có quan tâm tới An Duy Tư hay không, nếu người chủ động bảo hộ hắn khỏi bị công kích, tất nhiên giai đại hoan hỉ. Nếu bất hạnh các người đều bị ký

sinh, chẳng qua là khiến cho các người trở nên càng nghe lời.” Chris tựa hồ rất tán thưởng loại mưu kế này, “Chung quy vấn đề huyết thống của An Duy Tư làm bọn họ không thể hoàn toàn yên tâm, cho dù giảm bớt một chút sức chiến đấu cũng còn tốt hơn đặt một quả bom bên người, quả thực là nhất tiễn song điêu.”

Thản nhiên giải thích xong, Chris nhận thấy ánh mắt An Duy Tư nhìn chằm chằm mình bằng lãnh dị thường, vội vàng giải thích, “Không phải ta thấy các người chết mà không cứu, bởi vì lúc trước ta cũng chỉ biết đế quốc hẳn là muốn đối phó với các người, không nghĩ tới sẽ làm quyết tuyệt như vậy.”

Lục Diêu cảnh cáo trừng mắt nhìn An Duy Tư, lại đặt câu hỏi: “Người làm thế nào lấy được tin tình báo đó?”

“Chúng ta đương nhiên là có phương pháp của chúng ta, không thì đã sớm bị nhân loại giết sạch.”

Đối với vấn đề này Lục Diêu biết bản thân không nên truy vấn tiếp, vì thế liền chuyển đề tài, “Như vậy người hiện tại có thể nói cho ta biết, chuyện của Grant là thế nào không?”

Nghe được vấn đề này, tay An Duy Tư vô thức nắm chặt, Lục Diêu chú ý tới điểm này, mà Chris lại giống như thoái thác, cảm thấy thêm vài phần suy đoán.

“Ta đã biết, đã làm phiền người.”

“Ta đây cáo từ trước.”

Sau khi Chris rời đi, An Duy Tư lại ngồi vào bên giường bệnh, lẳng lặng bởi Lục Diêu, cũng không nói chuyện.

“An Duy Tư.” Lục Diêu bình tĩnh mở miệng, “Chuyện của Grant, có liên quan đến người đi?”

“.....!” Đồng tử chợt co rút lại, An Duy Tư ngẩng đầu nhìn Lục Diêu, không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà trong lòng bàn tay nắm chặt đã bắt đầu toát mồ hôi.

Đến che giấu cũng không biết làm thế nào, xem ra mình đoán không sai.

Hắn hẳn là phải thập phần phẫn nộ, thập phần chán ghét An Duy Tư đã làm mình mất đi cơ hội rời đi, thế nhưng thực kỳ dị, hắn cư nhiên có chút không thể chán ghét người này. Lục Diêu đương nhiên biết, An Duy Tư cũng không phải ngốc như mình thấy, không hề che giấu như vậy, nếu là người không đầu óc, An Duy Tư cũng không có khả năng trở thành thượng tướng hơn nữa được nhiều binh lính tin phục như vậy. Nhưng chính là vì người này chỉ khi ở trước mặt mình mới ngốc như thế, ngược lại làm người ta không thể trách cứ.

“Ta chán ghét người chỉ nhìn hắn.” Thanh âm trầm thấp nói, An Duy Tư cũng không vì chuyện mình đã

làm mà hối hận, nếu được làm lại lần nữa y vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy.

“Chỉ một lần này, lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Lục Diêu tinh tế đánh giá An Duy Tư, hiện tại là buổi tối, ngọn đèn bạch sắc chiếu vào người này một thân sắc tố đậm bạc, càng có vẻ vô cùng tái nhợt, so với hắn còn giống bệnh nhân hơn. Nhưng duy độc trong đôi mắt kia, từ đầu tới cuối vẫn phản chiếu bộ dáng của hắn, không biết là không nỡ dời tầm mắt, hay căn bản dời không được.

Lục Diêu không nói gì nữa, An Duy Tư biết hắn đang đợi mình chủ động kể chi tiết, liền thẳng thắn không hề giữ lại.

Thì ra ngày đó, An Duy Tư sau khi rời khỏi chỗ Lục Diêu liền đi tìm Grant, ấy không phải nhất thời quật khởi, cho dù Lục Diêu đêm đó không nói với y những lời đó, y cũng sẽ làm như vậy.

Grant nói bản thân chẳng qua là ôm tâm lý giám thị, không mang theo bất cứ cảm tình nào khác. Thế nhưng An Duy Tư còn hiểu rõ gã hơn chính bản thân gã, gã đang từng chút từng chút bị hấp dẫn, điều này khiến An Duy Tư càng thêm bất an, bởi vì Grant có ham mê đó..... Nếu Grant thích Lục Diêu, chỉ biết có hai kết quả: Grant không thể không được giết chết Lục Diêu, hoặc là hai người từ nay về sau trở thành tình lữ thật sự. Hai kết quả này vô luận cái nào An Duy Tư cũng không thể chấp nhận.

Dưới tình huống ác liệt như vậy, cái gì bình tĩnh, cái gì nguyên tắc đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Cho nên buổi tối ngày đó, An Duy Tư sớm nhắn với Grant, sau khi yến hội chấm dứt muốn gã tới một nơi, có chuyện muốn thương thảo.

“Thật là, vì một mỹ nhân mà muốn hạ sát huynh trưởng đại nhân, ta thực thương tâm.” Grant ngồi trên một gò đất nhỏ, một tay nâng cằm dưới, thanh thoi nói.

An Duy Tư đang đứng cách gã không xa, ánh mắt lãnh khốc lợi hại kia, căn bản không ai tin tưởng y vừa rồi vẫn là một bộ say không còn biết gì, “Ta vẫn luôn thực chán ghét ngươi.”

“Đừng trực tiếp như vậy chứ, tuy rằng ta cũng tràn đầy đồng cảm với điểm này.” Vẻ mặt cười hì hì bỗng nhiên thu lại, Grant hơi hơi mím môi, đứng lên, “Xem ra hôm nay chỉ có một người có thể sống rời khỏi đây.”

Dứt lời, hai người cơ hồ là đồng thời rút kiếm quang bên hông. Ở điểm này bọn họ thập phần ăn ý, bởi vì mặc kệ cuối cùng kẻ thắng là ai, nếu sử dụng súng sẽ khó tránh khỏi lưu lại dấu vết, vậy thực không dễ xử lý, hơn nữa làm ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù nơi này tương đối hoang vắng, cũng khó bảo đảm không có nhân nhìn thấy.

Hiển nhiên, cuối cùng người thắng là An Duy Tư.

Bị kiếm quang sắc bén đặt trước lồng ngực, Grant nhún nhún vai, liền ném vũ khí trong tay, tựa hồ không chút để ý bản thân sắp bị giết, “Động tác không cần quá thô bạo, sẽ rất đau.”

An Duy Tư không hề sinh ra một tia ý niệm thủ hạ lưu tình, kiếm quang không chút do dự xuyên qua ngực đối phương.

“.....” Tên này nhất định là cố ý làm đau như vậy, “Khụ khụ..... Ta muốn làm sáng tỏ một điểm, ta đối với mỹ nhân người tâm tâm niệm niệm không hề có một tia ý đồ gây rối.” Nâng tay che vị trí bị lợi khí đâm thủng, không có gì bất ngờ mà nhiễm đỏ đầy tay, Grant khụ ra một ngụm máu tươi, khước miệng lại giương lên một mặt độ cong, “Đại khái người sẽ không tin, chung quy ngay cả chính ta cũng không tin.”

Nâng tay rút ra kiếm quang nhiễm huyết, máu lập tức bắt đầu chảy xối xả, Grant chỉ cảm thấy cả người đều mất đi khí lực, trở nên băng lãnh, hàn ý thấu xương dần dần ăn mòn tâm thức.....

Sau một gò đất bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay, chỉ thấy một người vừa vỗ tay, vừa mang theo tiêu ý đi ra, “Thật không tệ, ta cảm thấy thực hứng thú với người, có lẽ ta có thể giúp người một chút.....”

Người kia là Chris.

Dừng ở đây hết thấy đều rõ ràng, lúc An Duy Tư nói đến chuyện bọn họ thế nào từ khi cảnh giác lẫn nhau đến khi hợp tác, Lục Diêu liền mở miệng kêu ngừng, đối với loại chuyện có khả năng khiến người nghe phát hỏa hẳn hoàn toàn không muốn nghe.

Xoa xoa cái đầu đau đốn, Lục Diêu mở miệng đang muốn nói gì, lồng ngực lại bỗng nhiên đau nhức, che miệng kịch liệt ho khan, có vài tia máu từ kẽ tay chảy xuống, không đợi An Duy Tư hỏi thăm, liền hôn mê bất tỉnh.

42. Chương 42: Trả Thù

Có người đã gắn bom điều khiển mini trong cơ thể hắn, vừa rồi bom phát nổ, tuy rằng uy lực của loại bom mini này cơ hồ có thể xem nhẹ không đáng kể, thế nhưng tính ẩn nấp cực tốt, hơn nữa phát nổ trong cơ thể cũng không phải đơn giản như vậy.” Bác sĩ sắc mặt nghiêm túc trần thuật, “Hiện tại nội tạng của bệnh nhân tổn hại nghiêm trọng, chúng ta đang tiến hành cấp cứu, nhưng không thể chắc chắn thành công.”

“.....” Mặt An Duy Tư không chút thay đổi mà nghe, nhìn như bình tĩnh, lại đang cực lực khắc chế cảm xúc kích động.

Chris cùng đứng nghe thở dài, “Là để quốc làm đi.”

Gã đoán hoàn toàn chính xác, ngay không lâu trước đó, Quân hoàng đệ hạ mới vừa thoát khỏi trạng thái bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán, lúc này mới có dư sức lực tự hỏi làm thế nào đối phó bọn họ, lại nghĩ đến thời điểm Lục Diêu vừa đến phải làm kiểm tra, vì để dễ dàng không chế đối phương, gã từng lệnh cho người sở nghiên cứu gài vào trong cơ thể hắn một quả bom mini, vì thế quyết định thật nhanh gọi người ẩn nút phát nổ quả bom.

Nếu đã thích người kia như vậy, liền giết người kia cho y xem! *(Câu này thấy giống như vì yêu sinh hận ấy nhỉ =..=)*

Tuy rằng lúc này biện pháp tốt nhất là lấy điểm này làm thóp để uy hiếp đối phương, nhưng gã đã không nghĩ được nhiều như vậy.

Mà Chris có thể đoán được điểm này, An Duy Tư đương nhiên cũng nghĩ được đến, y hiện tại cực độ hối hận, nếu lúc trước bản thân không rời đi đơn giản như vậy, mà giết sạch từng kẻ phục vụ để quốc từng tiếp xúc với Lục Diêu, vậy bọn chúng làm sao có cơ hội kích nổ quả bom? Những kẻ đó căn bản chết không đáng tiếc.

Qua không biết bao lâu, rốt cuộc có bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, biểu tình nghiêm túc, “Thương thế quá mức nghiêm trọng, chúng ta đã dùng tới thiết bị tiên tiến nhất hiện nay, thế nhưng có thể tỉnh lại hay không vẫn là ẩn số, nếu trong hai tư giờ không tỉnh lại..... Xin nín bi thương.” Dứt lời, bác sĩ liền lắc đầu rời đi.

“Giúp ta chuẩn bị một cơ giáp.” Nói với Chris xong, An Duy Tư liền đi theo xe đẩy chuyển Lục Diêu về phòng bệnh.

Yên lặng ngồi bên giường bệnh, An Duy Tư không nghĩ tới bản thân vừa mới nhìn thấy một tia hi vọng, lại xảy ra chuyện này. Bản thân đã hại chủ nhân hai lần, trước đó hắn ở bên Grant chưa từng xảy ra chuyện như vậy, này hết thấy đều là vì y.....

Đồng hồ điện tử bên cạnh vẫn vô tình nhảy số, một giờ, hai giờ..... Hai mươi ba giờ, hai mươi tư giờ. Nằm trên giường bệnh, người đang cầm đầu các loại thiết bị lại không có một tia dấu hiệu thức tỉnh.

Đứng lên, trên khuôn mặt An Duy Tư không nhìn ra bất cứ điều gì, y chỉ bình tĩnh cầm máy truyền tin Chris cho y, bình tĩnh nói: “Nghĩ biện pháp khiến thể căn cước của ta có thể liên hệ đến tinh cầu 204.” Chỉ một câu liền chặt đứt liên hệ.

Trầm mặc một lát, An Duy Tư chậm rãi quỳ một gối xuống trước giường bệnh, cẩn thận nắm chặt bàn tay có chút băng lạnh của Lục Diêu, một nụ hôn nhẹ nhàng, như giáo đồ thành kính đang cầu nguyện, kiên định nói, “Ta sẽ khiến tất cả trả giá đại giới, sẽ không bỏ qua bất cứ một ai. Cho nên tỉnh lại được không? Để hết thấy của ta thuộc về người có được không?” Đáng tiếc người ngủ say kia không nghe được, càng không thể khiến hắn hồi phục, chỉ có hô hấp liên tục mỏng manh mà ngừng nghỉ.

“Người sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không.” Tiếng nói lạnh lùng quanh quẩn trong phòng bệnh im ắng, giống như phát hạ lời thề, “Ta đi giết bọn chúng, sẽ lập tức trở về, chờ ta.”

Nhắm chặt mắt, để thần sắc điên cuồng trong mắt lắng đọng xuống, An Duy Tư rời khỏi phòng bệnh.

Đi đến căn phòng Chris chuẩn bị cho y để có thể liên hệ với tinh cầu 204, An Duy Tư cầm ra thẻ căn cước của mình tại đế quốc, liên hệ với vị phó quan mình thập phần tín nhiệm.

Phó quan thấy An Duy Tư, lập tức kích động quên cả gọi tên, “Thượng tướng đại nhân! Ngài đang ở đâu?”

“Ta không sao, mấy ngày trước bị thương cho nên đang tu dưỡng. Albert, đế quốc đang làm hạng mục nghiên cứu nguy hiểm bậc nhất, Quân hoàng đã điên rồi, hắn muốn dùng người trên toàn tinh cầu để tiến hành thực nghiệm.” An Duy Tư biểu tình có một tia ảo não, còn có vài phần lo lắng phần nộ, “Các người không cần hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ lập tức trở về, ta không thể để các người cũng thành vật hi sinh.”

“Cái gì?!” Albert khiếp sợ đến tột đỉnh, bọn họ mấy ngày nay tuy rằng vẫn hoài nghi, nhưng không nghĩ tới đế quốc thật sự sẽ làm ra loại chuyện này.

“Đường truyền không thể duy trì lâu, sẽ bị đế quốc phát hiện, ta trước ngày mai sẽ trở về, báo với những người khác.”

“Vâng!”

Truyền tin xong, An Duy Tư thu lại thẻ căn cước, khước miệng hiểm khi Lục Diêu không có mặt mà lộ ra tươi cười, tuy rằng đó là tươi cười băng lãnh mà thị huyết. Cho dù lợi dụng bộ hạ đã hoàn toàn tín nhiệm y cũng không cảm thấy một tia hối hận, một hài tử đều có thể vì món đồ chơi yêu quý của mình mà làm ra làm chuyện người ta không tưởng được, huống chi một người đang có người âu yếm đang gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Muốn ta đi người cùng không?”

“Không cần.” Cự tuyệt Chris, An Duy Tư nhanh chóng tiến vào cơ giáp Chris lâm thời chuẩn bị cho y, hợp hay không hợp không quan trọng, dù sao chỉ là lâm thời mà thôi.

Hắn muốn tự mình dùng máu của những kẻ đó bồi tội với chủ nhân thân ái.

An Duy Tư bí mật uy hiếp một chiếc thương thuyền đang tới tinh cầu 204, cùng chiếc phi thuyền kia thập phần thuận lợi tiến vào tinh cầu 204 – đế quốc tuyệt đối không thể tưởng được An Duy Tư lại mau chóng triển khai màn trả thù như vậy, cho nên không kịp phòng bị.

“Albert, nói cho ta biết cơ giáp của ta bị đặt ở đâu, các người tới điểm huấn luyện tập hợp, ta lập tức đến.”

Y tin tưởng phó quan của y là người thông minh, nói đến nước này thì đã biết y muốn làm cái gì, mà y càng tin tưởng là nhóm binh lính một tay mình huấn luyện ra, một tướng quân thành công tất yếu phải để binh lính của y hoàn toàn tin phục, ở điểm này An Duy Tư không chút hoài nghi bản thân.

Xuống khỏi thương thuyền, An Duy Tư liền nhanh chóng điều khiển cơ giáp tới điểm Albert nói, dọc theo đường đi tất cả người ngăn cản đều bị y giết chết, cơ hồ không phí lực đã đoạt lại cơ giáp của mình.

Đợi y đi đến sân huấn luyện, quả nhiên thấy toàn bộ binh lính đứng thẳng ở đó, một mảnh người chỉ chít đều đứng thẳng tắp. Tuy rằng tựa hồ thiếu một nhóm người, nhưng đây là đương nhiên, y đã sớm dự đoán được sẽ có người trung thành với đế quốc không tin lời y nói, chỉ tiếc cho dù bọn chúng hiện tại đi báo tin cho đế quốc cũng đã hoàn toàn không còn kịp rồi. An Duy Tư vừa lòng nhảy xuống cơ giáp, như thông thường trầm mặt phát biểu, cao giọng nói, “Đế quốc mưu toan biến các người thành vật thí nghiệm, để bọn họ nghiên cứu chế tạo vật chủ ký sinh cho ký sinh trùng, trở thành công cụ đáng buồn, các người tình nguyện không?”

“Báo cáo thượng tướng, chúng ta không muốn!” Bọn lính chỉnh tề lớn tiếng trả lời, thanh âm vang vọng khắp bầu trời hồi lâu.

“Đế quốc này đã mục nát, mà các người vì quốc gia làm một nhiệm vụ cuối cùng, chính là tự tay hủy chính quyền mục nát, các người dám không?”

“Dám!”

“Rất tốt” Trong mắt An Duy Tư chợt lóe một tia cảm xúc không tên, “Lên cơ giáp của các người, cùng ta đi.”

Nhiều cơ giáp như vậy đồng thời xuất động là cảnh tượng thập phần đồ sộ, duy nhất may mắn là mục tiêu của bọn họ cũng không phải dân chúng vô tội kia, cho nên tạm thời không xuất hiện cảnh tượng trăng cảnh dân chúng tử vong, chỉ là gợi ra khủng hoảng.

An Duy Tư mệnh lệnh đám lính tách ra đi phá hủy sở nghiên cứu hoặc là yếu địa quân sự của đế quốc, bản thân thì mang theo vài tinh anh, thẳng đến hoàng cung. Tại đây vì đột nhiên bị thế công mạnh mẽ, thủ vệ rất nhanh đã bị tiêu diệt hầu như không còn, An Duy Tư để mấy người kia ở tại chỗ đợi lệnh, mình thì trực tiếp điều khiển cơ giáp tiến vào hoàng cung, cũng không quản hủy hoại bao nhiêu thứ.

Không tới một lát, trong hoàng cung đều đã máu chảy thành sông, phàm là người xuất hiện trong tầm mắt An Duy Tư đều bị giết chết, An Duy Tư lấy tốc độ kinh người xâm nhập vào nơi Quân hoàng xử lý sự vụ.

Ở trong cơ giáp lạnh lùng nhìn Quân hoàng đầy mặt kinh sợ, phong độ của kẻ thống trị đã hoàn toàn tiêu biến, An Duy Tư lại không cảm thấy một tia khuây khoả, bởi vì tất cả so với thương tổn mà chủ nhân phải chịu quả thực không đáng nhắc đến.

“Ta không giết người, người phải nhìn đế quốc này vì người mà diệt vong.”

Lúc này y tựa hồ đã điên rồi, hoặc là trước nay chưa từng thanh tỉnh.

Đúng vậy, An Duy Tư ngay từ đầu đã không tính toán bỏ qua bất luận kẻ nào. Dựa vào cái gì Lục Diêu hiện tại đang đối diện tử vong, mà những kẻ này lại ưu tai du tai sinh hoạt? Bọn chúng phải vì kẻ thống trị ngu xuẩn mà trả giá đại giới.

Dứt lời An Duy Tư liền rời khỏi hoàng cung, mà bên ngoài đã loạn thành một đoàn, khắp nơi đều có thể thấy có cơ giáp đang chiến đấu, hủy hoại vô số kiến trúc, đây đúng là điều y muốn.

Đối nghịch với một quốc gia, trả giá đại giới đương nhiên là thảm trọng, đám lính tử thương vô số, lại cũng hoàn toàn phá hủy hệ thống phòng vệ của quốc gia này – bọn họ không biết việc bản thân đang làm là đúng hay sai, thế nhưng một sĩ binh cho dù là mệnh lệnh sai cũng phải hoàn toàn phục tùng.

Một cường đại để quốc hủy diệt chỉ trong nửa ngày, sai bởi kẻ thống trị ngu xuẩn, sai bởi gã không sớm nhìn thấu bản chất cố chấp của An Duy Tư, sai bởi gã cố tình dùng phương thức sai lầm nhất để báo thù An Duy Tư.

Sau khi đạt được mục đích của mình, An Duy Tư liền rời đi. Có lẽ các bộ hạ của y sẽ tuyệt vọng, sẽ không thể tin nổi trưởng quan luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận lại thật sự phản bội, nhưng điều đó đối với y đã không còn trọng yếu, trong thế giới của y chỉ có một trọng tâm.

An Duy Tư chính như theo lời y nói, thật sự rất nhanh liền trở lại, nhưng mà sau khi trở về đối mặt với khuôn mặt ngủ say của Lục Diêu, chỉ là một lần nữa khiến y thở không nổi mà thôi.

Bác sĩ nói khả năng Lục Diêu tỉnh lại cực kỳ rất nhỏ, thế nhưng An Duy Tư nghĩ, chỉ cần hắn còn sống thì cuối cùng sẽ tỉnh lại, chỉ cần ở bên chủ nhân, vô luận bao lâu cũng sẽ không cảm thấy phiền chán.

Vì thế An Duy Tư liền lẳng lặng chờ, y chưa từng chú ý thời gian, chỉ là khi có người đưa dịch dinh dưỡng tới liền uống, mỗi một thì ngồi đó ngủ một hồi, sinh hoạt như vậy ngay cả chính y cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

43. Chương 43: Rời Đi

Ý thức của Lục Diêu rất rõ ràng, nhưng luôn có thứ gì lôi kéo hắn, không để hắn tỉnh lại.

Hắn ở trong mộng không cảm nhận được thời gian trôi qua, lại trực giác cảm thấy đã qua đi thật lâu, hắn tựa hồ mơ rất nhiều giấc mộng, lại không nhớ nổi cái nào, cho dù một điểm ẩn tượng cũng không có.

Cùng kia không biết tên gì đó đối kháng hồi lâu, Lục Diêu rút cuộc tránh thoát này trôi buộc, khản cập mở to mắt, thấy tựa lưng vào ghế ngồi ngủ An Duy Tư. Kia trương tình xảo trên mặt cho dù ngủ, cũng

không thấy an ổn, chỉ có tràn đầy bất an. Mà nguyên bản ngắn ngủi ngân bạch sợi tóc đã trưởng không thiếu, mềm mại vừa vụn khoát lên trên vai, cho dù như vậy quan sát nhìn xem cũng không rõ ràng, cũng có thể nhìn ra này nhân rõ rệt gây yếu rất nhiều. Trái lại chính hắn, từ trên xuống dưới đều thực bình thường, nhìn ra được là bị người tử tử xử lý qua.

Trong lòng mặc danh một trận mềm mại, Lục Diêu âm thầm oán thầm: Trách không được lúc ngủ luôn cảm giác có người ở bên cạnh, tên gốc này.

Thương tích trên người Lục Diêu đã sớm khỏi hẳn, chẳng qua đã ngủ lâu lắm, thân thể hoạt động có chút cương ngạnh, đơn giản cũng không nóng vội, Lục Diêu chỉ ngồi dậy, hơi chút nghiêng đầu nghĩ nghĩ, một ý tưởng có chút ngây thơ hiện lên trong đầu. Trước kia bản thân bị các loại hành vi của y dọa không ít lần, vậy dọa lại một lần cũng có thể đi?

Vì thế thân thể hơi hơi nghiêng về trước, môi hai người vừa mới đụng nhau, Lục Diêu bỗng bị một cổ đại lực đẩy ngã lên giường, đồng thời bị người phía trên dùng lực hôn môi, răng môi dây dưa không ngừng, kéo ra một sợi chỉ bạc, thỉnh thoảng phát ra thanh âm làm người ta mặt đỏ tim đập.

Người này giả bộ ngủ?

Đợi An Duyệt Tư thoáng tỉnh táo lại, Lục Diêu mới miễn cưỡng đẩy y ra, “Người tỉnh lại khi nào?”

“Khi người mở mắt.” Gắt gao nhìn chằm chằm Lục Diêu, như là sợ người này lại có gì ngoài ý muốn, hai tay An Duyệt Tư gắt gao giữ lấy cánh tay Lục Diêu, lại chú ý không chế không để bản thân làm đau hắn.

Khi nhận thấy Lục Diêu đã tỉnh lại, y thật sự đã mừng rỡ như điên, bắt đầu là hưng phấn đến mở to mắt cũng quên, sau lại phát hiện Lục Diêu có động tác, mới mang một tia chờ mong mà tiếp tục giả bộ ngủ, cuối cùng rốt cuộc trên môi tiếp xúc đến hai phiến mềm mại, không chế không được mà cử động.

“Có thể muốn ta không? Ta chịu không nổi” Cầu xin nhìn Lục Diêu, giờ phút này trên người An Duyệt Tư mỗi tế bào tựa hồ đều kêu gào muốn được chủ nhân chiếm lấy, chỉ có như vậy mới có thể san bằng sợ hãi bất an trong lòng y.

“.....” Tuy rằng vừa hôn mê tỉnh lại đã tiến hành vận động kịch liệt như vậy thì không tốt lắm, nhưng xét thấy gia hỏa này đích xác thực lo lắng, “Hảo.”

Được cho phép, An Duyệt Tư kích động đến mức tay đều phát run, động tác vội cho Lục Diêu lại vô cùng mềm nhẹ, sợ làm đau đối phương, đối với bản thân thì chỉ tùy tiện cởi ra ném xuống đất.

————— Kéo rèm —————

Không trả lời, rời khỏi người Lục Diêu để tránh bản thân đè phải hắn, hô hấp của An Duyệt Tư lại vẫn thập phần dồn dập, về mặt lại nhu hòa vui sướng nói không nên lời.

Trong lúc vô tình liếc đến trong phòng điện tử lịch ngày, Lục Diêu nhất thời sửng sốt, không nghĩ tới hắn đã ngủ gần một năm, ngược lại là trách không được An Duy Tư biến hóa lớn như vậy. Hơn nữa quả nhiên chính mình muốn một đời đều ở lại chỗ này, không thì nếu Grant kia sự kiện còn tính, hắn hiện tại hẳn là đã không ở thế giới này.

Theo tầm mắt Lục Diêu nhìn lại, thấy hắn đang nhìn lịch, An Duy Tư lập tức lộ ra biểu tình chờ mong, “Hôm nay đã đúng một năm, người đáp ứng.....”

Lục Diêu cũng nghĩ tới kỳ hạn một năm mà mình đã lừa An Duy Tư, hắn cảm thấy nếu kết đôi với An Duy Tư, đại khái việc thích đối phương chỉ là vấn đề thời gian, cho nên nếu đồng ý..... Hắn là cũng không có vấn đề đi?

“Ân, có điều giờ kiếm hoa hồng thì thực phiền toái, biết thế là được.”

Cổ ý bỏ qua tia sáng loe lóe trong mắt An Duy Tư, Lục Diêu nhìn thoáng qua thời gian, phát hiện đã là mười giờ tối. Vì sao luôn có cảm giác kỳ quái..... Đường như sắp phát sinh chuyện gì đó.

Loại cảm giác này lượn lờ không đi, biến thành Lục Diêu phiền lòng không thôi, đang muốn tùy tiện nói chút gì dời đi chính mình lực chú ý, liền nghe thấy băng lãnh máy móc âm ở trong đầu vang lên:

[Tính thời gian hoàn tất, nhiệm vụ đã hoàn thành, truyền tống bắt đầu đếm ngược – 3]

Lục Diêu nhìn thấy thần tình An Duy Tư trở nên hoảng sợ vạn phần, nhanh chóng nhào tới bắt lấy tay hắn.

[2]

Động tác của y, Lục Diêu cũng thấy được, hắn nhìn thân thể mình đang nhanh chóng biến thành trong suốt, như là lập tức sẽ tiêu tán trong không khí.

[1]

Lục Diêu há miệng thở dốc, hắn muốn nói “Thực xin lỗi”, nhưng một âm tiết cũng không kịp phát ra, cả người đều đã biến mất.

Bàn tay vốn nắm chặt của An Duy Tư thoáng chốc trống rỗng, trong tay không còn cái gì, Lục Diêu cứ như vậy biến mất, ngay trước mặt y. Duy trì động tác ấy thật lâu, An Duy Tư mới im lặng ngẩng đầu, vẻ mặt có vài phần khác thường, như là lệ khí, lại như là ôn nhu.

Sẽ không để người rời đi, dù có thế nào.

44. Chương 44: __tu Chân Thiên__ Tình Trạng Quần Bách

[Tích, nhận nhiệm vụ thành công, số lượng mục tiêu: 1. Độ khó: A.]

Đối với Lục Diêu mà nói, trọng điểm hiện tại không phải vì cái gì bỗng nhiên hoàn thành nhiệm vụ, không phải nơi này là nơi nào, mà là hắn hiện tại không mặc quần áo!

Nơi này đại khái đã vào giữa thu, liếc mắt bốn phía nhìn có thể thấy là một rừng cây bạt ngàn hun hút, một mảng lá vàng khô phủ đầy đất có vẻ hiu quạnh, hơn nữa thời tiết tuyệt đối không thể nói là ấm áp.

Thật sự là tình huống rất tệ, xét về tất cả các phương diện.

Lục Diêu nhìn nhìn bốn phía, cơ hồ không có gì ngoài cây cối, lại càng không nói tới người ở. Tuy rằng hắn thực không muốn bị người nhìn thấy bộ dạng quần bách như vậy, thế nhưng càng không muốn bị đông chết như vậy.

Một trận gió lạnh thổi qua, tựa hồ một chút nhiệt độ cơ thể còn sót lại cũng bị mang đi.

“Di, cứ nhiên còn có cá lọt lưới? Tiểu gia hỏa nhà ngươi chui ra từ chỗ nào thế?”

Sau lưng đột nhiên vang lên một thanh âm hứng thú, Lục Diêu nhất thời cảm thấy nổi một thân da gà – ở rừng cây hoang tàn vắng vẻ bỗng nhiên có người nói chuyện, một điểm cũng không vui nổi.

Nghe thanh âm thì đó là nam nhân, nên hắn không chút áp lực tâm lý xoay người sang, nếu đã bị nhìn thấy thì nhìn chính diện hay nhìn nghiêng cũng không có gì phân biệt. Đầu tiên là cẩn thận đánh giá người kia một phen: Trường bào màu tím đen tạo cho gã thêm vài phần hoa quý, đồng thời cũng nói cho Lục Diêu biết nơi này hẳn là cổ đại, mái tóc được tùy ý búi lên nhiều sợi còn rơi ra tán loạn, giữa mi nhãn mang theo một cỗ lệ khí, nhìn ánh mắt gã không giống như đang nhìn một người, mà như đang nhìn một kiện vật thú vị, có thể thấy gã cũng không phải người lương thiện.

Thấy Lục Diêu không nói lời nào, nam tử sờ cằm lăm lăm, “Là tiểu yêu vừa mới có linh trí? Cho nên đến y phục cũng chưa biến được, còn vừa vặn tránh thoát một kiếp? Bộ dáng ngược lại không tồi.”

Từ câu này Lục Diêu liền biết, thế giới này tựa hồ cũng thập phần nguy hiểm, “Ta là nhân loại, cho ta quần áo.” Lại một lần bị ngộ nhận thành loài khác, tâm tình Lục Diêu thập phần không vui.

“Là người là yêu, để bản tôn xem thử liền biết.” Dứt lời, chỉ thấy nam tử bấm bấm đốt ngón tay, nhẹ nhàng vung tay về phía Lục Diêu, liền có một đạo bạch quang thật nhỏ bay về phía Lục Diêu, tốc độ cực nhanh khiến người ta trốn tránh không kịp.

Làm người ta kinh ngạc là, đạo bạch quang kia vừa chạm đến thân thể Lục Diêu, đã trực tiếp tiêu thất, Lục Diêu cũng không có cảm giác gì không thích hợp.

Thuật tra xét của gã lại không có tác dụng? Nam tử hơi hơi nheo mắt, hàm xúc không rõ cười cười, “Ngược lại thực thú vị.” Gã tinh tường cảm giác được, đạo pháp thuật kia không phải bị đánh tan hay bị pháp bảo chặn lại, mà là thực sự tiêu tán. Nhìn qua như sai lầm thông thường mà học đồ mới bắt đầu tu luyện luôn gặp phải, nhưng lấy tu vi của gã thì tuyệt không có khả năng có loại sai lầm này, lai lịch người này quả có chút ý vị sâu xa.

Trong tay nam tử vừa rồi còn trống trơn bỗng nhiên hiện ra một bộ y bào thâm lam, tùy tay ném cho Lục Diêu, “Mặc vào đi.”

Tình huống vừa rồi như thế nào đương nhiên Lục Diêu mới đến khó có thể lý giải, vì thế bình tĩnh đón lấy y phục bắt đầu mặc, chỉ coi như cái gì cũng chưa thấy. Nhưng loại y phục cổ đại này hẳn chưa bao giờ mặc, trong lúc nhất thời cái nào mặc trước mặc sau đều phân không rõ, đau khổ chiến đấu với đồng y phục hồi lâu vẫn không thành công.

Nam tử thấy thế buồn cười, bị Lục Diêu trừng mắt nhìn sau liền cố nén tiểu ý, tiến tới giúp đỡ, “Trước mặc cái này.” Xem ra là cây cỏ hóa linh vật đi, có vài thực vật tự có linh thức gì đó hoặc nhiều hoặc ít đều có chút thiên phú như vậy, có lẽ thiên phú của người này chính là có thể miễn dịch với pháp thuật uy lực nhỏ, nhìn hẳn đến y phục cũng không biết mặc, hẳn là vừa mới hóa thành hình người.

Tu Chân giới có không ít người thích bắt linh vật như vậy làm sủng vật hoặc là luyện đan, người trước là vì pháp thuật thiên phú của linh vật đều tương đối không tồi, diện mạo phần lớn cũng không tầm thường, kể sau lại nhìn trúng linh khí ẩn chứa trong thân mình linh vật, có thể tăng hiệu quả đan dược lên không ít.

Ấn..... Vật nhỏ này rất thú vị, hay mình cũng theo trào lưu một lần, mang về nuôi?

Cuối cùng cũng mặc xong y phục, Lục Diêu nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc có công phu đi chú ý chuyện khác, “Đây là đâu?”

“Hồng Diệp lâm. Tiểu gia hỏa ngươi vận khí thực không tệ, nếu xuất hiện sớm một chút, đã sớm bị đám chính đạo kia giết chết rồi.” Nam tử cười thực khoái trá, “Đúng rồi, bản tôn tên là Mạch Cẩm, người sau này sẽ theo bản tôn, kêu một câu chủ nhân nghe nào?”

“.....” Lục Diêu cảm giác vấn đề giống loài của mình tựa hồ vẫn chưa được giải quyết, qua một thế giới tựa hồ cũng từng xảy ra chuyện này, “Ta là nhân loại.”

Tiểu gia hỏa này thật đúng là cố chấp, “Được rồi được rồi, bản tôn lại không ghét bỏ.”

Xem ra bản thân với người kia chú định là không thể câu thông. Lục Diêu không đáp lời, xoay người liền đi.

Một bước còn chưa chạm đất, hần liền nghe thấy xa xa có tiếng người nói chuyện: “Các người qua bên kia xem lại xem, để tránh có cá lọt lưới!”

Ngay sau đó, Mạch Cẩm liền che miệng Lục Diêu, tay trái vẽ pháp quyết, thoải mái giấu đi khí tức của hai người, mấy người cười ngự kiếm bay qua căn bản không phát hiện ra. Đợi người đi xa, Mạch Cẩm mới buông tay ra, “Chúng ta vẫn nên đi trước mới thỏa đáng, nếu không bị người khác phát hiện, người sẽ chịu không nổi đâu.”

Không đợi Lục Diêu nói chuyện, Mạch Cẩm liền biến từ hư không ra một thanh phi kiếm, một tay ôm eo Lục Diêu nhảy lên, phi kiếm liền phù không mà lên, lấy tốc độ khó có thể tin tưởng bay nhanh đi. Kỳ quái là dựa vào tốc độ như vậy, Lục Diêu lại không có cảm giác không ổn, đến cảm giác gió tạt vào mặt cũng không có.

Thấy Lục Diêu lộ vẻ kinh ngạc, Mạch Cẩm càng cảm thấy tiểu gia hỏa này chơi vui, mang tâm tư trêu đùa nói, “Thế nào, bị dọa? Bản tôn đã cố ý bày pháp trận miễn cho người khó chịu nha.”

Luôn có người vừa mở miệng đã khiến người ta cảm giác muốn ăn đòn, Lục Diêu không định đáp lại vấn đề này, vừa vận nhớ tới bản thân còn chưa tự giới thiệu, “Ta tên là Lục Diêu.”

Mạch Cẩm thấy hần không phối hợp như vậy, chỉ bất mãn hừ hừ vài tiếng, liền dời đề tài theo, “Những người vừa rồi là Bạch Huyền phái, ngại sinh hoạt quá thoải mái, ỷ vào có Thanh Sơ chân nhân làm chỗ dựa, đến địa bàn ma đạo trừ yêu. Trong Hồng Diệp lâm vốn nhiều loại yêu vật, có điều đều là đạo hạnh không cao.” Về mặt gã có chút khinh thường, “Bọn chúng cũng chỉ có thể làm ra loại trò hề không đến nơi đến chốn này thôi.”

Lời gã nói khí tức vô hiệp thập phần nồng đậm, Lục Diêu đại khái có thể tưởng tượng ra kết cấu thế giới này – Tu chân giới, tu chân giả đại khái chia làm chính đạo và ma đạo, Mạch Cẩm hẳn là ma đạo, mà những người vừa rồi là chính đạo, gã nhắc tới Thanh Sơ chân nhân có lẽ là vị tiên bối thực lực cao cường, đức cao vọng trọng nào đó?

Trước bỏ qua mấy chuyện đó, hần cần suy xét mặt khác một chút.

Thấy vẻ mặt Lục Diêu trầm xuống, Mạch Cẩm có chút tò mò hần suy nghĩ cái gì, có điều cũng không gấp gáp nhất thời, nên không nói gì nữa.

Hần hôm nay hoàn thành nhiệm vụ liền bị truyền tống tới đây, hơn nữa vừa vận lúc mười giờ..... Nói vậy trong thế giới ấy, hần ngay từ đầu đã nhận nhầm mục tiêu nhiệm vụ? Bản thân rõ ràng chưa cùng An Duy Tư trở thành tình nhân chân chính, hệ thống lại vẫn phán định hoàn thành nhiệm vụ..... Hơn nữa cho dù hần lần thứ hai hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống cũng như cũ không có bất cứ ý định phát thưởng, chẳng lẽ hệ thống chỉ đang đùa giỡn hần? Hần mặc kệ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cỡ nào cũng không thể về lại thế giới ban đầu?

Hần thật sự cảm giác chỉ số thông minh của mình bị kéo ngày càng thấp, vì cái gì lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy? May mắn không có ai khác biết chuyện này, bằng không chắc chắn phải giết người kia diệt khẩu.

Lục Diêu cảm giác xung quanh mình bị vẽ một vòng tròn vô hình, mà bản thân dù làm thế nào cũng không thể bước ra khỏi vòng tròn này, hẳn thậm chí ngay cả mục đích của hệ thống đáng chết này đến cùng là gì cũng không biết. Hẳn nghĩ, cho dù không có biện pháp thay đổi, ít nhất cũng có thể không cần theo ý đối phương, lần này quyết không dây dưa với một đám người kỳ quái nữa, tới nơi người thường sinh sống, bình bình thản thản sống hết một đời, nếu như vậy còn có thể bị biến thái quần lầy, hẳn còn có thể nói cái gì?

Làm như vậy có một ưu việt khác, chính là có thể thử hệ thống này một chút. Nếu hệ thống có trí năng mà có mục đích nào đó, thì không có khả năng mặc kệ hẳn như vậy, đến thời điểm tự nhiên có thể nắm được càng nhiều manh mối.

Đương nhiên, muốn thực hiện mục tiêu này, trước tiên phải thu phục quái nhân bên người này.

“Người muốn mang ta đi đâu?”

“Tới động phủ của bản tôn, làm sao tiểu gia hỏa?”

Xưng hô này thật sự không lọt tai nổi, Lục Diêu nhăn mày, “Con mắt nào của người cho rằng ta nhỏ?”

“Ha ha ha.....” Như nghe được chuyện cười, Mạch Cẩm cười đến cong thắt lưng, Lục Diêu thậm chí cảm giác phi kiếm dưới chân cũng có điểm lay động, Mạch Cẩm mới bình phục một chút tâm tự, trêu ghẹo nói, “Bản tôn đã hơn bốn trăm tuổi, người nói thử xem người bao nhiêu?”

“.....” Thế giới này tựa hồ không thể nhìn bên ngoài mà phán đoán tuổi tác, “Thả ta xuống.”

Mạch Cẩm không nghĩ tới tiểu gia hỏa này vừa rồi suy nghĩ nửa ngày, cứ nhiên mở miệng lại là câu này, “Đợi bản tôn chơi đủ tự nhiên sẽ thả người về.” Hiếm khi dâng lên ý niệm dưỡng súc vật, không hảo hảo chơi đùa sao được? Tiểu gia hỏa này so với đám lão nhân chính đạo kia còn chơi vui hơn.

“Ta không phải đồ chơi của người!”

“Người không có đường lựa chọn.” Ngữ điệu nhẹ nhàng hồi đáp, sắc mặt Mạch Cẩm không thay đổi, “Bởi vì bản tôn có thể tùy thời giết người, cho nên tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời.” Nói, còn thân mật xoa xoa tóc Lục Diêu.

Hắn tự nhủ với mình: Không bằng người, phải nhẫn nại.

45. Chương 45: Chỗ Ở Mới

Lục Diêu bị đưa đến động phủ của Mạch Cẩm, bởi vì trong trí tưởng tượng thiếu đến đáng thương của hắn, tu chân giả tựa hồ chú ý thanh tâm quả dục, cho nên Lục Diêu cho rằng đó là một cái hang đơn giản mộc mạc, mà thực tế tới nơi mới phát hiện căn bản không phải như vậy. Động phủ ở nơi cao ngất trên vách núi dốc đứng, diện tích rộng lớn, mà bài trí tinh tế không xa hoa, lại có thể lộ ra cảm giác tao nhã không tầm thường, hơn nữa thập phần sáng sủa, còn có thể thấy tiên hạc phi diểu linh tinh bay qua không trung, nếu chỉ nhìn thôi Lục Diêu sẽ nghĩ đây là chỗ của môn phái chính đạo nào đó.

“Người chẳng lẽ cho rằng, động phủ của đại ma đầu đều âm trầm đáng sợ sao?” Mạch Cẩm lập tức đoán ra tâm tư của hắn, “Vậy không khỏi quá vô vị.”

“Bởi vì nhìn qua người cũng chẳng có điểm nào bình thường.” Trọng điểm của Lục Diêu chuyển sang vấn đề khác, “Nơi này còn có người khác sao?”

Nháy mắt mấy cái, Mạch Cẩm mang theo Lục Diêu bay đến cửa, đứng vững mới đáp, “Có một tiểu thị nữ phụ trách hầu hạ bản tôn.”

Biết không cần một mình ở chung với người này, hắn liền thả lỏng hơn.

Mạch Cẩm không lập tức dẫn hắn vào, mà nâng tay điểm nhẹ lên trán Lục Diêu, giải thích, “Người lưu ấn thần thức của bản tôn mới có thể đi vào, bằng không kích hoạt cấm chế sẽ chết không toàn thây.”

Tiến vào động phủ, Lục Diêu liền thấy một nữ tử y phục lam nhạt, mặt tựa hồ đào hạ thấp người thi lễ, thanh âm ôn nhu êm tai, “Nghiên Sương tham kiến chủ nhân.”

Theo thói quen phát tay ý bảo nàng miễn lễ, Mạch Cẩm nghĩ nghĩ, mệnh lệnh, “Nghiên Sương, dẫn hắn đi xem ưng phòng nào thì dọn vào, còn cần cái gì người tự xử lý đi.”

“Dạ, công tử mời theo nô tỳ.”

Nghiên Sương dẫn Lục Diêu đi lần lượt từng gian phòng, vừa để tiện cho hắn chọn lựa, cũng thuận tiện dẫn hắn làm quen phủ đệ một chút, “Những phòng này đều không có người ở, công tử xem nơi nào vừa ý có thể nói với nô tỳ.”

Xuyên qua một hành lang, Lục Diêu nhìn thấy trong tiểu viện bên cạnh không hề thiếu hoa cỏ nở rộ, mùi hương lan tỏa làm cả người thư thái không ít. Trong viện có một tiểu đình rất khác biệt, có thể tưởng tượng ở đó nhàn nhã phẩm trà ngắm hoa tất nhiên là loại hưởng thụ.

“Đây là nơi chủ nhân tản bộ khi nhàn hạ.” Thấy Lục Diêu cảm thấy hứng thú với tiểu viện, Nghiên Sương liền chủ động giảng thuật, “Bên trong có rất nhiều kỳ hoa dị thảo trân quý, không ít loại có độc tính mạnh, công tử khi thưởng thức xin hãy để ý.”

“Kêu ta Lục Diêu là được.” Hấn nghe không quen loại xưng hô này.

Nghiên Sương gật gật đầu thuận theo, “Lục công tử, vừa rồi đi ngang qua chủ viện là chỗ ở của chủ nhân, nô tỳ ở sương phòng phía tây, nếu có việc gì có thể tới tìm nô tỳ.”

Đây đại khái chính là nữ tử cổ đại điển hình, quả là mao mã hiền thực, nếu đặt ở hiện đại khẳng định là có vô số người tranh đoạt. Ngẫm lại tìm vui trong cảnh khổ, nếu về sau cưới một nữ nhân như vậy, cũng coi như là một chút bồi thường, tuy rằng khả năng này không lớn.

Nhìn ra Lục Diêu đang phần nộ, Nghiên Sương dừng cước bộ, xoay người đối mặt Lục Diêu, hành một lễ, khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ tràn đầy áy náy, “Tính tình chủ nhân trời sinh bất kham, mấy trăm năm qua đã thập phần cô đơn, độc lai độc vãn. Mong Lục công tử chớ trách tội, chắc qua một thời gian chủ nhân sẽ để ngài rời đi.”

Lời này nghe vào tai Lục Diêu vô cùng châm chọc, nhưng Nghiên Sương xuất phát từ thiện ý, ẩn tượng của hấn về nữ tử này cũng coi như không tệ, liền gật đầu nói, “Đã biết, phòng của ta là phòng đầu tiên phía đông đi.”

“Vậy nô tỳ đi thu thập ngay, Lục công tử có thể tới tiền thính trò chuyện cùng chủ nhân.”

Lục Diêu không muốn nói chuyện với Mạch Cẩm chút nào, hấn lo lắng sẽ không chế không được ngữ khí lẫn thái độ của mình.

Đi đến tiền thính, chỉ thấy Mạch Cẩm nằm chán muốn chết nửa nằm trên ghế, thấy Lục Diêu tới, lập tức mắt sáng lên, ngoắc ngoắc, “Tiểu gia hỏa, đến làm cái gì tìm vui cho bản tôn.”

“Tìm thế nào?”

“Tùy người.”

“Nga.” Lục Diêu đi đến bên cạnh Mạch Cẩm, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm gã một lúc lâu, thẳng đến khi đối phương cho rằng bản thân có chỗ nào rất kỳ quái, tính cúi đầu xem xem, mới bỗng nhiên đưa tay tới thắt lưng Mạch Cẩm.....

“Ha ha ha..... Uy, người, người làm gì, buông bản tôn ra, uy uy..... Rồi, rồi, coi như ta nói sai, ha ha.....” Mạch Cẩm rõ ràng có thể nhấc tay một cái liền hóa Lục Diêu thành tro tàn, thế nhưng bất hạnh thay đây lại là sủng vật mình mới ‘nhặt’ được không thể giết chết, đành chịu Lục Diêu không hề có tu vi chính đến chặt vật vạn phần, đến “Bản tôn” cũng xưng không nổi.

Lục Diêu rút cuộc ngừng tay, Mạch Cẩm cười đến bụng đều có chút đau, buồn bực âm thầm suy tư lúc nào đi kiếm người khác học kinh nghiệm, rõ ràng thấy bọn hấn dưỡng linh vật đều thực ngoan, chẳng lẽ là vì bản thân còn chưa ký kết khế ước? Nhưng gã thật không thích thứ đó, vẫn là tự phục tùng mới thú vị.

“Lặp lại lần nữa, ta là nhân loại.” Lục Diêu cảm tức trừng Mạch Cẩm.

Vô tình phát phát tay, thay vì nói là không tin, chỉ bằng nói là Mạch Cẩm không thêm để ý, “Người thích nói thế thì nói.” Cho dù Lục Diêu có là nhân loại thật thì với gã cũng không có gì trọng yếu, chẳng qua là sủng vật thay đổi chủng loại mà thôi, gã cũng không phải nguy quân tử chính đạo.

Nghĩ đến một sự kiện thú vị, Mạch Cẩm hưng trí bừng bừng nói, “Lại nói vận khí của người thực không tồi, hai ngày nữa là Lưu quang yển năm mươi năm một lần, nơi ấy nếu thực lực không đủ sẽ không đi được, thế nhưng người đi cùng bản tôn là có thể đi vào, thực không tệ a?”

Lục Diêu căn bản không biết Lưu quang yển là thứ gì, càng không biết không tệ ở chỗ nào, nên không thêm đáp lời.

“Có điều lại nói tiếp, người thế nào một chút tư chất tu hành cũng không có? Cho dù là nhân loại thì tư chất cũng quá kém.” Mạch Cẩm đầy mặt khó hiểu nhìn chăm chăm Lục Diêu, gã mới vừa dụng thần thức lặng lẽ tra xét thân thể Lục Diêu, đừng nói là linh căn, có thể nói hoàn toàn không thể hấp thu linh lực.

“.....” Trước đó Lục Diêu còn nghĩ tới có thể tu tiên thử hay không, xem ra không cần thử.

“Thật là không thú vị..... Giờ chúng ta liền lên đường đi, trên đường đi chậm một chút là được.”

Mạch Cẩm thực hiện nhiên là dạng nghĩ gì thì làm đó, nói muốn lập tức xuất phát liền trực tiếp kéo Lục Diêu đi ra ngoài, Lục Diêu tránh khỏi tay gã, “Sao ta phải đi?”

“Người không đi vậy ta phải một mình đối mặt với đám lão nhân kia sao? Thực nhàm chán.” Trong mắt gã, sủng vật không phải là dùng để giải buồn sao.

Vì thế hắn mới nghỉ ngơi trong chốc lát, đã lại bị kéo lên phi kiếm, nghe có vẻ lần này đường xá còn không ngắn.

Lần này Mạch Cẩm quả thật thả chậm tốc độ, hai người lấy tốc độ vừa phải phi hành giữa không trung, Mạch Cẩm ngẫu nhiên nói cho hắn một ít thường thức tại Tu chân giới, “Người xem, phía dưới đó là Phạm Diệp Thành, là nơi ma đạo, nếu muốn tìm chút linh hoa dị thảo, đồ hiếm lạ linh tinh, nơi này phần lớn đều có thể tìm được.”

Lục Diêu đưa mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy bên trong thành người đến người đi rất náo nhiệt, tựa như phố xá sầm uất mà người thường sinh hoạt, làm hắn khó hiểu là người trong thành đều đeo một cái mặt nạ hắc sắc không hề trang sức gì, khoác áo choàng hắc sắc, cơ hồ hoàn toàn giống nhau, nhìn không thấy khuôn mặt nhau.

“Mặt nạ kia là phòng ngừa mua được vật hiếm lạ gì lại bị người khác nhìn chăm chăm, chung quy người ma đạo không chú ý đạo nghĩa. Nếu người gặp ai đó không mang mặt nạ, không phải người kia rất ngốc, thì

chính là y cực kỳ tự tin với thực lực của mình, không thể tùy tiện trêu chọc.”

Từ chỗ bọn họ đưa mắt nhìn xa xa, mơ hồ có thể nhìn đến một ngọn núi cao ngất trong mây, cự ly quá xa nhìn không rõ ràng, nhưng vẫn nhìn ra được ngọn núi kia cực kỳ giống một thanh lợi kiếm rút khỏi vỏ, Lục Diêu cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở trang nghiêm hùng vĩ.

Theo ánh mắt Lục Diêu nhìn lại, Mạch Cẩm cũng thấy được ngọn núi kia, sắc mặt vốn thoải mái bỗng nhiên trầm xuống, lãnh đạm nói, “Đó chính là Bạch Huyền phái, hiện tại là Chính đạo đệ nhất đại môn phái, người môn phái bọn chúng có một đặc điểm rõ nhất, chính là tất cả đều một thân bạch y. Bạch Huyền phái đại đa số đều là kiếm tu, thế nhưng cũng có số ít ngoại lệ. Chương môn nhân Thiên Miếu lão nhân được coi là đứng đầu chính đạo, có điều cũng chỉ là ngụy quân tử mà thôi.”

“Tùng gây hấn với người?”

Mạch Cẩm nhún nhún vai, “Y cũng xứng? Bản tôn chỉ nhìn y không vừa mắt.”

Lục Diêu vốn cũng không xác định điều làm Mạch Cẩm không vui là Bạch Huyền phái hay là vị chương môn kia, cho nên câu hỏi liền bỏ qua chủ ngữ, nếu Mạch Cẩm trả lời dùng là “y”, vậy chứng tỏ từng có chuyện gì với vị chương môn kia..... Tuy rằng điều này nhìn qua không có tác dụng gì, nhưng Lục Diêu vẫn yên lặng ghi nhớ, biết nhiều chút còn hơn hoàn toàn không biết gì cả.

Địa điểm Lưu quang yển là một đỉnh núi vô danh, nghe nói chỗ đó linh khí dư thừa cho nên mới được lựa chọn, vốn lấy tốc độ của Mạch Cẩm hai ngày tới đó là dư dật, nhưng mang theo Lục Diêu tốc độ phải giảm bớt không ít, hơn nữa quãng đường này bọn họ đi một chút lại dừng, cho nên cuối cùng phải phi vội mới không đến muộn.

“Chốc lát đến đỉnh núi, người đừng có rời khỏi ta, miễn cho bị cừu gia nào đó của ta giết lại không kịp cứu người.”

Lục Diêu cảm giác đầu rất đau, Mạch Cẩm nhìn qua đích xác như loại gây thù vô số, mà hết thấy đều không liên quan đến hắn, lại vô duyên vô cớ bị liên lụy? Nếu tính ra từ khi bị liên lụy tiến vào hệ thống này cũng chưa được bao lâu, hắn đã cảm thấy bản thân thực bất hạnh.

“Đúng rồi, đây là Tích Cốc đan, người không có tu vi, đói bụng thì ăn một viên, ăn hết tìm Nghiên Sương lấy là được.”

“.....” Thế giới này ưu điểm duy nhất chính là ăn cơm rất tiện.

46. Chương 46: Lưu Quang Yến

Đến đỉnh núi, Lục Diêu thấy đã có vài người ngồi ở đó, bố trí thập phần đơn giản, chỉ là mười mấy cái ghế đá bao quanh một bàn đá mới. Về phần linh khí trong lời Mạch Cẩm nói thì hắn cảm giác không ra, chỉ cảm thấy hô hấp không khí trên đỉnh núi làm người ta thực thoải mái, có lẽ nguyên nhân chính là linh lực dư thừa?

Mấy người có mặt ở đây đều thuần một bộ lão nhân gia, chòm râu thật dài, hai mắt khép hờ miệng lẩm bẩm.

Lại nói tiếp, Mạch Cẩm còn chưa nói cho hắn biết Lưu Quang yến này tổ chức để làm gì.

Mạch Cẩm tựa hồ cũng vừa nghĩ đến vấn đề này, vừa đi qua ngồi xuống, ý bảo Lục Diêu ngồi bên cạnh gã rồi nói, “Chỉ là vài vị tu vi cao thâm ở Tu Chân giới tụ tập tán gẫu, trao đổi một chút tâm đắc trong tu hành.....”

Lời gã còn chưa dứt, một vị lão giả ngồi đối diện bỗng nhiên không vui nói, “Tru Thiên tôn giả, như vậy tựa hồ rất không thích hợp.”

Ý lão giả là về hành vi Mạch Cẩm để Lục Diêu ngồi ở bên người. Lục Diêu mới đến thế giới này cho nên không hiểu, mấy chỗ ngồi này đều sắp hàng dựa theo nhân số, Lục Diêu ngồi ở kia liền tương đương với chiếm vị trí của một người.

“Không sao, dù sao Hoa Thanh tán nhân lần này có chuyện nên không thể đến, một chỗ ngồi không cũng là không.” Phiên chán khoát tay, Mạch Cẩm một bộ không muốn nhiều lời, miễn cưỡng khép mi mắt lại.

“Người –”

Mắt phượng khê mở, mắt Mạch Cẩm mang sát ý nhìn thoáng qua lão giả đối diện, “Chẳng lẽ người cũng muốn “gặp chuyện” không thể đến? Không, nên nói là nửa đường rời đi.”

Thấy đối phương tức giận đến mức mặt mày xanh mét, lại không dám nói cái gì nữa, Mạch Cẩm nhin không được cười nhạo, “Bản tôn muốn làm cái gì khi nào đến phiên người đánh giá, cho dù muốn phản đối, ít nhất cũng nên là vị Thanh Sơ chân nhân Thiên Tứ tiên duyên của các người đến đây đi?”

“Tên ma đầu nhà người, đây há lại là nơi người có thể làm càn?!”

Mạch Cẩm không kiên nhẫn đánh gãy lời đối phương, “Ma đầu thì sẽ giết người không chớp mắt, muốn mạng sống thì câm miệng, bản tôn mấy ngày trước mới nhận sủng vật, tâm tình còn tốt.”

Lục Diêu tự nhiên phát giác mình bị Mạch Cẩm lừa ngồi xuống là hành động sai lầm, nhưng việc đã đến nước này, hắn có đứng lên cũng đã muộn, lại còn không duyên cớ chọc người chú mục, chỉ bằng im lặng

ngồi đó.

Người ở đây đương nhiên không chỉ có một tên ma đạo Mạch Cẩm, chung quy Lưu Quang yển này chỉ nói chuyện bằng thực lực tu vi, trong lúc bầu không khí giữa chính tà lưỡng đạo đã càng lúc càng khẩn trương, cơ hồ đến tình cảnh hết sức căng thẳng, một thanh âm già nua lại không mất uy nghiêm bỗng nhiên vang lên:

“Đây là có chuyện gì?”

Lúc này người không sai biệt lắm đã đến đủ, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai người thân bạch y đứng trên ngự kiếm huyền phù trên không, lão giả nhìn qua đoan trang mà nội liễm, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta tâm sinh kính ý. Người bên cạnh lão, bề ngoài ước chừng chỉ có hơn hai mươi tuổi, sắc mặt trầm tĩnh, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng khe mí, thể hiện hoàn toàn khí chất tiên nhân.

Hai người cùng nhau tới đỉnh núi, thu phi kiếm liền ngồi ở hai không vị trí trống còn lại, vài vị chính đạo kia trong muốn nói chuyện, lại bị Mạch Cẩm giành mở miệng trước, mặt mang tiểu ý nói, “Hôm nay Hoa Thanh tán nhân kia cũng không tham gia Lưu Quang yển, bản tôn liền để sủng vật mới nhận ngồi vị trí của y. Xin hỏi Thanh Sơ chân nhân cảm thấy có thỏa đáng hay không?”

Thanh Sơ chân nhân chính là lão giả kia? Vậy người bên lão chính là Thiên Miếu kia?

Lục Diêu cảm giác thấy hai tầm mắt lập tức dừng trên người mình, đồng thời còn có cảm giác trống rỗng quái dị dâng lên, như là bị người ta nhìn thấu từ trong ra ngoài, mà loại cảm giác này không tiếp tục bao lâu liền tiêu thất.

Lão giả uy nghiêm ho khan hai tiếng, mở miệng nói, “Tuy Hoa Thanh tán nhân hôm nay đích xác chưa thể đến, nhưng hành động của Tru Thiên tôn giả quả là không thích hợp.....”

Mạch Cẩm bỗng nhiên cường ngạnh đánh gãy lão giả, nói, “Bản tôn hỏi là Thanh Sơ chân nhân, người là Thanh Sơ chân nhân sao? Huống hồ chính đạo các người không phải mỗi ngày đều nói cái gì, vạn vật đều có linh hồn, chúng sinh đều bình đẳng sao? Vậy Lục Diêu vì sao không thể ngồi ở đây?”

Cái này khiến Lục Diêu có điểm kinh ngạc, chiếu theo thuyết pháp của gã lúc trước tu vi của Thanh Sơ chân nhân hẳn là hơn hẳn Thiên Miếu chân nhân, không nghĩ tới vẫn còn trẻ tuổi như vậy? Hơn nữa nhìn chung toàn trường, chỉ có hai người Thanh Sơ cùng Mạch Cẩm nhìn qua là nhược quán chi năm (*xấp xỉ 20 tuổi*), quả thực thiên phú không tồi. Mà vài người ma đạo nhìn qua phần lớn cũng trẻ trung hơn chút, đều là bộ dáng trung niên.

Lão giả bị gã nói nghẹn lại một hồi, mặt lộ vẻ không vui, lại cũng không nói cái gì nữa.

Im lặng xuống, Lục Diêu cảm giác thấy ánh mắt Thanh Sơ chân nhân lại lưu luyến trên người hắn một lát, đợi không còn cảm nhận được nữa mới ngẩng đầu, không ngờ đối diện một đôi con ngươi đen hờ hững – tựa hồ trong mắt kia, vạn vật thế gian đều không đáng đặt trong mắt y, quả nhiên là vô tâm vô tình.

Sau một lúc lâu, Thanh Sơ chân nhân mới mở miệng nói, “Ý của người thế nào?”

Lục Diêu biết, lời này là đang hỏi chính hấn. Người này thật có chút kỳ quái, “Ta nói muốn như thế nào thì như thế ấy sao?”

Thanh Sơ chân nhân vẫn một bộ đạm mạc, hơi hơi gật đầu, một đầu tóc đen không có trói buộc thuận theo lay động, càng bật lên được khí chất bất phàm của y, “Đương nhiên.”

“Nếu các hạ hào phóng như thế, ta đương nhiên không muốn vô duyên vô cớ phải đứng.”

“Nếu như vậy. Chư vị lần này đến chẳng lẽ chỉ vì việc nhỏ này mà khắc khẩu không ngớt?”

“Nói có lý, Lưu Quang yển lần này cũng nên bắt đầu?” Thiên Miểu chân nhân tiếp nhận câu chuyện.

Hai người bọn họ đều đã đồng ý, đám còn lại cho dù có không cam tâm cỡ nào cũng không có biện pháp, chỉ đành tạm thời bỏ qua.

Vừa rồi khi những người đó đến, đều là tự đi lên, trừ Thanh Sơ cùng Thiên Miểu, cũng chỉ có Mạch Cẩm là phi ngự kiếm đến. Chính gã lúc trước cũng đề cập qua Bạch Huyền phái phần đông là kiếm tu, Mạch Cẩm nói không chừng cũng từng có quan hệ gì đó với Bạch Huyền phái.

Lúc trước chưa nghĩ tới, thế nhưng sau khi Lưu Quang yển chính thức bắt đầu, Lục Diêu mới hiểu được đại khái đây là việc vô dụng nhất, nhàm chán nhất mà hấn từng trải qua. Đối với kẻ ngoại lai như hấn mà nói, những người này giảng cái gì thiên địa vận chuyển, đạo pháp tự nhiên dù biết cũng chẳng khác gì không biết, chỉ cảm thấy như có một đám ruồi bọ nghiêm trang vo ve bên tai không ngừng. Xem ra mục đích Mạch Cẩm mang mình đến căn bản chính là kéo theo một người đệm lưng.

Hai vị nhìn qua tương đối trẻ tuổi, Thanh Sơ cùng Mạch Cẩm lại rất ít mở miệng nói chuyện, Mạch Cẩm ngẫu nhiên còn có thể nói vài câu, mà Thanh Sơ kia lại cơ hồ không hề mở miệng.

Bất đắc dĩ, Lục Diêu chỉ đành dùng tiểu biên độ nhìn chung quanh, may mắn nơi này phong cảnh thập phần không tệ, cũng không đến mức quá nhàm chán.

Hấn lại không biết, Mạch Cẩm cũng đang âm thầm quan sát hấn, khi thấy hấn đích xác không chút hứng thú với đám người giảng đạo đó thì tâm tình càng tốt hơn vài phần – nếu tiểu gia hỏa này ôm ý định quấy rối mà tiếp cận gã, thì ở đây cũng có thể vận phần cẩn thận nghe mấy lão gia hỏa kia nghị luận, chung quy cũng vô cùng có ích cho tu hành, phàm là người có chút tu vi đều sẽ cảm thấy thực hứng thú.

Đối với điều này tất nhiên Lục Diêu không hề có sở giác, vẫn chán đến chết nhìn phong cảnh lộng lẫy xa xa, bỗng nhiên có một thứ gì đó màu vàng nhạt chặn tầm mắt hấn. Bởi vì cự ly quá gần cho nên nhìn không ra đó là thứ gì, Lục Diêu đang muốn thò tay lấy thứ đó xuống, ‘thứ đó’ liền tự bay lên, nhàn nhã bay tới bay lui quanh hấn – thì ra là một con hồ điệp màu vàng.

“Thất lễ, Phước linh đại (*dạng túi không gian*) hơi có hư hao.” Thanh Sơ lên tiếng tạ lỗi, đại khái con hồ điệp này là của y, lại không có ý thu nó về.

“Không có việc gì.” Thò ngón tay, hồ điệp liền thuận theo đậu lên đầu ngón tay, Lục Diêu cảm thấy hứng thú quan sát tiểu gia hỏa này, mà Thanh Sơ thấy thế cũng không thu hồi hồ điệp.

“Tiểu gia hỏa ngươi cần phải cẩn thận một chút, ảo thuật của Mê mộng điệp này rất lợi hại.” Mạch Cẩm nhắc nhở, trên mặt mang theo tiểu ý.

Lục Diêu gật gật đầu, tiếp tục trêu chọc con hồ điệp. Tiểu nhạc đệm này rất nhanh liền qua, mọi người tiếp tục trao đổi với nhau thể hội tâm đắc trên con đường tu hành.

Bất tri bất giác, Lục Diêu phát hiện bản thân không biết ngủ từ lúc nào, giờ phút này mơ mơ màng màng ghé vào bàn đá, những người đó vẫn còn lải nhải bên tai, quả thực giống như thôi miên. Hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy Mê mộng điệp an ổn đậu bên người, cánh bướm mĩ lệ nhẹ nhàng rung động, rất nhẹ nhàng.

Thật sự là quái nhân, vốn cho rằng gã sẽ ngoạn mục làm ngơ với kẻ không biết gì về tu chân như mình Muốn nói đến nguyên nhân, đại khái là trực giác.

[Tiểu gia hỏa tỉnh? Ngươi trái lại, ngủ thực thoải mái.] Thanh âm của Mạch Cẩm vang lên, Lục Diêu đối với việc gã trong trường hợp này còn tìm mình nói chuyện phiếm thì cảm thấy kinh ngạc, nâng thân mình lên nhìn về phía gã, không đợi nói chuyện Mạch Cẩm lại lên tiếng, lại không thấy miệng gã động, [Đừng nhìn, đây là dùng thần thức truyền âm, ngươi không thể sử dụng.]

Nếu bản thân không thể đáp lại thì còn nói cái gì? Không phải là độc thoại sao? Lục Diêu liếc Mạch Cẩm, ý đồ biểu đạt nội tâm vô ngữ của mình.

[Không có biện pháp, thật sự là rất nhàm chán, thật sự là không nên tới. Biết Lưu Quang yển này kéo dài bao lâu không?] Hỏi xong, Mạch Cẩm cũng biết Lục Diêu sẽ không trả lời, liền tự giác nói ra đáp án, [Phỏng chừng ít nhất cũng phải ba ngày, đám lão gia hỏa còn làm không biết mệt.]

“.....” Lục Diêu chỉ có thể kỳ vọng đợt này chấm dứt, mình còn chưa bị ồn chết.

[Có phải rất tò mò về vấn đề tuổi tác của Thanh Sơ và Thiên Miếu? Nói cho ngươi biết, Thanh Sơ là đệ tử của Thiên Miếu, ẩn theo tuổi thì xấp xỉ bản tôn]

Rõ ràng là sự tình rất kỳ quái, nhưng Lục Diêu cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao ẩn theo tư duy bình thường của hắn thì tuyệt đối không lý giải nổi những người này.

Đơn phương nói chuyện quả thực không thú vị, cho nên Mạch Cẩm cũng không nói thêm gì, chống cằm nhìn ra phong cảnh xa xa, một bộ vô công rồi nghề.

Không muốn ngủ tiếp, Lục Diêu ngồi thẳng thân mình, ánh mắt lơ đãng đảo qua Thanh Sơ ngồi trên góc phải của mình, chỉ thấy y vẫn bộ dáng siêu thoát vu phạm trần, khẽ nhắm hai mắt tựa hồ đang cẩn thận lắng nghe. Ái mĩ chi tâm ai ai cũng có, nhìn chán phong cảnh, Lục Diêu liền thoáng đánh giá Thanh Sơ này, vô luận diện mạo hay khí chất, y dường như từ trong ra ngoài đều tràn ngập một cỗ tiên khí, tựa hồ trời sinh nên là tiên tử cao cao tại thượng. Lục Diêu cũng không có cảm thụ gì đặc thù, nếu sinh ở cổ đại còn được, nhưng hẳn là từ hiện đại đến, nhìn một đám người ê ê a a, chỉ cảm thấy như là giả vờ cố ý, như đang diễn kịch.

47. Chương 47: Dự Cảm Trở Thành Sự Thật

Ba ngày này hẳn thật không hiểu có cái ý nghĩa gì, mấy người đó bộ dáng như đạt được lợi ích không nhỏ thì cũng thôi, chẳng lẽ Mạch Cẩm dẫn hắn đến chỉ để khiến hắn bực bội khó chịu?

Nếu nhất định phải nói tới thu hoạch, Lục Diêu chỉ nhìn ra thái độ Mạch Cẩm đối với Thiên Miếu là căm thù đến tận xương tủy, hai người kia chưa bao giờ có một lần đối thoại tâm bình khí hòa, Mạch Cẩm thậm chí còn không thèm nhìn về phía đối phương. Thế nhưng dù mình biết cố sự giữa hai người, thì lại có tác dụng gì?!

Trừ điều đó ra, hắn còn có một dự cảm cực kỳ không tốt, phát ra từ cái vị Thanh Sơ chân nhân từ đầu đến cuối đều bất động như núi. Ở Lưu Quang yển hắn thường xuyên cảm giác thấy có người nhìn chằm chằm mình, thủy chung tìm không thấy nơi phát ra, lại mặc danh cảm giác là Thanh Sơ. Có lẽ là đã trải qua hai lần nhiệm vụ, đối với loại chuyện này đã sinh ra trực giác, Lục Diêu trong lòng có suy đoán, nói không chừng Thanh Sơ chính là mục tiêu của thế giới này, nhưng đó chỉ là ý tưởng, không hề có căn cứ.

Đứng ở trên phi kiếm, Lục Diêu nhìn chằm chằm ngọn núi xa xa, tâm tư đã chạy xa. Không biết là ảo giác hay hắn tự kỷ, lại luôn cảm giác thay vì nói là để hắn đi hoàn thành nhiệm vụ, chi bằng nói là “bị” hoàn thành. Hai lần trước đều là mục tiêu nhiệm vụ mặc danh kỳ diệu chú ý tới hắn, lại mặc danh kỳ diệu quán quýt bên hắn, mà bản thân hắn cơ bản không phí chút sức lực, lần này còn có thể như vậy sao?

Hệ thống này được tạo ra để trả thù xã hội? Chuyên chọn kẻ tâm lý không bình thường mà xuống tay, xong liền bỏ chạy?

Thật sự không muốn chiều theo ý hệ thống, hơn nữa vạn nhất thật sự đoán đúng thì sẽ không có biện pháp văn hồi, Lục Diêu xoay tay lại kéo lấy áo Mạch Cẩm, “Thả ta đi.”

“Đợi bản tôn chơi chán sẽ thả ngươi đi.”

“Ngươi.....”

Giá trị vũ lực trị của Lục Diêu vĩnh viễn là vô vọng, cố tình hắn rất ít gặp kẻ nào có giá trị vũ lực thấp hơn mình. Đương nhiên, phản kháng của Lục Diêu bị khinh thường, lại bị mang về động phủ của Mạch Cẩm.

Đi vào liền thấy Nghiên Sương đứng thẳng ở đó, dịu dàng hữu lễ dò hỏi, “Chủ nhân, có cần nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa thay y phục?”

Mạch Cẩm hơi suy tư, cự tuyệt nói, “Không cần, để tiểu gia hỏa theo ta là được.”

Lục Diêu đã lười phản bác, dù sao hắn cũng muốn tắm rửa, đi cùng cũng sẽ không rút khỏi thịt nào.

“Dạ.” Hành một lễ, Nghiên Sương liền yên lặng lui ra.

Liếc liếc mắt nhìn bóng dáng Nghiên Sương rời đi, Lục Diêu cảm thấy có chút ý tứ gì đó, vừa rồi sau khi Mạch Cẩm cự tuyệt, trong nháy mắt sắc mặt Nghiên Sương ảm đạm xuống, tuy rằng ngăn ngủ lại vẫn bị hắn phát hiện. Tiểu thị nữ này tám chín phần mười là thích Mạch Cẩm, ánh mắt thật không được tốt lắm.

Mạch Cẩm ban đầu nói là muốn Lục Diêu đi thuận tiện hầu hạ gã thay y phục, nhưng sau đó liền nhớ tới, đến y phục của Lục Diêu cũng là nhờ gã hỗ trợ mặc cho. Đến cuối cùng, Mạch Cẩm đành tự giác mặc y phục, Lục Diêu còn đang rối rắm tìm kiếm cái nào là nội y.

Trước kia hắn chưa bao giờ từng hoài nghi chỉ số thông minh của mình, thế nhưng hiện tại xem ra.....

Đến Mạch Cẩm cũng hiểu được, tiểu gia hỏa mình dẫn về thật đúng là..... Tương đối đặc thù.

Kết thúc tiểu nhạc đệm này, giờ phút này Lục Diêu sắc mặt nghiêm chỉnh, trừng mắt nhìn quyển sách trên tay – để một người quen đọc bộ sách hiện đại đến lật xem sách cổ đại, thật sự là khó thành thói quen, nhất là khi nhìn cả quyển sách đều là chi, hồ, giả, dã.

Gạt bỏ ý định lấy phương thức này tiêu phí thời gian, Lục Diêu thông thả ra khỏi gian phòng, dư quang quét đến Nghiên Sương đang từ một bên hành lang đi tới, bưng một cái khay, trên đó có một ít chai lọ, từ bề ngoài không nhìn ra tác dụng gì.

Lục Diêu vẫn đứng ở đó, đợi Nghiên Sương đi sát qua, thấp giọng nói, “Giúp ta rời đi.”

Nghe vậy, Nghiên Sương dừng cước bộ, xoay người nhìn về phía Lục Diêu, một đôi minh mâu không chút gợn sóng, “Sao Lục công tử lại nói vậy?”

“Người hắn cũng không hy vọng bị người khác thay thế vị trí, ta cũng không muốn lưu lại đây.”

Cho dù bị xem thấu tâm tư, Nghiên Sương vẫn sắc mặt bình tĩnh, nhu nhu cười, “Nghiên Sương là thị nữ của chủ nhân, có thể hầu hạ chủ nhân đã là vạn hạnh, tuyệt không dám vọng sinh tham niệm. Nô tỳ chỉ nghe mệnh lệnh từ chủ nhân, khiến Lục công tử thất vọng, nô tỳ cáo lui.” Dứt lời hạ thấp người thi lễ, liền bỏ đi.

Lưu lại tại chỗ Lục Diêu thở dài một tiếng, tuy rằng vốn cũng không có bao nhiêu kỳ vọng, nhưng vẫn không khỏi thất vọng. Cho dù chỉ là có khả năng, hắn cũng không muốn lại tiếp tục dây dưa với biến thái, đặc biệt còn là nam nhân.

Không đợi ý tưởng này rút đi, Lục Diêu liền nghe thấy thanh âm tuy dễ nghe nhưng không thể thích nổi của Mạch Cẩm vang lên bên tai: “Tiểu gia hỏa, đến tiền thính tiếp khách nha ~~”

Thật sự rất muốn đập gã.

Mang cái biểu tình không thể khó coi hơn, Lục Diêu mang theo áp suất thấp đẩy người đi vào tiền thính, trong lòng nghĩ làm thế nào để ở tình huống không bị phát hiện mà đánh Mạch Cẩm một trận, thấy người khởi xướng đang ưu tai du tai ngồi trên ghế thì càng phát cáu, “Chuyện gì?”

Mạch Cẩm nâng tay chỉ chỉ, nhìn theo phương hướng kia, Lục Diêu xoay người liền đi, “Ta đi bổ miên.”

“Đi? Tiểu gia hỏa người có cừu với Thanh Sơ chân nhân?” Nâng tay bắt lấy Lục Diêu đang muốn rời đi, mặt Mạch Cẩm lộ vẻ tò mò, nhân tiện liếc mắt xem xét Thanh Sơ đang ngồi ngay ngắn uống trà ở kia.

“Không có, có thể buông tay chưa?”

“Đương nhiên không được.” Bản thân gã tuy rằng cực kỳ không thích Thanh Sơ, nhưng không nghĩ tới tiểu gia hỏa này cũng vậy, “Để các hạ chê cười, các hạ cố ý đến bãi phỏng, có chuyện gì hiện tại có thể nói đi?”

Vừa rồi khi hai người họ nói chuyện, Thanh Sơ thủy chung nhìn phẩm trà không chớp mắt, thấy bọn họ ngừng hồ động mới mở miệng nói, “Có thể mượn người này một chút.”

Sắc mặt Lục Diêu trở nên càng thêm khó coi.

“Lý do?”

“.....” Trầm mặc một lát, Thanh Sơ mới thản nhiên nói, “Kiếp.”

Lời này Lục Diêu nghe không ra nội hàm, Mạch Cẩm lại nghe hiểu, nhất thời sắc mặt biến đổi thập phần vi diệu, nhin không được kinh ngạc nhìn thoáng qua Lục Diêu. Thấy hắn lộ vẻ nghi hoặc, cũng không giải thích nhiều, “Bản tôn hiếm khi hứng khởi nuôi một sủng vật, tạm thời chưa muốn cho người khác, mời các hạ trở về.”

Dự đoán được Mạch Cẩm sẽ cự tuyệt, Thanh Sơ buông chén trà, không chút hoang mang nói, “Có yêu cầu gì có thể nói ra.”

Mắt phượng híp lại, Mạch Cẩm đột nhiên trầm hạ biểu tình, lãnh ngạnh chỉ hướng cửa, “Nơi này của bản tôn không chào đón người Bạch Huyền phái, uống bản tôn cho rằng Thanh Sơ chân nhân khác biệt với hạng người tầm nhìn hạn hẹp kia, xem ra là hiểu nhầm. Nghiên Sương, tiễn khách.”

“Thanh Sơ chân nhân, mời đi bên này.”

Xòe tay, Mạch Cẩm tùy tay cầm trái cây trên bàn đưa vào miệng, có chút miệng lưỡi không rõ nói, “Vốn cho rằng y muốn nói cái gì càng có ý nghĩa, thật sự là làm người ta thất vọng. Yên tâm, trước khi bản tôn chán, sẽ không tổng xuất người.”

“Cho dù người tự coi mình là tiểu hài tử, cũng không cần biến ta thành món đồ chơi.”

“Thế nào, hần không đồng ý?” Thiên Miểu mày nhú chặt, sắc mặt phức tạp.

Thanh Sơ vẫn không có biểu tình gì, chỉ lơ đãng cắn môi dưới, để lộ nội tâm cũng không phải bình tĩnh như mặt ngoài, “Phải.”

Thiên Miểu bất đắc dĩ thở dài, nếu có thể lão cũng muốn tận lực không giao tiếp với Mạch Cẩm, thế nhưng tình hình hiện tại hoàn toàn không phải do bọn họ lựa chọn, “Vậy ý kiến bản thân hần như thế nào?”

“Hần..... Như có điều bất mãn với đệ tử.”

Này thật đúng là đau đầu, thường nhân thấy Thanh Sơ cho dù không choáng váng, ít nhất cũng nên có chút ngưỡng mộ chi tình, không nghĩ tới người này lại đặc thù, Thiên Miểu biểu tình nghiêm túc, “Thanh Sơ, tình kiếp của ngươi khiếm khuyết đã lâu, nếu không có chế ước này, ngươi vốn đã phi thăng Tiên giới từ bốn mươi năm trước, lần này rốt cuộc có dấu hiệu, tuyệt không thể buông tha vô ích! Nhưng không cần nóng vội, ta sẽ lại đi tìm Mạch Cẩm, hần chủ động phối hợp tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không thể..... tu vi của hần cũng không bằng ngươi.”

“Đã rõ.”

Rời khỏi phòng nghị sự chuyên chúc của chủng môn nhân, Thanh Sơ có chút mê mang trở lại chỗ ở, từ khi y bắt đầu hiểu chuyện vẫn luôn sống với sư tôn, sư tôn khen ngợi thiên phú tu hành của y không ai sánh kịp, cũng chỉ bảo y tu chân giả không thể dây dưa thế tục chi tình, y vẫn cần tuân dạy bảo, bốn trăm năm qua cơ hồ chưa bao giờ từng có một điểm cảm xúc cường liệt. Nhưng rõ ràng tu vi đã đủ, lại chậm chạp không thấy Thiên kiếp, sư tôn khổ tìm nhân duyên từ lâu, mới biết được là y chưa kinh qua tình kiếp, không được phi thăng.

Thanh Sơ đối với điều này vạn phần khó hiểu, đã nói tu chân không thể động tâm, vậy vì sao lại có kết luận này? Bản thân vì sao từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người nọ đã..... Xác định người nọ chính là tình kiếp chi nhân trong lời sư tôn? Vì sao luôn cảm thấy tâm thần không yên.....

Y nào biết, tuy rằng Thiên Miếu nói y không thể động tình, song đó cũng chỉ là cảnh báo trước mà thôi, đệ tử bình thường cho dù nghe lời cỡ nào, cũng khó tránh từng trải qua một hai lần nhữ tình trường, lão lúc trước nào nghĩ đến Thanh Sơ nghe lời đến mức ấy. Còn nữa tình kiếp này cũng đơn giản, trên thực tế không thể hung hiểm bằng Thiên kiếp, trước đây chuyện tu chân kỳ vì tình mà nhập ma cũng không phải ít, cho nên Thiên Miếu thật sự không dám coi thường.

Không hi vọng bị người kia chán ghét, nhưng nên làm thế nào? Trong đầu Thanh Sơ chỉ biết tới đạo pháp chú quyết, lại tìm không ra biện pháp làm người khác thích mình, về phương diện đạo lý đối nhân xử thế có thể nói là trống rỗng.

Sư tôn tựa hồ chưa từng dạy mình những thứ này, chỉ có thể đi hỏi môn hạ đệ tử.

“Dừng bước.” _

“Thanh, Thanh Sơ chân nhân? Ngài có chuyện gì phân phó?” [° °]

“Có từng ngưỡng mộ người nào trong lòng không?” _

“Này..... Đương, đương nhiên không có! Đệ tử luôn cẩn tuân giáo huấn, thanh tâm quả dục.....”b

.....

Chúng ta có thể tưởng tượng loạt cảnh bi hài tiếp theo.

48. Chương 48: “tình Kiếp”

Bên kia Lục Diêu cũng đang phiền muộn không thôi, Mạch Cẩm mang thái độ xem náo nhiệt quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu, “Nhìn không ra, tiểu gia hỏa người rất có bản sự nha.” Vừa nghĩ đến bộ dáng ngây thơ mê hoặc kia của Thanh Sơ, gã đều nhìn không được muốn cười, “Ha ha ha, người thấy biểu tình của Thanh Sơ khi đi không? Đại khái là đang nghĩ “Như thế nào lại chọc giận hần” đi?”

“Giải thích một chút kiếp mà các người nói là thứ gì.” Hần lại không lạc quan như Mạch Cẩm.

Thấy Lục Diêu vẫn bất cử ngôn tiểu, quả muốn bóp chết gã, Mạch Cẩm nghĩ nể tình tiểu gia hỏa cho gã không ít lạc thú, liền không so đo, “Là hần nói quá ngắn gọn, chỉ một câu “Tình kiếp”, từ này người biết không?”

“.....” Nghe không phải cái gì tốt, “Không biết.”

Cười tủm tỉm xoa bóp mặt Lục Diêu, Mạch Cẩm giờ phút này sản sinh khoái trá trước nay chưa từng có, “Chính là khối băng tử kia thích người nha.”

Hung hăng đập rớt tay kia, Lục Diêu hoài nghi một đám người này không hiểu sao đều nhiệt tình động thủ động cước, “Để ta đi.”

“Yên tâm, ần theo cách làm nhất quán của đám chính nhân quân tử, khẳng định sẽ tới tìm ta lỗi nhai vài lần, cuối cùng bất đắc dĩ mới có thể mạnh bạo, cho nên không cần phải gấp gáp.”

“Không bằng nói thẳng gặp phiền toái không phải người cho nên không cần phải gấp gáp.” Hoàn toàn không muốn nghe gã tiếp tục dùng ngôn ngữ uyển chuyển lừa bịp, Lục Diêu đứng dậy liền rời khỏi tiền sảnh.

Lần thứ ba, đến cùng vì cái gì bọn họ lại thích mình? Lục Diêu một điểm cũng không nhận thấy bản thân có mị lực lớn như vậy, để người ta mới lần đầu thấy liền nhất kiến chung tình. Nhưng nếu nói là hệ thống động tay chân, lại nhìn không ra có gì tất yếu, dùng phương thức uyển chuyển như vậy khiến hắn thể nghiệm cảm giác hậu cung ba ngàn một phen?

Trước kia khi Thanh Sơ tu hành, cũng nghe qua một ít chuyện tình yêu nam nữ thậm chí nam nam, y khi đó nghe người bên ngoài nói cái gì lưỡng tình tương duyệt, trường tương tư thủ, chỉ cảm thấy cực kỳ vớ vẩn, tu chân giả tự nhất tâm tầm đạo, không màng chung tình với tư tình nhi nữ. Ngồi ngốc trong phòng ngày thường tu luyện, Thanh Sơ không có cách nào tĩnh tâm, chỉ cần khép hai mắt lại liền có thể nhìn thấy bộ dáng Lục Diêu, nhớ đến hắn tựa hồ bị cưỡng chế trở thành sủng vật của Mạch Cẩm, cảm thấy càng xao động không thôi.

Nhịn không được nhớ tới vài chuyện từng nghe, nếu mình cùng Lục Diêu cũng như hai người bình thường yêu nhau như trong cổ sự ấy.....

Trên mặt Lục Diêu là ôn nhu tiểu ý trước nay chưa từng có, nắm lấy tay người bên cạnh, hỏi: [Thanh Sơ, người thích ta chứ?]

[Ân.] Toàn thân đều có chút không thích hợp, Thanh Sơ thấp giọng hồi đáp.

[Ân, ta cũng vậy, ta yêu người.] Dứt lời, Lục Diêu mềm nhẹ hôn lên môi Thanh Sơ.

※※ Đoạn trên chỉ là ảo tưởng ※※

“Oanh –”

“Người tới a! Người đâu mau tới a! Nơi Thanh Sơ chân nhân tu luyện bị bạo tạc!”

Đám chúng đệ tử hoang mang rối loạn dập tắt hỏa diễm, liền nhìn thấy tiền bối bọn họ kính ngưỡng vẫn duy trì tư thái đã tọa trên bồ đoàn, tuần dung ngày thường bằng lãnh đến mức có thể kết băng lại đồ thấu, đối với việc bọn họ xuất hiện làm như không thấy, linh lực hỏa hệ quanh thân cũng xao động bất an. Có thể nói Thanh Sơ căn bản không thêm để ý bọn họ, hình ảnh ái muội tràn ngập trong đầu rút đi, không biết sao biến thành Lục Diêu ôm lấy Mạch Cẩm, hai người liếc mắt đưa tình, gấn bó tương triền.....

Trong nháy mắt hỏa diễm quanh thân đều thối lui, thay vào đó là băng lãnh làm người ta rét run, trên đất lập tức kết một tầng sương trắng.

Các đệ tử ngây ngốc nửa ngày, mới có người phản ứng lại, “Này..... Nhanh đi gọi sư tôn, chân nhân nhất định là tẩu hỏa nhập ma!”

Lời còn chưa dứt, Thanh Sơ đã biến mất tại chỗ, tốc độ này quá nhanh dẫn đến các đệ tử căn bản thấy không rõ, càng không biết y đi nơi nào.

Thanh Sơ bằng tốc độ nhanh nhất phi ngự kiếm tới một nơi nhìn như viện ngoại bình thường, không đi vào, mà đứng ở ngoài cửa nói, “Câu Dạ, đi ra.”

Nếu không nói, ai có thể tưởng được gian phòng ốc này là của cổ sư đệ nhất Tu Chân giới? Thanh Sơ trước kia chưa bao giờ giao tế với người này, nhưng cũng không gây trở ngại đến giao dịch của hai người.

Không có hồi âm, Thanh Sơ im lặng chờ đợi trong chốc lát, chỉ thấy một nam nhân y phục không chỉnh mở cửa viện, còn xoa xoa mắt, tựa hồ vừa tỉnh ngủ, nhìn không được ngáp một cái, “Thật sự là khách ít đến, Thanh Sơ chân nhân đến nơi này của ta có chuyện gì sao?”

“Tình cổ.”

“Nga?” Hưng trí khơi dậy, Câu Dạ chỉnh lại y phục hỗn độn, truy vấn, “Không biết cần loại tình cổ nào? Là muốn đổi phương hạp người hay là..... Yêu người?”

“Người sau. Cho ta loại thượng thừa nhất, linh thạch tùy người báo.”

Rất muốn biết là loại người nào có thể khiến gia hỏa cảm tình trống rỗng trước mặt này cầu mà không được, nhưng bản thân Câu Dạ không quá thích bát quái, chung quy lấy thân phận của y hỏi quá nhiều cũng không có kết cục tốt, liền tùy tay từ túi trữ vật cầm ra một cái hộp nhỏ ném cho Thanh Sơ, “Ba vạn linh thạch thượng phẩm, cần một thời gian mới dần dần nhìn ra hiệu quả, chung quy có tác dụng quá nhanh sẽ bị hoài nghi, mấy ngày nay người nhàn rồi không có việc gì thì lắc lư lắc lư trước mặt hắc. Lấy con màu vàng cho hắc dùng, đối với thân thể không có hại.”

“Linh thạch ngày mai sẽ đưa tới.”

Tuy rằng người thoát nhìn chẳng đáng tin, nhưng Mạch Cẩm nói đích xác không sai, thời gian kế tiếp Lục

Điều cũng chưa thấy Thanh Sơ tới, mỗi ngày trừ nhàm chán một ít thì là thực nhàn nhã, nhưng nhàn nhã này cũng duy trì không được lâu lắm.

Hắn đang ngồi ở một bụi cỏ ngoài động phủ gian nan đọc quyển sách trên tay – Mạch Cẩm tuy rằng không để hắn đi, thế nhưng đi loanh quanh trên đỉnh núi vẫn có thể, chung quy hai người bọn họ đều rất rõ ràng, bằng tự thân Lục Diêu muốn rời khỏi ngọn núi dốc đứng như vậy, cơ bản cũng chỉ có một phương pháp, nhảy xuống đi.

Lập lại một lần, hắn một điểm đều không để ý giá trị vũ lực của mình!

“Sao vậy?”

Cái kiểu bỗng nhiên có thanh âm vang lên sau lưng, Lục Diêu trên cơ bản cũng hình thành thói quen, cho dù quay đầu nhìn thấy Thanh Sơ đầy mặt mê hoặc ngồi xổm phía sau hắn, cũng một điểm cũng không kinh ngạc..... Có lẽ là căn bản đến khí lực kinh ngạc đều không có.

“Người ở đây làm gì?” Ngữ khí của Lục Diêu cũng không thân mật.

Thanh Sơ đang muốn trả lời, Lục Diêu đột nhiên mở miệng cắt đứt, “Phải nói trước, ta không thích người, đời này cũng không có khả năng thích người, nếu điều người muốn nói không liên quan tới chuyện này thì hãy nói.”

Thanh Sơ nghĩ nghĩ, không liên quan đến điều đó hình như chẳng có chuyện gì, vì thế liền không nói chuyện, yên lặng ngồi xổm một bên nhìn chăm chăm Lục Diêu.

“.....” Lệnh đuổi khách rõ rệt như vậy cũng nghe không hiểu, người này không có vấn đề gì đi, “Người có thể đi.”

“Sư tôn nói không thể buông tay.”

Thiết, muốn xem liền xem đi. Vô đã mở lại sứt Lục Diêu đã gặp nhiều cái thể loại đuổi cũng đuổi không đi này.

Thanh Sơ im lặng ngồi cùng, thật lâu sau, khi xác nhận Lục Diêu giờ phút này đang toàn tâm đầu nhập vào sách mới cẩn thận cầm cổ ra, mở hộp ra, một tay âm thầm tạo pháp quyết phức tạp, chỉ thấy trong đó có một con tiểu trùng tử bạch sắc hơi mang kim văn từ cổ chui vào trong cơ thể Lục Diêu. Thấy đối phương không phát hiện, Thanh Sơ nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó đem một con khác cài vào chính cơ thể mình.

Như vậy là được.

Giờ phút này Lục Diêu không hề sở giác đang buồn rầu nhìn chăm chăm một đoạn văn tự, lấy trình độ cổ

văn của hắn thật sự không có cách nào lý giải đoạn này viết cái gì. Bộ dạng mày nhú chặt bị Thanh Sơ thấy được, liền hơi chút tiến lên, nhìn lướt qua văn tự trên sách, nói, “Chỗ này nói từng có một vị cao nhân đắc đạo, vì người yêu từ bỏ phi thăng, từ nay về sau ở lại hạ giới trường tương tư thủ.”

“..... Nhàm chán đến cực điểm.” Bản thân cư nhiên vì đoạn văn nhạt nhẽo này rối rắm lâu như vậy, “Lợi ích tối cao trước mặt có mấy người có thể đơn giản quăng bỏ.” Cũng có lẽ sẽ có một hai người như vậy, nhưng hắn cũng không tin thật sự có người xem thường đến như trong sách.

Thanh Sơ gật gật đầu, “Tu chân giả nên đặt tu vi của mình làm gốc.”

“Vậy người ở đây làm gì?” Lục Diêu tức giận trừng mắt nhìn Thanh Sơ, nói thực để nghe.

“Tình kiếp không phá, thì không thể phi thăng.” Thanh Sơ nói đúng sự thật.

“Thì ra là như vậy, trách không được chủ động như vậy.” Thì ra là ôm tâm tư lợi dụng xong liền ném. Lục Diêu nghe lời này rõ ràng hắn nên cảm thấy thoải mái mới đúng, lại không biết vì sao cảm thấy bức mình, tiếp tục cúi đầu đọc sách, không để ý tới người bên cạnh.

“?” Không rõ Lục Diêu vì sao bỗng nhiên sinh khí, Thanh Sơ mờ mịt hỏi, “Vì sao sinh khí?”

“Xuy, người vẫn nên lo lắng cho chính mình đi, năng lực xã giao bằng 0 từ chỗ nào nhìn ra ta đang sinh khí?”

Thanh Sơ trước kia chưa bao giờ lưu tâm đến phương diện đối nhân xử thế gì đó, cho nên những lời này thật không thể phản bác, thấy hắn không muốn trả lời, chỉ có thể tự mình cố gắng tự hỏi vừa rồi làm chuyện gì lại chọc người sinh khí.

Nhìn y nghiêm túc tự mình nghĩ lại, Lục Diêu quả thực dở khóc dở cười, ban đầu phản cảm không biết khi nào đã biến mất vô tung, nói vậy xem ra người này cũng không đến mức chán ghét như vậy, trừ tình thương không quá cao hẳn là không có khuyết điểm gì..... đi?

“Thiết, lấy đầu óc của người phỏng chừng cũng nghĩ không ra cái gì, ta trở về, đừng đến phiền ta nữa.”

Bỏ lại Thanh Sơ một mình trở về động phủ của Mạch Cẩm, Lục Diêu vốn muốn trực tiếp về phòng, lại nửa đường bị Mạch Cẩm gọi lại, “Tiểu gia hỏa, có tin tức tốt ta quên nói với người.”

“Người lại có tin tức tốt sao?” Hắn căn bản không ôm hi vọng, không có tin tức xấu đã là thủ hạ lưu tình.

Rõ ràng cảm thấy bản thân bị ghét bỏ, Mạch Cẩm cố ý lộ ra biểu tình ủy khuất, “Ta đã thực cố gắng giúp người tranh thủ, chỉ cần người không đồng ý, bọn họ sẽ không thể mang người đi. Ngược lại, nếu người đồng ý thì ta cũng không thể ngăn trở.”

“Người chỉ là muốn xem náo nhiệt đi?”

“Không cần để ý nhiều như vậy a, tuy rằng ta đích xác có chút hứng thú Thanh Sơ sẽ liệu chết quắc quýt như thế nào.”

Đối với kết quả này Lục Diêu vẫn thực vừa lòng, dù sao hắn có thể nào cũng sẽ không đồng ý, như vậy thì không có vấn đề gì, còn lại chính là lúc nào có thể rời khỏi cái nơi này..... Từ từ sẽ đến.

Nếu lúc này để hắn biết có tên đầu đất dám hạ cổ hắn, khẳng định sẽ tức giận đến phun ra một búng máu.

Có khả năng là vì đạt thành hiệp nghị, Thanh Sơ ngày hôm sau lại tới nữa, rõ ràng vẫn là mặt không chút thay đổi bộ dáng thanh thanh lãnh lãnh, nhưng Lục Diêu thấy y liền có loại ảo giác, giống như người nọ đang chuẩn bị trường kỳ kháng chiến.

Này không thể trách hắn, đối với một kẻ kỹ năng xã giao bằng không mà nói, theo đuổi người ta ngoài trường kỳ kháng chiến thì còn có thể làm sao? Điểm này Lục Diêu nghĩ thông suốt rồi cơ bản cũng không ôm hi vọng ngăn cản được, dựa theo kinh nghiệm trước kia ngăn cản đại khái cũng vô dụng.

Có điều cũng vừa vặn, có Thanh Sơ ít nhất hắn có thể ra ngoài đi loạn, Mạch Cẩm tỏ vẻ thích nhất hãm hại đám người chính đạo, bởi vì đám gia hỏa kia tự xưng chính nghĩa, là tuyệt đối không làm ra chuyện vụng trộm bắt người, cho nên thực yên tâm để hai người bọn họ đi ra ngoài. Lục Diêu có thể nơi nơi đi loạn lại có phương tiện đi lại tâm tình cũng không tồi, mà Thanh Sơ cảm giác Lục Diêu cao hứng thì cũng vui lắm, cho nên thật sự là giai đại hoan hỉ.

“Đi đâu?”

“Tùy tiện tìm thành trấn người thường đi, ta muốn đi xem.”

Sau đó Thanh Sơ liền mang theo Lục Diêu, phi ngựa kiếm tới một tiểu trấn, cứ như vậy mang tiên khí đầy người, ngựa kiếm hạ xuống giữa khu náo nhiệt.

Lục Diêu thật không muốn thừa nhận bản thân quen biết y.

Hai người vội vàng lại cho ngựa kiếm bay lên, đến một khu rừng tương đối hoang vu ngoài một thành trấn khác, Lục Diêu giáo huấn, “Nghe cho rõ, về sau đến khu vực người thường, không cần công khai đến mức để người ta liếc mắt liền nhìn ra ngươi là tu tiên.”

“Ân.” Kinh nghiệm xã giao +1

49. Chương 49: Ghen Tuông

Lần này hai người trực tiếp đi từ cửa thành vào thôn trấn, tuy rằng bề ngoài hai người vẫn đủ để đưa tới không ít chú mục, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận.

Chợ cổ đại tuy náo nhiệt, nhưng Lục Diêu xem thấy không có cái gì đặc biệt hứng thú, hưng phấn ban đầu cũng nhạt đi không ít, có điều chỉ cần ra ngoài đi lại một chút cũng coi như không tệ, trong chốc lát lại đi mua mấy bộ sách mình cảm thấy hứng thú.

Không biết mỗi ngày đều như thế hay hôm nay có cái gì đặc biệt, trong chợ cơ hồ là người chen người, may mà Thanh Sơ từ về ngoài đã tạo cho người ta cảm giác chớ tiến gần, nơi bọn họ đến đại đa số đều sẽ chủ động tránh đi, lúc này mới không đến mức chen lấn khó chịu.

Một nữ tử sa y hồng nhạt cúi đầu vội vàng đi tới, vô ý đụng vào Lục Diêu, “Nha!”

Nữ tử kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng xin lỗi, “Công tử thứ lỗi, tiểu nữ tử vừa rồi không chú ý.”

Nhìn kỹ khuôn mặt nữ tử này cũng thập phần xinh đẹp, vụng trộm ngắc đầu liếc mắt nhìn Lục Diêu, gặp khuôn mặt tuấn mỹ liền lập tức đỏ bừng mặt, càng thẹn thùng động lòng người. Lục Diêu đương nhiên sẽ không so đo với nàng, “Không có việc gì.”

“Kia..... Tiểu nữ tử Tạ Linh, xin hỏi công tử quý tính đại danh?” Nữ tử xấu hổ thấp giọng hỏi.

“Ta –”

Lục Diêu đang muốn nói tên mình, Thanh Sơ bên cạnh đột nhiên hừ lạnh một tiếng, tay vung lên Tạ Linh liền bị đánh bay ra ngoài, ngã vào sạp bên đường. Chung quy đối phương chỉ là nữ tử bình thường, Thanh Sơ cũng không thật sự hạ ngoạn thủ, chẳng qua khiến Tạ Linh dọa sợ mà thôi, nhìn nàng nhanh chóng đứng lên khóc chạy liền biết. Ở nơi đông nghịt như vậy tự nhiên có người chú ý tới, may mắn không ai nghĩ đó là pháp thuật, chỉ tưởng Thanh Sơ võ công cao cường, trong lúc nhất thời không ít người chỉ trỏ hai người.

“Vị công tử nhìn như thần tiên kia, thế nào lại động thủ với một nữ tử?”

“Hình như cô nương kia vừa rồi có nói vài câu với vị lam y công tử kia, có lẽ đắc tội điều gì?”

Thật sự là tốt a.

Nếu mấy người này có thể gặp mặt, chuyện thứ nhất Lục Diêu làm chính là tụ tập bọn họ lại, hảo hảo làm một khóa giáo dục tâm lý. Nghiêm túc tính xem, theo mỗi thế giới hần trải qua, thủ đoạn mà mục tiêu nhân vật đối đãi “tình địch” lại ngày càng hung tàn.

Lôi kéo Thanh Sơ vội vàng rời khỏi chỗ ấy, rút cuộc rời khỏi tầm mắt vây xem, Lục Diêu một hồn hồn thở mấy hơi, mới mở miệng thuyết giáo, “Còn để ta thấy người bởi vì loại lý do này đã thương người, vậy từ đâu đến thì rút về đó đi!”

“Nga.” Vậy không để bị nhìn thấy hẳn là không vấn đề. Kinh nghiệm +2

Thanh Sơ tự nhiên nghe hiểu được ý tứ Lục Diêu, nhưng y không muốn làm như vậy, vừa nghĩ đến mắt thấy người khác tâm hoài bất quý tiếp cận Lục Diêu, mà y cái gì cũng không thể làm, linh lực trong cơ thể đều ẩn ẩn sắp bạo động.

Tu Chân giới thực lực vi tôn, Thanh Sơ cảm giác làm như vậy là thực đương nhiên.

Hai người đứng trước một quầy sách, Lục Diêu tùy tiện cầm lấy mấy quyển lật xem, Thanh Sơ đứng bên cạnh cũng cầm lấy một quyển, nhìn nhìn vài lần xác nhận nội dung bên trong, liền nói với người bán, “Mấy quyển thế này.”

Người bán nghe vậy lập tức vồn vã nhìn tên sách, sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái, lại không dám nói thêm cái gì, chỉ cúi đầu lật ra mấy cuốn khác đưa cho Thanh Sơ.

Trong chốc lát Lục Diêu cũng chọn được một ít, Thanh Sơ liền tùy tay lấy ra một viên linh thạch thượng phẩm đưa cho người bán, người kia nhìn linh thạch trong tay Thanh Sơ, ánh mắt như muốn rút ra ngoài, khổ sở nói, “Vị khách nhân này, chỗ ta là tiểu sinh ý, không có tiền thối a.....”

Thanh Sơ trước kia chưa từng tới qua khu chợ người thường, cũng không biết không có tiền thối mà người bán nói là ý gì, chỉ có thể hiểu là viên linh thạch này không được, liền lấy từ túi trữ vật một viên linh thạch trung phẩm ra.

“Này..... Ngài xem còn có cái nào giá trị nhỏ hơn không?”

Thanh Sơ sững sốt, lấy thân phận y ở Tu Chân giới căn bản chưa bao giờ thiếu tiền, thứ giá trị thấp nhất trên người cũng chính là linh thạch trung phẩm, cũng chỉ có vài viên. Y thật sự không hiểu nếu không phải không đủ, vậy vì cái gì người bán không chịu nhận, liền mở mắt nhìn về phía Lục Diêu. Người bán thấy thế cũng sắp khóc, cũng chớp chớp nhìn Lục Diêu, hy vọng vị khách nhân này có thể bình thường hơn. Gã chỉ là bán hàng rong phổ thông, đời này đừng nói là linh thạch thượng phẩm, đến loại hạ phẩm nhất cũng chưa từng thấy, huống chi dù có là hạ phẩm nhất gã cũng không có tiền thối, vị này đến cùng là lai lịch thể nào lại phóng khoáng như vậy a?

Lục Diêu ở bên cạnh nhìn hai người kia trao đổi thực thú vị, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn cảnh có người không phải cố ý lại nói chuyện râu ông nọ cắm cằm bà kia như vậy, hai bên đều hoàn toàn không biết đối phương muốn làm gì. Hiện tại xem kịch đủ, cố nén tiểu ý nói, “Người đưa viên đá kia cho hắn đi, nói hắn không cần thối.”

Tuy rằng vẫn không hiểu, nhưng Thanh Sơ vẫn đưa linh thạch cho người bán, cất mấy quyển sách liền

cùng Lục Diêu rời đi, để lại người bán tay bưng lấy một viên linh thạch lỏng lánh trong suốt, bên trong lưu quang tràn đầy ngây ngốc ngẩn người.

Tiếp tục đi dạo trong chợ, Thanh Sơ nhin không được nhú mi, “Vừa rồi người nọ vì sao không chịu nhận?”

“Bởi vì người ngốc.” Biết cho dù giải thích người này cũng rất khó lý giải, Lục Diêu dứt khoát không ôm hi vọng, “Cái kia của người chính là linh thạch Mạch Cẩm từng nói? Đưa viên phẩm chất kém nhất trên người người đây.”

Cầm viên linh thạch trung phẩm trong tay thường thức trong chốc lát, Lục Diêu liền lôi kéo Thanh Sơ tới tiền trang đổi thành tiền, lại nghĩ đến một sự kiện, liền tò mò hỏi: “Người vừa rồi mua sách gì?”

“..... Tạp thư mà thôi.”

Thanh Sơ bất luận nhìn kiểu gì cũng không như kiểu người mua tạp thư về xem, Lục Diêu duỗi tay, “Đưa đây.”

Không ngoài sở liệu, tất cả đều là bộ sách về tình tình ái ái, nhân vật chính hình như toàn là nam.

Tục ngữ nói trước lạ sau quen, thế giới thứ ba này cũng đã không có gì để khiếp sợ. Lục Diêu tương đối bình tĩnh gấp lại quyển sách cuối cùng, “Ta hiện tại hẳn nên xé hết mấy thứ này. Có điều, cho dù người xem cũng không hiểu.” Trả sách cho Thanh Sơ, đối với điểm này Lục Diêu rất tin tưởng, lấy tiêu chuẩn của người này muốn xem loại tiểu thuyết yêu đương, đọc đến kết cục còn không hiểu được hai người làm thế nào lại ở bên nhau.

Giờ tới tìm Lục Diêu đã không còn ngăn trở, Thanh Sơ thực nghe sư tôn nói mỗi ngày đều tới, tuy rằng không hiểu có hữu dụng hay không, nhưng vẫn hơn cái gì cũng không làm.

Sáng sớm hôm ấy, Mạch Cẩm lại một lần trong tiếng gọi của Nghiên Sương mà thống khổ rời giường, trong quá trình mặc y phục thiếu chút nữa lại ngủ gục, “Đáng chết, đến sớm như vậy làm cái gì?!”

Đúng vậy, tên khốn Thanh Sơ này lại tới nữa, hơn nữa giữa bọn họ có ước định kia nên không thể ngăn cản Thanh Sơ đến, Mạch Cẩm không thể không rời giường đi “mở cửa” – động phủ có thiết lập cấm chế, nếu gã không tự mình đến chỉ thị thì người vào sẽ bị công kích.

Trước sau như một ngồi trên ghế ở tiền thính, sắc mặt Mạch Cẩm xanh mét trừng mắt nhìn Thanh Sơ thông thả đi vào, “Các hạ về sau có thể đến vào thời gian không quấy nhiễu thanh mộng của người khác hay không?”

“Quá lười biếng.” Thanh Sơ ngồi xuống, cầm lấy trà Nghiên Sương dâng lên khẽ nhắm một ngụm.

“Xuy, tiểu gia hỏa cũng còn đang ngủ, muốn đánh cược hay không, người hiện tại đi gọi hắn dậy, giây tiếp theo liền bị đuổi thẳng?” Nếu có thể thật đúng là không muốn nói chuyện với tên này, “Không phải ai ai cũng đều giống như người.”

Trầm mặc một lát, Thanh Sơ giương mắt nhìn về phía Mạch Cẩm, “Trong lòng người vẫn còn phần uất, Thanh Ngôn?”

Lời còn chưa dứt, Mạch Cẩm phút chốc quét mâm trái cây trà cụ trên bàn xuống đất, sắc mặt âm lệ nói, “Đừng có dùng cái tên ghê tởm ấy gọi bản tôn.”

“Lòng mang khúc mắc, bất lợi cho tu hành.”

Như nghe thấy cái gì đó thú vị, tiếng cười Mạch Cẩm vang lên quanh quẩn trong đại sảnh yên ắng, cười đến không thở nổi. Đợi cười đủ, gã mới mang theo tiểu ý mập mờ nhìn Thanh Sơ, “Nếu không khúc mắc, làm gì phải nhập ma? Huống hồ đường đường Thanh Sơ chân nhân nay cũng sợ khốn vì tình, thân đã hãm vũng bùn mà không tự biết, bản tôn còn có cái gì để lo lắng? Người nói đúng hay không, sư đệ thân ái.”

Thấy Thanh Sơ sắc mặt không biến, cảm xúc không có một tia phập phồng, Mạch Cẩm liền hứng thú tiếp tục nói, “Bản tôn nói trong chính phái có bao nhiêu kẻ quang minh lỗi lạc, chẳng qua cũng là tiểu nhân không từ thủ đoạn mà thôi. Người đặt vào trong cơ thể hần tình cổ tử cổ, có từng nghĩ tới, đợi một ngày kia người đối với hần tình ý đã bạc, người thì tự tại phi thăng, hần lại phải làm như thế nào?”

“.....”

Thanh Sơ không trả lời được hoàn toàn nằm trong dự kiến của Mạch Cẩm, sư đệ này của gã không hỏi thể sự một tâm tu hành nếu nghĩ tới nhiều như vậy, mới thật sự là quái tai, liền châm chọc cười, “Nếu chính mình cũng không phải thứ tốt lành gì, lấy gì đòi thuyết giáo bản tôn?”

50. Chương 50: Lôi Kiếp

“Các người có tự giác bản thân không phải người tốt đẹp gì thật sự là đáng quý?” Lục Diêu vừa đánh ngáp, vừa bước vào đại sảnh, Nghiên Sương đi theo phía sau hắn, hắn là vừa rồi đã vào gọi hắn, “Vậy, sớm như vậy đã dựng ta dậy, các người có đại sự gì sao?”

“Nha nha, kỳ thật là định tìm người tâm sự về nhân sinh gì đó chẳng hạn.” Mạch Cẩm dùng giọng điệu vừa nghe đã thấy thập phần không đáng tin hồi đáp, kết hợp với vẻ tươi cười mặc cho ai nhìn cũng biết là đang nói bừa.

Ngồi xuống ghế đối diện Thanh Sơ, Lục Diêu còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, lười biếng trả lời: “Nói chuyện đi.”

“.....” Mạch Cẩm nghen, thật đúng là trò chuyện a, “Như vậy nói về tiểu gia hỏa người đi, người từng trải qua cái gì, người nhất định muốn nói mình là nhân loại gì đi.” Có điều ở phương diện tìm đề tài gã tự nhận mình làm không tệ.

Trái lại gã không nghĩ tới mình chó ngáp phải ruồi hỏi đúng vấn đề không tốt lắm.

Vấn đề này thật là, nếu nói trắng ra với bọn họ khẳng định không được, cố ý nói dối chỉ chọc người nghi hoặc..... Như vậy dứt khoát trực tiếp bỏ qua đi, “Àn..... Cha mẹ là ai không biết, nghe nói ta được lang nuôi lớn, thành thân ba lần, lần đầu tiên Nương tử chết đúng lúc động phòng, lần thứ hai phát hiện đối phương là nam nhân, lần thứ ba bị bức hôn sau đó chạy được, giữa đường té xỉu khi tỉnh lại liền bị người nhặt được. Tóm lại thập phần bi thảm.”

Khóe miệng Mạch Cẩm thoáng giật, cho dù không muốn nói cũng không cần thiết phải bịa thế chứ, nói dối cho có lệ như vậy quả thực là khinh bỉ người nghe, nhớ không lầm thì hình như đã gặp tình tiết này trong cuốn sách nào đó.

Khi Mạch Cẩm đang muốn trêu chọc lại, Thanh Sơ đối diện hắn đã mở miệng, sắc mặt đoan chính, ngữ khí nghiêm túc, “Về sau sẽ không.”

“.....” Lục Diêu

“.....” Mạch Cẩm

Giây tiếp theo Mạch Cẩm liền gục lên bàn mà cười, cười đến chảy nước mắt, thống khổ ôm bụng, còn kém lẫn xuống đất. Lục Diêu cũng không nén được, tuy rằng lấy động tác uống trà che giấu, nhưng vẫn có thể nhìn ra thân thể hơi hơi run rẩy.

“Làm sao?” Thanh Sơ khó hiểu hỏi, hoàn toàn không hiểu trạng huống trước mắt.

“Khụ, ta hỏi nhiều một câu, người làm thế nào sống đến tuổi này?” Lục Diêu ho khan một tiếng ngừng tiểu ý, từ nội tâm cảm thấy hiếu kì. Trình độ dễ lừa như vậy, mặc kệ thực lực có cường bao nhiêu, có người mưu đồ gây rối thì cũng tuyệt đối không phải việc khó đi.

“?”

“Ha ha ha..... Đây cũng không kỳ quái, bởi vì hắn cả ngày trừ tu luyện vẫn là tu luyện, đừng nói nhân tình thế sự, đến nói vài câu đúng đắn với ngoại nhân còn khó.” Mạch Cẩm lau nước mắt, giải thích thay.

“Nói cũng phải.”

Tầm mắt băng lãnh như lưỡi dao bắn tới, Mạch Cẩm đương nhiên cũng hiểu mình ở đây quấy rầy không

gian riêng của bọn họ làm người nào đó thực khó chịu, nếu là bình thường thì gã khẳng định sẽ ở lại một hồi xem Thanh Sơ mất tự nhiên, có điều nể tình lần này tâm tình tốt nên thôi.

“Bản tôn về trước ngủ bù, các người muốn làm gì tùy ý.” Dứt lời, Mạch Cẩm liền rời khỏi đại sảnh, Nghiên Sương cũng theo sát phía sau gã.

Sau khi Mạch Cẩm đi, Thanh Sơ vẫn ngồi ở vị trí cũ, cúi đầu buồn bực không nói lời nào, xem trong mắt người bên cạnh tựa như một tiểu hài tử bị ủy khuất đang giận dỗi.

“Thế nào, giận?” Lục Diêu có hứng thú hỏi.

“Không thích.”

“Cái gì?”

Thanh Sơ than nhẹ một tiếng, buông chén trà trong tay xuống, tựa hồ có chút không biết làm sao, “Người với Mạch Cẩm thực thân mật, ta không được.”

“Xì.....” Người này làm bộ nghiêm trọng như vậy, hóa ra là suy nghĩ loại chuyện này. Nghĩ đến đây Lục Diêu liền có chút buồn cười, bên người có đứa ngốc kỳ thật cũng không tồi, mặc dù có chút đáng ghét, ít nhất còn có thể điều tiết tâm tình, “Hình tượng của người vốn là bí hiểm đi, không nói ra thật không ai biết chuyện này.”

“Ta chán ghét người khác gần gũi người hơn ta.” Thanh Sơ thập phần nghiêm túc lắc đầu.

Lục Diêu bắt đầu dĩ lắc đầu, đứng dậy tiến lên vài bước, đứng trước mặt Thanh Sơ lấy ngón tay trạc trạc trán đối phương, “Phương diện giao tế còn như hài tử, cũng đừng nhắc gì đến tình tình ái ái. Nếu muốn thể nghiệm một chút thì tùy tiện tìm người khác thử, ta cũng không ép buộc các người.” Nể người này mang đến cho hắn chút lạc thú, ngữ khí dịu đi một chút cũng không phải là không thể.

“Vì cái gì lại là “các người”? Còn có ai?” Thanh Sơ thập phần mất hứng nhăn mi.

“Hai vị tiền bối ngọc của người. Nếu người thật tâm thích ta, như vậy kết quả cuối cùng nhất định sẽ không phải là hoan hỉ, cho nên sớm cuốn gói trở về đi.” Hắn xem như sợ loại mạo danh kỳ diệu luyện ái này rồi, không nhận thì mỗi ngày chịu phiền, nhận thì qua một năm an nhàn lại đổi nơi khác chịu phiền, này xem như là trời phạt sao?

Bị cự tuyệt rõ đầu rõ đuôi như vậy, Thanh Sơ nhìn qua lại vẫn không đau không ngứa, quả thực như là đã sớm nghe quen, “Vì lời người khác mà buông tay, càng sai lầm.”

“.....” Minh làm công tác tư tưởng sai ở đâu chứ, “Không nghe thì thôi, dù sao đến lúc đó khóc cũng không

phải ta.”

“Sẽ không khóc.” Không sai biệt lắm cũng nên chấm dứt đề tài này, Thanh Sơ liền lên tiếng hỏi, “Muốn đi nơi nào?”

“Ân..... Tùy tiện đi dạo đi, nơi này người vẫn quen thuộc hơn ta.” Mấy ngày nay Thanh Sơ mỗi ngày đều dẫn hắn đi chung quanh một chút, có khi tới nơi tiên gia tu hành, có khi đi chợ phường xem xem, có khi đi ngắm mỹ cảnh đầu đó, cũng coi như không tồi.

“Có một chỗ tên là Hoa Kính Hồ, mỗi độ trăng non hồ nước sẽ biến ảo nhiều loại sắc thái, hôm nay vừa lúc trăng non.”

“Vậy tới đó đi.”

Thanh Sơ giống Mạch Cẩm, mang Lục Diêu phi ngựa kiếm bởi vì hắn cơ bản là người thường, cho nên đều thích đặt tay trên thắt lưng hắn để tránh hắn ngã xuống, hành động này tuy không có gì đáng trách, bản thân Lục Diêu cũng không chắc chắn sẽ tuyệt đối không trượt chân, thế nhưng.....

“Người nhất định phải dùng hai tay ôm chặt như vậy sao?” Cho dù là Mạch Cẩm thì cũng chỉ là một tay đỡ hờ mà thôi, người này còn ôm thật, tư thế này quả thực mặc cho ai nhìn đều phải dùng ánh mắt ái muội nhìn bọn họ.

“Sẽ rớt xuống.”

Nếu Lục Diêu chưa kinh lịch qua thế giới trước, đại khái sẽ bị bề ngoài Thanh Sơ lừa gạt tin tưởng lời này.

Đoạn đường tiếp theo Lục Diêu không nói nữa, hắn đang tự hỏi vì cái gì bản thân cự tuyệt lại luôn không có tác dụng. Cuối cùng suy ra kết luận là: Nhất định là trong khoảng thời gian này khí tức luyến ái hồng phấn bao trùm không gián đoạn làm hắn bắt đầu mềm lòng, trước kia mình luôn chỉ cười nhạt khi gặp trò này, chưa từng có tình huống như hiện tại. Có lẽ không để ý người khác nói vô nhân đạo, đùa bốn người một lần liền ném sẽ thực hiệu quả, tuy rằng nghe thì thực ác liệt.

Muốn thử hay không?

Không biết vì sao, Lục Diêu theo bản năng tưởng tượng một chút người phía sau bị mình “bội tình bạc nghĩa”, sau đó..... Cừ nhiên mặc danh kỳ diệu lại mềm lòng. Đây đối với Lục Diêu mà nói quả thực là kỳ tích, lui lại mà nói, mềm lòng cũng thôi, trước kia cũng không phải chưa có, thế nhưng còn có chút đau lòng không khỏi cũng quá quỷ dị, thứ này đừng nói là xuất hiện ở hắn, căn bản đến nghĩ cũng nghĩ không tới có một ngày mình sẽ có loại cảm giác này.

Tuyệt đối là vì không muốn bị chuyện này bức thành tra nhân, tâm sinh thương tiếc này tuyệt đối là ảo giác, căn bản không có khả năng!

“Đến.”

Cả người còn đang trong trạng thái không dám tin, Lục Diêu nghe Thanh Sơ nói mới ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt là một mảnh hồ nước không lớn, thú vị là nước trong hồ lại là thanh sắc, hơn nữa nước vẫn trong veo, có thể xem là một mỹ cảnh. Xoay người nhìn nhìn bốn phía, Lục Diêu phát hiện mảnh hồ này là một chỗ lõm vào trong sơn cốc, tứ phía đều là vách đá dốc đứng, người thường muốn xuống là thập phần khó khăn.

Lục Diêu đang muốn mở miệng khen không tẻ, chỉ thấy bầu trời vốn còn trong xanh bỗng nhiên biến đổi, một đám mây đen lớn bao phủ phía trên sơn cốc, tựa hồ hạ mưa to bất cứ lúc nào.

Thanh Sơ nhất thời biến sắc, gọi ra ba chuôi kiếm lẳng không ném đi, mấy thanh kiếm kia trôi nổi trên không bao quanh hai người, tự quay thành hình tròn tốc chuyển nhanh dần lên, phát ra vàng sáng bạch sắc thần nhiên bao phủ hai người. Kiếm trận vừa bày ra, Thanh Sơ liền lập tức đẩy Lục Diêu cùng ngã xuống đất, mình thì như bảo hộ mà chống đỡ trước người hắn.

“Đây là thế nào –”

“Oanh –”

Không đợi Lục Diêu hỏi xong, một đạo lôi điện to bằng ngón tay liền đánh mạnh vào màn hào quang trên kiếm trận, Lục Diêu cảm giác được người bên cạnh mơ hồ có chút run rẩy.

“Không nên động.”

Lôi điện từ trên trời giáng xuống một đạo nối tiếp một đạo đánh lên quầng sáng, uy lực dần tăng mạnh, khóe miệng Thanh Sơ tràn ra một tia máu tươi, trên trán tràn đầy mồ hôi. Lại một đạo lôi điện thô như cổ tay đánh xuống, Thanh Sơ phát ra một tiếng kêu rên, mồ hôi lạnh liên tiếp không ngừng mà nhỏ giọt, trên mặt cũng bắt đầu lộ ra vẻ thống khổ, nhưng vẫn hộ trước người Lục Diêu.

Lục Diêu bị hộ bên dưới giờ phút này vô luận có nôn nóng thế nào cũng không làm được gì, nhịn không được siết chặt nắm tay, loại cảm giác vô lực đáng chết này thật sự là đáng ghét. Cố tình vào thời điểm này, trước mắt dần dần bắt đầu biến đen, lại giống như phía trước có người đang nói chuyện:

“Không thể, bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên nhất định không thể đi ra ngoài..... Đừng tức giận được không? Ta đi làm chút đồ ăn ngươi thích, xem như bồi tội được không?”

“Không cần bất luận kẻ nào khác, chỉ cần ngươi là đủ rồi. Cho nên hãy luôn ở bên ta, vĩnh viễn đừng rời đi, đã hứa rồi đó nha.”

“Bàn tay thật xinh đẹp, hẳn sẽ thực hợp đàn dương cầm, ta dạy ngươi đi.”

Không đúng..... Loại ký ức này không nên có, cho dù chuyện trước kia đã nhớ không rõ, nhưng khả năng đàn dương cầm của mình hẳn là do phụ thân dạy mới đúng. Hơn nữa đây đến cùng là cái gì, một lần hai lần thì cũng thôi, nhiều lần xuất hiện như thế nói thế nào cũng không phải ngẫu nhiên.

Đến tột cùng là hệ thống muốn mê hoặc mình, hay ký ức của mình thật sự có vấn đề gì? Nói như vậy ấn tượng đối với quá khứ đã ít đến mức đáng thương lại cũng không quá đúng nữa, ước chừng trước hai mươi tuổi mọi chuyện cơ hồ đều chỉ còn lại ấn tượng mơ mơ hồ hồ.

Cảm giác tựa hồ ký ức của mình đã có chút loạn thất bát tao, thật sự là hỏa đại.

51. Chương 51: Tâm Ý

Một đạo lôi cuối cùng hạ xuống, vàng sáng ảm đạm dần rút cuộc triệt để biến mất, Thanh Sơ nhịn không được quay đầu ho khan, lại khụ ra một ngụm máu lớn, cánh tay chống mặt đất rút cuộc vô lực hạ xuống, Thanh Sơ cố chấp chống đỡ hỏi, “Người..... Không sao chứ?”

Suy nghĩ bị câu hỏi của y kéo lại, Lục Diêu nhíu mày nhìn Thanh Sơ, “Có ngốc cũng nên nhìn ra hiện tại có bị sao cũng là người!”

“Không ngại, ta.....”

Bất đắc dĩ nhìn Thanh Sơ nói một nửa liền té xỉu trên người mình, như vậy còn không biết xấu hổ nói mình không có việc gì. Thế nào lại nhìn đến bộ dạng thảm hề hề của y cứ nhiên ngực có chút cảm giác đau đớn xa lạ, thực không hay.

Hình tượng hiện tại của Thanh Sơ thực chất vật, bạch y sạch sẽ ngày thường bị nhiễm bẩn rơi trên mặt đất, sợi tóc cũng thập phần hỗn loạn, cho dù ngất xỉu nhưng biểu tình cũng không thấy một tia thả lỏng, vẫn như trước nhíu chặt mi, tựa hồ rất thống khổ. Vừa rồi là thứ gì? Cái gọi là Ngũ lôi oanh đỉnh sao?

Hắn cũng muốn đi cầu cứu hoặc là làm sơ cứu, nhưng hoàn cảnh hiện tại thật sự không cách nào thực hiện.

Cảm giác nhiệt độ cơ thể Thanh Sơ có chút rét run, Lục Diêu nhịn không được nhăn mày. Thôi, đi tìm ít cành khô nhóm lửa rồi tính.

Lúc đứng dậy Lục Diêu mới phát hiện, Thanh Sơ tuy rằng đã ngất đi, nhưng tay lại vẫn nắm chặt y phục mình, lực đạo kia khiến Lục Diêu hoài nghi y có thật sự hôn mê không. Dùng tay từng chút một tách mở ngón tay Thanh Sơ, thật vất vả gỡ được hai tay y, Lục Diêu đang muốn rời đi, liền nghe thấy thanh âm suy yếu của Thanh Sơ phía sau:

“Chờ đi.....”

“Ta đi tìm mấy thứ nhóm lửa.”

“Chớ đi.....”

“Trở lại ngay.”

“Ta..... Cùng đi.” Nói, Thanh Sơ liền dùng tay chống nâng thân lên, tựa hồ thật sự tính đi cùng hắn.

Lục Diêu đương nhiên không thể để Thanh Sơ đi cùng hắn, đành quay trở lại, nhìn thân hình thon dài của Thanh Sơ, phỏng chừng ôm đến gốc cây bên kia cũng không có vấn đề. Cẩn thận để Thanh Sơ ngồi dựa vào thân cây, Lục Diêu trước kia còn chưa từng nghĩ tới mình sẽ dùng tư thế bế công chúa để ôm một nam nhân, có điều gần đây ngoại lệ đã không chỉ một lần hai lần, chút chuyện ấy cũng không tính là gì.

Có điều cách có vài bước như vậy, Lục Diêu liền phát hiện y phục mình lại bị túm lấy, “Người người rất lạnh, ta đi nhóm lửa.”

“Không đáng ngại, người, khụ khụ..... Chớ đi.....” Cơ hồ dùng hết khí lực túm Lục Diêu, vào lúc này Thanh Sơ tuyệt không nguyện ý để Lục Diêu rời đi dù chỉ trong chốc lát, bằng không cũng sẽ không vì tay bị gỡ ra mà bình tĩnh. Y hiện tại thập phần kinh hoảng bất an, với mức trọng thương hiện tại, nếu Lục Diêu ly khai thì bản thân đến khí lực đi tìm cũng không có, y rất sợ Lục Diêu từ nay về sau sẽ không thấy tăm hơi.

“Được rồi” Thôi, đại khái người thụ thương đều sẽ có chút bất an, không muốn bị lưu lại một mình đi, “Vậy ta qua bờ hồ lấy chút nước cho người rửa sạch chỗ máu này, ân?”

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh Sơ đã lại lâm vào hôn mê, hai tay vẫn gắt gao lôi kéo hắn.

“..... Coi như ta lần này gặp hạn.”

Ngồi bên người Thanh Sơ, do hai tay quấn người kia cản trở, Lục Diêu có chút cổ sức cởi ngoại sam, dùng ngoại bào rộng rãi bao lấy Thanh Sơ tựa vào trên người hắn, ôm người vào ngực xem như sưởi ấm, ít nhất cũng có chút ấm áp đi – tuy rằng tư thế thân mật như vậy thật không thích hợp với hắn.

Vốn tính đi xem phong cảnh xung quanh, sau đó tìm chỗ cảnh sắc không tệ ngồi đọc sách chốc lát, thế này coi như là thực hiện được đi. Tuy rằng bầu không khí thanh tịnh không đúng lắm, biến thành loại tình huống ấm áp ái muội đến buồn nôn này. Nay tạm thời coi như là ngồi ngắm sông núi, mỹ nhân trong ngực? Lý tưởng cùng hiện thực quả nhiên vĩnh viễn đều có khác biệt cực đại.

Trong dự đoán của Lục Diêu, tình trạng này nhiều lắm duy trì đến ngày mai mà thôi, thế nhưng mãi cho đến giữa trưa hôm sau cũng không thấy Thanh Sơ có xu thế tỉnh lại. Tuy rằng Thanh Sơ sớm không cần ăn uống, trên người hắn cũng mang theo Tích Cốc đan, nhưng không phải giày vò như vậy.

Nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của Thanh Sơ một lúc lâu, nhiệt độ cơ thể y cũng không thấy tăng lên, Lục Diêu nhớ tới Mạch Cẩm trước kia có nói, tu vi của Thanh Sơ dù không phải cao nhất ở Tu Chân giới, cũng không thoát được mấy vị trí đầu, hôm qua thật sự bị thương nặng đến độ này sao? Hoặc là.....

“Thanh Sơ, người tỉnh sao?”

Không có đáp lại.

Lục Diêu với lấy sách lúc trước mang theo, dùng che mặt, lập tức từ sau quyển sách truyền ra thanh âm ưu sầu, “Uyển Nhi, ta yêu người a.....”

“Uyển Nhi là ai?”

Đơn giản liền mắc câu.

Buông tay vốn đang ôm lấy Thanh Sơ chống xuống mặt sách, Lục Diêu mặt không chút thay đổi, một tia thương tâm cũng không có, “Ta bịa.” Người này quả nhiên đang giả bộ ngủ.

“.....” Thanh Sơ rầu rĩ không vui cúi đầu, “Đừng gạt ta như vậy nữa.”

“Nếu người tự giác đứng lên ngay từ đầu, ta sẽ không bắt yếu làm như vậy.” Bị người vạch trần hấn ngược lại một chút chột dạ cũng không có, “Thế nào rồi?”

“Tạm thời không thể ngự kiếm, điều tức một thời gian là được. Xin lỗi, ta không nghĩ tới Thiên kiếp đến đột ngột như vậy.” Thiên kiếp kia đến quả thật dọa đến Thanh Sơ, nếu chỉ có một mình, lấy tu vi của y cũng không đáng lo lắng, nhưng bằng uy lực thiên lôi, Lục Diêu dù chỉ chạm nhẹ cũng sẽ hơi phi yên diệt, cho nên không thể không chống đỡ kiếm trận phòng hộ đồng thời phân thần đi chú ý Lục Diêu, mới bị thương nặng một chút, “Bình thường trước khi Thiên kiếp đến sẽ có dự cảm, không biết vì sao ta không có.....”

“Ta không bị thương cũng không tức giận, người đang giải thích cái gì?”

“Làm người gặp nguy hiểm, không muốn bị chán ghét.” Thanh Sơ nhìn qua tựa hồ thật sự vì thế mà cảm thấy buồn rầu.

Nói như vậy tình huống này chỉ có thể nói do hấn xui xẻo đi, “Nếu nói chán ghét thì không cần chờ tới bây giờ, người tới bên hồ thanh tẩy một chút đi.”

“Ân.”

Ở nơi đã ngoại thật sự không có gì có thể làm, cho nên lực chú ý của Lục Diêu rất dễ dàng chuyển dời đến

tiếng vang duy nhất phát ra từ trong hồ, liền thấy sắc thái hồ ngày hôm qua còn xinh đẹp nay đã biến trở lại như nước hồ bình thường, trong đến mức thấy đáy. Thanh Sơ đứng cách bờ không xa, đang thoáng cúi đầu, động tác gội đầu thập phần trúc trắc, thường xuyên vì tự kéo tóc mà đau nhứu mày.

Rõ ràng trước kia không phải mỗi ngày có người hầu hạ, thì là trực tiếp thi pháp làm sạch.

“Thật là hết cách.....” Lục Diêu quay đầu, chịu không nổi dùng tay che trên trán, từ lúc nào bản thân lại nhìn một nam nhân tắm rửa mà tim đập nhanh hơn.

“Khụ khụ khụ.....” Không đợi Lục Diêu cảm thán ghét bỏ trạng thái ngày càng không ra sao của bản thân, liền đột nhiên ho khan một trận, ho đến sắp không thở nổi. Bất thành linh cơn ho lại dừng lại, thả bàn tay theo bản năng che miệng, bỗng nhiên phát hiện trong lòng bàn tay dính điểm điểm vết máu.

“Là bị Thiên kiếp ảnh hưởng sao?” Đi rửa một chút, đỡ cho bị Thanh Sơ nhìn thấy lại kinh hãi.

Khi Lục Diêu đến bên hồ, Thanh Sơ cũng đang lộ vẻ lo lắng chuẩn bị lên bờ, thấy hắn đi tới liền hỏi, “Vừa rồi làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là bị sặc thôi.”

Dường như không có việc gì ngồi xổm xuống rửa tay, Lục Diêu vừa ngẩng đầu liền thấy Thanh Sơ cư nhiên còn đang giầy vò tóc mình, thậm chí lộ ra một tia căm tức, động tác thập phần thô lỗ tùy tiện vầy vò, kết quả là tự làm đau mình. Khi không nói chuyện với mình, Thanh Sơ vẫn đều thập phần lãnh đạm, như là không có tình tự, vẻ chật vật như hiện tại càng khó có được.

Nước không tính là lạnh, vậy mình cũng thuận tiện tắm một chút đi.

Cởi y phục, Lục Diêu vừa mới bước vào hồ, liền chú ý tới Thanh Sơ cả người tựa hồ đều cương ngạnh, duy trì một tư thế kỳ quái không nhúc nhích, không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy mặt y đã đỏ rực.

Quả là thập phần ngạc nhiên, mình đã bao lâu chưa thấy người còn biết thẹn thùng như vậy? Làm hiện tại thấy bộ dáng này của Thanh Sơ cư nhiên cảm giác có điểm..... vui vẻ. Còn biết xấu hổ hẳn là còn có thể cứu được đi? Trước còn cho rằng hệ thống này sẽ cho mục tiêu bệnh thần kinh ngày càng nặng hóa ra là mình nghĩ sai rồi.

“Nâng đầu lên.”

Thanh Sơ nghe vậy theo bản năng nhìn về phía Lục Diêu, bất ngờ bị giữ lấy cằm, tiếp ngay đó là một cái hôn cường thế.

“Ngô.....”

Một đầu lưỡi không thuộc về mình xâm nhập khoang miệng, chưa bao giờ có loại kinh nghiệm này Thanh Sơ ngây ngốc mở to mắt, bị Lục Diêu trực tiếp dùng tay che kín mắt, hơi trức trắc đón ý nói hòa đối phương xâm nhập, y cảm thấy có một cảm giác khác thường từ khoang miệng bắt đầu lan tràn, dần dần toàn bộ thân thể tựa hồ đều không thuộc về mình nữa.

“Coi như không tệ.” Ẩn ẩn có cảm giác, dưới thân có xu thế ngóc đầu, Lục Diêu hiện tại có thể xác nhận, bản thân đối với Thanh Sơ quả thật..... Có điểm thích.

“Uy! người –” Trong đầu vừa rút ra kết luận, Lục Diêu liền cảm thấy thân thể Thanh Sơ trượt xuống, vội vàng giữ chặt đối phương để y không đến mức cả người chìm vào nước, “Làm sao vậy?”

“.....” Mặt đỏ đến mức muốn nhỏ máu, Thanh Sơ không nói một lời. Chẳng qua y cũng không phải cảm thấy thẹn thùng như Lục Diêu nghĩ, thậm chí không nghĩ tới chuyện này cần có cảm giác ngượng ngùng, mà là có điểm..... Cao hứng quá.

Thấy y cả người đều nhuỷ dựa vào mình, Lục Diêu cảm thấy không nói được gì, “Như vậy đã chân nhuỷ?” Trước kia vẫn chưa phát hiện, hóa ra mình có hứng thú với loại hình này.

“A a a..... Thật chóng mắt.”

“!”

Thanh âm xuất hiện ngày hôm qua bỗng nhiên lại vang lên trong đầu, hơn nữa phảng phất gần ngay trước mắt, Lục Diêu theo bản năng nhìn bốn phía, lại không thấy ai, “Vừa rồi có người nói chuyện?”

Thanh Sơ nghe vậy nhắm mắt giây lát, lắc đầu nói, “Gần đây không có người.”

“Đại khái là ảo giác.”

Là ảo giác sao? Vừa rồi rõ ràng, gần như vậy, hơn nữa thanh âm tràn ngập ghen ghét, nghĩ thế nào cũng không thích hợp. Nếu không phải ảo giác, nói không chừng là có liên quan gì đó đến hệ thống kỳ quái kia..... Không biết vì cái gì, thật không muốn miệt mài theo đuổi.

“Hừ –tiểu gia hỏa đáng thương, còn không biết bản thân bị người động tay chân đâu.” Hưng trí ít ỏi nhìn thủy kính trước mặt, Mạch Cẩm quay đầu dò hỏi Nghiên Sương, “Mấy tên kia còn ở bên ngoài?”

“Dạ, thỉnh cho phép nô tỳ ra đuổi.” Nghiên Sương thuận theo cúi đầu thỉnh mệnh.

“Không cần để ý tới. Có điều người ly tộc nhiều năm, nếu muốn theo bọn họ trở về nói một tiếng là được, bản tôn sẽ không ép ở lại.”

Chỉ nghe ‘phù’ một tiếng, Nghiên Sương đã quỳ rạp xuống đất, “Nếu nô tỳ có chỗ nào không tốt, thỉnh chủ nhân chỉ điểm, chớ đuổi nô tỳ đi.”

“Được rồi, người đứng lên đi.” Tựa hồ đã nhìn quen tiết mục này, Mạch Cẩm bình đạm kêu Nghiên Sương đứng dậy, “Người đã làm rất tốt, chỉ là bản tôn không cho được thứ người muốn, tuổi xuân tươi đẹp, chớ để uổng phí.” Tình cảm của Nghiên Sương gã xem ở trong mắt, tuy có động dung, nhưng vốn vẹn chỉ như thế mà thôi. Gã không thích lấy dính tình tình yêu yêu gì đó, nhìn Thanh Sơ cao cao tại thượng kia đi, động tình liền làm đủ thứ lấy lòng người ta, gã thật sự không thể hiểu nổi.

Nghiên Sương vẫn quỳ trên mặt đất, thanh âm tựa chuông bạc bàn êm tai có chút run rẩy, “Nghiên Sương không dám cầu nhiều, chỉ mong chủ nhân thu lưu! Nô tỳ thắm mong hầu hạ chủ nhân, cầu chủ nhân chớ đuổi nô tỳ đi.”

Thật không biết Nghiên Sương suy nghĩ cái gì, thân là một Thanh Loan (*chim trĩ xanh*) lại đứng bên đại ma đầu, “Thôi được rồi được rồi, bản tôn vẫn chưa nói muốn người rời đi, chẳng qua đường đường là Thần điều Thanh Loan ở chỗ bản tôn làm thị nữ, bản tôn nghĩ người lẽ ra nên bất mãn.”

“Mệnh của nô tỳ là chủ nhân cứu, liền một đời đều là của chủ nhân, nô tỳ cũng chỉ nguyện ca xướng vì chủ nhân, rời xa chủ nhân, nô tỳ có khác gì điều yêu bình thường.”

Không dấu vết thở dài một tiếng, Mạch Cẩm không hiểu tình cảm thế nào lại có thể khiến người ta cam tâm tình nguyện trả giá nhiều như vậy, một người hai người đều như vậy, “Đứng lên đi, bản tôn bỗng nhiên muốn nghe thủ khúc lần đầu tiên người xướng cho bản tôn.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Hai người gặp nhau, chẳng qua cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

52. Chương 52: Xoát Độ Tồn Tại

Thanh Loan tộc trời sinh đã giỏi ca múa, tiếng ca ấy gần như là tiếng trời, mà ở thời viễn cổ Thanh Loan lại có điểm không giống hiện tại. Trước kia Thanh Loan tộc tự xưng là vì yêu mà sinh, nếu không gặp được tình yêu chân thành sẽ tuyệt không mở miệng ca xướng, nhưng hiện tại Thanh Loan tộc tuy vẫn trung trinh với bạn lứa, nhưng từ lâu đã không phải chỉ vì chí ái mà xướng.

Nghiên Sương cảm thấy thập phần khó hiểu, vì sao cha mẹ với tộc nhân đều không ngừng yêu cầu nàng ca hát chứ? Nàng không muốn vì hư vinh mà phô diễn tiếng ca của mình, nàng thắm mong dâng hiến thanh âm của mình cho duy nhất một người mà thôi.

Nguyên nhân vì Nghiên Sương dù thế nào cũng không chịu mở miệng, Thanh Loan tộc trưởng cho rằng nàng trời sinh không thể ca xướng, là sỉ nhục trong tộc, trong lúc giận dữ liền đuổi Nghiên Sương đi. Thanh

Loan tộc ở đỉnh Luân Hoàng, trong núi có vô số yêu thú hung mãnh, lại hạ cấm chế không thể phi hành, lúc ấy Nghiên Sương còn chưa trưởng thành, dù nàng thực lực không tầm thường, cũng vì rời khỏi Luân Hoàng sơn mà hao hết pháp lực, té xỉu dưới chân núi.

Sẽ chết sao? Còn chưa tìm được người kia đã chết sao? Trước khi mất đi ý thức, Nghiên Sương không cam tâm nghĩ.

Thế nhân đều biết đệ tử của Thiên Miếu chân nhân Bạch Huyền phái thiên phú trác tuyệt, từ khi bái nhập làm môn hạ Thiên Miếu càng tu luyện khắc khổ, tu vi ngày càng tăng trưởng, sau này tu vi thâm hậu, chắc chắn sẽ tiếp nhận chức trưởng môn Bạch Huyền phái. Nhưng thế sự vô thường, mới qua bốn tháng, Thiên Miếu chân nhân không ngờ lại tìm thấy một thiếu niên từ hạ giới, người này quả thật là kỳ tài ngàn năm khó gặp, hơn nữa tính tình trầm ổn, lấy thiên phú của y thậm chí chỉ cần chút thời gian, xếp vào tiên ban cũng là hiển nhiên.

Được đồ nhi như thế, dù là người lãnh đạo thế nào cũng sẽ vui vẻ.

Thanh Ngôn ban đầu biết mình có thêm một sư đệ thì thập phần cao hứng, cho dù tính cách của sư đệ chênh lệch khá xa với mình. Nhưng Thanh Sơ từ trước đến nay không hề trò chuyện với mình, giống như trong mắt y trừ tu luyện thì đều là việc lãng phí thời gian. Dần dần Thanh Ngôn phát hiện, sư tôn của mình bắt đầu đem toàn bộ tinh lực đặt trên người Thanh Sơ, đối với mình chỉ ngẫu nhiên chỉ điểm vài câu, đến sau này cơ hồ đã bị hoàn toàn quên lãng.

Nếu Thanh Ngôn tiếp tục an ổn lưu lại Bạch Huyền phái, lấy thiên phú của hắn ngày sau cho dù không kế thừa chức vị trưởng môn, cũng có thể sống rất tốt, thế nhưng hắn không muốn. Nay Bạch Huyền phái, tuy rằng các đệ tử khi thấy hắn vẫn sẽ hành lễ, nhưng trong lòng phần lớn lại xem thường hắn. Ngẫu nhiên nhìn thấy các trưởng lão, bọn họ vẫn sẽ khen ngợi hắn chăm chỉ khắc khổ, ngày sau tất thành người tài, nhưng trong mắt bọn họ Thanh Sơ mới là đứng đầu.

Cho nên Thanh Ngôn không hề do dự, quay đầu không chùn bước rời khỏi môn phái, nhập ma đạo, cũng bỏ qua cái tên Thiên Miếu chân nhân cho.

Từ đầu tới cuối Mạch Cẩm chưa từng để ý cái địa vị trưởng môn kia, thậm chí ban đầu khi Thanh Sơ đến, hắn còn cảm thấy sư đệ lạnh lùng ấy làm trưởng môn khảng định thích hợp hơn mình. Thế nhưng không có nghĩa là hắn có thể hoàn toàn không để ý việc bị đối đãi như vậy, hận sao? Cũng chưa tới mức ấy, chỉ phiền chán mà thôi. Mà đối với Thanh Sơ, Mạch Cẩm tự nhận cũng sẽ không vô cớ giận chó đánh mèo, quan hệ của hai người không tốt chỉ là vì tính cách không hợp.

Khi đó Mạch Cẩm phản bội môn phái, cơ hồ mỗi ngày đều bị đuổi giết, ngày ấy vừa vặn chạy trốn tới chân núi Luân Hoàng, vừa thoát được những người đó mới muốn nghỉ ngơi, liền thấy Nghiên Sương gục ngã bên một thân cây.

“Thanh Loan? Đây là bị trong tộc trục xuất?” Không nghĩ tới ở nơi này cũng có thể gặp được gia hỏa hoàn

cảnh tương tự, Mạch Cẩm liền thuận tay cho nàng ăn mấy khóa đan dược. Hắn bình thường cũng không thích giúp người như thế, chẳng qua là nhất thời hứng khởi.

Khi Nghiên Sương tỉnh lại, bản thân đang dựa lưng vào một thân cây, đối diện là Mạch Cẩm thập phần thanh thoi nằm trên bãi cỏ, nhắm mắt lại nói, “Tỉnh? Vậy mau đi đi, ta không muốn trông nom một kẻ nửa chết nửa sống.”

Từ cái nhìn đầu tiên chạm tới nam nhân hình tượng không tốt lại tùy ý, nàng liền biết bản thân rốt cuộc cũng có thể ca xương. Vì cái gì? Ai biết chứ.

Nhắm mắt lẳng lẳng nghe tiếng ca thanh uyển êm tai, trước mắt Mạch Cẩm phảng phất lại thấy tình cảnh trước kia, thực lực của mình còn bình thường, cơ hồ vẫn dựa vào Nghiên Sương mới có thể sống sót đến nay. Mang theo một gánh nặng như vậy, Nghiên Sương chịu bao nhiêu tổn thương hắn đã nhớ không rõ, chỉ nhớ rõ trước kia tiểu Thanh Loan này rất quật cường, mặc hắn đuổi như thế nào cũng không nguyện rời đi, cũng không sợ bỏ mạng.

Phóng tầm mắt khắp thiên hạ, người thực sự thời khắc quan tâm hắn đại khái cũng chỉ có Nghiên Sương, buông vị trí thần diệu cao quý mà làm một tiểu tiểu thị nữ, tuy rằng hắn có lẽ không thể hồi báo tình yêu của nàng.

Bất tri bất giác, kế hoạch ban đầu của Lục Diêu tựa hồ lại không có khả năng thực hiện. Không cưới vợ sinh con, hắn cảm thấy bản thân nói với nữ nhân nào đó vài câu đã đủ để hại người ta.

Dù sao cũng dứt không ra, bản thân cũng có chút hứng thú với Thanh Sơ, dứt khoát ngã bài cho rồi, đối phương tin hay không cũng không liên quan đến mình.

“Thanh Sơ, có hứng thú biết lai lịch của ta không?” Lục Diêu hiện tại ngồi dưới bóng một cây đại thụ, Thanh Sơ ở bên cạnh hắn, đang khoanh chân điều tức linh lực trong cơ thể, nghe vậy liền mở mắt nhìn về phía hắn, “Nói, người sẽ gặp phiền toái?”

“Quý biết.” Hắn đến bây giờ vẫn không thể xác định hệ thống có tư duy riêng hay chỉ chạy theo trình tự đã định, “Vốn ta không phải người thế giới này.”

“Chỉ giáo cho?” Lẳng lẳng nhìn Lục Diêu, Thanh Sơ trong lòng bất an càng sâu. Tuy rằng lời này nghe vào tai như là lời vô căn cứ, nhưng nếu Lục Diêu nói y đều sẽ tin tưởng, nên càng thêm kinh hoảng rồi Lục Diêu sẽ rời đi, rồi đến một nơi mình sẽ không thể tìm thấy.

Đối với tín nhiệm vô điều kiện như vậy, mặc cho ai cũng sẽ cảm thấy ấm áp trong lòng, Lục Diêu nghĩ, có lẽ mình có thể ôm một ít chờ mong, “Gặp gỡ một ...kỳ quái.” Hai chữ ‘hệ thống’ đang muốn nói ra, thanh âm đến miệng lại phát không được, thử lại, phát hiện cho dù chỉ là khẩu hình cũng bị cưỡng chế không thể làm ra, dù đối thành nói bóng nói gió cũng không được, trừ điều đó ra thật không có gì không thích hợp.

Này xem như hệ thống đang hạn chế lời nói của hấn sao?

Thử lấy tay viết lên mặt đất muốn biểu đạt gì đó, nhưng cổ tay cũng không nghe sai sử, viết ra chữ khác hoàn toàn không vấn đề, nhưng thoáng đề cập tới hệ thống thì hoàn toàn không được.

“Sao vậy?” Thấy bộ dáng cổ quái của hấn, Thanh Sơ lập tức thân thủ tham dò mạch đập của Lục Diêu, không có gì khác thường, “Có chỗ nào không thích hợp?”

Lục Diêu nhắm mắt ổn định cơn tức trong lòng, mới lắc lắc đầu, “Không có việc gì, chỉ là tựa hồ nói không được, về nguyên nhân ta tới nơi này.” Nếu hệ thống không cho nhắc đến cũng chẳng sao, dù sao cũng không phải quan trọng nhất. Ngược lại tuy rằng không có cách nào xác nhận, nhưng có trên tám mươi phần trăm Thanh Sơ là mục tiêu nhiệm vụ lần này, “Nói cái khác, ta không thể.....” Chính thức trở thành tình nhân của người.

“Cái gì?”

“..... Tóm lại tình huống có chút phức tạp.” Hệ thống bình thường không thấy bóng dáng, thời điểm này ngược lại như âm hồn không tiêu tan, “Trong một năm không có gì trở ngại, nhưng một năm sau ta có khả năng sẽ biến mất, dù không muốn đi ta cũng không có cách nào.”

“Biến mất?” Lập tức thân thủ nắm chặt Lục Diêu, Thanh Sơ lộ vẻ ưu sầu, “Phải giải quyết thế nào?”

“Không có biện pháp, tuy rằng sẽ không chết, thế nhưng đại khái cũng không thể quay lại nơi này, khụ khụ khụ.....”

Một trận ho khan thành linh ập đến, Lục Diêu chỉ cảm thấy tâm tình của mình càng thêm táo bạo, khi mở lòng bàn tay ra thấy vết máu còn nhiều hơn lần trước.

“Bị thương?” Thanh Sơ nhăn mi, đưa cho Lục Diêu một viên đan dược, “Ăn rồi sẽ tốt hơn.”

Tiếp nhận tiểu tiểu dược hoàn nuốt vào, Lục Diêu đi tới bên hồ rửa tay và khước miệng, thuận tiện thực không đúng dịp mà phát hiện một nhân tố không hài hòa.

Nhìn chằm chằm mặt nước cách đó không xa đang bắn ra một vật thể không rõ nhìn qua thực sung sướng, Lục Diêu trầm mặc. Nhìn qua hấn là một bóng nước, thế nhưng loại trạng thái này hiển nhiên không thích hợp. Xét thấy thân mình ở thế giới tương đối đặc thù, Lục Diêu cảm giác hấn là không cần ngạc nhiên, chỉ thuận tay nhặt một viên đá ném vào bóng nước kia.

Như hấn suy nghĩ, bóng nước bị đập đến liền lập tức tan ra, nhưng sau khi tản ra giọt nước lại lập tức đến gần hấn, hợp thành hai hàng chữ nho nhỏ: *Năm mơ rất thú vị, chán ghét nhiệm vụ sao?*

“!” Trong mắt người khác có lẽ đây là hai câu không liên quan đến nhau, nhưng Lục Diêu cơ hồ lập tức hiểu được ý hai hàng chữ ấy, phản xạ có điều kiện túm lấy thủy tự phiêu giữa không trung, nhưng chạm tới bóng nước liền tan, theo kẽ tay trượt xuống mặt hồ, kích khởi từng tầng gợn sóng.

Nhưng chỉ một lát, bóng nước lại phiêu trên mặt hồ, chậm rì rì tạo thành một hàng chữ: *Thật sự cảm thấy tên kia rất tốt sao?*

“Ít nhất so với tiếp tục loại nhiệm vụ này, sau đó chết ở trong tay tên thần kinh nào đó thì tốt hơn nhiều, đúng không?” Ma xui quỷ khiến hỏi lại, Lục Diêu tự nhiên mà lộ ra nụ cười bình tĩnh, “Nếu muốn giấu ký ức của ta thì cứ giấu đi, bằng không đợi hết thấy chân tướng lộ ra, ta cũng sẽ không có một tia hứng thú với người.”

Nếu thật sự ký ức xuất hiện vấn đề, động tay chân chỉ có thể là hệ thống. Suy xét đến việc hệ thống không tạo thành thương tổn với hắn, hơn nữa còn bắt đầu tiến hành quấy rối râu ria, quả thực như đang xoát độ tồn tại.

Dòng thủy tự khê rung rung một chút, như chạy trốn mà tan ra tứ phía, vẩy ra giọt nước thấm ướt vạt áo Lục Diêu.

Hệ thống chưa từng sinh động như hôm nay, kỳ quái là, Lục Diêu phát hiện cảm giác không vui lúc trước đã biến mất vô tung, thay vào đó là cảm giác quen thuộc thản nhiên. Chẳng những không cảm thấy bất an, ngược lại có loại trực giác đối phương cũng không đáng để sợ hãi, cảm giác tự tin này từ đâu đến ngay cả chính hắn cũng không thể hiểu được.

Gián tiếp ảnh hưởng cũng không có việc gì, nhưng trực tiếp trao đổi sẽ có cảm giác khác thường rõ rệt..... Ngược lại cũng rất thú vị.

“Vừa rồi người nói chuyện với người nào?” Trở lại dưới tàng cây, Thanh Sơ mở mắt ra nghi hoặc hỏi.

“Chỉ là lầm bầm một mình.”

53. Chương 53: Kháng Nghị Nghiêm Trọng

Từ ngày đó, hệ thống lại lần nữa không có động tĩnh. Chuyện ngày đó là thứ đó muốn một lần nữa kéo sự chú ý của mình, có lẽ đi..... Bị nháo như vậy bỗng nhiên cảm thấy trước kia vì hệ thống mà cảm thấy đau đầu thật ngu ngốc.

Có thể vì hắn không để ý mà dọa sợ cũng thật là..... Chẳng lẽ hệ thống trước kia từng bị mình ngược đãi? Thật đúng là vớ vẩn.

Thanh Sơ chỉ điều tức một ngày là có thể sử dụng chút pháp thuật đơn giản, không quá tình nguyện đưa Lục Diêu trở lại chỗ Mạch Cẩm rồi trở về môn phái tiếp tục tĩnh dưỡng.

Mạch Cẩm đối với việc hai người bỗng nhiên biến mất tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc, Lục Diêu vừa mới vào cửa liền chống lại khuôn mặt tràn ngập hứng thú, bên người là Nghiên Sương yên lặng đứng thẳng trước sau như một, “Kiên trì lâu như vậy cũng coi như người không tệ.”

“Người không thể nghĩ tới cái gì có ý nghĩa hơn sao?”

Không chút xấu hổ nhún nhún vai, Mạch Cẩm thưởng thức cái chén tinh xảo trên tay, “Khi nào thì qua Bạch Huyền phái? Đừng trách bản tôn không nhắc nhở, người mà ở đó sẽ không cảm thấy thoải mái đâu.”

Lục Diêu liếc liếc mắt nhìn Thanh Sơ, “Ai nói với người ta muốn đi?”

“Ân?” Động tác trên tay bị kiềm hãm, Mạch Cẩm có điểm sững sờ nhìn Lục Diêu, lúc trước không phải đã nói chỉ cần hấn nguyện ý là có thể tùy thời rời khỏi đây sao?

“Qua đó chính là trực tiếp thừa nhận quan hệ giữa ta và Thanh Sơ, cho nên ta tính tiếp tục ở đây.” Tuy rằng quả thực không định cự tuyệt nữa, nhưng dựa theo phương thức phán định quỷ dị của hệ thống kia, Lục Diêu đến ám chỉ cũng không thêm làm. Rõ ràng lựa chọn bất kể kẻ nào đều tốt hơn Thanh Sơ, thế nhưng cảm tình là thứ hấn không thể điều khiển, hơn nữa đẳng nào cũng gây tổn thương, một năm sau hay hiện tại cũng chẳng có gì phân biệt đi.

Người này căn bản không nghĩ tới tình cảm càng nặng thương tổn càng sâu.

“Quả là tên xấu xa, rõ ràng cảm thấy hứng thú còn cứng rắn treo người ta.” Mạch Cẩm ngoài miệng trêu chọc, trong lòng lại thập phần khoái trá, cho đến giờ gã cũng có chút quen với sự tồn tại của Lục Diêu, thi thoảng cãi vã vẫn có thể giết thời gian, nếu tiểu gia hỏa đi thì thật đúng là có chút nhàm chán.

“Nói như người tốt đẹp lắm ấy.” Bỏ qua thành kiến ban đầu với Mạch Cẩm, Lục Diêu vẫn rất vừa lòng người này, cả hai đều không phải hạng tốt đẹp gì, làm bằng hữu cũng không tệ, “Người dường như không hề tò mò ta đã đi đâu.”

“Ân – trên người người có thần thức của bản tôn, vừa đủ để cảm ứng vị trí của người.” Miễn cưỡng trả lời Lục Diêu, Mạch Cẩm bỗng nhiên hơi hơi nheo mắt, biểu tình trở nên nghiêm túc, “Người sau này làm gì cũng phải cẩn thận, Thanh Sơ chân nhân vừa vượt qua thiên kiếp, đối với mấy trưởng lão của Thiên Huyền phái kia thì người đã vô dụng, nếu hấn vì người mà không chịu phi thăng, mấy lão nhân kia khả năng sẽ nghĩ mọi cách trừ bỏ người.”

Tùy ý gật gật đầu, Lục Diêu nhìn qua tuyệt không lo lắng, “Ta đuổi bao lần rồi, nếu hấn không muốn đi đương nhiên cần tự mình giải quyết việc này. Đương nhiên, nếu thật sự bị giết thì coi như ta xui xẻo, nói không chừng còn có thể giúp ta biết rõ một chuyện. Không còn việc gì ta về phòng trước.”

Trở lại phòng, Lục Diêu chậm rãi khép cửa phòng, ngồi trên ghế từ từ nhắm hai mắt. Vừa rồi hắn đi đến nửa đường bỗng nhiên có chút choáng váng, chóng đầu một hồi cảm giác choáng huyễn mới dần biến mất. Tuy rằng bản thân dường như từ nhỏ thân thể đã không quá tốt, nhưng gần đây tựa hồ đặc biệt rõ rệt.

“Cái gì? Thiên kiếp đã độ?” Thiên Miểu chân nhân bật người, kinh hỉ nhìn biểu tình đậm nhạt của Thanh Sơ, “Hay lắm! Hiện nay Bạch Huyền phái ta đã ngày càng cường thịnh, sau khi người phi thăng chắc chắn sẽ càng thêm phồn vinh!”

So sánh với Thiên Miểu chân nhân, Thanh Sơ nhìn qua lại không thấy vui sướng, ngược lại lắc lắc đầu, “Ta sẽ không phi thăng.”

“Vì sao? Tu hành còn có vấn đề gì sao?” Đối với người đệ tử để lão tự hào này, Thiên Miểu chân nhân tự nhiên cho rằng Thanh Sơ còn có nghi vấn điểm nào đó.

“Không, đệ tử không có thắc mắc gì.”

“Người nói cái gì?!” Thiên Miểu chân nhân không dám tin nhìn Thanh Sơ, cơ hồ cho rằng mình gặp ảo giác, lão không thể tin Thanh Sơ thế mà lại nói với lão rằng không muốn phi thăng, nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm trải đời phong phú, lập tức liền đoán được căn nguyên là vì Lục Diêu, liền trầm mặt, “Ta biết người mới yêu, nhất thời hồ đồ không thể tránh được, đợi qua một thời gian, người đương nhiên sẽ tỉnh ngộ.”

“Lục Diêu ở đây, việc phi thăng đối với ta đã không còn quan trọng nữa.”

Lúc này nếu Lục Diêu ở đây, nói không chừng có thể làm hắn tức chết, hắn còn tưởng rằng chuyện này Thanh Sơ tự nhiên có biện pháp giải quyết, lại quên điểm kỹ năng người này cộng dồn vào tu tiên mất rồi. Nói như vậy không phải càng khiến Thiên Miểu chân nhân gấp rút nghĩ mọi cách trừ bỏ hắn sao?

Quả nhiên, Thiên Miểu chân nhân như có chút đăm chiêu gật gật đầu, cảm thấy đã có đối sách, “Thì ra là như vậy..... Vì sự khuyên người chớ quá mức si mê, dù sao thì người thế sự chưa thông, mà theo vì sự thấy, quan hệ giữa người nọ với Mạch Cẩm cũng không bình thường.”

“Mong sư tôn nói năng cẩn thận. Đệ tử cáo lui trước.”

Không nghĩ tới hảo đồ nhi của lão đã trầm mê đến nỗi này, thế nhưng, mới chỉ là hạt mầm mà thôi, nếu có thể trưởng thành tất nhiên là tốt nhất, nếu không thể thì cũng không đáng tiếc.

“Lục Diêu!! Thân ái của người thực phiền a!” Mạch Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi túm bả vai Lục Diêu, thanh âm gần như rít gào, “Phá giấc ngủ người ta còn chưa tỉnh, bản tôn thật sự không muốn ngày nào cũng nhìn cái mặt kia!” Mỗi ngày sáng sớm Thanh Sơ đều đến sớm, nếu Lục Diêu chưa tỉnh hai người còn phải mặt đối mặt trong đại sảnh hồi lâu, nhìn mặt nhau chán ghét đã đành, hai người cơ hồ không quần nói cái gì đều sẽ nói hai ba câu liền bắt đầu phát hỏa. Vốn dĩ thái độ của Thanh Sơ đối với Mạch Cẩm không thích cũng không ghét, nhưng gần đây quả thật càng nhìn càng không ưa, đôi khi người này còn thân thiết với Lục Diêu hơn mình!

“Người rót cuộc cũng bỏ cái xưng hô ghê tởm kia.” Bình tĩnh tùy ý Mạch Cẩm lắc lắc vẫn không động dung, Lục Diêu buồn ngủ ngáp một cái, “Ta thấy sư huynh đệ các người trò chuyện cũng không tệ.”

“Đến việc này hẳn cũng báo với người, lại không nói quan hệ của chúng ta ‘hòa hợp’ cỡ nào?”

“Không có, là ta đoán. Dù sao ngu ngốc trao đổi với đàn độn cũng không quá khó khăn, người không phải luôn than nhảm chán sao?” Với hẳn kỳ thật là vui như mở cờ, hai tên phiền toái bám lấy nhau thì hẳn cũng giảm được không ít tai họa, hơn nữa cách xử sự của Mạch Cẩm không tệ, không cần lo lắng xảy ra chuyện gì.

“Thiên Miếu đang cùng bản tôn bàn bạc, hi vọng bản tôn có thể lên lút giết người, đồng thời bản tôn còn phải ứng phó hảo đồ đệ của lão! Người không cảm thấy chút ngưng ngưng sao?” Mạch Cẩm quả thực cảm thù đến tận xương tủy, kẻ chán ghét nhất và kẻ không muốn ứng phó nhất đồng thời tiến hành oanh tạc, cho dù là đại ma đầu cũng là sẽ phát điên.

“Cảm thông sâu sắc nhưng bất lực. Ta ban đầu đã kêu người thả ta đi, nếu người nghe lời đã không có nhiều chuyện như vậy.” Chuyện phiếm xong rồi, cũng nên nói tới chính sự, Lục Diêu có chút dăm chiêu hỏi, “Người cảm thấy Thanh Sơ là loại người gì?”

“Hừ – thực lực tất nhiên là không tồi, nhưng lại bị giáo dục quá mức tới độ không ăn khói lửa nhân gian.”

Lục Diêu đồng nhận thức gật gật đầu, “Àn, hơn nữa thập phần tùy hứng. Nay quan hệ giữa người và ta có chút quá thân thiết, khuyên người ra ngoài thì coi chừng, đây là kinh nghiệm đúc kết.” Lời còn chưa dứt, Lục Diêu lại nhin không được quay đầu qua chỗ khác ho khan một trận, trên ống tay áo không bắt ngờ mà nhiễm vết máu, trong khoang miệng cũng tràn ngập vị máu.

“Thân thể người gần đây tựa hồ gặp vấn đề, không phải là túng dục quá độ chứ?” Mạch Cẩm liếc mắt nhìn hẳn trào phúng nói, sắc mặt lại có điểm khó coi, rõ ràng kiểm tra thể nào cũng không thấy có gì khác thường, tại sao lại như vậy?

“..... Không có việc gì. Còn không ra ngoài hẳn lại muốn xông vào, tái kiến.” Cẩm chén trà trên bàn bên cạnh nhắm một ngụm, xóa đi mùi máu tươi trong miệng, Lục Diêu lướt qua Mạch Cẩm hướng tới đại sảnh.

Khi gặp mặt Thanh Sơ, Thanh Sơ lập tức nhíu chặt mi, tiến lên vài bước dùng ngón tay vuốt ve khóe miệng Lục Diêu không cẩn thận dính lên vết máu, “Lại ho..... Vì sao chỗ đan dược kia không có hiệu quả.....” Khẽ lẩm bẩm, khuôn mặt Thanh Sơ ghé sát lại, thập phần quyến luyến khẽ liếm khóe miệng dính máu của Lục Diêu.

“Uy, người.....”

“Àn.....” Động tác của Thanh Sơ từ ban đầu liếm láp dần dần chuyển thành cái hôn gần bó giao triền, cũng tùy tay bày phong ấn trận pháp trong đại sảnh.

Lục Diêu có chút bất đắc dĩ, Mạch Cẩm vừa mới oán giận xong Thanh Sơ đã phóng kết giới trong nhà người ta, căn bản là chính đại quang minh tuyên dương giữa ban ngày, thật sự là một chút cũng không khách khí.

“Hi vọng Mạch Cẩm sẽ không phản nộ chạy tới đánh vỡ kết giới.”

“Ta sẽ giết hắn, cho nên làm đi.”

“.....” Ở nhà mình mà bị đối xử như vậy, nếu là kẻ yếu ớt đã sớm khóc rống rồi, “Chỉ có thể một lần.”

*Tác giả nói ăn thịt nhiều không tốt cho cơ thể, không cần tìm thịt trong nồi nước này ***

54. Chương 54: Bóng Người Cổ Quái

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ làm, ban đầu Thanh Sơ không hiểu gì về chuyện này, có lẽ là y ép hỏi đệ tử nào đó trong môn phái, hay là xem quyển sách nào viết về phương diện này, sau khi biết liền lập tức bắt đầu động thủ động cước với Lục Diêu. Lục Diêu thì vì đã chấp nhận, cũng không kháng cự y thân cận, như vậy ngăn ngừa vài ngày căn bản cứ túng dụng quá độ mà tiến. Cũng nhờ Lục Diêu phát hiện không đúng mới kêu dừng, hắn không muốn vì chuyện này mà đau thất lưng.

Kết quả làm ước chừng ba lượt, Lục Diêu đoán Mạch Cẩm lại muốn tìm mình oán giận, liền vừa mặc xiêm y vừa nói, “Về sau không cần tới sớm như vậy, giữa trưa đến là được.”

Tóc dài mềm mượt có chút hỗn độn, Thanh Sơ vẫn còn thân trần ngồi trên ghế, biểu tình có chút bất mãn, “Vậy theo ta về Bạch Huyền phái đi.” Rõ ràng Lục Diêu đã không còn mâu thuẫn việc gần gũi với y, nhưng mỗi khi y nhắc tới việc ở chung hay trở thành bạn lứa đều sẽ không chút do dự cự tuyệt, y hoàn toàn không rõ lý do.

“Không được. Nhanh thanh lý y phục đi.” Lục Diêu thực không biết có phải mình quá qua loa không, thế nhưng cảm thấy Thường Dục hay An Duy Tư cũng thế, Thanh Sơ cũng vậy, ở phương diện nào đó đều rất quái dị và không biết kiềm chế, quả thực không biết xấu hổ là thứ gì, ban đầu cho rằng ít nhất tên này còn biết giữ thể diện một chút, thật sự là nghĩ quá nhiều rồi, “Ta nói, trước thanh lý.”

Đầu đau vô cùng, không biết do thân thể hay vì người trước mặt.

Thấy sắc mặt Lục Diêu trở nên không tốt, Thanh Sơ nhẹ nhàng đặt bàn tay lên trán hắn, dùng linh lực giúp hắn giảm bớt, “Vẫn không khỏe? Có phải Mạch Cẩm đối đãi ngươi không tốt?”

“Không liên quan đến hắn, sao lại như vậy ta đại khái cũng biết rồi, tạm thời không có vấn đề gì lớn.” Tình huống này là khi trở về từ Hoa Kính hồ mới bắt đầu, lại không tìm ra manh mối gì hữu dụng, hơn nữa nếu cả Mạch Cẩm với Thanh Sơ đều thúc thủ vô sách, vậy chỉ có thể là do hệ thống quá nhiều. Có lẽ là ở lại

đây càng lâu, tình trạng thân thể sẽ càng xấu, “Thu lại cái bộ dạng ấy đi, như kẻ ngốc ấy.”

Tại phương diện nào đó, Lục Diêu vẫn có kiên trì của mình. Trong lòng nếu đã chấp nhận quan hệ của mình với Thanh Sơ, hẳn sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà chủ động lựa chọn rời đi, cho dù là tử vong. Không đến trình độ vì diệu như tình căn thâm chủng, chẳng qua Lục Diêu không cảm thấy sợ hãi trước cửa tử vong, đương nhiên cũng không bao gồm việc bạch bạch chịu chết. Hơn nữa bản thân hẳn cũng thập phần căm ghét kẻ khác phản bội, đương nhiên càng không muốn làm chuyện như vậy.

Có điều đương nhiên, đây là thành lập trên tiền đề đối phương không cần tự tìm đường chết, “Theo gương tiền bối của người, ta phải nhắc nhở một chút, ta với Mạch Cẩm đại khái coi như là bằng hữu, hẳn trừ việc không phân biệt được người với thú thì coi như không tệ, ta không muốn thấy ngày nào đó các người lại đánh nhau.”

“Hừ.....” Hừ lạnh một tiếng, Thanh Sơ thấy càng chán ghét Mạch Cẩm, có lẽ lúc trước mình căn bản không nên một lòng tu hành, khi sư tôn hạ lệnh đuổi giết gã thì tự mình nên chém chết gã ngay mới đúng.

Ở trong nhà mình mà bị coi nhẹ lâu như vậy khi Mạch Cẩm bước tới sắc mặt xanh mét, nhìn Thanh Sơ y phục còn hỗn độn, sợ người khác không biết vừa rồi ở đây phát sinh chuyện gì, biểu tình càng thêm khó coi, “Xin hỏi các hạ đi giá vào trong phòng thì sẽ chết sao?”

“Vọng giới kiêu giới.” (?)

Y nói chưa dứt lời, vừa mở miệng quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu, quan hệ của hai người từ người lạ chuyển hóa thành như nước với lửa, “Người đang nghiêm túc dùng hình tượng này nói chuyện với một ma tu?”

“Thì sao?”

Cãi nhau như vậy nghe cũng thành quen, ít nhất cho tới bây giờ hai người này còn chưa làm ra chuyện gì khiến đối phương bị thương nặng, có lẽ là ngại có Lục Diêu, cho dù có khi nhịn không được ra tay cũng sẽ không tận lực.

Vừa làm xong chuyện kia trên người đều là mồ hôi, có chút dính dính thật sự là làm người ta khó chịu, Lục Diêu nhìn nhìn hai người đang giằng co, suy xét một chút vẫn là đi tắm trước lại nói.

Nghĩ như vậy, hai chân Lục Diêu hơi chút dùng lực đang muốn đứng dậy khỏi ghế, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể đứng lên, “?” Thế nào như là..... Trên đùi bị thứ gì áp, nhưng trên đùi rõ ràng không có –

Chỉ thấy trước mặt vốn trống không, không biết khi nào đã xuất hiện một bóng người trong suốt, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra động tác, trừ cái đó ra ngay cả giới tính cũng nhìn không ra, chỉ theo suy đoán người kia đang ngồi trên đùi Lục Diêu, đang vươn một bàn tay mềm nhẹ vuốt ve hai má hắn, đồng thời có thể cảm nhận được một tầm mắt nóng cháy đến đáng sợ, mà Thanh Sơ cùng Mạch Cẩm lại như không phát hiện ra.

Lục Diêu muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng cả người tựa hồ đều cương ngạnh, khê động ngón tay cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng người trong suốt kia chậm rãi cúi đầu, từ làn môi truyền đến cảm giác khác thường, khí lực phảng phất cũng bị rút ra, cơ hồ ngay lập tức lâm vào hôn mê, không nhìn đến bóng người trong nháy mắt hiện rõ khuôn mặt.

Mà trước đó, trong đầu lại lần đầu dần hiện ra hình ảnh rõ ràng, một hài tử nho nhỏ đang lôi kéo góc áo nam nhân bên cạnh, mặt lộ vẻ bất mãn, “Mụ mụ rốt cuộc đã đi đâu? Vì sao còn chưa trở về?”

Nam nhân mặc sơ mi trắng chỉnh chu cúi người, mang theo tiểu ý ôn hòa, khuôn mặt vốn tuấn tú cũng có vẻ càng thêm nhu hòa, lại tràn ngập xin lỗi đỡ hai vai của nam hài, thanh âm cũng có chút trầm thấp, “Mụ mụ đã đi, đi đến một nơi không ai tìm thấy, cho nên chỉ còn lại chúng ta, mụ mụ sẽ không bao giờ trở lại.”

Ở độ tuổi nam hài khi đó chỉ cảm thấy khổ sở, mà nam nhân dùng thanh âm ôn nhu nói chuyện tàn khốc lại không lộ ra một tia dao động, điểm này hẳn chưa từng phát hiện.

Thật sự là, bản thân từ khi có dây dưa với mấy người này, tựa hồ thường xuyên sẽ ngoài ý muốn thụ thương, cho dù đối lại mấy hình ảnh vụn vặt như vậy, cũng thật không phải thói quen gì đáng khen ngợi.

“Lục Diêu!” Thanh Sơ lập tức liền nhận thấy không đúng, bước nhanh tới nâng cơ thể Lục Diêu đang đổ lên, thấy rõ khuôn mặt tái nhợt khác thường của hắn, tuy rằng đã mất đi ý thức, nhưng mi tâm vẫn khóa chặt, tựa hồ gặp cái gì thâm thâm phức tạp.

Nhưng lúc này hai người không có nhân rồi để quản cái đó là gì, bởi vì tra xét một phen sau lại phát hiện, trạng huống thân thể Lục Diêu giờ phút này đã không còn lạc quan, như là trong nháy mắt liền suy nhược đến trình độ đáng sợ, ngay cả hô hấp cũng đã trở nên thập phần mỏng manh, nếu nói thân thể này là một ngọn đèn hết dầu cũng không đủ, có thể nói là mệnh đang mảnh chỉ treo chuông, cơ hồ tùy thời đều có thể tử vong. Mà chuyện thật sự dọa Thanh Sơ chính là hồn phách Lục Diêu cũng yếu ớt không chịu nổi, nếu thân xác tử vong tất nhiên sẽ nháy mắt tiêu tán, như vậy thì dù y có bản lĩnh thông thiên cũng bất lực.

Tình huống như vậy không thể nghi ngờ đã hung hăng dọa đến Thanh Sơ, bộ dáng luôn luôn bất động thanh sắc trước nay cũng đã vô pháp bảo trì, cuống quýt dùng tay đỡ ngực Lục Diêu, dùng hết toàn lực muốn sử dụng linh lực cứu trị, song lượng linh lực khổng lồ lại như đá chìm đáy biển, không có bất cứ tác dụng nào, “Thế nào lại bỗng nhiên.....”

Tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng Mạch Cẩm hiển nhiên bình tĩnh hơn Thanh Sơ bao nhiêu, phân phó Nghiên Sương đi lấy chút đan dược linh vật có thể dùng đến, nhìn bộ dạng Thanh Sơ như sắp khóc cũng nhìn không được, “Dừng lại đi, tình huống của hắn thực quý dị, linh lực tựa hồ cũng không có tác dụng. Người bình tĩnh một chút, giấu lại nguyên nhân gì dẫn đến loại tình huống này.”

Gã nhắc tới đây, động tác Thanh Sơ đột nhiên ngừng lại, lẩm bẩm nói, “Hoa Kính hồ..... Nơi đó chắc chắn cổ quái.....” Nghe Mạch Cẩm nói, Thanh Sơ cũng tỉnh táo lại, trầm nghĩ đến Lục Diêu từ lần đó về sau thân thể luôn khác thường, nhất định là lúc mình không chú ý tới bị niệm chú pháp tính quái nào rồi.....

“Uy, người – ” Kinh ngạc nhìn Thanh Sơ sắc mặt âm trầm phẩy tay áo bỏ đi, nếu không phải nhìn bộ dáng

vừa rồi của y, Mạch Cẩm thật sự cho rằng y bại lộ bản tính bạc tình, “Thiết, tên kia thế nào cũng không liên quan đến bản tôn.” Tâm tư người này già không có hứng đoán cũng đoán không ra.

55. Chương 55: Vi Tình Sở Khốn

Bằng tốc độ nhanh nhất ngự kiếm tới sơn cốc u tĩnh lúc trước, Thanh Sơ mang theo một thân linh lực bạo động đáp xuống nơi lúc trước thiên lôi hạ xuống, trong miệng khê niệm chú quyết, một đạo điện lôi mang theo uy thế vô thượng đánh vào khoảng không trước mặt, uy lực cực đại kéo lên vô số bụi đất, một bãi cỏ xanh um liền hóa thành tro tàn, chỉ còn lại một cái hố cực đại, bên trong sơn cốc nháy mắt rối loạn, đó là yêu quái bị kinh hách.

Thanh Sơ lôi phi kiếm ra, buông tay, mấy thanh phi kiếm liền tự động lững lơ bên người, nâng tay hướng xa xa huy động, phi kiếm liền tự phát bay về các hướng bất đồng, cũng phân ra rất nhiều hư ảnh, trong nhất thời không đếm được bao nhiêu tiên kiếm bay vút trong sơn cốc, mỗi chuôi kiếm đều bắt lấy một tiểu yêu đang hoảng sợ, giây lát xung quanh Thanh Sơ đã tràn ngập yêu tinh bị phi kiếm trời buộc.

Tay cầm Tử Tiêu kiếm quen dùng, Thanh Sơ lạnh lùng dùng mũi kiếm chia vào ngực một con thỏ yêu, đẩy mắt là một mảnh tối đen hờ hững, giống như ở trước mặt y không phải đám vật sống, mà là một đồng rác rưởi, “Là người đã làm gì đó với Lục Diêu?”

Thỏ yêu kia tựa hồ vừa có linh trí không lâu, lúc này đã sợ tới mức xụi lơ dưới đất, nghe hiểu câu hỏi của Thanh Sơ liền liều mạng lắc đầu, lại không được buông tha như trong tưởng tượng, mà là bị đâm xuyên tim, đến hồn phách cũng bị linh khí của Tử Tiêu kiếm bức tán.

Lại nhìn về phía yêu tinh khác, Thanh Sơ đối mặt với vô số ánh mắt cừu hận lẫn sợ hãi vẫn bất vi sở động, ngữ khí bình thản nói, “Biết mà không nói, chết.”

Trong sơn cốc này phần lớn đều là địa linh tinh quái tu vi không cao, cho tới nay chưa bao giờ có tu chân giả làm ra hành vi tàn sát ở đây, đối mặt với loại chém giết không phân rõ phải trái này, đám tiểu yêu căn bản vô lực phản kháng, chỉ có thể chìm trong sợ hãi vô tận nhìn đồng bạn phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhìn máu dần dần nhiễm đỏ y bào của đồ tể kia, cho đến khi tiên kiếm nhiễm đầy máu tươi kia đặt lên ngực mình, cướp đi ý thức cuối cùng của mình.

“Không có..... Vì sao lại không có.....”

Một vùng đất đã bị nhiễm đỏ, dưới chân đều là xác chết yêu vật, Thanh Sơ không còn cảm ứng được sự sống nào quanh đây, nhưng sao có thể không thu hoạch được gì đã rời đi chứ. Có lẽ là yêu quái hại Lục Diêu tu vi hơi cao hoặc có pháp thuật đặc biệt gì che dấu mình, nếu như vậy thì hủy cả sơn cốc này, hẳn có thể bức nó ra.

Từ Hoa Kính hồ truyền ra tiếng vang cực đại, kinh động không ít người, nhưng khi biết người khởi xướng là Thanh Sơ thì đều không ngó đến, nếu không liên quan đến mình thì quản làm chi, vạn nhất chọc giận

đối phương càng không xong.

Những người khác thì thôi, Thiên Miếu chân nhân đương nhiên không thể thờ ơ, tuy rằng chuyện mấy ngày trước làm lão có chút thất vọng về Thanh Sơ, nhưng chung quy vẫn là đồ đệ một tay mình dạy dỗ, đương nhiên muốn đến xem xét một phen.

Khi Thiên Miếu chân nhân tới Hoa Kính hồ, nhìn đến không phải phong cảnh tú lệ ngày thường kia, mà là một mảnh cảnh sắc thê lương, giữa sơn cốc còn lưu lại linh lực khổng lồ, xác nhận là do thi triển pháp thuật uy lực thật lớn dẫn đến, Thanh Sơ lẳng lặng đạp kiếm đứng trên không trung, mặt lộ vẻ mê hoặc, Thiên Miếu chân nhân trong lúc nhất thời chấn nộ phi thường, “Nghịch đồ! Người biết bản thân đang làm cái gì không hả?!”

Nhìn thấy Thiên Miếu chân nhân, Thanh Sơ không đến hành lễ như ngày thường, như rút cuộc tìm ra cửa đột phá, lộ ra một nụ cười sáng lạn, “Thì ra là sư tôn, đệ tử đang muốn thỉnh giáo, sư tôn có thể biết đến tột cùng là yêu vật nào mưu toan hại Lục Diêu? Đệ tử mới vừa tìm hết sơn cốc này nhưng vẫn không tìm được.”

Thiên Miếu chân nhân lập tức liền rung mình, lão không thể lý giải nổi Thanh Sơ, dưới tình huống như vậy lại lộ ra thần sắc như thế, chắc là tâm thần đã gần như phá vỡ, “An tâm một chút, chớ nóng, nín thở ngưng thần! Còn tiếp tục như vậy tất sẽ tẩu hỏa nhập ma!”

“Chuyện đó không đáng nhắc tới.” Nhẹ nhàng bâng quơ chặn lời khuyên bảo của Thiên Miếu chân nhân, Thanh Sơ dần dần phục hồi mỉm cười, thẳng tắp nhìn chăm chú Thiên Miếu chân nhân, “Lại nói, sư tôn tự không thích Lục Diêu.....”

“Người! Thực vô liêm sỉ, trong mắt người còn có sư phó này sao?!”

“Nhiều lời vô ích.” Tay cầm kiếm thoáng nâng lên, Thanh Sơ băng lãnh nhìn Thiên Miếu chân nhân, “Nếu sư tôn có thể cứu trợ cho Lục Diêu, chuyện hôm nay đệ tử nguyện đập đầu nhận sai. Không thì mời rời đi, bằng không đừng trách đệ tử vô lễ.”

Bị chính đệ tử của mình hiếp bức như thế, Thiên Miếu chân nhân tất nhiên là nộ không thể át, nhưng lão chung quy trải đời đã sâu, biết hiện nay chọc giận Thanh Sơ trăm hại mà không một lợi, tuy sắc mặt khó coi, nhưng vẫn dịu giọng, “Người bình tĩnh chút, mang ta đi xem xem, có lẽ có phương pháp hóa giải.....”

“Ai, thật chịu không nổi tên ngu ngốc kia.....” Giải trừ cấm chế bên ngoài, Mạch Cẩm bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Nghiên Sương đang chiếu cố Lục Diêu oán giận, “Rõ ràng liếc mắt liền nhìn ra được này không phải do ngoại lực dẫn đến, cho dù tìm Thiên Miếu lão nhân đến cũng có tác dụng gì.”

Tuy rằng hiệu quả rất nhỏ, nhưng Nghiên Sương vẫn liên tục đưa linh lực vào cơ thể Lục Diêu, bình tĩnh hồi đáp, “Có lẽ Thanh Sơ chân nhân chỉ không muốn thừa nhận, chung quy nếu là chú thuật thì sẽ còn có hi vọng.”

“Bản tôn không hiểu có gì tất yếu, mặc kệ hấn có tin tưởng hay không, sự thật cũng sẽ không bởi vậy mà thay đổi.” Mạch Cẩm thở dài, chỉ cảm thấy tình yêu quả nhiên là tai họa, dễ dàng khiến cho người ta mất đi không chế, nếu Lục Diêu lần này thật sự hồn phi phách tán như vậy, còn không biết Thanh Sơ sẽ thế nào, “Hết thấy đều có nhân quả, nếu lúc trước bản tôn không dẫn hấn cùng đi Lưu Quang yển, hai người này có lẽ sẽ không gặp nhau, nếu Thanh Sơ không phải khuyết thiếu tình cảm, có lẽ sẽ không vô pháp tự không..... Thật không hiểu đây là lương duyên hay nghiệt duyên.”

“Bọn họ hấn đã đến nơi, người đi nghênh đón đi.”

Không thể không nói, khi nhìn thấy Thanh Sơ một thân nhiễm máu tiến vào, Mạch Cẩm cũng hoảng sợ, chung quy hình tượng như vậy chênh lệch với lúc trước quá nhiều, đến mức làm người ta hoài nghi người nhìn qua đầy sát khí này không phải Thanh Sơ.

Mà không ngoài dự liệu của gã, Thiên Miếu chân nhân sau khi kiểm tra tình huống của Lục Diêu cũng nhủ mi, chắc là đã biết đây không phải do ngoại lực dẫn đến, khoanh tay lắc lắc đầu, “Người này mệnh mạch đã tuyệt.”

Mạch Cẩm đứng dựa tường nghe vậy quả thực muốn quỳ lạy lão, không nghĩ tới Thiên Miếu chân nhân trực tiếp nói ra như vậy, quả thực sự phó thế nào dạy ra đệ tử thế ấy, chuyện tới giờ cư nhiên còn dám kích thích Thanh Sơ như vậy, “Uy, lão bắt tử người – ”

Gã gần gần hiển nhiên đã không còn kịp rồi, chỉ thấy Thiên Miếu chân nhân ở trạng thái không chút phòng bị bị pháp thuật của Thanh Sơ đánh trúng, trực tiếp đánh người bay ra cửa, về phần sống hay chết tạm thời cũng không biết.

Mạch Cẩm hiềm khi cảm thấy Thanh Sơ so với mình còn thích hợp luyện ma đạo hơn, chung quy nếu hai người trao đổi lập trường, gã tự nhận sẽ không..... cực đoan như vậy.

Nếu Lục Diêu hoàn toàn không biết hiện tại phát sinh chuyện gì có lẽ còn tốt, nhưng trên thực tế hấn vẫn luôn tỉnh, trừ ban đầu thoáng hôn mê một thời gian ngắn, ý thức vẫn luôn thanh tỉnh.

Lục Diêu ngược lại rất muốn mở mắt ra nói với bọn họ bản thân không có việc gì, nhưng thật sự làm không được, bởi vì hiện tại tựa hồ có một nhân tố không hài hòa đang tồn tại trong thân thể hấn. Hấn không thể xác thực đó là thứ gì, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được hiện tại trong cơ thể trừ bản thân còn có một ý thức khác, đồng thời còn liều chết kéo hấn không để hấn mở mắt. Lục Diêu không biết vì sao lại theo bản năng lựa chọn một từ như vậy để hình dung, có lẽ là bởi vì đối phương thật sự rất phiền.

Lại nói tiếp thực khó có thể tin tưởng, thế nhưng thay vì sợ hãi trước tình huống này, Lục Diêu cư nhiên lại cảm thấy thứ này thực phiền, còn có cảm giác giống như từng quen biết, đại khái trước kia quả thực có nhận thức đối phương..... Hấn thậm chí còn nhân nhĩ suy nghĩ tới chuyện khác: Luôn cảm thấy càng ngày càng không còn phản cảm với loại hành vi không thông thường này, nếu là mình trước kia hấn sẽ không bình tĩnh bàng thính như hiện tại.

Trong phòng lâm vào một loại yên tĩnh quỷ dị, Mạch Cẩm không dấu vết di động thân thể, đem Nghiên

Sương hộ sau người, đề phòng nhìn thần sắc mê man của Thanh Sơ, “Chớ hành sự kích động, hân còn có cách khác.”

Giống như cổ ý đáp lại lời gã, khí tức sinh mệnh trên người Lục Diêu trở nên càng thêm bạc nhược, giống như ngọn đèn trước gió tràn ngập nguy cơ, ít nhất ở trong thế giới này vô luận là ai nhìn đến đều sẽ xác nhận người này đã chống đỡ không nổi nữa.

“Xem a, từ giờ sẽ bắt đầu thú vị lên.” Một ý thức khác trong cơ thể thấp giọng cười, ngữ khí ôn hòa nghe lên rất không thoải mái, mang theo hưng phấn quỷ dị.

56. Chương 56: Đỉnh Ước

“Không cần lo lắng.....” Thanh Sơ nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, từ sau lưng ôm lấy Lục Diêu để thân thể hân ngồi dựa vào mình, nhãn châu vốn khiến người ta đọc không ra cảm xúc của Thanh Sơ tràn đầy lưu luyến, ôn nhu đưa tay trườn lên mí mắt Lục Diêu, “Ta sẽ cứu ngươi. Không biết trăm ngàn nhân tính nguyên có đủ không..... Nhưng vạn nhân hân sẽ đủ.”

“Ngươi điên rồi! Huyết nguyên thuật chẳng qua có thể kéo dài sinh mệnh trong nhất thời, căn bản không phải cách cứu người!” Không dám tin nhìn Thanh Sơ, Mạch Cẩm thật sự hi vọng là mình nghe lầm, Huyết nguyên thuật cũng không xa lạ với Ma tu, nhưng loại thuật pháp này là dùng tinh hoa hồn phách của người khác để kéo dài sinh mệnh bản thân, chẳng những quá mức thâm độc mà hiệu quả cũng chỉ có thời gian rất ngắn, cơ hồ rất ít người dùng đến, càng miễn bàn tới Thanh Sơ động một cái muốn đoạt hồn phách vạn nhân.

Đáng tiếc Thanh Sơ hiện tại đã hoàn toàn không nghe được âm thanh khác, mềm nhẹ hôn lên môi Lục Diêu, khi đứng lên nhu tình như nước đã biến mất vô tung, hồ hững nhìn Mạch Cẩm, “Liên bắt đầu từ ngươi đi.” Người này ngày càng thân thiết với Lục Diêu, thật sự ngày càng chướng mắt, thừa dịp này sao không trừ khử luôn.

“Xin chân nhân đừng như thế! Làm như vậy, Lục công tử cũng không sẽ cao hứng!” Nghiên Sương lập tức chắn trước mặt Mạch Cẩm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm động tác của Thanh Sơ, khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp đã mơ hồ hiện ra hoa văn thanh sắc, đó là dấu hiệu Thanh Loan tộc chuẩn bị biến hóa.

“Nói có lý, như vậy thì hân không cần phần ký ức này.” Rất tán đồng gật gật đầu, Thanh Sơ nâng tay phải, ngón tay hơi hơi gấp khúc liền xuất hiện bướm vàng quen thuộc, chính là Mộng điệp y phóng xuất cho Lục Diêu giải buồn vào ngày hai người mới gặp. Chỉ thấy Mộng điệp có linh tính vẫy vẫy cánh, nhẹ nhàng đậu trên trán Lục Diêu, bắt đầu phát ra quang mang nhàn nhạt.

Con hồ điệp xinh đẹp đích xác không có lực sát thương đáng nói, nhưng phương diện vu thuật quả thật được trời ưu ái, rút ký ức của một nhân loại phổ thông quả thực quá mức đơn giản.

Lục Diêu cảm giác ký ức của mình đang dần dần bị rút ra, lại bình tĩnh tùy ý động tác đối phương, hoàn

toàn không định chống cự.

“A.....” Thời điểm như vậy, Mạch Cẩm mới đầu không nói gì lại nhin không được bật cười, cười đến thập phần thoải mái, “Tất cả mọi người cho rằng Thanh Sơ chân nhân tâm tính cao thượng, quả thật không nhiệm bần tanh, cho dù quen thuộc cũng cho rằng các hạ tâm tư đơn thuần. Ha ha ha, hóa ra tất cả chúng ta đều nhìn lầm, các hạ há là bất nhiệm thể tục, chẳng qua là trong mắt người vạn vật trước mắt đều là hư không. Theo ta thấy cái gì nhân nghĩa đạo đức, tình sư đồ, người cũng chưa bao giờ để trong lòng, quả nhiên là kẻ lãnh huyết.”

“Di ngôn chỉ có thể thôi hả?” Cùng lúc nói, bên cạnh Thanh Sơ đã xuất hiện vài thanh phi kiếm lóe hàn quang, vận sức chờ phát động. Y bình thần nhìn thoáng Nghiên Sương chắn phía trước, “Giờ tự giác rời đi, ta sẽ không giết ngươi.”

“Nô tỳ suốt đời không rời chủ nhân.” Cho dù bị linh lực của Thanh Sơ làm toàn thân run rẩy, Nghiên Sương cũng không lui về nửa bước, vẻ mặt thể hiện sự kiên định chưa từng có, “Nghiên Sương khẩn cầu chân nhân thu tay lại!”

“Nghiên Sương, không cần nhiều lời.” Mạch Cẩm từ phía sau Nghiên Sương chậm rãi thong thả bước ra, trấn định tự nhiên châm chọc, “Vạn sự vô tuyệt đối, cho dù dùng khả năng của Mộng điệp cũng vậy thôi, sau hôm nay, Thanh Sơ chân nhân sẽ ngày ngày kinh hãi, sợ người thương nhớ lại. Chỉ cần một cơ hội, một lần trùng hợp, Lục Diêu có thể sẽ nhớ đến mọi thứ ngày đó. Đến lúc đó hẳn đương nhiên sẽ ném mùi nội tâm đau triệt, nỗi đau bị người gạt bỏ, một sinh mệnh hoán đổi sống không bằng chết, cũng không thiệt.”

Lời vừa nói ra, linh lực quanh thân Thanh Sơ thoáng chốc trở nên càng thêm bạo động bất an, sát khí tất lộ.

“Chủ nhân!”

“Lui ra phía sau!”

Mạch Cẩm đương nhiên không phải cố ý kích thích Thanh Sơ xuống tay sớm mà nói những lời này, gã chỉ muốn Thanh Sơ mất bình tĩnh trong nháy mắt, như vậy cũng đã đủ.

Khi một Hỏa phượng do một phi kiếm hóa thành nghênh diện mà đến, Mạch Cẩm đã hoàn thành và kích hoạt chú quyết pháp trận truyền tống, khi pháp trận sắp đem hai người truyền tống đi thì Hỏa phượng đã tới gần, có điều giữa điện quang hỏa thạch, Nghiên Sương lấy tốc độ khó có thể tin tưởng chắn trước người Mạch Cẩm, bị Hỏa phượng đâm xuyên qua toàn bộ vai phải, kế tiếp nháy mắt hai người đã biến mất tại chỗ.

Sau khi biến mất khỏi phòng đó, Mạch Cẩm cùng Nghiên Sương liền bị truyền tống đến một chỗ sơn lâm yên tĩnh. Đây kỳ thật là ở giữa Luân hoàng sơn, Mạch Cẩm lúc trước thiết hạ trận pháp ẩn nấp này là để ngừa vạn nhất, đương nhiên cũng không cố ý chọn lựa địa điểm, chỉ tùy tay thiết lập tại nơi này.

“Sách.....” Vốn tưởng rằng trận pháp này sẽ không có ngày dùng đến, không nghĩ tới lại phải dùng dưới tình huống như vậy. Nghĩ đến vừa rồi Thanh Sơ không chút che giấu sát ý, Mạch Cẩm muốn nhếch lên nụ cười châm chọc, nhưng không có thời gian làm điều đó, “Nghiên Sương, người ổn chứ?” Mạch Cẩm nhíu chặt mày nhìn Nghiên Sương yên lặng che miệng vết thương, máu tươi đã nhiễm đỏ kiện y phục mỏng manh.

“Nô tỳ không sao, vẫn chưa bị thương đến chỗ yếu hại, tạ chủ nhân quan tâm.” Nghiên Sương nhu hòa cười cười, tiến lên vài bước dùng tay trái không bị thương thay Mạch Cẩm sửa sang lại vạt áo có chút hỗn độn, nếu không phải sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt, có lẽ Mạch Cẩm thật sự sẽ tin nàng không có chuyện gì.

“Người sao phải như vậy, vì bản tôn làm đến tình trạng này thật không đáng giá.....” Mạch Cẩm nâng tay giữ chặt cổ tay Nghiên Sương, hiếm khi mang theo tàn khốc nhìn chằm chằm Nghiên Sương.

Nghiên Sương chỉ ôn nhu nhìn lại Mạch Cẩm, thanh âm ôn nhu tinh tế mang theo mấy phần nhàn nhạt đau thương, “Nếu vừa rồi nô tỳ không làm như vậy, chủ nhân sẽ không mang nô tỳ đi theo, nô tỳ nói đúng không?”

“.....” Mạch Cẩm không nói gì, gã quả thật đã tính toán như vậy, “Hồn phách Thanh Loan cũng không thể lợi dụng, hẳn tuy tâm ngoan thủ lạt, nhưng không phải kẻ ham chém giết, nếu người ở lại cũng sẽ vô sự, được tự do như vậy có gì không tốt.”

“Cuộc đời này của Nghiên Sương không có sở cầu, chỉ cầu có thể phụng dưỡng bên chủ nhân, nếu như đến điều này cũng bị cướp đoạt, còn lại chẳng qua là cái xác rỗng, so với chết lại có khác gì? Huống chi đây còn là tâm nguyện của nô tỳ, dùng vết thương này đổi lấy sự bình an của chủ nhân, Nghiên Sương cam tâm tình nguyện.” Lắc lắc đầu, Nghiên Sương không có phần nộ chất vẫn hay tuyệt vọng rơi lệ, chỉ cố chấp nhìn chăm chú vào Mạch Cẩm, nhìn chăm chú vào chủ nhân duy nhất của cuộc đời nàng.

Lúc trước chính là liếc mắt nhìn như vậy, đã khiến nàng nhận định đối phương, mà sau này cũng vậy, vô luận chủ nhân muốn đi nơi nào, muốn làm chuyện gì, chỉ cần Nghiên Sương còn tồn tại, cho dù liều cả tính mạng cũng sẽ bảo hộ người lông tóc vô thương.

Mạch Cẩm trầm mặc thật lâu, gã biết tâm mình đang dao động. Có lẽ từ thật lâu trước kia, cũng đã bắt đầu dao động, chỉ là gã chưa bao giờ nhìn thẳng vào nó, nói cho cùng cũng là vì không tin tình yêu thật sự vô úy vô tư như lời thế nhân. Từ khi rời phái vẫn một mình sống sót đến nay, gã vẫn đều nói với bản thân không thể tin nhiệm người khác không chút giữ lại, đấy cũng là vì sao gã còn có thể an ổn mà đứng ở chỗ này. Với gã mà nói, nếu cùng người khác hồ thông tâm ý, thì cần hai bên không hề giữ lại, loại chuyện này gã tự nhận làm không được.

Thế nhưng chỉ có Nghiên Sương, chỉ có Thanh loan này ở trong tộc nhân thì đậm mật thậm chí có chút cường ngạnh, duy độc ở trước mặt gã hóa thành mềm mỏng, nàng từng không chỉ một lần làm Mạch Cẩm dao động. Mà đến nay, Thanh Sơ lại một lần khiến gã thấy được một người vì yêu mà liều lĩnh, ngay cả bản thân cũng có thể bỏ qua, gã nghĩ, có lẽ tình yêu thật sự chính là thần kỳ như vậy, không phải do mình không tin.

Thấy Mạch Cẩm trầm mặc không nói, Nghiên Sương cho rằng chủ nhân vẫn cố ý đuổi mình đi, cũng hiếm khi không chút che giấu ý tứ chống cự, cố chấp ngẩng đầu nhìn chăm chú hai mắt Mạch Cẩm.

Từng ký ức liên tiếp nhảy ra, khi tu vi của gã còn bình thường, luôn có cô nương xinh đẹp toàn lực bảo hộ gã, bất ly bất khí; khi bị người chỉ trích, bản thân gã còn không thèm để ý, lại luôn có tiểu tỷ nữ đòi giáo huấn đối phương; ngay cả lúc nguy cấp tính mạng, cũng luôn có nha đầu ngốc dù liều mạng cũng muốn đến cứu giúp..... Nói như vậy, bản thân thiếu Nghiên Sương, sợ là cả đời cũng không thể trả lại.

“A..... Nha đầu ngốc.....” Cười khổ lắc đầu, Mạch Cẩm nâng tay nhu nhu đầu Nghiên Sương, dưới biểu tình khó có thể tin của đối phương cúi đầu khẽ mổ chóc lên khóe môi kia một cái, “Ta cũng cô gia quả nhân đã lâu, người không chê ở bên ta sẽ bị người phỉ nhổ, thì tùy người đi.”

Nghiên Sương cơ hồ cho rằng mình đang trong mộng cảnh, nàng không thể tưởng được mình sẽ có một ngày rẽ mây gặp trăng sáng, thân thể run nhè nhẹ tiết lộ nội tâm kích động của nàng. Nghiên Sương rất nhanh liền cảm thấy tầm nhìn trở nên dần mơ hồ, có cái gì đó giãy dụa muốn xông ra khỏi hốc mắt, nàng liều mạng lộ ra tươi cười. Cùng với lúm đồng tiền làm thiên địa thất sắc ấy, nước mắt trong suốt rớt cuộc trượt xuống, vẩy lấy tích mịch đau thương mấy trăm năm trong lòng nàng rơi xuống ngọn cỏ dưới chân, vỡ nát.

“Nghiên Sương, đa tạ chủ nhân.”

57. Chương 57: Quên

Tự biết trúng kế của đối phương, Thanh Sơ cũng không giận, thu hồi phi kiếm nhìn về phía giường.

Lúc này, Mộng điệp đã phong ấn xong trí nhớ của Lục Diêu, lão đảo bay trở về trữ linh túi của Thanh Sơ. Hai người kia sau này xử lý cũng không muộn, kế tiếp, cần thu thập vạn nhân tinh phách đã.

“Người muốn đi đâu?”

“!” Thanh Sơ đột nhiên xoay người, không dám tin mà nhìn Lục Diêu đang gian nan ngồi dậy, thân thể đi trước ý thức xông tới, “Có khỏe không?”

Một tay khẽ đỡ cái trán, Lục Diêu quay đầu nhìn Thanh Sơ, đôi mắt vẫn luôn sáng ngời mang theo tia nghi hoặc, “Hơi chút choáng váng. Quan trọng hơn là, người là ai?” Thật kỳ quái, vì sao mình không có ấn tượng với bất kể cái gì, ngay cả đối với chính mình cũng vậy.

Mộng điệp rút ký ức là không thể khống chế, cho nên Thanh Sơ từ đầu đã biết Lục Diêu sẽ quên tất cả, kể cả chính mình, vì vậy biểu hiện thập phần bình tĩnh, “Thanh Sơ, ái nhân của người.”

“Ân.....” Sau khi mất trí nhớ Lục Diêu tựa hồ không như trước kia, nghe lời này cũng không có lộ ra vẻ bất đắc dĩ hay phiền táo, ngược lại có chút hứng thú đánh giá Thanh Sơ, “Vậy vì sao ta không nhớ rõ người?”

“Người vô ý bị người ám toán, trí nhớ hoàn toàn biến mất, thân thể suy nhược.”

Lục Diêu vốn muốn tiếp tục truy vấn, nhưng hần tựa hồ cũng không có quyết định này, “Y phục của người làm sao vậy?” Nói xong, ánh mắt Lục Diêu dời về phía một thân y phục bị nhuộm đỏ của Thanh Sơ, trên nét mặt cũng không có kinh hãi, chỉ có nghi vấn đơn thuần.

“Xử lý ít yêu vật, cũng không đáng ngại.”

“Thật không?” Từ chối cho ý kiến mà gật đầu, Lục Diêu kéo tay Thanh Sơ, như đứa nhỏ cẩn thận ngắm nghía món đồ chơi yêu thích, đồng thời còn khẽ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay Thanh Sơ. Sau một lúc lâu, xem bàn tay chán, Lục Diêu lại vén mái tóc dài mềm mại của Thanh Sơ, chơi đùa vỗ về như vậy thật sự là trước nay chưa từng có. Theo động tác của Lục Diêu lưu luyến các nơi trên cơ thể, Thanh Sơ cứng ngắc ở đó, tay chân cũng không biết nên để như thế nào.

“Rất tốt.” Làm tình nhân coi như vừa lòng. Nhún nhún vai, Lục Diêu cảm thấy đối tượng kết giao như Thanh Sơ rất phù hợp với yêu cầu của hắn, điều kiện bên ngoài không cần nói cũng biết, nhìn qua cũng không phải người ồn ào. Lục Diêu dùng cảm chỉ chỉ ngoài cửa, “Người ở đó sao lại thế?”

Thanh Sơ thuận thế nhìn lại, thì ra Thiên Miếu chân nhân lúc trước bị y đánh trọng thương vẫn nằm ở bên ngoài, nhìn qua hẳn là chỉ ngất đi thôi, dựa vào độ mạnh của một kích kia hẳn sẽ không nguy hiểm đến sinh mệnh, “Chỉ là thứ râu ria, chúng ta rời khỏi đây đi.”

Việc đã đến nước này Bạch huyền phái tự nhiên là không thể quay về, thế nhưng Thanh Sơ tuy rằng ngày thường phần lớn đều ở môn phái, nhưng vẫn có động phủ của mình, làm chỗ dừng chân tạm thời không thành vấn đề.

Lục Diêu nghe xong cũng không ý kiến, nhưng mới vừa đứng lên đã bị từng trận choáng váng tập kích, cước bộ cực kỳ lảo đảo, hẳn cũng không nghĩ sâu xa, một câu cũng không nói liền đi ra cửa. Thanh Sơ đi bên cạnh chú ý tới thì ánh mắt hơi hơi tối lại, thầm nghĩ việc gom góp tinh phách đang rất cấp bách.

Đưa Lục Diêu đến chỗ mình cơ hồ chưa bao giờ ở lại, Thanh Sơ liền nói phải đi ra ngoài trong chốc lát. Lục Diêu lẳng lặng nhìn đối phương xoay người, bỗng nhiên ý tứ hàm xúc không rõ nói, “Trước khi làm gì đó, phải hiểu rõ có đáng làm hay không, có thể hối hận hay không.”

Nghi hoặc quay đầu lại, Thanh Sơ không biết Lục Diêu vì sao lại nói như vậy, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời, “Hối hận hay không không thể nói trước, nhưng chỉ có lần này, dù có hối tiếc cũng nhất định phải làm.”

“Vậy sao.” Nghe vậy, Lục Diêu lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo, “Vậy đi sớm về sớm.” Tuy rằng gần như bằng vào trực giác cảm thấy việc Thanh Sơ muốn làm không phải việc nhỏ, nhưng điều đó với hắn cũng chẳng quan trọng.

“Ân.”

Gian phủ đệ này nằm ở tiên sơn linh khí sung túc, trên cao nhìn xuống, chỉ thấy mây trôi lững lờ bên sườn núi thỉnh thoảng lại có chim chóc bay qua. Thanh Sơ đi rồi, Lục Diêu liền im lặng nhìn khung cảnh này

thật lâu, rồi thở dài một tiếng, không hiểu nhìn mấy thứ này có nghĩa lý gì.

Mặc dù không phải không hiểu kỳ Thanh Sơ đang che giấu cái gì, nhưng mức độ tò mò còn chưa đủ để khiến hắn tìm hiểu, ít nhất trước mắt, chỉ cần biết rằng người này đối với mình tình cảm vô cùng sâu, sẽ không làm chuyện gì phiền toái là được. Lục Diêu không rõ lắm bản thân trong quá khứ là bộ dạng gì, chỉ biết là hắn hiện tại đối với tình cảm có hơi chút khiếm khuyết, cho nên mới thích quan sát các loại phản ứng của Thanh Sơ, từ đó phỏng đoán tâm tư đối phương.

Không thể không nói, người quả nhiên là thứ tồn tại thú vị, cái tâm tư rắc rối phức tạp kia làm hắn muốn tìm tòi nghiên cứu không biết mệt. Vì cái gọi là yêu mà không từ thủ đoạn, đó là loại cảm giác gì? Rất thống khổ hay là thực khoái trá? Thật đúng là có chút tò mò.

Với Thanh Sơ mà nói, Lục Diêu cho dù quên chuyện trước kia cũng không sao hết, thậm chí để hắn quên rằng buộc trước kia còn làm cho Thanh Sơ cảm thấy vài phần khoái trá, y vẫn không thích tâm tư Lục Diêu bị kẻ khác chiếm lấy. Hơn nữa không biết nguyên do gì, Thanh Sơ vẫn luôn cảm thấy Lục Diêu như vậy còn nhiều hơn chút cảm giác quen thuộc, cho dù chỉ nhìn thấy đối phương, cũng sẽ có cảm giác an toàn không thể nói rõ.

Mà lại nói, vì sao khi mình hạ sát những người này lại mang vẻ khiếp sợ như vậy? Minh rõ ràng không có thâm giao gì với bọn chúng, cũng chưa bao giờ nói không thích giết chóc. Có lẽ là bọn chúng không hiểu được tánh mạng bản thân căn bản không thể so với sức khỏe của Lục Diêu đi, thế sự luôn như thế, thực lực thấp kém, đương nhiên là mặc người xâm lược.

“Người, người điên rồi! Tránh ra, tránh ra a!!”

“Chân nhân, chân nhân ngài tỉnh tỉnh a! Đừng để yêu tà che mắt, a a ——”

“Người..... Ra vẻ đạo mạo..... Ma quỷ.....”

“Van cầu người, cầu người buông tha ta đi, ta chưa muốn chết a!”

Tiếng kêu thảm thiết lờ mờ không dứt bên tai, nhưng Thanh Sơ lại như không nghe thấy cũng không nhìn thấy, vô luận đối tượng có kinh hãi thê thảm thế nào, cũng có thể mặt không đổi sắc đoạt lấy hồn phách đối phương. Buồn cười, biết rõ cầu xin tha thứ cũng không được cứu giúp, tội gì uống phí khí lực.

Thanh Sơ không quá thích tiếng kêu thảm thiết của kẻ sắp chết, nhưng nghĩ tới việc gom đủ tinh phách có thể khiến cho Lục Diêu khỏe hơn một chút, trong lòng vui sướng hoàn toàn thay thế phần chán ghét kia, hạ thủ nhẹ nhàng hơn, thậm chí hiếm khi ở trước mặt người ngoài Lục Diêu lộ ra ý cười.

Lục Diêu cho rằng Thanh Sơ sẽ đi một thời gian, không nghĩ mặt trời ngã sang tây, Thanh Sơ đã đứng trước mặt hắn, trong tay trái khê nắm một đoàn lưu quang tràn đầy màu sắc, không giống thể lỏng cũng không như thể khí, bị Thanh Sơ cầm trong tay còn có thể nhìn thấy nó thông thả lưu chuyển, tươi đẹp đến cực điểm.

Tuy rằng tựa hồ đã rửa rất sạch, nhìn bề ngoài cũng thập phần bình thường, nhưng vẫn lưu lại một hơi thở giết chóc, đếm qua phỏng chừng số lượng cũng khoảng một vạn. Lục Diêu cũng không thấy kỳ quái vì sao mình lại có thể cảm nhận được mấy thứ này, hết thấy tựa như tự nhiên nó đã vậy.

“Đây là cái gì?” Cũng không hỏi nhiều, Lục Diêu chỉ cảm thấy hứng thú nhìn thứ ấy.

“..... Tinh túy sinh hồn, có lẽ có chút trợ giúp cho thân thể người.” Nói rồi, bàn tay Thanh Sơ dần chĩa về phía Lục Diêu, đoàn tinh phách kia liền tự phát bay lên, hóa thành mấy đạo hào quang nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Lục Diêu.

Lục Diêu cảm thụ một chút, nói thật, hắn cũng không cảm thấy thân thể yếu ớt khỏe hơn bao nhiêu, nhưng đối mặt với vẻ chờ đợi cùng khẩn trương hiện rõ trên mặt Thanh Sơ, hắn thoáng do dự một chút, cảm thấy lấy góc độ người thường, đối mặt với tình huống này có lẽ giấu diếm là sự lựa chọn tốt hơn, “Tốt hơn nhiều. Còn hơn cái này, người lại đây.”

Khi Thanh Sơ đi tới trước mặt mình, Lục Diêu bình tĩnh tự nhiên ngồi trên ghế, dùng cằm chỉ chỉ tọa ỷ thanh lịch phong cách cổ xưa bên người, “Cởi y phục, ngồi xuống đó.”

Đối với yêu cầu của Lục Diêu, Thanh Sơ sẽ không cự tuyệt, cho nên cho dù là một lời đột ngột lại không hiểu ra sao như vậy, Thanh Sơ cũng chỉ im lặng nghe theo.

Từ đầu đến cuối vẫn chú ý động tác của Thanh Sơ, thấy người này không nghi ngờ gì, Lục Diêu tâm tình tốt mà nhếch khóe miệng, đứng dậy dùng hai tay chống hai bên sườn ghế dựa, đè thấp thân thể làm khoảng cách giữa hai người bị thu nhỏ vô hạn. Dù vậy Thanh Sơ cũng chỉ mở to mắt, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm độ cung bên miệng Lục Diêu. Loại tươi cười này trước khi mất trí nhớ Lục Diêu chưa từng lộ ra, nụ cười trước kia hoặc là trào phúng hoặc là bất đắc dĩ, hiện tại càng nhiều hơn là đơn thuần sung sướng cùng tùy ý, nhưng không để kẻ khác cảm thấy chán ghét, như người này vốn đã như thế, ngoài ý muốn rất có lực hấp dẫn, khiến người mục huyết thần mê.

58. Chương 58: Rời Đi Ngoài Ý Muốn

Nói đến cũng kỳ quái, từ ngày đó về sau Lục Diêu phát hiện bản thân lại không còn cảm thấy không khỏe, thân thể ốm yếu lúc trước hoàn toàn không thấy bóng dáng, có lẽ cái đoàn xinh đẹp gì kia đích thực hữu hiệu cũng không chừng.

Lục Diêu đối với thân phận bên ngoài của Thanh Sơ không miệt mài theo đuổi, nhưng vẫn biết đối phương trước kia là tấm gương điển hình tu chân chính phái, mà hiện giờ đã biến thành nhân vật đáng sợ mà kẻ khác phải kiêng kị. Căn cứ theo lời chính Thanh Sơ nói, trừ những phương diện có liên quan tới Lục Diêu, y không cho rằng tâm tính mình từng có bất cứ thay đổi gì, cũng không cảm thấy đã làm ra chuyện gì đó không đúng.

Trừ chuyện đó ra mà nói cái gì đáng để để ý tới, đại khái chính là những chuyện trong tiềm thức mà mình

đã quên, có cái gì đó không tầm thường, hơn nữa thứ gì đấy thập phần trọng yếu. Hối Thanh Sơ thì đối phương cũng úp mở, tuy rằng cũng không phải không thể cường ép hỏi ra, thế nhưng có chút phiền phức, vẫn là mặc kệ đi.

Thêm nữa, Lục Diêu có chút hứng thú với chiếc nhẫn bên tay trái mình. Lục Diêu chưa bao giờ thấy vật phẩm nào có phong cách tương tự như chiếc nhẫn này, thứ này mặc kệ là thiết kế hay chất liệu đều không hợp với bất kể thứ gì khác, thậm chí như là không thuộc về thế giới này.

(nhẫn của Thường Dục thế giới hiện đại tặng đó, nhắc lại cho những nàng đã quên:p)

Nhìn coi như thuận mắt, liền tạm thời giữ lại đi.

Hiện tại sinh hoạt của Lục Diêu và Thanh Sơ rất đơn giản, nơi nơi du sơn ngoạn thủy, ngẫu nhiên tới nơi dân chúng bình dân sinh hoạt dạo chơi. Nếu chỉ có Lục Diêu thì sinh hoạt như vậy là thập phần bình thường, ban đầu hẳn vốn tưởng rằng Thanh Sơ càng thích hợp với sinh hoạt ngày ngày bế quan tu chân gì đấy, nhàn thì đi tìm xem pháp bảo hoặc cùng người tỷ thí một phen, nhưng không nghĩ tới là Thanh Sơ tựa hồ còn thích sinh hoạt như thế này hơn cả hẳn, “Dùng thân phận nhân vật phản diện giết người không chớp mắt mà xét, người thật đúng là thông dong.” Chiếc thuyền lá phiêu đăng giữa hồ Tùy Ba, Lục Diêu nhìn tầng tầng gợn sóng tản ra, cảm thán nói.

“Ta không tu ma, đương nhiên không thích chém giết.” Thanh Sơ nhin không được nhẫn mà, vấn đề này y đã sửa đúng rất nhiều lần, Lục Diêu lại vẫn thích so sánh y với đám cuồng đồ ma đạo kia, y cơ hồ muốn hoài nghi có phải Lục Diêu cảm thấy hứng thú với đám điên ấy không. Hơn nữa y không đi tìm kiếm Mạch Cẩm cùng Nghiên Sương đào tẩu, cũng là bận tâm đến sát khí trên người quá nặng có thể sẽ ảnh hưởng đến thân thể Lục Diêu, chỉ cần hai người kia không xuất hiện, y về sau cũng không tính xuống tay.

“Chỉ có người còn cho rằng mình bình thường hơn ma tu.” Chuyện này Lục Diêu cũng thực bất đắc dĩ, trong khái niệm của Thanh Sơ chưa bao giờ nghĩ tới bản thân có bao nhiêu không bình thường, ít nhất những lời đồn đại gần đây, Lục Diêu đã nghe qua không ít lời hoài nghi Thanh Sơ là tu ma thủy tổ (*người tạo ra tu ma*). Quả thật hành vi đồ sát hơn vạn tu chân giả của y rất kinh thế hãi tục, khiến toàn bộ Tu chân giới lưu lại bóng ma, có thể nói là nhân vật khiến trẻ con ngừng khóc ban đêm.

Lắc đầu, Lục Diêu không tính tiếp tục thảo luận đề tài chủ định không có kết quả này, ngược lại nhẹ nhàng băng quơ tung ra một câu khiến Thanh Sơ sắc mặt trắng bệch, “Gần nhất luôn có điểm trực giác kỳ quái, như là sắp phải rời đi tới chỗ nào đó, hôm nay cảm giác đặc biệt cường liệt.....” Thân mình hẳn không có gì đáng sầu lo, chung quy chuyện này hư vô mờ mịt, lo lắng cũng không thể tìm ra. Tính sơ sơ, từ khi hai người chính thức xác lập quan hệ đến hiện tại hẳn cũng đã một năm.

Nhưng Thanh Sơ nghe xong lại nôn nóng bất an, cái loại trạng huống như tùy thời ngã khỏi thuyền. Lục Diêu vốn muốn trêu chọc y, cho rằng y nghe xong hẳn sẽ hừ lạnh một tiếng, sau đó tổ vẽ chuyện này không có khả năng thực hiện, bộ dạng như trời sụp xuống thế này làm hẳn rất hứng thú, “Thật sự sẽ có chuyện gì sao? Ta sẽ đi đâu? Bằng cách nào?”

“.....” Thân thủ gắt gao túm lấy ống tay áo Lục Diêu, Thanh Sơ vô thức toát ra một tia âm lãnh, không đáp lại.

Lục Diêu bĩu môi, tức giận nói, “Bản thân ta trước mắt không định đi chỗ nào hết, nhân tố ngoại lực thì chính người phụ trách giải quyết, nếu người đang nghĩ cái gì đó sẽ khiến ta nổi giận, tốt nhất đừng nói ra. Còn có vấn đề gì?” Đây cũng miễn cưỡng coi như là nửa hứa hẹn, hứa hẹn rằng hắn sẽ không chủ động rời đi.

Nghe lời này, Thanh Sơ thần tình mới dịu đi chút, hàn băng bị tiểu ý thay thế, khoải trá kéo tay Lục Diêu.

Bên bờ, một vị công tử tuấn lãng một thân hoa phục phe phẩy chiết phiến trong tay, trên nét mặt vừa có chút bất đắc dĩ lại có chút ngạc nhiên, thở dài với thị nữ bên cạnh gã, “Không nghĩ tới lại gặp được hai người kia ở đây, một năm không gặp, tựa hồ hai bọn họ ngày càng có nhân khí, trước kia một người hai người đều cổ cổ quái quái. Ý người thế nào, Nghiên Sương?”

“Chủ nhân nói đúng.” Nghiên Sương thuận theo gật đầu, nhìn qua vẫn cung kính như trước, mặt cười lại có vẻ lạnh lùng.

Đau đầu khép lại chiết phiến, Mạch Cẩm đã sửa thói quen ấy của Nghiên Sương không ít lần, lại sửa hoài không xong, “Không cần nói như vậy, ẩn theo quy củ phạm nhân, người nên gọi ta là phu quân mới đúng. Có điều ta hiếm khi thấy người tức giận, còn nhớ mãi chuyện đó không quên?” Nay ở trước mặt Nghiên Sương, Mạch Cẩm cũng không còn tự xưng là bản tôn nữa.

Bị Mạch Cẩm nói làm mặt ửng đỏ, nhưng nhắc tới chuyện này Nghiên Sương vẫn phần uất không thôi, mày liễu nhả lại, “Một kiếm kia, là hướng về phía ngực chủ nhân!” Nếu không phải nàng đúng lúc đẩy Mạch Cẩm ra, nàng quả thực không dám tưởng tượng hiện tại bản thân đang ở nơi nào, làm chuyện gì.

“Người vậy mà cũng thù dai thật. So với chuyện ấy ta càng hiểu kì, hai người kia cứ nhiên bên nhau lâu như vậy, tuy rằng lúc trước là thuận miệng lừa dối hắn, nhưng ta ngược lại thật sự không cho rằng bọn hắn có thể bên nhau.” Mạch Cẩm nhún nhún vai, đưa mắt nhìn hai người thân mật cùng ngồi trên thuyền phía xa xa, cứ nhiên cũng sinh ra ảo giác cảnh còn người mất. Nếu nói không hề khúc mắc tự nhiên là không có khả năng, chẳng qua hành động kia của Thanh Sơ cũng đã thúc đẩy quan hệ giữa gã và Nghiên Sương tiến thêm một bước, cho nên Mạch Cẩm cũng không tính toán báo thù gì hết, liền thuận theo tự nhiên đi.

Lúc này một nam tử đi trên cầu không biết là trượt chân hay bị người đụng vào, lại lộn đầu ngã nhào vào trong nước, lập tức xung quanh xôn xao. Không hi vọng chạm mặt Thanh Sơ, Mạch Cẩm liền mang theo Nghiên Sương xoay người rời đi, người ngoài nhìn chỉ thấy một đôi tài tử giai nhân thân mật đi du ngoạn nơi khác.

Thanh Sơ đang muốn làm hành động thân mật, liền nghe thấy bên bờ hồ truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, “A! Có người rơi xuống nước!”

“Đi cứu người, dùng phương pháp của thường nhân.”

Lục Diêu không phải kẻ thích lo chuyện bao đồng, lúc này bảo y đi cứu người hiển nhiên là muốn nhân cơ hội đánh gãy động tác của y. Tuy trong lòng bất mãn, nhưng Thanh Sơ vẫn đứng lên, dưới chân điểm nhẹ nhảy khỏi thuyền, bắt chước người võ công cao cường dùng khinh công bay đến chỗ người rơi xuống nước.

Mà Lục Diêu an vị trên thuyền, nhàn nhàn nhìn Thanh Sơ túm được người không ngừng giẫy dụa trong nước bay qua bên bờ. Thanh Sơ trực tiếp ném người lên bờ, cũng không quản đối phương còn đang mãnh liệt ho khan, liền xoay người muốn trở về thuyền, nhưng mới quay người lại, Thanh Sơ vừa vận nhìn thấy phía sau Lục Diêu từ hư không xuất hiện một cánh tay trắng nõn. Thân thể chạy trước ý thức liền toàn tốc phi về phía thuyền nhỏ, đối phương lại không hoảng không vội phất phất tay về phía y, sau đó một phen bắt lấy cổ tay không hề phòng bị của Lục Diêu, nháy mắt công phu liền mang theo Lục Diêu đang lộ vẻ kinh ngạc kéo vào hư không, tiêu thất.

Khoảng cách chỉ có một chút, Thanh Sơ cơ hồ đã giữ được Lục Diêu, ngay sau đó đối phương liền biến mất trước mặt mình, nắm chặt bàn tay không giữ được cái gì, có khả năng hô phong hoán vũ lại cái gì cũng không làm được, lòng bàn tay trống không giống như trào phúng y không chút lưu tình.

Cứng còng đứng trên thuyền thật lâu, tiếng kinh hô của phạm nhân trên bờ bị Thanh Sơ xem nhẹ, có lẽ qua một khắc, có lẽ qua mấy canh giờ, băng tuyết trên mặt y mới dần dần biến mất, nhẹ nhàng nhắm mắt một lát, lại mở mắt ra, mâu trung thần thái đã biến mất vô tung, như là một con rối chế tác hoàn mỹ, trừ có bề ngoài có tính lừa gạt, cơ hồ không có bất cứ đặc điểm nào của nhân loại.

Chỉ nghe Thanh Sơ lầm bầm lầu bầu không chút cảm xúc, “Trái với quy tắc, đáng chết.....”

Ngẩng đầu, yên lặng nhìn phía chân trời xa xôi, Thanh Sơ tay phải khẽ nâng, trên lòng bàn tay trống rỗng xuất hiện một đóa hoa giấy thủ công sắc sù, cho dù nói khách sáo cũng vẫn là không dễ nhìn, đóa hoa bị biến thành chi chít nếp nhăn, chỉ miễn cưỡng có thể nhìn ra hình dạng đóa hoa, có vẻ rất đáng thương. Bàn tay thon dài siết mạnh, đóa hoa yếu ớt trong khoảnh khắc bị nghiền nát.

59. Chương 59: Mặt Thế Thiên__ Độ Khó: ? ? ?

Lần này tỉnh lại, không có gì bất ngờ xảy ra vẫn là một nơi hoàn toàn xa lạ, nhưng lại có điểm không giống, so với hai lần trước đều xuất hiện ở vùng hoang vu dã ngoại, Lục Diêu lần này lại phát hiện mình nằm trên một chiếc giường mềm mại thoải mái, hơn nữa tay chân đều bị rất nhiều xiềng xích khoa trương giam cầm, cơ hồ mỗi cổ tay cổ chân đều có ít nhất năm sáu cái. Mà trong gian phòng cũng không có cửa sổ, không thể phán đoán thời gian.

Cùng với đó, khi Lục Diêu rời khỏi cái thế giới kia, trạng thái thân thể hết thấy tựa hồ đều phục hồi như cũ, trí nhớ đầy đủ, thân thể tốt, không có cảm giác gì khác thường. Không nghĩ tới lần này sai lầm là bởi vì bị ép mất trí nhớ, thực sự có loại cảm giác tự nhiên không thể giải thích.

Lúc trước bởi vì mất trí nhớ nên không chú ý, hiện tại Lục Diêu nhớ lại, thế giới trước từ khi mình cùng Thanh Sơ thành lập quan hệ chính thức đến lúc rời đi, còn chưa tới một năm, chỉ mới khoảng mười tháng đã bị đưa tới nơi này, hơn nữa cũng không có tiếng thông báo nhiệm vụ hoàn thành. Như vậy xem ra có lẽ thế giới này rất không tầm thường, người lúc trước cưỡng ép mình kéo qua không chừng đã ở đây.

Tích, nhận nhiệm vụ thành công, mục tiêu: 1. Độ khó:???

Trách không được vừa rồi cảm thấy thiếu thiếu cái gì, hóa ra là thông cáo nhiệm vụ, có điều độ khó khăn là chuỗi chấm hỏi là ý gì?

Đang lúc Lục Diêu cảm thấy không nói nên lời, cửa đối diện phát ra tiếng mở khóa ‘lách cách’, sau đó một vị nam tử mặc tây trang màu trắng, nụ cười thân thiết ôn hòa đi đến, thấy Lục Diêu lạnh như băng nhìn mình, tươi cười không giảm còn tăng, “Người tỉnh a, có chỗ nào không thoải mái không? Nếu có nhất định phải nói cho ta biết.” Thanh âm của y có chút đơn bạc, cũng không hùng hậu, nghe vào lại thập phần thoải mái. Nói khoa trương một chút, đối phương cả người đều tràn ngập cảm giác thân thiết, đại khái là có thể thập phần dễ dàng mở ra nội tâm của người khác.

Có điều hiển nhiên Lục Diêu cũng không cho là như vậy, có thể làm mình mới đến đã dùng hơn mười cái xiềng xích giữ ở đây, thì bình thường ở chỗ nào chứ?

“Tên người, thân phận, cùng với người đã làm gì?”

Nam nhân lọt vào nghi ngờ cũng không nôn nóng không tức tối, động tác tao nhã ngồi xuống bên giường, “Ta là Lục Dật Văn, chỉ là mời người đến làm khách mà thôi, mà thân phận..... Người đáp ứng sẽ không rời khỏi ta, ta sẽ nói cho người, thế nào?”

“Không có khả năng.” Cho dù y không nói, Lục Diêu nhiều ít cũng có thể đoán được, vì cái tên này cho hắn cảm giác giống kẻ tự tiện khống chế thân thể hắn lúc trước: ra vẻ đạo mạo, giả thần giả quỷ, nhưng lại tâm hoài bất quỷ, “Cho dù người không nói, sớm muộn cũng nhớ ra.” Tuy rằng thập phần hoài nghi Lục Dật Văn này chính là đầu sỏ gây nên một loạt biến cố lúc trước, trước kia có thể từng có liên hệ gì với mình, nhưng Lục Diêu cũng không nhất thời nóng lòng đi nghiệm chứng. Với cả tên này..... Cùng họ với mình chỉ là trùng hợp?

“Nói được đúng, lại nói —— có thể được Diêu Diêu ghi khắc sâu như vậy, thật sự là hạnh phúc a.” Lục Dật Văn nghe xong lại lộ ra biểu tình cực kỳ quý dị, Lục Diêu tuyệt không muốn miêu tả vẻ mặt này, nhưng tầm mắt lại theo bản năng nhìn về phía hạ thân Lục Dật Văn, nơi đó hiển nhiên đã bị vây trong trạng thái hưng phấn.

Sởn tóc gáy, chỉ có thể hình dung bằng từ này. Dưới tình huống như vậy Lục Diêu căn bản vô pháp chú ý cái xưng hô ghê tởm kia.

Nói trắng ra là, cho dù đã từng có ba lần kinh nghiệm, song mấy người này bình thường đều tránh để Lục Diêu nhìn thấy trạng thái không bình thường, mà Lục Dật Văn này..... Bề ngoài nhìn qua như là đại ca ca ôn nhu sáng sủa, hắn coi như là bình thường nhất, nhưng tính cách thì thật sự không dám khen tặng, Lục Diêu hoài nghi trạng thái thần kinh của người này bật phát hai mươi bốn giờ.

Nhất thời, độ khó của nhiệm vụ có ba dấu chấm hỏi tựa hồ đã có giải thích, đến tình trạng này dù là ai cũng đều đoán được mục tiêu lần này không chạy thoát khỏi người này. Tình huống hiện tại cho thấy Lục Diêu bị nhốt ở đây, chạy trốn là không thể nào, nếu thật sự là Lục Dật Văn kéo hắn đến đây, vậy cho dù nhiệm vụ hoàn thành có lẽ cũng không rời đi được.

“Người tính khóa ta ở đây một đời?” Lục Diêu nhin không được nhú chặt mày, bắt buộc bản thân bỏ qua bộ dáng đối phương lúc này.

“Một đời a, từ này nghe thực êm tai, tuy rằng ta rất muốn, nhưng đương nhiên sẽ không làm như vậy.” Lục Dật Văn cười cười, cúi xuống nhanh chóng khẽ mỗ chốc một cái lên môi Lục Diêu, động tác trên tay cũng nhanh chóng tháo xiềng xích tứ chi cho Lục Diêu, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

“Đúng rồi, thứ này có thể để ta bảo quản không?” Trong lòng bàn tay trắng nõn của Lục Dật Văn lẳng lặng nằm chiếc nhẫn mà lúc trước vẫn đeo trên tay Lục Diêu, tuy ngữ khí dò hỏi ôn hòa, nhưng Lục Diêu không cảm thấy đáy mắt u ám của đối phương là ảo giác của mình.

“Tùy người.” Lãnh đạm đáp lại, Lục Diêu đều có điểm bất đắc dĩ, mình lúc trước mua chiếc nhẫn này cũng chỉ là hứng khởi nhất thời, không nghĩ tới cái nhẫn này ngược lại liên tiếp thu hút cừu hận. Đầu lại mơ hồ có chút đau, cảm giác quen thuộc như ẩn như hiện phát ra cường liệt, xem ra không bao lâu sẽ có thể nhớ ra gì có. Thẳng thắn mà nói, trước kia Lục Diêu không cho rằng mình có thể duy trì bình tĩnh đến khi rõ ràng chân tướng, nhưng tâm tình thật sự vô cùng bình thản.

Thân thể được giải phóng tự do, Lục Diêu ngồi dậy hơi hoạt động tay chân, Lục Dật Văn thì đứng ở bên giường hơi hơi mở ra hai tay, cười đến thập phần ôn nhu lại nói ra lời đáng sợ, “Người muốn rời đi cũng chẳng sao, có điều khi người bước ra khỏi phòng trong nháy mắt gian phòng này sẽ nổ tung, uy lực của nó tương đương như quả bom lớn. Đương nhiên, ở trong phòng thì có thể tùy tiện đi lại, mặc kệ đi đâu cũng được.” Nói xong, y như nhớ tới cái gì, bất đắc dĩ gõ gõ đầu mình, “Đúng rồi, dù từ nơi này đi ra ngoài, cũng rất nhanh sẽ chết dưới tay tang thi hoặc bị nhiễm virus, cho nên ý tưởng nguy hiểm như vậy không thể có nga.”

“.....” Từ những lời này, Lục Diêu suy đoán thế giới này cũng không phải nơi có thể sinh hoạt bình an. Thế nhưng thật sự khiến người ta có chút không vui, chung quy lại phải sinh sống trong vòng cấm.

Ân.....? Vừa rồi, mình vừa dùng ‘lại’ sao?

Tựa hồ không chú ý tới Lục Diêu không yên lòng, Lục Dật Văn hưng trí bưng bưng lời kéo Lục Diêu đứng lên, mang hắn ra ngoài, “Ta đưa người đi dạo, tuy rằng không phải là ra ngoài, nhưng ta cũng tận lực kiến tạo nơi này để người không đến mức nhàm chán.”

Lục Diêu không phản kháng, không nói một lời im lặng theo sau y.

Khi tham quan tòa kiến trúc không hình dung được kích thước này, Lục Diêu mới hiểu được lời Lục Dật Văn ‘Không đến mức nhàm chán’ là ý gì.

Tỷ như hiện tại, Lục Diêu đang cùng Lục Dật Văn bước qua cánh cửa xám trắng, cảnh tượng trước mắt làm người ta không thể tin được mình đang ở trong một căn phòng – đó là một mảng rừng mưa nhiệt đới rậm rạp, còn có thể nghe tiếng chim hót truyền ra, bên cạnh cửa có tiểu ốc nhỏ nhỏ.

“Bên này là vườn thực vật, vì vấn đề thời gian, nên diện tích nhỏ hơn so với ta dự tính. Thế nhưng môi trường trong đây cũng không chênh lệch lắm với rừng rậm thật, động vật như thỏ, chim trĩ linh tinh hẳn cũng không thiếu, đương nhiên, động vật lớn nguy hiểm thì không có, nhưng vào thì vẫn cần mang theo vũ khí thì tốt hơn.” Nói, Lục Dật Văn mở cửa tiểu ốc, chỉ thấy bên trong đặt toàn là các loại súng ống. Lục Diêu không quá am hiểu mấy thứ này, nhưng từ rất nhiều kiểu dáng có thể tưởng tượng ra uy lực của nó lớn cỡ nào, “Toàn bộ đều sử dụng nghiên cứu mới nhất để chế tạo viên đạn, chỉ có lực sát thương với tang thi và động vật, nếu bắn nhân loại, viên đạn sẽ tự động phân giải trước khi tiếp xúc với thân thể. Cho nên dùng chúng để giết ta thì không cần nghĩ, tuy rằng ta cũng rất thích bị người giết, nhưng ít ra không thể là hiện tại.” Kiên nhẫn giảng giải các loại công dụng cho Lục Diêu, Lục Dật Văn cười cười, hướng ra cửa làm ra thủ thế mời, “Chúng ta đi tới nơi kế tiếp đi.”

Sau, Lục Diêu bị dẫn đi rất nhiều nơi. Lục Dật Văn tựa hồ đem hết những thứ y nghĩ ra đều chuyển vào trong đồng kiến trúc này, bar, rạp chiếu phim, phòng tập thể thao, thư viện, thậm chí còn có khu vui chơi quy mô nhỏ. Lục Diêu tưởng tượng không ra kiến tạo một chỗ như vậy cần tiêu phí bao nhiêu tiền tài cùng nhân lực, còn có một điểm cổ quái nhất, bọn họ đi nhiều nơi như vậy, Lục Diêu không hề nhìn thấy bất cứ ai khác trừ bọn họ.

“Nơi này không có người khác?”

Lục Dật Văn đi bên cạnh cước bộ vẫn nhẹ nhàng như cũ, tiểu ý không đổi, “Đương nhiên là có, chỉ là ở chỗ khác mà thôi.”

Như là cố ý phối hợp với lời y nói, phía trước cách đó không xa, cánh cửa bên trái bỗng nhiên bị mở ra, một nam nhân mặc trang phục bồi bàn cước bộ vội vàng đi ra, nhìn qua niên kỷ cũng không quá lớn, hẳn là chỉ có hai mươi tuổi. Nam sinh trên tay ôm một cái thùng, đi về phía trước vài bước mới phát hiện ra sự tồn tại của Lục Diêu với Lục Dật Văn, hơn nữa trong nháy mắt nhìn đến Lục Diêu, gương mặt coi như thanh tú nhất thời bị sợ hãi vô tận chiếm cứ.

Xuất hiện như vậy, Lục Diêu cảm giác có điểm như là kịch tình như trong phim hài ‘Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến’, nhưng đối phương giờ phút này lại bị dọa sợ tới mức sắc mặt xanh mét, thùng trong tay rơi xuống đất, môi xanh trắng, run run muốn nói gì đó, lại sợ đến mức nói cũng nói không ra.

Lục Diêu thực nghi hoặc, hẳn không biết mình có chỗ nào dọa người đến nước này. Mà đáp án này, rất nhanh liền có.

Chỉ thấy Lục Dật Văn không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước, theo y tiếp cận, bồi bàn đã sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, nước mắt trước sau trào ra, liều mạng lắc đầu. Lục Dật Văn hạ thấp người, mỉm cười nhìn thẳng cậu ta, còn thân thiết vỗ vỗ đầu cậu ta, “Thật không có biện pháp a, rõ ràng đã nói cho với các người không thể tự tiện xuất hiện trước mặt Diêu Diêu, xem ra là ta nói còn chưa đủ rõ ràng..... Kết cục việc trái với quy củ người biết rõ đi?” Nói, bàn tay Lục Dật Văn đặt trên đầu bồi bàn chậm rãi đi động xuống dưới, nhẹ nhàng cầm yết hầu yếu ớt của đối phương, “Vốn hẳn nên chọc mù mắt người rồi phá đại não, nhưng đáng tiếc ta còn phải đưa Diêu Diêu đi tham quan, không thể làm bẩn tay, cho nên.....”

Trong lúc nhất thời, trong hành lang yên tĩnh đến cực hạn, phảng phất hết thảy đều dừng lại vào khoảnh khắc này, sau đó chỉ nghe thấy tiếng vang ‘răng rắc’, bồi bàn liền không còn khí tức, trên gương mặt đã mất đi sinh cơ còn lưu lại sợ hãi cùng tuyệt vọng.

60. Chương 60: Huyết Thống

Cảnh tượng này rất quen thuộc, chắc chắn đã thấy cảnh tượng này ở một nơi nào đó.

Lặng lặng nhìn hết thấy, Lục Diêu phát hiện thân thể mình đã cứng ngắc, bởi vừa rồi thiếu chút nữa đã thốt ra từ — cha. Lần đầu tiên hắn tha thiết hy vọng hết thấy đều là ảo giác. Còn hơn luân lý, Lục Diêu càng không thể chấp nhận bản thân với kẻ như vậy có quan hệ huyết thống chặt chẽ.

Nhưng cảm giác quen thuộc cùng thân cận từ đáy lòng trào ra này lại tuyệt không như là ảo giác.

Có điều loại tiềm thức này tự nhiên không thể cứ như vậy mà tin tưởng, bởi vì người kia rõ ràng hắn đã chết từ lâu rồi. Lục Diêu giương mắt nhìn về phía Lục Dật Văn đang đi về phía mình, lạnh lùng hỏi, “Phòng đàn ở đâu?”

Tựa hồ cảm thấy kinh ngạc khi Lục Diêu chủ động nói chuyện với mình, Lục Dật Văn thoáng toát ra một tia kinh ngạc, lập tức có chút kinh hãi đáp, “Ở lầu phía Đông, ta đưa người qua.”

Trên đường tới phòng đàn, Lục Dật Văn một mực dùng khăn tay không ngừng chà lau tay phải vừa rồi giết người bồi bàn, mặt tràn đầy buồn rầu, “Thực xin lỗi, ta phải đi trước tiêu độc một chút, cho nên đi đường hơi lòng vòng.”

“Nếu thế ban đầu sao còn cố tình động thủ.” Tuy rằng tính hắn sẽ không quan tâm tới sinh tử của người xa lạ, nhưng cứ nhẹ nhàng cướp đi sinh mệnh kẻ khác ngay trước mắt mình như vậy, Lục Diêu vẫn không quá thích ứng.

“Ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng nó cố tình không nghe lời xuất hiện trước mặt Diêu Diêu..... Lục chú ý của Diêu Diêu bị người khác dẫn đi, chỉ có cái này ta không thể chịu được. A đúng rồi, ta bình thường cũng không tự làm như vậy, lần này chỉ là ngoài ý muốn.” Nói lời hối lỗi, Lục Dật Văn đi vào phòng rửa mặt, mở nước trong bồn bắt đầu lặp đi lặp lại động tác kỳ cọ tiêu độc hai tay. Vừa làm Lục Dật Văn vừa thoải mái nói giỡn với Lục Diêu, đối lập với đó là động tác tay, không lưu tình chà xát tẩy rửa, da tay đã đỏ rực lên, còn rửa như vậy đại khái lột da cũng không thành vấn đề.

“Được rồi đi, thích tự ngược cũng xin chú ý trường hợp một chút.”

“Ân, đợi lâu đi, chúng ta tới phòng đàn nào.” Cười cười, Lục Dật Văn tùy ý xoa xoa bàn tay đã rửa đến đỏ rực. Lục Diêu tùy ý liếc mắt một cái, phát hiện đôi tay kia thon dài xinh đẹp ngoài ý muốn, nếu nói tay mình rất hợp với phím đàn, vậy tay Lục Dật Văn đại khái chính là có thể đi làm người mẫu.

“Tới rồi.”

Cái gọi là phòng đàn là một gian phòng coi như bình thường, ở trong đặt hai cái đàn dương cầm, một đen một trắng, màu sắc căn phòng là vàng nhẹ, đại khái khoảng mấy chục thước vuông.

Lục Diêu đi qua ngồi xuống trước cái đàn dương cầm màu đen, Lục Dật Văn liền chủ động ngồi trước cái đàn màu trắng đối diện hẳn, nhìn hẳn mỉm cười. Lục Diêu hiện tại thấy nụ cười này liền cảm thấy phiền táo, liền cúi đầu không nhìn y, đầu ngón tay nhấn ra một đám nốt nhạc. Bởi vì đàn dương cầm che chắn nên bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy tay nhau, nhưng Lục Dật Văn lại cơ hồ bắt đầu cùng lúc với Lục Diêu, đầu ngón tay linh hoạt nhảy nhót trên phím đàn đen trắng, mang theo tươi cười thoải mái thích ý, thành thạo cùng Lục Diêu đàn tấu ra cùng một khúc nhạc.

“!” Trong lúc kinh ngạc, Lục Diêu liên tiếp đàn sai mấy âm, nguyên nhân bởi ngoài hẳn, thủ khúc này cơ hồ không có khả năng có người khác biết đến. Cho dù trí nhớ thập phần mơ hồ, nhưng Lục Diêu tình tường nhớ rõ thủ khúc này là phụ thân dạy cho mình, cũng không nói cho mình biết tên khúc này, sau đó dù hẳn thông qua nhiều con đường tra tìm, cũng không tìm thấy thủ khúc này, chỉ có thể cho rằng là phụ thân tự sáng tác.

“Ha ha..... Diêu Diêu quả nhiên vẫn thích nhất thủ khúc này.” Lục Dật Văn cúi đầu, trong tiếng cười mang theo thỏa mãn, thấy Lục Diêu đối diện sắc mặt khó coi, nghi hoặc nghiêng đầu, “Sắc mặt thực kém a, chẳng lẽ ngươi không phải đã đoán ra ta là ai mới đến đây sao?”

Lục Diêu không để ý đến y, trước khi nói chuyện hẳn cần sắp xếp lại quan hệ nhân vật với sự kiện loạn thất bát tao trong óc mình.

Phụ thân mình không chết, hơn nữa rất có thể là thủ phạm kéo mình vào chuỗi sự kiện này, nhìn qua tình thần cũng không quá bình thường. Một câu tổng kết chính là hiểu kỳ tới cực điểm rồi.

“Thật là, vẫn luôn không biết tự chăm sóc mình như vậy sao? Có chỗ nào không thoải mái?” Thấy Lục Diêu không nói lời nào, Lục Dật Văn liền đứng lên, đi tới lo lắng dò xét độ ẩm cái trán của Lục Diêu, thấy không có dị trạng mới hơi chút buông tâm, mở hai tay ôm lấy Lục Diêu.

Lục Diêu nhìn không thấy vẻ mặt y, chỉ có thể từ thanh âm của y nghe ra một loại bệnh trạng hưng phấn cùng si mê, “Ta thật cao hứng, con thật sự nhớ tới ta. Quá bối rối sao? Không vấn đề gì, con cái gì cũng không cần nghĩ, chúng ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn bên nhau, chỉ cần biết điều đó là đủ rồi.....”

“Này!” Hung hăng đâm một quyền vào bụng Lục Dật Văn, thấy đối phương lui về phía sau vài bước, Lục Diêu mới lãnh khốc mở miệng nói, “Ngươi hẳn đã hiểu lắm rồi, mặc kệ giữa chúng ta có quan hệ gì, ta cũng không tính toán có phát triển gì với ngươi. Ta chỉ muốn biết ta đã quên cái gì và ngươi đã làm cái gì mà thôi.”

“Khụ khụ.....” Khổ sở ôm bụng, nụ cười của Lục Dật Văn vẫn sáng lạn, ánh nhìn chăm chú vào Lục Diêu cũng càng thêm lửa nóng, “Thì ra là thế, là muốn hiểu biết thêm về ta sao? Ân..... Vậy lộ thêm một ít tin tức xấu đi, ta kỳ thật không chỉ là người sinh ra con, mà còn là ca ca ‘con’ a.”

Những lời này nghe như một câu sai cú pháp, nhưng vì biết rõ nó không sai, mới làm Lục Diêu sững sốt

một lúc lâu. Trí nhớ bị đóng băng, theo những lời này, bị đập ra một vết nứt.

Hắn nhớ tới mẹ mình kỳ thật không phải chôn cất cùng cha, mà là khi hắn năm tuổi đã chết rồi. Mà khi còn sống, sắc mặt bà luôn tái nhợt, chưa từng lộ ra vẻ tươi cười, đối với Lục Diêu không chỉ không yêu thương, cơ hồ chỉ có căm hận. Mẹ luôn sợ hãi lại chán ghét cha, mẹ trong trí nhớ của hắn là người phụ nữ xinh đẹp, đáng tiếc trên khuôn mặt tinh xảo ấy vĩnh viễn chỉ có ưu sầu cùng tuyệt vọng.

Nhưng đôi khi mẹ cũng sẽ lộ ra vẻ nhu hòa, khi bà ngắm một bức ảnh, trên ảnh chụp là một nhà ba người ấm áp, mẹ, cha thời thiếu niên, cùng với một gã đàn ông xa lạ đang ôm mẹ, chưa bao giờ gặp qua. Khi ngắm bức ảnh, có khi biểu tình của mẹ sẽ trở nên dịu đi rất nhiều, nhưng có khi lại càng kém hơn, yên lặng khóc.

Vì sao mẹ lại chết? Lục Diêu nghĩ tới, đó là một ngày tâm tình của mẹ còn tệ hơn bình thường, cơ hồ đã ngã vào đáy cốc, sau đó xuống tay đánh mình. Trí nhớ không quá rõ ràng, nhưng Lục Diêu đoán bà đánh kỳ thật cũng không nặng tay, bởi vì lúc ấy mình chỉ có năm tuổi nhưng lại không khóc, tuy rằng không biết vì trong lòng bà vẫn còn sót lại một tia yêu thương đối với cốt nhục của mình, hay bởi xuất phát từ sợ hãi người kia.

“Vì cái gì, vì cái gì ta lại sinh ra người! Người vì sao không chết đi! Người là đứa con của ác ma!” Người đàn bà tâm thần khóc hô, gương mặt xinh đẹp đều bị căm hận làm vằn vện thành bộ dạng đáng sợ, có vẻ dữ tợn. Mà ác ma trong lời bà, hẳn chính là cha rồi.

Lại không biết cha bằng cách nào biết được việc này, thập phần phần nộ, trước kia Lục Diêu chưa bao giờ thấy người cha thân thiết ôn nhu lại lộ ra thần sắc âm lệ như vậy, sau đó vào ngày hôm sau mẹ bỗng nhiên biến mất, cha giải thích rằng mẹ bỗng nhiên sinh bệnh nặng.

Đúng rồi, tuổi của mẹ đích xác hơn cha rất nhiều, tướng mạo của hai người cũng có vài phần tương tự, nhớ lại tướng mạo cha hoàn toàn tương tự Lục Dật Văn đứng trước mặt mình. Những chuyện đó đều phát sinh hồi Lục Diêu năm tuổi, nhớ lại mà có thể nhớ rõ ràng như vậy ngay cả chính hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

Việc đã đến nước này, Lục Diêu cũng không thể bởi vì chuyện như vậy mà sụp đổ, thực tế có lẽ còn tốt hơn giả thiết xấu nhất hắn nghĩ tới. Vào lúc hắn sắp xếp lại trí nhớ Lục Dật Văn liền kéo ghế qua ngồi bên cạnh, giờ phút này đang một tay chống đầu, dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn Lục Diêu, không biết sao, Lục Diêu cảm thấy y đang kỳ vọng mình nổi giận với y. Kỳ thật Lục Diêu cũng hiểu thời điểm này hắn phải tức giận, nhưng có thể vì đã quen cuộc sống như vậy, hắn chỉ cảm thấy vô lực và hết cách.

“Vì sao đột nhiên giả chết?” Lục Dật Văn hiện tại nhìn qua đại khái cũng chỉ hơn hai mươi, nhìn bề ngoài không chừng còn trẻ hơn mình, nếu không phải hệ thống quỷ dị này tồn tại, Lục Diêu có thể nào cũng sẽ không tin người này chính là cha mình.

“Về sau sẽ biết, chờ Diêu Diêu nhớ ra tất cả đã.” Lục Dật Văn cơ hồ nháy mắt liền khôi phục nguyên trạng, trừ bỏ một tia lo lắng không thể lau đi khỏi đáy mắt, đã không khác gì lúc trước.

“Đừng nói với ta là ngươi lúc thiếu niên, vì thần kinh có vấn đề mới làm ra việc này.” Trùng mắt nhìn đối phương, bàn tay Lục Diêu tiếp tục lướt trên phím đàn đàn tấu khúc nhạc vừa rồi còn dang dở, dùng nó để dời lực chú ý rời khỏi Lục Dật Văn.

“Àn? Ta thật ra không cảm thấy cái đó có gì kỳ quái, nguyên nhân đại khái cũng chỉ là vì ta cảm thấy nhàm chán. Có điều sự ra đời của Diêu Diêu đối với ta mà nói chính là kinh hỉ lớn nhất, may mắn việc lúc trước làm chính là làm cho người đàn bà đó thụ thai, mà không phải dùng cho nghiên cứu khác.” Nhắc tới chuyện đó, Lục Dật Văn tựa hồ rất có hưng trí, không chút ý thức rằng mình đang nói chuyện kinh thể hải tục cỡ nào, hứng thú dạt dào tiếp tục nói, “Diêu Diêu hồi bé thực đáng yêu, ta vẫn cảm thấy trẻ con là sinh vật vô năng lại ghê tởm nhất trên đời, chỉ có Diêu Diêu là ngoại lệ. Cho nên mọi thứ của Diêu Diêu đều do tự tay ta làm, dù là bón sữa hay thay tã, chỉ cần là vì Diêu Diêu mặc kệ làm cái gì đều thực vui vẻ.”

“Đừng!” Mắt thấy Lục Dật Văn càng nói càng thái quá, Lục Diêu quyết định thật nhanh chặn đứng lời đối phương, “Bỏ ngay cái xưng hô ghê tởm kia đi.”

“Không muốn, Diêu Diêu trước kia rõ ràng thích được gọi như vậy.” Hơi hơi phồng má, Lục Dật Văn vô cùng mất hứng từ phía sau ôm lấy Lục Diêu vẫn đang chăm chú chơi đàn, thấy hấn chấp nhất không phản ứng lại, liền lộ ra nụ cười “tràn đầy ác ý”, đầu tựa vào vai hấn hoạt động một chút, rồi ngậm lấy vành tai đối phương.

Đột nhiên bị như vậy, Lục Diêu theo bản năng rung mình một cái, cảm nhận được phản ứng của hấn, Lục Dật Văn cười càng thêm vui vẻ, nhẹ nhàng giữ lấy hai tay Lục Diêu, giọng nói có chút mơ hồ, “Đã lâu không cùng Diêu Diêu chơi đàn, chơi chung nhé?”

“Ta trước kia có từng nói ngươi rất phiền không?” Lục Diêu liếc người tựa trên người mình.

“Sao có thể, Diêu Diêu trước đây thực nghe lời nha.”

“.....” Gạt tay Lục Dật Văn ra, Lục Diêu bình tĩnh tiếp tục đánh đàn —— càng nói y lại càng được một tác lại muốn tiến một thước, cho nên không để ý là được.

“Không cảm thấy rất mỹ diệu sao? Mọi người luôn nói người thân yêu chính là tồn tại thân cận nhất bên người, thế nhưng quan hệ của chúng ta so với một tầng huyết thống bạc nhược ấy còn chắc chắn hơn a.” Lục Dật Văn kìm lòng không đậu lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, âm thanh bị cố ý đè thấp thấp phần mê người, ngọn đèn màu ấm trong phòng đàn giờ phút này cũng phảng phất trở thành phong nền ái muội, “Không muốn biết thượng người cha kiêm ca ca ruột thịt tư vị thế nào sao?”

“Hoàn toàn không có hứng thú.” Đối với loại mặt người dạ thú không có tự giác này, Lục Diêu cảm thấy mình có nhắc nhở thế nào, y cũng sẽ không biết treo nụ cười thân thiết nói ra lời hạ lưu như vậy không hòa hợp cỡ nào, liền châm chọc nói, “Lẽ nào ngươi vì rèn kỹ năng biến thái cho con mình để thỏa mãn bản thân, nên mới tạo thành nhiều việc như vậy? Thật sự là kẻ tai họa.”

“Hại người? Con cảm thấy là ta cố ý hãm hại ba người kia sao?” Kinh ngạc lặp lại một lần, Lục Dật Văn mở miệng sửa đúng, còn không quên tự tiêu tự nhạc đùa nghịch tóc Lục Diêu, “Đương nhiên không phải,

ta sao có thể chủ động để Diêu Diêu thân cận những người khác chứ?”

Cảm giác Lục Diêu hoài nghi và chống đối mình, Lục Dật Văn cũng không giận, chỉ thân mật hôn hai má hắn, như một người cha bình thường hôn con mình, “Chỉ có Diêu Diêu, ta tuyệt sẽ không lừa gạt. Con vẫn muốn hỏi đi? Động tay động chân ở Tu chân giới đúng là ta, bởi vì ta thật sự đợi không kịp muốn nhìn thấy con.”

61. Chương 61: Ôn Nhu Thiện Lương

“.....” Người này tựa hồ không có chút ý chột dạ nào.

Lục Diêu thật sự không hiểu lối suy nghĩ của đối phương, về mọi góc độ. Vì cái gì rõ ràng xóa đi trí nhớ của mình, nhìn qua lại như đang chờ mình nhớ lại? Trên thực tế chính hắn cũng đang mâu thuẫn, lý trí rất muốn tìm được đáp án, nhưng trực giác lại luôn nói rằng, đáp án có thể so với trong tưởng tượng còn càng thêm khó chấp nhận.

Hắn không thể không cảm thán thứ tâm tình thần kỳ này, nhất là khi bỗng nhiên biết được chuyện gây sốc như vậy, mình thế nào lại không cảm thấy đang gặp rắc rối.

“Quay đủ rồi thì đứng lên, tuy rằng không rõ lắm hình thức ở chung của chúng ta trước kia, nhưng đáng tiếc ta hoàn toàn cảm thấy áp bách.” Đứng lên, Lục Diêu mặc kệ bàn tay Lục Dật Văn vẫn vuốt ve trên người mình, lách người khỏi ghế, thành thoi vồ vồ đầu đối phương, “Vô dụng như vậy đừng có đốt lửa.” Lời này ý rõ ràng là y động thủ động cước với người khác, mà ngược lại chính mình lại hưng phấn trước.

Đến giờ không sai biệt lắm có thể tổng kết ra, đại khái là cha mình là mục tiêu nhiệm vụ..... Lục nhún vai bằng 0, giá trị vũ lực không biết nhưng hắn sẽ không quá thấp, tự kỷ nghiêm trọng, chỉ số tiết tháo là số âm, cộng thêm mặt người dạ thú.

“Hiện tại có thể giải thích một chút tình huống thế giới này không, cùng với việc vì sao người nơi này lại sợ người như vậy?” Đứng thẳng hơi dựa vào đàn dương cầm, Lục Diêu thoáng ngáp một cái, bên khóe mắt tràn ra giọt lệ, hỏi.

Tuy rằng vừa bị cho một đánh giá vô dụng, nhưng Lục Dật Văn cũng không để tâm chút nào, người không rõ chân tướng có lẽ sẽ nghĩ tính y rất tốt, “Tình huống nơi này rất đơn giản, chỉ là thế giới bình thường bị tang thi bệnh độc xâm hại mà thôi, bởi vì nếu bị ta đuổi ra khỏi nơi này, không bị bệnh độc đồng hóa thành quái vật thì cũng bị ăn thịt luôn, không có kết cục khác, cho nên tất cả mọi người đều thực ngoan.” Lục Dật Văn hiển nhiên không hứng thú với đề tài này, có lẽ với y mà nói đây chỉ là chuyện râu ria, “Vốn ta không tính cho đám người đó vào đây, thế nhưng trang bị hệ thống dọn phòng tự động thực phiền toái, cho nên mới cho bọn họ vào tị nạn.” Ngụ ý chính là y coi những kẻ ở đây là người hầu quét tước phòng.

“Đừng có làm bộ chính nhân quân tử khi nói những lời ấy. Người không lo lắng sẽ bị vài kẻ mưu đồ gây rối liên hợp giết chết sao?” Vừa mới hỏi ra miệng, Lục Diêu liền phát hiện câu này thực vô nghĩa, “Cũng đúng,

dù sao người cũng không phải người bình thường.”

Nghe hắn nói như vậy, Lục Dật Văn lại đồng ý mà gật đầu, “Ân, ta không có khả năng bị những kẻ đó giết, tuy rằng bọn chúng quả thực hy vọng ta chết. Thế nhưng cũng chỉ là vì lực lượng chênh lệch, nếu bị trọng thương ta cũng sẽ chết.”

Lục Dật Văn luôn thích mỗi thời mỗi khắc đều nhìn chăm chú vào Lục Diêu, tầm mắt kia cũng không phải khiến kẻ khác khó có thể chịu được, nhưng Lục Diêu vẫn cảm thấy bị nhìn như vậy thật sự không được tự nhiên, vì thế liền vươn tay che khuất hai mắt đối phương, “Bất ngờ đấy, ta còn nghĩ người rất biết thu mua lòng người.”

Thoải mái mà cười, Lục Dật Văn mặc cho tay Lục Diêu che trước mắt mình, chớp mắt nhìn, Lục Diêu liền cảm giác được hàng mi thật dài của đối phương khẽ quét qua lòng bàn tay mình, “Quả thật là như vậy, Diêu Diêu quả nhiên vẫn thực hiểu ta. Muốn nắm suy nghĩ của kẻ khác trong tay rất đơn giản, nhưng lúc không nhìn thấy Diêu Diêu ta lại không có tâm tình làm người tốt, chỉ có thể ủy khuất bọn họ.”

“Vậy người thu lưu bao nhiêu người?”

“Ân..... Nhớ không rõ, đại khái có mấy vạn đi.”

Tay Lục Diêu vốn đang chần hờ trước mắt Lục Dật Văn đột nhiên ‘ba’ một tiếng vỗ một phát lên trán đối phương, xoay người bước dài không chút do dự rời khỏi phòng này —— hắn nghĩ có cần tìm một tờ giấy dán lên người mình, viết lên đó “Không quen tên bệnh thần kinh kia”. Người chuyện bé xé ra to có rất nhiều, nhưng hắn lần đầu tiên thấy người kéo mấy vạn người tới nhà mình để quét tước vệ sinh.

“Đau quá, Diêu Diêu con giận sao?” Xoa xoa chỗ bị đánh, Lục Dật Văn vội vàng đứng dậy đuổi theo Lục Diêu, đi theo phía sau thấy hắn một câu cũng không nói, cũng đành yên lặng đi theo.

Kỳ thật Lục Diêu không hề giận, chẳng qua không thể lý giải được hành vi của y, lúc này thấy đối phương không nói lời nào tự nhiên cũng vui vẻ mà thanh tĩnh, đi về phía trước là nơi Lục Dật Văn còn chưa kịp dẫn hắn đi, đồng thời trong lòng yên lặng nhớ kỹ lộ tuyến nơi này. Lượng công việc này thực không nhỏ, bởi vì nơi này thật sự quá lớn, hắn quả thực không thể tưởng tượng được kiến trúc như vậy dựng lên kiểu gì.

Lục Diêu vẫn yên lặng đi phía trước đang muốn mở cửa một gian phòng, Lục Dật Văn bỗng nhiên lên tiếng ngăn lại, “Nơi đó tạm thời không thể đi vào.”

Động tác mở cửa ngừng lại, Lục Diêu hỏi: “Vì sao?”

“Ta nuôi vài thứ trong phòng đó, người lúc trước gặp hắn là đang muốn đi cho chúng nó ăn, hiện tại chúng nó hắn rất đói, đi vào sẽ có chút nguy hiểm.” Lục Dật Văn giải thích.

Nghe y nói như vậy, Lục Diêu cũng không có hứng thú vào xem, hắn còn chưa muốn nhìn phải sinh vật lạ

hình thù kỳ quái đến nỗi ghê tởm làm ăn uống không ngon, vì thế quyết đoán xoay người, vừa lúc đối mặt với Lục Dật Văn phía sau. Thấy cái trán y còn hồng, trên làn da trắng nõn càng thêm rõ ràng, làm thần sắc hẳn hòa hoãn hơn nhiều. Vừa rồi xuống tay tựa hồ hơi nặng, tuy rằng y đáng bị thế.....

Chú ý tới tầm mắt của Lục Diêu, Lục Dật Văn liền nâng tay che trán, tươi cười thập phần nhu hòa, “Rất khó coi sao? Để ta tìm vài thứ che đi. Nhưng thực buồn a, bởi vì là dấu vết Diêu Diêu lưu lại, vốn muốn để lâu vài ngày.....”

“Vết đỏ như vậy căn bản không lưu được đến một giờ đi.” Vừa rồi hơi chút áy náy chắc chắn là do não mình hồng.

“Vậy sao, như vậy lần tới cho ta một ít ký hiệu có thể bảo tồn lâu hơn không?” Lục Dật Văn thập phần nghiêm túc đề nghị, nhưng nội dung không hiểu sao lại làm kẻ khác hiểu sai.

“.....” Lục Diêu giật mình phát hiện, bản thân đã rời xa cuộc sống bình thường thật lâu.

Lại đi một hồi, Lục Diêu lại dừng bước, nhìn hành lang dài không thấy điểm cuối còn có rất nhiều ngã rẽ, xoay người hỏi một câu: “Ta còn bao nhiêu nơi chưa đến?”

“Nếu đi tất cả trong một lần, đại khái khoảng hai ngày đi, nếu không tính thời gian ăn uống nghỉ ngơi.”

Làm sao mình lại nghĩ nơi này còn có chỗ bình thường chứ ORZ ← đây là hình ảnh nội tâm Lục Diêu giờ phút này.

“Ha hã, để về sau từ từ xem đi, Diêu Diêu hẳn là đói bụng rồi đi? Chúng ta đi ăn một chút gì đó.”

Ngồi ở bàn ăn ấm áp, Lục Diêu chống đầu nhìn về phía người quần tạp dề bận rộn trong phòng bếp, cảm giác đã muốn chết lặng. Người này ít nhất hẳn nên cởi tây trang ra chứ? Cho dù không cởi, cũng đừng mặc ói đến độ dùng tạp dề phần hồng đi?

Mùi đồ ăn dần tỏa ra từ phòng bếp, Lục Diêu nhìn nhìn thời gian, phỏng chừng sắp xong rồi, liền đứng dậy tới toilet rửa tay, ánh mắt chạm đến chồng khăn mặt vẫn gấp chỉnh tề đặt một bên, Lục Diêu do dự một lát, cuối cùng vẫn cầm lấy một cái. Mở tủ lạnh trong nhà ăn lấy chút nước đá, Lục Diêu dùng nước đá ngâm khăn mặt một lát, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Lục Dật Văn, mới cầm khăn mặt vắt nước, mang ra ngoài.

Lục Dật Văn đã ngồi xuống bàn đợi hẳn, Lục Diêu tùy ý nhìn lướt qua, trên bàn có sáu, bảy món, tính ra hai người cũng không thể ăn hết. Hơn nữa mỗi một món đều là đồ ăn ưa thích của Lục Diêu, mùi vị tạm thời không biết, nhưng màu sắc và hương vị thì không thể bắt bẻ.

Không biết là bởi thể chất cá nhân hay là hẳn xuống tay quá nặng, màu đỏ trên trán Lục Dật Văn vẫn chưa biến mất. Đi qua người Lục Dật Văn, Lục Diêu thuận tay ấn khăn mặt lên trán đối phương, vừa vặn

đúng nơi hồng hồng kia.

Theo bản năng nâng tay đè lại khăn mặt trên trán, Lục Dật Văn khi phát hiện khăn mặt lạnh thì sửng sốt, dùng tay rảnh kia cầm hai tay Lục Diêu, sau đó liền nhìn không được nhãn mi, “Tay thực lạnh.”

Lục Diêu không biết nên nói người này không bắt đúng trọng điểm hay lối suy nghĩ nhảy quá nhanh, tâm tình còn một chút áy náy nhất thời tan thành mây khói, có điểm hối hận mình làm điều thừa, “Không muốn thì vứt.”

Lục Dật Văn cười cười, một tay đè lại khăn mặt trên trán, một tay kia cố chấp nắm tay trái Lục Diêu sưởi ấm cho hắn.

“Chỉ là ngâm nước lạnh mà thôi, người không thể nghiệm chỉnh mà ăn cơm sao?” Lục Diêu cũng không hi vọng việc y sẽ thành thật nghe lời, nói xong liền tự cố tự cầm dùng đũa bắt đầu thưởng thức đồ ăn trên bàn. Mùi vị quả không tệ, đều thực hợp khẩu vị của mình.

Mà Lục Dật Văn vẫn lẳng lặng nắm tay trái Lục Diêu, mỉm cười nhìn hắn ăn, cứ như vậy y liền không có tay rảnh để ăn cơm, nhưng nhìn qua tựa hồ làm vậy còn khiến y khoái trá hơn là ăn no. Im lặng giằng co hồi lâu, đợi đến khi tốc độ ăn cơm của Lục Diêu rõ ràng chậm lại, Lục Dật Văn vẫn không buông bàn tay đã sớm khời phục độ ấm của hắn ra, dùng âm lượng thấp nói, “Người có biết vì sao luôn bị quần lấy không?”

“Không biết.” Lục Diêu liếc mắt nhìn đối phương, tay trái thử giật giật, thấy đối phương không chịu buông tay cũng không cố rút nữa. Nếu trên người hắn thật sự có thể chất đặc biệt gì hấp dẫn biến thái, vậy từ nay về sau mục tiêu của hắn chính là sửa lại thể chất ấy.

“Bởi vì Diêu Diêu luôn quá mức thiện lương và ôn nhu.”

“.....” Lục Diêu nhất thời nghẹn đồ ăn, phun không được nuốt không xong, cuối cùng rốt cục khó khăn nuốt xuống bụng, mới quay ra nghi ngờ thánh lực của mình. Đây tuyệt đối không phải hắn tự coi thường mình, nếu hắn có thể xứng được với từ thiện lương ôn nhu, vậy tất cả người trên thế giới đều là thiên sứ rồi. Nga, có lẽ mình trong đánh giá của đám biến thái miễn cưỡng coi là thiện lương, về phần ôn nhu thì khỏi bình luận.

Nói trắng ra là mình đối với bọn họ quá tốt?

“Nếu ta là Diêu Diêu, bị thứ gì tiện như bọn ta đây đưa không ngớt, đã sớm tra tấn đối phương sống không bằng chết rồi.” Lục Dật Văn khoái trá cười nói.

Lục Diêu không biết là tinh thần không bình thường đến độ nào mới có thể nhìn nhận bản thân như vậy, ít nhất cho dù là người hơi chút bình thường, hắn cũng không là dùng từ gì tiện để hình dung bản thân, hơn nữa còn trong tình huống bản thân không thể bị vấy vào thể yếu.

“Người có thể cầm miệng, ta còn chưa muốn bị ô nhiễm tinh thần.”

62. Chương 62: Ban Đêm

Vào ban đêm, Lục Diêu có một cơn ác mộng đáng sợ. Hắn mộng mình bỏ qua cuộc sống bình thản nhàn nhã, sau đó bỏ sức đi tìm mấy người kia, sau đó cố ý bồi dưỡng họ thành thứ tồn tại thường nhân khó lòng lý giải, gọi tắt là biến thái, để quay lại dẫn dắt chính mình.

Từ trên giường bật dậy, Lục Diêu thở phì phò trừng mắt nhìn căn phòng tối đen, qua thật lâu, rốt cuộc xác định vừa rồi chỉ là ác mộng mới nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa mồ hôi lạnh vừa bị dọa chảy ra trên trán, đang định nằm xuống lần nữa, lại bị một cánh tay không thuộc về mình quần lấy, một thân thể ấm áp dựa vào người hắn, “Gặp ác mộng sao?”

“Ta cho rằng hiện tại cũng thuộc một phần ác mộng.” Lục Diêu quyết đoán dùng lực đẩy kẻ trên người ra, đầu tiên là cúi đầu xác nhận áo ngủ trên người vẫn tồn tại, sau đó mới mở đèn bàn nhìn về phía tên gia hỏa nào đó mặt đầy vô tội – liếc mắt nhìn qua chính là da thịt trắng bóng, hiển nhiên ở đây không chỗ cho đồ ngủ.

“.....” Người này quả nhiên có thể khiến nam nhân sinh ra ảo giác trinh tiết gặp nguy cơ, Lục Diêu không kiên nhẫn cào cào tóc, “Lăn.”

“Oanh!”

“!?”

Lục Diêu kinh ngạc nhìn cánh cửa lỏng lẻo lay động, hắn vừa rồi thuận miệng kêu người lăn đi, thực tế trong lòng sớm đã biết cảnh cáo không có kết quả. Làm hắn thế nào cũng không tưởng được là, khi lời hắn vừa nói ra trong chớp mắt, Lục Dật Văn như bị thứ gì đánh bay ra ngoài, cả người đập mạnh lên ván cửa, trực tiếp bay ra ngoài hành lang.

“Khụ, khụ.....”

“Uy, người.....” Vội vàng xuống giường đi ra cửa, Lục Diêu có chút vô thức nhìn Lục Dật Văn suy yếu dựa vách tường hành lang, thống khổ ho khan, không rõ vừa rồi phát sinh chuyện gì.

“Ta không sao, không cần lo lắng.” Nhìn Lục Diêu lộ ra một nụ cười không quá tự nhiên, Lục Dật Văn đỡ tường muốn đứng lên, mặc dù y đã đem hết toàn lực che giấu, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng thân thể y đang run rẩy.

Xoa xoa huyết thái dương, Lục Diêu tiến tới đỡ Lục Dật Văn trở về phòng, vốn muốn đỡ người lên giường,

nhưng mới vào phòng, Lục Dật Văn lại cau mày lắc lắc đầu, “Rất bẩn, ta đi tắm trước đã.”

“.....” Tay Lục Diêu vì câu nói không đúng trọng điểm này mà run lên, bỗng nhiên có chút bội phục bản lĩnh đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể làm người ta muốn cho ăn đập, sau đó vô cùng thuần thực khom lưng, nhẹ nhàng trực tiếp ôm người lên giường. Có lẽ là điểm mấu chốt lần nữa bị kéo thấp, làm tư thế ôm công chúa với Lục Diêu đã không thành vấn đề, về phần động tác này có thể ảnh hưởng đến chỗ đau của đối phương hay không? Ai quản.

Lục Diêu đã thả nhẹ động tác, nhưng vẫn khó tránh khỏi một ít đau đớn, sắc mặt Lục Dật Văn lại may mắn không thay đổi, nhu hòa cười, “Cám ơn..... Thật xin lỗi đã làm bẩn giường Diêu Diêu.” Nhìn qua so với thương thế của mình, y càng để ý là chuyện sẽ làm bẩn giường.

Thực tế mà nói, bên ngoài hành lang thật sự đã sạch sẽ đến dọa người, tuy rằng người này bị đánh ngã trong tình trạng không mặc quần áo..... Thật sự là báo ứng.

“Giải thích một chút vừa rồi là sao?”

“Đúng vậy, sao lại thế nhỉ?” Lục Dật Văn cười tủm tỉm ném lại vấn đề, như vậy tuyên bố y biết rõ nguyên nhân, chẳng qua không định nói mà thôi.

Lục Diêu nhin không được siết nắm tay, cố gắng tìm cho mình lý do không đánh người, “Hình như có người hôm nay đã nói sẽ không gạt ta.”

“Ân, cho nên ta sẽ không tùy tiện bịa lý do gì lừa dối cho qua, bởi vì Diêu Diêu sớm muộn gì cũng sẽ biết a.” Nhẹ nhàng động động thân mình, Lục Dật Văn cười cười với Lục Diêu, “Ta đi tắm một chút, giờ mới hai giờ, con ngủ tiếp đi.”

“Ta không muốn buổi sáng nhìn thấy thi thể quỷ dị trong phòng tắm.” Thấy đối phương nhất quyết không hé lộ, Lục Diêu cũng không truy vấn, khẽ hừ một tiếng, tắt đèn, trong phòng lại lâm vào một mảnh hắc ám, “Chỉ đêm nay, cho phép người ngủ ở đây, ngậm miệng, quần lót tay chân, ngủ!” Nói xong, Lục Diêu từ đầu bên kia nhấc chân nằm vào, đưa lưng về phía Lục Dật Văn nhắm mắt lại không muốn nói thêm gì nữa.

“Ha ha.....” Trong bóng tối, truyền tới tiếng cười khẽ mà người bên cạnh nhin không được phát ra, chỉ luận thanh âm thì rất dễ nghe, “Cứ như vậy mà ngủ? Kỳ thật ta không sao, đại khái lưng sẽ có chút bầm tím, nghe nói mang theo dấu vết như vậy mà làm sẽ có cảm giác lằng ngược nha? Chỉ cần Diêu Diêu muốn mặc kệ thế nào ta cũng có thể phụng bồi.....” Nói, thân thể ấm áp từ phía sau ôm chặt Lục Diêu, đối phương ở bên tai hân dưng thanh âm tràn ngập thuận theo cùng dụ hoặc nỉ non, nhiệt khí quanh quẩn bên tai.

Lục Diêu không thèm quay đầu rút một cái gối ôm bên giường dùng lực ấn lên mặt Lục Dật Văn chặn lời đối phương, hiện tại hân đối mặt với loại khiêu khích này đã vô cảm rồi, trần định đến ngẫu nhiên còn lo lắng mình có phải càng ngày càng không bình thường hay không.

Lục Diêu ngủ không yên, có lẽ dùng biến đổi bất ngờ để hình dung cũng không đủ. Bấy giờ sáng, Lục Diêu

cảm thấy bên người có tiếng sột soạt mặc quần áo, mở mắt ra liền nhìn thấy Lục Dật Văn đứng nghiêng người ở bên giường, tay đang xuyên vào ống tay áo sơ mi trắng, thấy hắn tỉnh lại liền cười xin lỗi, “Xin lỗi đã đánh thức con, dường như lại có tang thi không thành thật ý đồ xâm nhập nơi này, ta đi xem một chút.”

Đối phương quần áo còn chưa mặc, ánh mắt Lục Diêu xẹt qua lưng Lục Dật Văn, thoáng thấy một mảng bầm lớn, cảm thấy người này có lực nhấn nạt thật kinh người. Về phần tang thi y nói Lục Diêu ngược lại có chút hứng thú, đối với thứ chỉ xuất hiện trên điện ảnh trong tiểu thuyết, hắn cũng có chút tò mò, “Ta cùng đi.”

“Muốn nhìn diện mạo thứ kia sao? Vậy cùng đi đi, trong phòng kiểm soát mạn tây có thể xem camera theo dõi bên ngoài, tuy rằng cũng không có gì hay để xem.”

Vì thế Lục Diêu dưới ánh mắt nóng cháy không chút che giấu của người nào đó thay quần áo, thấy hắn chuẩn bị xong, Lục Dật Văn liền hướng về cửa làm động tác ‘mời’, “Đi thôi, có điều mấy thứ kia bộ dạng có chút ghê tởm, nếu nhìn thấy mà cảm thấy không thoải mái thì nhất định phải nói cho ta biết.”

“Đã biết.”

Sau đó Lục Dật Văn dẫn Lục Diêu rẽ mấy vòng trên hành lang, đưa hắn vào một thứ nhìn qua như là thang máy, ở bên tường ấn một cái trong một dãy nút sau đó giải thích, “Đây là thiết bị di chuyển, cũng tương tự như thang máy nhà cao tầng, chẳng qua cái này có thể đi ngang.”

Ngay cả thang máy di chuyển ngang cũng có, Lục Diêu cảm giác thứ này quả thực rất tiện, ít nhất hắn không cần đi tới chỗ nào đó mà mất tới hai ngày.

Ước chừng nửa phút sau, cửa thang máy mở ra, ra khỏi thang máy liền đối diện một cánh cửa rất nặng, Lục Dật Văn lấy ra một tấm thẻ từ quẹt lên máy từ cạnh cửa, cánh cửa không biết tạo từ chất liệu gì liền tự động mở ra, hai người đi vào trong.

Trong phòng lớn hơn so với nhìn từ bên ngoài, tiến vào nơi giống như phòng khách, mà mấy vách tường đều có bốn cánh cửa, Lục Dật Văn dẫn Lục Diêu đi tới cánh cửa tận cùng bên phải.

Nơi này đại khái chính là phòng theo dõi, tiến vào rồi đập vào mắt chính là màn hình chiếm toàn bộ vách tường, trên đó giờ phút này đang chiếu vô số khung hình nhỏ, Lục Dật Văn tiến lên vài bước nhìn bàn điều khiển dị thường phức tạp tiến hành một ít thao tác, vô số khung hình nhỏ kia liền biến thành ba khung hình, mà nội dung ba màn hình có thể nói là giống hệt –

Lục Diêu thấy được quái vật không đếm nổi vây quanh tường kim loại cấn cấn cào cào, bộ dáng kia tuy rằng còn mơ hồ nhìn ra được hình thái nhân loại, nhưng thật sự là ghê tởm cực kỳ, cơ hồ trên người mỗi tên đều có thể nhìn được da thịt hư thối cùng giới bộ như ẩn như hiện, từ đồng thịt thối mơ hồ lộ ra tầng tầng xương trắng.

Hôm nay đại khái không cần ăn sáng rồi.

63. Chương 63: Người Quen

Nhanh chóng thao tác trên bàn điều khiển, Lục Dật Văn đại khái nhìn lướt qua một loạt số liệu trên màn hình, gật gật đầu, “Àn..... Xem ra không nghiêm trọng lắm, không cần tiến hành xử lý gì, chúng ta đi thôi.”

Xác định bên ngoài hiện tại quả thật đã trở thành đồng hoang tàn trụi ngập quái vật, Lục Diêu cũng không còn hứng thú với nơi này nữa, nghe xong trực tiếp xoay người đi trước, ra khỏi cánh cửa kim loại còn chưa kịp xoay người, liền bị kéo giật qua bên trái, có cái gì sắc bén đặt lên cổ.

“.....” Khẽ quay đầu, Lục Diêu nhìn thấy hành lang rộng rãi phía sau đứng đầy người, hơn nữa không chỉ là phía sau, ngay cả đối diện cũng đều là người cầm các loại vũ khí trong tay, nhiều đến không thể ước lượng nhân số, này hẳn chính là đám người bị ai đó xem như giải trí kiêm người hầu. Đã bị rèn luyện bao lâu nay, chuyện hiện tại nếu nói khiến hắn cảm thấy kinh ngạc thì cũng quá miễn cưỡng, “Các người muốn làm gì?”

Ngay khi Lục Diêu đặt câu hỏi, Lục Dật Văn cũng đi ra cửa, đầu tiên là nhìn sang bên phải, khi nhìn thấy đám người tổ vệ đề phòng kia nhất thời sắc mặt phát lạnh, nhanh chóng xoay người nhìn tình cảnh Lục Diêu giờ phút này, khuôn mặt bất biến nháy mắt vận vẹo, khoe miệng luôn mang tiểu ý cũng biến mất hầu như không còn, “Thứ rác rưởi kia, đừng dùng cái móng bản thủ của ngươi chạm vào Diêu Diêu.”

Trong nhất thời không khí giống như ngưng đọng, lời của y không hề có cảm xúc, như là tiếng máy móc không có sinh mệnh, nhưng phối với ánh mắt mở rất lớn lại trông rỗng vô thần kia, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy.

Lục Diêu cũng rõ ràng cảm giác được người kèm hai bên đang rung rung một chút, cố gắng giữ phân trần định nói chuyện, thanh âm lại không chút khí lực, “Ta, chúng ta chịu đủ rồi! Người, người không muốn người này gặp chuyện không may thì, thì bỏ tay chịu trời đi!”

Những lời này mới nói ra Lục Diêu liền nhịn không được thở dài, người uy hiếp nói mà đến con tin còn không cảm thấy áp lực, muốn thành công thật sự có chút khó khăn a.

Tuy rằng đã liệu trước, nhưng Lục Diêu cũng không ngờ tình hình chuyển biến nhanh như vậy – căn bản không ai biết phát sinh chuyện gì, mà Lục Dật Văn vừa rồi còn đứng trước cửa không biết khi nào đã tới trước mặt tên bị bắt cóc Lục Diêu, tay trái sừng nịch sờ sờ đầu Lục Diêu, đồng thời tay phải đã giật xé cánh tay cầm đao của kẻ uy hiếp còn đang sưng sốt xuống, một cái tay vẫn còn nắm chặt đao cứ như vậy rơi xuống đất trước mắt bao người.

“Chờ một chút, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

“Uy dừng lại!”

Lục Diêu theo thói quen định ngăn cản, đương nhiên là không có hiệu quả gì, bởi vì mấy người rút cuộc hiểu được vừa phát sinh chuyện gì liền chen chúc xông lên, tiếng kêu thảm thiết bắt đầu không ngừng vang vọng, cửa phòng điều khiển đã hoàn toàn bị đám người chặn lại, Lục Diêu đứng giữa trận hỗn loạn căn bản không thể di động, chỉ có thể không làm gì hết tránh gây thêm phiền. Cho dù ở đây ít nhất cũng có mấy ngàn người, Lục Dật Văn vẫn bảo hộ Lục Diêu rất tốt, không để hắn bị thương xú nào. Lục Dật Văn từ đầu đến cuối đều không sử dụng bất cứ vũ khí gì, Lục Diêu cứ như vậy nhìn y dùng tay xuyên thủng đầu địch nhân, tâm tình từ kinh ngạc ban đầu dần dần biến thành chết lặng, tận lực không nhìn cảnh huyết tinh dãn lan rộng xung quanh.

Giờ thì cơm trưa cũng miễn luôn rồi.

Trận này mất khoảng nửa giờ là kết thúc.

Lục Diêu cho dù nhắm mắt lại, mùi huyết tinh vẫn quanh quẩn ở chóp mũi, hắn muốn rời khỏi chỗ này, nhưng không thể cất bước, bởi vì mặt sàn đã bị thi thể hoàn toàn lấp đầy. Đang chịu không nổi muốn bảo Lục Dật Văn nghĩ biện pháp để hắn rời khỏi đây, Lục Diêu liền nhìn thấy người nọ đứng cách đó không xa khom lưng nhặt lên một con dao găm không biết do ai mang đến, cẩn thận xem xét độ sắc bén của lưỡi dao, sau đó trực tiếp, không lưu tình chút nào đâm vào bụng mình.

“!”

Đang lúc Lục Diêu theo không kịp tiết tấu của đối phương, Lục Dật Văn đã thoải mái rút dao ra, thập phần bình tĩnh để lại máu tươi phun ra từ miệng vết thương, thấy Lục Diêu sưng sờ thì cười cười, “Chỉ là trùng phạ mà thôi, tự ta làm là được. Thế nhưng có phải chưa đủ không? Vậy lát nữa xát thêm ớt muối gì đó.....”

“Người điên rồi sao?!” Thời điểm này cũng bất chấp thi thể hay không thi thể, Lục Diêu xông đến đỡ lấy đối phương, thâm nghĩ phải lập tức xử lý miệng vết thương, liền hạ thấp người trước mặt y nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Leo lên, phòng y tế ở đâu?”

“Nha? Có thể chứ? Nhưng sẽ bẩn quần áo.” Kinh ngạc nhìn Lục Diêu ngồi xổm trước mặt, Lục Dật Văn bần khoản nói.

“Câm miệng nhanh leo lên!”

“Được rồi. Vào thang máy đi, phòng y tế cách nơi này không xa.” Vì thế Lục Dật Văn liền thuận theo nằm lên lưng Lục Diêu, hai tay ôm chặt cổ đối phương, khuôn mặt tuấn tú còn dính điểm điểm vết máu lộ ra tươi cười ngây ngốc.

“Còn có tâm tình mà cười?!” Vội vàng đi vào thang máy, Lục Diêu thật sự muốn tìm cơ hội cạy đầu Lục Dật Văn ra mà nhìn một cái, xem có phải bên trong nhét đầy phế liệu hay không.

“Bởi vì Diêu Diêu lo lắng cho ta a, nghĩ thế nào cũng thật cao hứng.” Một bên ấn nút tới phòng y tế, một

bên Lục Dật Văn tâm tình rất tốt mà trả lời.

Ước chừng một phút sau, cửa thang máy rớt cuộc lại mở ra, Lục Diêu nhanh chóng lại tận lực vững vàng đi ra ngoài, trong lòng lại cầm roi hung hăng quật Lục Dật Văn, nếu không phải làm như vậy 90% sẽ khiến đối phương càng thêm cao hứng, hẳn tuyệt đối sẽ hành động thật luôn. Hơn nữa liên tưởng tới tối hôm qua, thể trọng người này đến tột cùng là nhẹ cỡ nào? Nói thế nào cũng là nam nhân, mình công trên lưng vậy mà không cảm thấy nặng chút nào.

Lục Diêu thân cao một mét tám, Lục Dật Văn nhìn qua đại khái chỉ thấp hơn hẳn một hai cm, cân nặng như vậy thật sự là không khoa học.

“Kế tiếp để tự ta làm là được.”

Từ trên lưng Lục Diêu xuống, Lục Dật Văn ngồi tựa trên giường phẫu thuật với một mặt toàn gương, thủ pháp thành thạo lấy kéo cắt phần áo quanh miệng vết thương, lại dùng nước khử trùng rửa dụng cụ phẫu thuật, “A, có thể giúp ta lấy túi máu trong ngăn tủ bên kia không? Mất máu quá nhiều dẫn đến vô lực thực bất tiện.”

“.....” Lục Diêu không nói một lời giúp Lục Dật Văn lấy túi máu, sau đó yên lặng ngồi một bên, hẳn còn vì cảnh Lục Dật Văn tự mình phẫu thuật cho mình mà cảm thấy khiếp sợ.

Toàn bộ quá trình Lục Diêu đều kinh ngạc mà nhìn, Lục Dật Văn trầm ổn cầm ống truyền máu rồi bắt đầu tự phẫu thuật, hơn nữa còn không dùng thuốc gây tê, tự khâu miệng vết thương làm Lục Diêu nhìn thôi đã cảm thấy bụng từng đợt phát đau, bản nhân y lại như không cảm thấy gì, đến sắc mặt cũng chưa từng thay đổi, thậm chí còn có tâm tình khê hát. Thấy Lục Diêu ở bên cạnh nhìn đến sắc mặt trắng bệch, Lục Dật Văn cười cười, “Không có gì đâu, đau đớn cũng không phải thứ gì đó không thể chịu đựng được đi?”

“..... Người thật kì lạ.” Không tiếp tục nhìn hình ảnh huyết tinh bên kia nữa, Lục Diêu đứng dậy đi rửa mặt và hai tay dính máu, lấy quần áo sạch từ cái giá bên cạnh để thay, “Lần này lại là vì nguyên nhân gì?”

“Nguyên nhân?” Động tác trên tay tạm dừng trong giây lát, Lục Dật Văn nghi hoặc lặp lại, “Đây chỉ là trừng phạt mà thôi. Rõ ràng Diêu Diêu muốn ta dừng tay, thế nhưng ta lại không nghe theo.”

Lý do này quả thực đến người công chính nhất luôn tuân thủ pháp luật cũng cảm thấy không bằng, đặc biệt câu kia chỉ là Lục Diêu thuận miệng nói ra, hẳn còn chưa ngu đến đối nường tay với địch nhân.

Lục Diêu muốn nói lúc trước mình hỏi y chân tướng sự tình y lại không trả lời, thế nào lần này có chút chuyện như vậy đã tự mình hại mình? Thế nhưng vì tránh cho mình vừa nhắc nhở đối phương lại tự đâm thêm một dao, cứ im lặng thì hơn.

Thấy Lục Diêu trầm mặc không nói, Lục Dật Văn cũng không tiếp tục nói nữa, chuyên chú vào miệng vết thương của mình.

Y hoàn toàn không cảm thấy hối hận, kẻ mưu toan thương tổn Diêu Diêu vô luận chết bao nhiêu lần cũng không đủ, y còn cảm giác để những kẻ đó chết thống khoái như vậy thật sự là sai lầm. Thế nhưng cho dù như thế, bản thân không hoàn thành yêu cầu của Diêu Diêu cũng cần trừng phạt.

“Được rồi, có thể nhìn qua rồi.” Cột chắc bằng vải, Lục Dật Văn cười dài nhìn Lục Diêu cố ý quay đầu không nhìn về phía này. Sau đó như cảm nhận được cái gì, Lục Dật Văn bỗng đứng ngẩng đầu nhìn về phía nào đó.

Lục Diêu quay đầu lại, vừa vặn thấy được Lục Dật Văn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vách tường trống phía đông căn phòng, như vậy có chút đột ngột, thay vì nói là ngẩn người, không bằng nói là xuyên qua vách tường kia nhìn thứ gì khác.

“Diêu Diêu.”

“Sao?”

“Tạm thời ngủ một chút được chứ?”

Nghe những lời này Lục Diêu liền có dự cảm không hay, theo bản năng muốn lui về phía sau kéo ra cự ly an toàn, nhưng bước đầu tiên còn chưa kịp bước, trước mắt đã tối đen – hắc thể, sẽ không bao giờ sinh ra một tia đồng tình nào với tên này nữa!

Trần ngập áy náy đôn lấy thân thể đã thoát lực của Lục Diêu, Lục Dật Văn dễ dàng công lên, suy nghĩ một lát, mới xoay người đi vào thang máy.

Tuy rằng đã đoán được sẽ không thành thành thật thật chờ, những tối cũng quá nhanh đi, thật đáng ghét.

Lục Diêu vừa mới khôi phục ý thức, thậm chí còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong lòng liền dấy lên lửa giận, việc không hiểu sao lại bị đánh ngất, không phải trò đùa đâu biết không?!

Vừa mở mắt, Lục Diêu phát hiện chung quanh là một mảng tối đen, đưa tay sờ soạng một chút, mình tựa hồ đang ở một chỗ vô cùng chật hẹp, đại khái là kiểu như trong tủ quần áo gì đó. Tay đụng phải hắc là cửa tủ, đang muốn đẩy ra, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

“Tuy rằng đã liệu trước, thế nhưng quả nhiên vẫn thực làm người ta điên tiết a, cho nên chỉ có thể ủy khuất người một chút.” Thanh âm này rất nhẹ, rất quen thuộc, chỉ nghe thôi đã có thể tưởng tượng ra tư thái nhàn nhã của chủ nhân nó.

Mà chỉ vì một câu nhẹ nhàng như vậy, liền khiến Lục Diêu cương ngạnh ở đó, sau đó một người khác cũng mở miệng, “Lục Diêu ở đâu?”

Đối lập hoàn toàn với người trước, người nói chuyện lần này hồ thập phần nghiêm cẩn, giọng điệu kiêu giải quyết việc chung.

“A a a.....” Ngay phía ngoài tủ truyền tiếng cười khê của Lục Dật Văn, không biết y đã biết Lục Diêu tỉnh lại hay chưa, “Còn một vị nữa không nói gì sao?”

“Nhiều lời vô ích.”

Thanh âm băng lãnh cuối cùng cũng quen thuộc đến không thể nhận sai, thậm chí mới không lâu trước đó còn vừa nghe qua. Ở nơi này gặp người quen, Lục Diêu lại cảm giác bản thân tuyệt không vui vẻ nổi, có cảm giác như bị trêu chọc hội đồng vậy.

64. Chương 64: Ký Ức

“Tìm được nơi này quả không dễ dàng, xác nhận không gian xong lại thấy nhiều thứ ghê tởm bên ngoài như vậy, cho dù không có tính uy hiếp nhưng vẫn chọc người phản cảm. Hơn nữa lúc trước còn bị người tính kế, không bằng ngoan ngoãn giao người ra đây? Bằng không ở đây cũng không ai để ý người có là người bệnh hay không đâu.”

“Nói như thể lỗi do ta vậy, rõ ràng là các người yếu đuối không dám giữ lại ký ức.”

“Ây da, bởi vì không như vậy sao nữ thả người đi được chứ. Mấy lời vô nghĩa về sau có thể từ từ nói, bây giờ còn không nhanh nói cho ta biết Lục Diêu ở đâu?”

Nghe đến đó, Lục Diêu rốt cục nhịn không được vươn tay, đẩy cửa tủ đẩy ra một khe hở nho nhỏ, xuyên qua đó nhìn ra ngoài, liền thấy Lục Dật Văn đang chột vật nửa quỳ trên mặt đất, người nào đó phía sau không chút lưu tình đạp lên lưng y. Như là biết Lục Diêu nhất định sẽ không kiên nhẫn chờ, Lục Dật Văn vào lúc này ngẩng đầu lên thẳng tắp đối diện tầm mắt Lục Diêu, khóe miệng kéo lên tươi cười:

“Phải rồi, ở đâu ta?”

Trong nháy mắt, Lục Diêu cảm thấy trong đầu như bị cái gì đó dùng sức đánh thật mạnh, tất cả khoảng trống trong trí nhớ bỗng nhiên đều hiện lên, khiến các mảnh ký ức rời rạc không trọn vẹn hợp lại khôi phục hoàn chỉnh. Ký ức bỗng nhiên ào ạt đổ về làm Lục Diêu có chút đau đầu, nhưng người bên ngoài hiển nhiên không tính để cho hắn có thời gian sắp xếp lại, thế nhưng tình huống trước mắt đại khái đã nắm rõ là được rồi.

Có lẽ từ nét mặt Lục Dật Văn nhìn ra khác thường, Lục Diêu nghe thấy có người nhanh chóng đi tới trước tủ, không đợi hắn phản ứng đã nhanh chóng mở cửa tủ ——

Đối diện với đôi mắt màu ngân bạch, Lục Diêu lại không lộ chút kinh ngạc nào, phẳng phất như người trước mặt xuất hiện ở đây là đương nhiên.

“Đã lâu không gặp.” Nhìn thoáng qua biểu tình kinh ngạc của đối phương, Lục Diêu bình tĩnh tự nhiên đứng lên, bỏ xuống một câu như vậy rồi thản nhiên bước ra khỏi tử quần áo.

Trong phòng ngoài Lục Diêu còn có bốn người, Lục Dật Văn thì không cần phải nói, ba người còn lại là Thường Dục, An Duy Tư cùng với Thanh Sơ. Chẳng qua chuyện tới nay hắn đã không còn thấy kỳ quái vì sao bọn họ lại ở đây, nhìn lướt qua vẻ mặt của bốn người trong phòng, Lục Diêu gật gật đầu, kéo cái ghế dựa bị tùy ý đặt một bên qua ngồi xuống, hai chân bắt chéo, “Xem ra trò chơi đã kết thúc, về phần kết quả.....”

Nói tới đây, như cảm thấy có chút khổ não, Lục Diêu khê nhãn mi, mấy người kia giờ phút này thần sắc đều mang vẻ hoảng sợ, mặc kệ là người bị tính kế như đám Thường Dục hay kẻ tính kế Lục Dật Văn, tình thần đều căng thẳng đến cực hạn, cơ hồ đều như đứng sát ranh giới vỡ vụn, nhưng vẫn không ai có gan mở miệng đánh gãy lời Lục Diêu, “Nỗ lực hơn ta nghĩ, tạm không bàn tới thủ đoạn, ít nhất kết quả đều thực không tồi.”

Đến tận lúc này, thần sắc Lục Diêu cơ hồ có thể nói là không có gì, biểu tình thay đổi cũng tốt, ngữ điệu phập phồng cũng tốt, nhìn qua hoàn toàn như là đang tổng kết công việc của cấp dưới, nhưng nói đến đây sắc mặt hắn lại đột nhiên đen lại, “Bản thân ta rất muốn vi ước (*lật lọng, làm trái quy ước*), nhưng đích xác mỗi người các người đều đã hoàn thành trò chơi, tuân theo quy tắc, yêu cầu lần này không có bất cứ hạn chế nào.” Hắn đã tính toán tốt, mặc kệ nguyện vọng của bọn họ là cái gì, trước khi thực hiện phải trừng phạt rồi hẵng nói – bất luận ước nguyện ban đầu như thế nào, trong khoảng thời gian này thật làm hắn muốn tức lộn ruột.

Những lời này không thể nghi ngờ đã cho bốn người một viên thuốc an thần, cả đám nhất thời xoay chuyển biểu tình cương ngạnh khẩn trương nãy giờ, toàn bộ căn phòng đều bị bầu không khí phẫn hồng chiếm cứ.

Nói thật, hỏi bọn hắn yêu cầu là cái gì thật vô nghĩa, Lục Diêu đại khái có thể đoán được, nguyên nhân vì như vậy mới làm hắn khó chịu –

“Ta muốn người.”*4

Không hẹn mà cùng nói ra lời giống nhau, ngay sau đó bốn người bắt đầu nhìn nhau chăm chăm, thời điểm này bọn họ lại có loại ấn ý trước nay chưa từng có, trong lòng đồng thời nghĩ tìm một cơ hội giết chết ba kẻ còn lại.

“..... Câm miệng! Để ta suy xét.”

Sau đó Lục Diêu xoa xoa huyết thái dương, không chút do dự quyết định bỏ chuyện phân phối phần thưởng qua một bên, sắp xếp lại một chút ký ức còn hỗn loạn của mình rồi lại nói.

Đầu tiên bắt đầu từ đâu đây? Ân..... Quả nhiên cần phải sắp xếp từ thân phận của chính mình đã.

Kỳ thật hần căn bản cũng không biết mình rốt cuộc là cái gì, hần thậm chí ngay cả việc mình tồn tại như thế nào cũng không biết, bởi vì khi hần có ý thức thì thế giới vẫn là một mảng tối đen, không có sinh mệnh, không có vũ trụ, tự nhiên cũng sẽ không có ai đặt tên cho hần, khi đó hần cũng không cảm thấy mình cần tên họ làm gì, cho nên cái tên Lục Diêu này cũng là sau này mới có, cái này tạm thời không đề cập tới.

‘Sống’ giữa yên tĩnh cùng hắc ám khôn cùng, Lục Diêu dần dần cảm thấy không thú vị, hần nghĩ nếu mình có thể suy nghĩ, vậy không phải cũng có thể tìm được một thứ tồn tại cũng ý thức a? Vì thế Lục Diêu liền tìm kiếm trong hư vô vô tận, vẫn tìm kiếm thật lâu thật lâu, lâu đến mức khi hần trở lại chỗ cũ, giật mình phát hiện thế giới đã xảy ra biến hóa, vũ trụ tinh thần đã bắt đầu hình thành bước đầu, hơn nữa bắt đầu sinh ra vài không gian song song.

Lục Diêu cảm giác biến hóa đó thật phần thú vị, thế nhưng quá trình này lại dài đằng đặc, vì thế Lục Diêu quyết định ngủ say, hi vọng đợi khi mình tỉnh lại, có thể nhìn thấy càng nhiều sự vật mới mẻ.

Hần cũng không biết mình đến tột cùng đã ngủ bao lâu, chỉ biết là khi hần lại mở mắt thì thế giới đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, hiện ra trước mặt hần là vô số không gian song song có quy tắc cùng văn minh tách biệt, mà trong đại đa số không gian, Lục Diêu đều có thể tìm được một loại sinh vật tự xưng là “Nhân loại”, cũng sinh ra hứng thú thật lớn đối với nhân loại.

Từ phương diện có thể suy nghĩ, trò chuyện và sáng tạo mà nói, Lục Diêu cảm giác nhân loại rất giống mình, mặc dù hần căn bản không có đối tượng để giao lưu.

Từ đó về sau quan sát sinh hoạt của nhân loại liền trở thành đam mê lớn nhất của Lục Diêu –tâm lý mỗi người cơ hồ đều khác nhau, loại tiếp cận cùng tính khả năng vô hạn đã gợi lên hứng thú của Lục Diêu, hần muốn tiến thêm một bước tiếp xúc với nhân loại.

(loại tiếp cận cùng tính khả năng vô hạn: cái này được hiểu là việc phân tách thế giới song song, một sự kiện trong quá khứ tùy cách giải quyết sẽ dẫn đến kết quả khác nhau, tương ứng với các tương lai khác nhau song song tồn tại)

Nhưng vấn đề ở chỗ khi đó Lục Diêu không có hình thể, chỉ có ý thức thể hư vô mờ ảo, muốn hần dùng hình thái này lẫn vào trong nhân loại hiển nhiên là quá khó, huống chi hần lúc ấy cũng không muốn chân chính dung nhập vào nhân loại.

Vì thế Lục Diêu nhớ tới nhân loại có câu là “Luận công ban thưởng”, có thể giới còn có người chuyên môn nhận các loại nhiệm vụ mà sống, có lẽ hần cũng có thể xuống tay từ phương diện này.

Năng lực chất chứa trong người Lục Diêu từ khi sinh ra lần đầu tiên có đất dụng võ. Lục Diêu vẫn biết mình có thể làm rất nhiều việc, vô luận là xuyên việt thời không hay giết chóc, thậm chí sáng tạo sinh mệnh cũng không phải không thể, chỉ là trước kia không muốn – thời gian của hần thật sự nhiều lắm, muốn đi đâu chậm rãi đi là được, muốn làm gì từ từ làm cũng được, căn bản không cần vận dụng phương pháp gì đầy nhanh tiến độ.

Mà cái tên ‘Hệ thống’, chỉ là Lục Diêu tùy tay mượn danh từ của nhân loại.

Lựa chọn đầu tiên của Lục Diêu là một nữ nhân, một nữ nhân sinh hoạt ở hiện đại, hắn đưa cô ta đến một không gian khác hoàn toàn xa lạ, báo nhiệm vụ cho cô, sau đó khi cô hoàn thành nhiệm vụ thì ban thưởng..... Bởi vì không đủ kinh nghiệm, khi đó Lục Diêu ban bố nhiệm vụ kỳ thật đều rất đơn giản cũng thực ngây thơ, hoàn thành tự nhiên cũng không khó, rất nhanh nữ nhân kia dưới sự trợ giúp của hệ thống, năng lực ngày càng cường đại.

Khiến Lục Diêu thất vọng là, không lâu sau cô ta liền rơi vào bế tắc, cô yêu phải một người đàn ông, sau đó mỗi ngày vây quanh đối phương, thậm chí vì không để đối phương sợ hãi, quyết tâm không tiếp xúc với hệ thống nữa.

Việc đến nước này Lục Diêu đương nhiên là bỏ đi tìm mục tiêu kế tiếp, thế nhưng từ đó về sau hắn vẫn thực để ý, ‘Tình yêu’ thật sự thần kì đến mức có thể làm người ta buông tha thứ từng vẫn luôn theo đuổi sao?

Trong trò chơi hệ thống, Lục Diêu ước chừng hao phí hai, ba trăm năm, sau đó hắn không còn hứng thú với hỉ nộ ái ố của nhân loại nữa, bởi vì mấy thứ ấy thật sự quá mức tương tự lại phổ thông.

Ngày đó Lục Diêu đi tới một thế giới tràn ngập tử vong cùng huyết tinh, hắn vô cùng thành thạo đi dạo trên ngã tư đường đổ nát không chịu nổi, tuy rằng chỉ là tinh thần thể, nhưng vẫn có quyền tản bộ a. Nếu lấy tiêu chuẩn nhân loại mà đánh giá, Lục Diêu cảm thấy năng lực cơ hồ có thể như một loại ra-đa, cho nên hắn tự nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của nhân loại từ nơi xa truyền đến.

Tiếng kêu thảm thiết ở thế giới này thật sự không có gì đáng kỳ quái, nhưng Lục Diêu vẫn đi tới nơi phát ra, nghĩ không chừng có thể gặp được người nào thú vị.

Xuyên qua vách tường trước mặt, Lục Diêu nhìn thấy phía trước có năm người, trong đó có một nữ nhân đang bị một đám quái vật tên là “Tang thi” gặm cắn, da thịt vốn trắng nõn bị tang thi cắn đến huyết nhục mơ hồ, hoàn toàn có thể nhìn thấy xương trắng, bốn người khác hắn là đồng bạn của cô ta đang cầm súng hoảng sợ đứng phía đối diện, cự ly chừng mấy chục mét có thể thấy được bọn họ không dám đi cứu trợ, hơn nữa kiểu này cũng không có khả năng cứu về được.

Nữ nhân không ngừng kêu rên thê thảm, chỉ thấy cô ta liều mạng vươn tay về phía đồng bạn, khuôn mặt vì sợ hãi cùng thống khổ mà vặn vẹo đã nhìn không ra vẻ xinh đẹp vốn có, cô dùng thanh âm khàn khàn hô, “Cứu ta a! Van cầu các người cứu ta! Chúng ta không phải đồng bạn sao?! Lục Dật Văn, cứu cứu ta, cứu cứu ta!”

Lục Diêu chú ý tới giữa đám người đối diện có một thanh niên trắng nõn tuấn mỹ, sắc mặt y giờ phút này cũng trắng bệch, nhưng cũng không khó nhìn ra ngày thường y hắn là một người hiền lành ôn nhu. Người tên Lục Dật Văn kia khi nghe đồng bạn kêu cứu rõ ràng khẽ run rẩy, không chế hai tay phát run, ép buộc bản thân bước lên một bước –

“Người điên rồi sao?! Nữ nhân kia đã không thể cứu được nữa! Cho dù cứu về không đến mấy tiếng cũng

sẽ biến thành tang thi!” Một nam nhân tóc húi cua kéo giắt Lục Dật Văn lại, hét lớn.

Lục Dật Văn bị bắt dừng cước bộ, chuyện này y đương nhiên hiểu được, y chẳng qua là không đành lòng, không đành lòng nhìn thấy người từng là đồng bạn cứ như vậy bị vứt bỏ, sau đó tử vong. Chỉ thấy y nhắm chặt mắt, dùng thanh âm khàn khàn nói, “Thực xin lỗi, Judy.....”

“Chúng ta đi mau! Thừa dịp tang thi cần nữ nhân kia không rảnh chú ý tới chúng ta!” Một nam nhân khác giữ chặt Lục Dật Văn liền xoay người bắt đầu chạy như điên, theo thân ảnh đồng bạn biến mất khỏi tầm mắt, ánh mắt Judy đã tràn ngập tuyệt vọng cùng căm hận vô tận – vì sao, vì sao lại vứt bỏ ta, không phải đã nói là đồng bạn sao?

Lục Diêu không phải chưa từng thấy loại người vẫn duy trì thiện tâm nực cười giữa thế giới hắc ám này, kinh nghiệm cho hắn biết người này không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng hắn vẫn đi theo – còn tốt hơn không có việc gì làm a.

Bốn người một đường chạy như bay, chạy tới một tầng hầm bỏ hoang mới an tâm, nữ nhân duy nhất trong bốn người thoát lực ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt trắng nõn đã dính đầy tro bụi, một đầu tóc vàng cũng không còn rực rỡ, trong lòng cô gắt gao ôm một cái ba lô, bên trong là nước và thức ăn đổi bằng mạng Judy. Mặc dù lấy được đồ ăn duy trì sinh mệnh, nhưng nữ hài vẫn nhịn không được bật khóc, “Đồ ăn chỉ có thể chống đỡ được một tuần, một tuần sau chúng ta lại phải đối mặt với đám quái vật kia sao..... Ta không muốn a.....”

“Milla, không sao đâu, chúng ta sẽ không có việc gì, sẽ không có ai xảy ra chuyện nữa.....” Lục Dật Văn an ủi vỗ vỗ vai Milla, nhưng tất cả mọi người đều biết, đấy chẳng qua là lừa mình dối người mà thôi.

Lục Dật Văn không thấy được, nhưng Lục Diêu lại chú ý tới, hai nam nhân còn lại bí mật đưa mắt nhìn nhau, một người Tây phương cùng một người nhìn qua diện mạo như là người Á châu, hiển nhiên đã lên giao hẹn gì đó, trong mắt bọn họ chợt lóe một tia tàn nhẫn cùng không từ thủ đoạn.

Lục Diêu đoán, bọn họ đại khái không lâu nữa sẽ làm chuyện gì đó, hơn nữa sẽ không chuyện tốt.

Không ngoài sở liệu của hắn, khi trời về khuya, sau khi Lục Dật Văn cùng Milla đều ngủ rồi, Lục Diêu thấy người da trắng gác đêm đánh thức người kia, hai người gật gật đầu với nhau, yên lặng không tiếng động từ góc hẻo lánh cầm dây thừng ra, mỗi người lấy một cây gỗ, dùng sức đập vào đầu Lục Dật Văn cùng Milla đang ngủ say.

Hai người xác nhận bọn họ đã bị đánh choáng, mới dùng dây thừng trói chặt bọn họ lại. Lục Diêu nhìn cảnh này cũng không có bao nhiêu cảm tưởng, loại chuyện này hắn cũng không phải lần đầu gặp được.

Giữa trưa hôm sau, Lục Dật Văn mới tỉnh lại, mở mắt ra tin tức đầu tiên nhận được lại không phải thông qua ánh mắt, mà là tiếng la khóc của nữ hài truyền đến bên tai, “Tránh ra! Tránh ra! Lũ khốn kiếp các người! Không chết được tử tể!!”

Lục Dật Văn cố sức quay đầu, khi nhìn rõ cảnh tượng trước mặt thì khiếp sợ trừng lớn mắt – y thấy Milla bị trói chặt, quần áo trên người đã bị phá tan thành từng mảnh, hai tên ‘đồng bạn’ giờ này đang dùng lực tách hai chân Milla, tên người Á châu đang quay lưng về phía y, từ động tác eo bụng không khó đoán ra gã đang làm cái gì, mà một người da trắng khác lúc này cũng đang ngồi một bên xem cảnh hay.

“Các người đang làm cái gì?!” Lục Dật Văn phẫn nộ hô.

“Xuy, tiểu bạch kiểm tỉnh rồi, ngươi muốn làm một phát không? Mặt mũi cũng rất được đấy.” Tên Á Châu cũng không thèm liếc Lục Dật Văn, chỉ cười lớn nói với tên người da trắng kia.

“Ta lại không thích nam nhân.” Người da trắng khinh thường đáp, lại nhìn biểu tình vẫn không dám tin của Lục Dật Văn, cười nhạo đối phương, “Không có gánh nặng hai người các người, chỗ này cũng đủ ăn một thời gian, mẹ kiếp tên bệnh thần kinh này, bao nhiêu lần vì cứu người thiếu chút nữa kéo lão tử vào! Sớm nhìn người ngứa mắt rồi! Có điều người yên tâm, người vẫn có thể sống mấy ngày, đợi ra ngoài tìm đồ ăn các người còn phải dùng để uy cương thi a.”

“Vì sao, chúng ta..... Chúng ta là đồng bạn a.....” Lục Dật Văn vẫn không thể tin mọi chuyện trước mặt mình, y không hiểu, rõ ràng là đồng bạn cùng sinh cùng tử, vì sao lại làm như vậy?

.

65. Chương 65: Đánh Bừa Mà Trúng

“Mẹ nó, đến mạng còn sắp mất, ai quan tâm ngươi là đồng bạn hay không?!”

Nếu khi đó Lục Diêu có hình thể, hẳn nhất định sẽ gạt đầu hưởng ứng, ngay cả không phải nhân loại như hắn còn hiểu được hảo tâm chưa chắc sẽ có hảo báo, cái tên Lục Dật Văn này còn cho rằng ai ai cũng có suy nghĩ như mình, thật quá ngu ngốc.

Dù sao hắn cũng không thiếu thời gian, vì thế Lục Diêu liền một mực yên lặng làm bạn với mấy người một thời gian.

Trong nửa tháng, Lục Diêu nhìn Lục Dật Văn cùng Milla hấp hối bị trói một góc, Lục Dật Văn thế mà vẫn còn không từ bỏ thuyết phục hai kẻ từng là đồng bạn, mà cô gái tên Milla cũng coi như xinh đẹp kia trong mắt đã không còn ánh sáng, còn sót lại chỉ có tuyệt vọng cùng oán hận, ánh mắt ấy không khác gì Judy đã táng thân trong miệng tang thi.

Ngay cả Lục Diêu vẫn luôn quan sát, rất ít vì hành động của nhân loại mà dao động tâm tình, cũng cảm thấy tên Lục Dật Văn này thật quá phiền, càng không nói tới hai gã tính tình vốn đã không tốt kia, nếu không phải Lục Dật Văn còn chút hữu dụng, chỉ sợ bọn họ đã sớm băm y ra rồi.

Kiên trì và thiện lương ở rất nhiều thời điểm có thể trở thành ánh sáng hy vọng, nhưng có khi lại chỉ có thể khiến người ta cảm thấy buồn cười — ngay cả tánh mạng có lẽ cũng sẽ mất, còn giữ chấp nhất bèo bọt ấy có ích lợi gì đâu? Chẳng lẽ y còn hi vọng mình có thể thuyết phục được hai kẻ đang muốn lấy tính mạng y?

Nhưng cho dù đã có chút mất kiên nhẫn, Lục Diêu cũng không định bỏ đi, bởi vì hắn bỗng nhiên lại có ý tưởng mới, có lẽ mình có thể thử thay đổi cái tính không thực tế của người này, phương diện này còn chưa thử bao giờ đâu.

Vì để ném thử ‘cách chơi’ mới, Lục Diêu vẫn đợi đến khi thực phẩm của họ tiêu hao hầu như không còn, rốt cục nhìn thấy hai nam nhân khiêng Lục Dật Văn với Milla rời khỏi tầng hầm.

Lục Diêu một đường đi theo bọn họ, trên đường đến nơi có tiếp viện tiếp tế lương thực, bọn họ rất xui xẻo gặp phải một đám tang thi, đối mặt với một đám quái vật số lượng dù không nhiều đến khoa trương, nhưng cũng không phải dễ ứng phó, tên da trắng không chút do dự ném Milla đang khiêng trên vai xuống, hung hăng đập một cước làm cô gái yếu ớt đã đối bụng bao ngày bay về phía bọn quái vật, thừa dịp đám tang thi chuyên tâm thưởng thức mỹ vị trước mắt, hai người nhanh chóng bỏ chạy. Tất cả người ở đây đều không hề lộ chút thương hại hay không đành lòng, đương nhiên, ngoại trừ cái gốc rễ kia. Thấy cô gái bị quái vật bao phủ, Lục Dật Văn nhịn không được đỏ hốc mắt.

Người da trắng với người Á Châu vốn tính trên đường về mà gặp nguy hiểm thì sẽ hy sinh nốt Lục Dật Văn, nhưng hôm nay tựa hồ thật không đúng dịp, bọn họ mới vừa thoát khỏi đám tang thi kia mười lăm phút, ngay ngã tư đường lại nghênh diện nhóm tang thi số lượng dày hơn.

Đương nhiên, hai người đẩy Lục Dật Văn vào đám tang thi xong liền phi nhanh tháo chạy. Lục Diêu thảnh thơi nhìn đám quái vật dữ tợn vây quanh Lục Dật Văn, trơ mắt nhìn đám tang thi tham lam mở cái miệng tanh tưởi lao về phía thân thể sống, tiếng gào rít tiếng kêu thảm thiết cơ hồ không dứt, Lục Diêu không ngăn cản, trong lòng yên lặng đếm ngược, ba, hai, một.....

Thời gian đếm ngược kết thúc, thanh niên cơ hồ chỉ còn lại hơi thở cuối cùng đã biến mất giữa đám tang thi.

Tuy rằng thân thể y đã bị tổn hại nghiêm trọng, mầm độc cũng hoàn toàn xâm nhập vào trong, nhưng việc chữa trị đối với Lục Diêu thì cực kỳ đơn giản, nhưng hắn không trị dứt hoàn toàn cho Lục Dật Văn, mà chỉ chữa những vết thương lớn ngoài da cùng mầm bệnh bên trong, để thân thể y trong trạng thái suy yếu

Tùy tiện tìm một góc khuất thả người, Lục Diêu lúc này mới để người tỉnh lại. Để tiện cho kế hoạch tiếp theo, hắn còn cố ý đổi hình tượng cho mình: kỳ thật chỉ là một chùm ánh sáng màu vàng thôi.

Lục Dật Văn mơ mơ màng màng, cảm giác thân thể mình đã không còn đau nữa, y nhịn không được lộ ra một tia cười khổ, đã chết rồi sao.....

“Ngu ngốc, mở mắt ra, người còn sống.” Thấy đối phương rõ ràng khôi phục ý thức lại không mở mắt ra, Lục Diêu bất mãn nhảy nhẩy trên ngực y — hắn vốn đã không thích cái tên thiếu chút nữa phiền chết mình này.

“A.....?” Nghe thấy tiếng người nói chuyện, Lục Dật Văn kinh ngạc mở mắt ra, khi nhìn thấy chùm sáng ‘đứng’ trên ngực mình thì ngốc lảng, hiển nhiên không thể lý giải tình huống hiện tại.

“Đi ngang qua thuận tay cứu tên sắp chết nhà ngươi.” Giới thiệu đơn giản về lý do mình xuất hiện, Lục Diêu hóa thân thành chùm sáng chậm rì rì ‘đứng lên’, “Ngu ngốc như ngươi thật hiếm thấy.”

“Trước kia cũng có rất nhiều người nói như vậy.” Ngồi dậy, Lục Dật Văn ngượng ngùng cười cười, “Ta còn cho là ta đã chết.”

“Hắn là đã chết. Ngươi không hận sao?” Chùm sáng lơ lửng giữa không trung, thuận tiện đưa ra nghi vấn của mình.

“Bọn họ..... Chỉ là muốn tiếp tục sống mà thôi. Đúng rồi, Milla đâu? Ngươi có thuận tiện cứu được cô gái nào không?” Nhớ đến đồng bạn bị ném trước mình, Lục Dật Văn vội vàng truy vấn.

“Cô ta đã chết. Hai người còn lại hiện tại hẳn đang bị quái vật đuổi theo.” Trả lời câu hỏi của Lục Dật Văn, Lục Diêu còn thuận tiện cho y biết trạng huống hai người còn lại, đương nhiên, đám tang thi đuổi theo bọn chúng là tác phẩm của Lục Diêu.

“Cái gì? Bọn họ ở đâu? Đưa ta qua đó được không?”

“.....” Đối với loại người đại não nhét đầy ham muốn hoàn toàn kính dăng không vụ lợi này, Lục Diêu có chút bó tay, “Cũng được, nhưng ngươi biết hậu quả việc này thế nào không?”

Lục Dật Văn không chút do dự gật đầu, nếu là người khác thì đánh chết cũng không đoán được hai người y muốn cứu chính là kẻ không lâu trước còn dùng y làm mồi dụ để thoát thân.

Vì thế Lục Diêu không hề nhiều lời, mang theo Lục Dật Văn đi về hướng hai người kia.

Khi bọn họ đuổi tới, vừa vặn nhìn thấy người da trắng cùng người Á Châu bị tang thi vây quanh, súng ống trong tay bắn không ngừng, nhưng đạn bắn có tinh chuẩn đến đâu, đối mặt với nhiều tang thi như vậy cũng chỉ như muối bỏ biển.

Lục Diêu im lặng nhìn thấy tên ngu ngốc kia vọt tới chỗ hai người đó, lấy khẩu súng còn dư cùng bắn phá, không định ngăn cản, bởi vì dưới sự điều khiển của hắn, tang thi vây quanh mấy người kia chỉ có càng ngày càng nhiều, cho đến khi cần nuốt hết toàn bộ.

Theo vòng vây thu nhỏ dần, mắt thấy lỗ hổng còn sót lại phía sau bọn họ cũng sắp bị tang thi lấp đầy, Lục Dật Văn chỉ thấy một chùm sáng màu vàng ảm áp xuất hiện trong tầm nhìn — khi chùm sáng xuất hiện, tất cả tang thi tựa hồ đều bị nó hấp dẫn, không tiếp tục xâu xé tới gần bọn họ, mà đều muốn lao về phía chùm sáng kia, mà chùm sáng đang cố gắng di chuyển về hướng trái ngược với bọn họ, Lục Dật Văn nghe thấy nó nói, “Nhanh chạy đi, ngu ngốc.”

Lục Dật Văn vốn nghĩ chùm sáng thần kỳ này là thứ tồn tại cực mạnh, nhưng thấy nó đối mặt với tang thi lại không hề đánh trả, nó tựa hồ không thể bay lên cao, cho dù có linh hoạt thể nào tránh né đám tang thi đông như thủy triều, cũng vẫn bị một con tang thi ấn xuống đất, ngay sau đó tất cả tang thi đều chen lên, liềm mạng cắn xé chùm sáng vàng ấy, khe hở giữa biển tang thi lúc nhúc tản mát ra tia sáng nhu hòa mỏng manh, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Hai tên kia thấy có cơ hội chạy trốn đã sớm bỏ chạy mất dạng, còn sót lại Lục Dật Văn kinh ngạc sửng sờ tại chỗ. Hết thấy phát sinh kỳ thật rất nhanh, nhanh đến mức Lục Dật Văn không kịp phản ứng đã chấm dứt, mà tang thi sau khi chén sạch chùm sáng kia rồi lại không tiếp tục tập kích Lục Dật Văn nữa, như đã ăn uống no đủ mà tản đi, giống như chỗ Lục Dật Văn vốn không hề có gì.

“Đừng..... Đừng.....” Dần khôi phục tinh thần, Lục Dật Văn ép hai chân như nhũn ra lao về phía trước, chạy tới nơi chùm sáng vừa tiêu tán, ở đó chỉ còn lại một đồng bột phần xám trắng, hoàn toàn không nhìn ra bóng dáng vật nhỏ vừa rồi lạnh băng kêu y “Ngu ngốc”.

Cho đến lúc này Lục Dật Văn mới hiểu được, hậu quả trong lời chùm sáng ấy đến tột cùng là cái gì, không phải y có thể sẽ chết, mà là có thể sẽ gây bất hạnh cho người bên cạnh.

Có lẽ do tính trời sinh, Lục Dật Văn tuy sống ở thế giới nguy hiểm như vậy, nhưng y luôn lo cho người khác còn nhiều hơn lo cho bản thân. Theo lý mà nói người như vậy hẳn được những người khác cực kỳ hoan nghênh, nhưng Lục Dật Văn vẫn mơ hồ bị người khác bài xích, bởi vì sống trên đời này, chỉ một lần hành động không lý trí của đồng đội, còn có thể liên lụy đến mình. Lục Dật Văn tự thân cũng hiểu, nhưng y chỉ nghĩ không cần mang phiền toái đến cho người khác là tốt rồi, như vậy sẽ không sao hết.

Vì sao phải cứu hắn, rõ ràng bọn họ chỉ vừa mới gặp mặt thôi mà, rõ ràng nó hoàn toàn có thể bỏ đi, rõ ràng mình là thứ chộc người chán ghét.....

Run rẩy ngã quỵ trên đất, Lục Dật Văn không chế không được nước mắt tràn ra, nhìn không chớp mắt nhúm bột phần dưới đất, nội tâm cơ hồ bị hối hận cùng tự trách đánh tan.

Không chế lòng người, nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, ít nhất Lục Diêu cho rằng muốn đả động một người, còn hơn mài dũa lâu dài, hiệu quả rõ ràng thường thường đều chỉ cần một sự kiện, trong nháy mắt, đối với loại ngốc nghếch này hiệu quả càng tốt hơn, cho nên Lục Diêu cố ý cho y thấy những gì vừa diễn ra.

“Vừa rồi ngươi nói ngươi hiểu được hậu quả, hơn nữa hối hận không có tác dụng gì.” Lần này không để tạo hình tượng gì nữa, Lục Diêu dùng chính trạng thái tinh thần thể trực tiếp nói chuyện với Lục Dật Văn.

Nghe thấy tiếng của Lục Diêu, Lục Dật Văn cả kinh đứng bật dậy, vội vàng nhìn chung quanh, “Ngươi, ngươi còn sống? Là ngươi sao? Ngươi thật sự không sao chứ?!”

“Không sao, nhưng thực thất vọng. Ta tốn bao nhiêu công sức cứu sống ngươi, vậy mà ngươi lại tùy tiện vứt bỏ thành quả của ta như vậy.” Lục Diêu nói trắng ra, làm Lục Dật Văn không thể phản bác, “Vì hai kẻ hoàn toàn không hề xứng đáng. Thiện lương của nhân loại chính là nực cười như vậy sao?”

“Thực xin lỗi..... Không bao giờ ... vậy nữa.” Gạt đi nước mắt trên mặt, Lục Dật Văn miễn cưỡng cười cười, dè dặt hỏi, “Người..... Ở đâu?”

Lục Diêu không nói lại lấy hình tượng chòm sáng lần nữa xuất hiện trước mắt Lục Dật Văn.

Nhìn chòm sáng nhỏ tỏa ánh sáng ấm áp trước mặt, Lục Dật Văn dang tay nhẹ nhàng ôm vào lòng, lại sợ chọc giận Lục Diêu mà không dám dùng sức, chỉ nghe y nhỏ giọng nói, “Tất cả của ta đều giao cho người được không? Người không thích, về sau ta sẽ không như vậy nữa, cho ta đi theo người được không?”

Khi đó Lục Diêu còn chưa có ‘kiến thức rộng rãi’ như sau này, nên không biết Lục Dật Văn bỗng dưng khác thường như vậy mang nghĩa gì, còn cảm thấy vừa lòng với biểu hiện thức thời của y, như vậy hẳn có thể đơn giản trực tiếp kéo đối phương vào hệ thống, “Có thể, nhưng có điều kiện.”

“Ta nhận lời.”

“Nếu để cho người giết hai người vừa rồi thì sao?” Lục Diêu cảm thấy kỳ quái trước câu trả lời rõ ràng của Lục Dật Văn, bởi hẳn biết, bằng tính cách của người này thì không thể làm được việc như vậy.

Lục Diêu không biết là, tuy rằng chuyện vừa rồi hẳn chỉ là muốn cho Lục Dật Văn biết tính cách bản thân có vấn đề, nhưng kết quả lại không dừng ở đó.

“Chỉ như vậy là đủ rồi sao?” Lại vượt ngoài dự kiến của hẳn, Lục Dật Văn nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi, “Chỉ hai người?”

“.....” Trực giác nói cho hẳn biết, người này hình như hồng chỗ nào rồi, hơn nữa còn hồng vô cùng nghiêm trọng.

66. Chương 66: Tự Cảm Thấy Mình Thật Tốt Bụng

Sau đó Lục Diêu cũng không để Lục Dật Văn đi giết người, hẳn cảm thấy không tất yếu.

Từ đó về sau, Lục Diêu bắt đầu như lúc trước cho Lục Dật Văn đến các thế giới khác, cho y nhiệm vụ, ban đầu còn không cảm thấy có cái gì sai, nhưng rồi dần dần Lục Diêu bắt đầu phát hiện không đúng. Hẳn là muốn thử dần thay đổi tính cách người này, nhưng vừa mới bắt đầu cho mấy nhiệm vụ có tính thử, kết quả làm hẳn có chút choáng váng.

Âm mưu hệ: Kêu người kéo tên quan chỉ huy kia xuống ngựa (*thân bại danh liệt*), người sao lại muốn giết chết người ta?

Ngôn tình hệ: Kêu người tác hợp đôi nam nữ kia, người sao còn phải biến người ta bình thường thành kẻ điên rồi mới bằng lòng tác hợp?

Đấu võ hệ: Kêu người phân thắng bại với đệ nhất cao thủ, người sao lại đánh gục người ta rồi còn cười ha hả bẻ gãy mấy đoạn xương của người ta chứ?

Tiến triển này hiển nhiên không giống dự đoán của Lục Diêu chút nào, mà loại tình huống này tục xưng là chơi lớn rồi (*kiểu vui quá hóa buồn ấy*). Vậy không đúng a, cái tên ngu ngốc thiện tâm trước mình cứu đâu rồi? Này căn bản không phải là một người đi? Người có thể đừng thay đổi hình tượng với tốc độ nhanh như vậy được không, hắn còn chưa kịp nhập diễn đã trực tiếp bị đá ra khỏi kịch bản a.

Theo bản lĩnh tiểu lí tàng đao của Lục Dật Văn càng thiêu càng vượng, Lục Diêu cũng không biết đây xem như là cải tạo thành công hay thất bại, vấn đề là hắn còn chưa kịp làm gì gì, đối phương đã tự cải tạo mình rồi, này quả thực.....

Nhiều lần bị ngôn ngữ ngoài sáng trong tối của Lục Dật Văn khiêu khích, Lục Diêu thật sự cảm thấy có chút phức tạp, mặc kệ Lục Dật Văn thật sự thích hắn hay đơn thuần đùa giỡn, hiển nhiên hắn cũng không phải đối tượng thích hợp. Quả nhiên vẫn nên tìm người khác thử cải tạo xem sao.

Tuy rằng trước kia vẫn chỉ “khế ước” với một đối tượng, nhưng người lần này hắn lựa chọn hiển nhiên không đến độ làm hắn nổi giận, vì thế Lục Diêu bắt đầu đồng thời khế ước nhiều người, hắn giờ phút này còn không biết quyết định này sẽ là hắn làm tự hại chính mình.

Nhìn Lục Dật Văn..... Sau khi hoàn thành nhiệm vụ mấy lần thực lực cũng tăng rất mau, hoàn toàn không cần hắn chú ý cũng có thể gây họa cho người khác, vô tư mà gây họa, vì thế Lục Diêu yên tâm thoải mái đi tìm mục tiêu khác.

Sau đó Lục Diêu tới một thế giới tràn ngập các loại cơ giáp cùng kết quả khoa học kỹ thuật, lúc này hắn lựa chọn là một đứa nhỏ sinh ra trong một gia đình có quyền thế, tính cách lại nội hướng tự bế.

Bởi vì cảm thấy hình tượng chùm sáng dùng khá tốt, nên Lục Diêu lại lấy bộ dạng chùm sáng, đêm khuya bay tới trước giường đứa nhỏ tên là An Duy Tư, “Tĩnh, tĩnh dậy.” Lục Diêu lần này cố ý cẩn thận nghiên cứu đối xử với đứa bé nhân loại thì phải thế nào, tóm lại chính là phải thực ôn nhu đi?

An Duy Tư đang ngủ say nghe được thanh âm của Lục Diêu, mơ mơ màng màng mở mắt ra, tầm nhìn mơ hồ liếc thấy một chùm sáng quỳnh dị lơ lửng trên đầu nhóc, sợ tới mức tiểu An Duy Tư quên cả buồn ngủ, miêng mếu mếu muốn khóc.....

“Không được..... Khụ, không cần sợ hãi a, ta không có ác ý, chỉ là muốn làm bạn với ngươi thôi.” Dùng ngữ khí coi như nhu hòa, Lục Diêu cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm tai mèo đột nhiên mọc lên trên đầu An Duy Tư, năng lực bị dọa đến độ mọc tai mèo thật đúng là thú vị.

“Đừng, đừng lại đây.....” Căn bản nghe không vào lời Lục Diêu nói, An Duy Tư hoảng sợ rúc cả người trốn

vào chần, nhìn qua giống như nếu Lục Diêu có làm gì đó thì trực tiếp bị dọa ngất vậy.

Trải qua mấy ngày quan sát, Lục Diêu đã sớm biết tính cách đứa nhỏ này, cho nên bị đối xử như vậy cũng không kỳ quái, tiếp tục kiên nhẫn nói, “Ta sẽ không thương tổn ngươi, hơn nữa ta thực thích ngươi a, ngươi không có bằng hữu đúng không? Đã như vậy để ta trở thành người bạn đầu tiên không được sao?”

“Không được sao? Ta không có thân thể nhân loại, chẳng lẽ vì vậy mà chán ghét ta sao?”

“Vẫn không muốn ra khỏi đó? Quả nhiên là chán ghét ta mà, thực đáng tiếc a, vốn tưởng ngươi giống ta không có ai cùng nói chuyện, hẳn là có thể trở thành bạn tốt.”

“Vậy ta đi trước, xin lỗi đã quấy rầy.”

Một, hai, ba.....

Đúng như Lục Diêu suy nghĩ, khi hắn yên lặng đếm tới ba, An Duy Tư từ trong chần ló đầu ra, con ngươi ngân bạch mơ hồ lóe lệ quang, rụt rè hỏi: “Ngươi..... Thật sự không phải người xấu? Sẽ không khi dễ ta? Cũng sẽ không sợ ta?”

“Sẽ không, trở thành bằng hữu của ta được không?”

“Ân.....” Tai nhỏ trên đầu bất giác run lên, An Duy Tư nhút nhát lộ ra một nụ cười tươi, có người muốn làm bạn với mình, thật cao hứng, lần đầu tiên có người nói với mình như vậy, thì ra vẫn có người cần đến mình.

Nhát gan, nội hướng, tuổi nhỏ, luôn nhận được ánh mắt sợ hãi hoặc khinh miệt của người chung quanh, muốn lấy được niềm tin của đứa nhỏ như vậy cũng không khó.

So sánh với tên trước, đứa nhỏ này thật đúng là đáng yêu lại dễ thu phục. Tựa hồ chuyện mình đang làm nhân loại gọi là “Dưỡng thành” thì phải, đứa nhỏ như vậy hẳn là xem như đối tượng dưỡng thành có độ khó thấp đi, lần này sẽ không có vấn đề gì. Ôm ý tưởng khờ dại như vậy, Lục Diêu tự tin quyết định bồi dưỡng tính cách đứa nhỏ này thành ánh dương sáng sủa —— chỉ là việc nhỏ này, bằng năng lực của hắn không có khả năng làm không được.

(Lục Diêu nhiều năm sau: Chẳng qua đã đánh giá cao năng lực giáo dục của mình =__,=)

Về An Duy Tư trước đây, từ hình dung cụ thể chính là nhát gan lại tự bế.

Tạo thành tính cách như vậy chính là do xuất thân vô cùng xấu hổ của y, nhân loại lại có được một nửa huyết thống dị thú, vào lúc đó là chuyện chưa từng xảy ra, mà trên người An Duy Tư hiện ra sắc tố mỏng lại không lúc nào không nhắc nhở người khác về huyết thống của y. Hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, hồi trước ba tuổi, An Duy Tư thậm chí không thể thu hồi đuôi và tai của mình, mỗi ngày đều bị xem như quái vật.

Một đứa nhỏ như vậy, chắc hẳn không thể có được tình yêu của phụ thân trên danh nghĩa, nên bị an trí ở một phòng nhỏ tại góc hẻo lánh, chỉ cần không chết là được. Tuy rằng nghe nói mình có một ca ca, nhưng An Duy Tư chưa bao giờ gặp đối phương, cũng không biết đối phương là người thế nào.

Sau khi An Duy Tư tám tuổi, đã tới tuổi đến trường, hơn nữa cũng là thời kỳ nam hài hoạt bát bướng bỉnh, nhưng An Duy Tư ngay cả bạn cùng lớp nói mấy câu cũng sợ tới mức phát khóc. Nguyên nhân rất đơn giản, An Duy Tư theo học là ngôi trường phù hợp với gia tộc tôn quý của y, những đứa nhỏ trong lớp cũng đều xuất thân từ đại gia tộc, xưa nay ngang ngược kiêu ngạo đã quen, An Tư Duy tự nhiên chịu không ít khi dễ.

Mọi người luôn sống thực tế, một tiểu thiếu gia không được coi trọng đương nhiên sẽ không được tôn kính, có lẽ trên thế giới cũng có rất nhiều người thiện lương, nguyện ý tiếp nhận An Duy Tư, nhưng ít ra trước Lục Diêu, không có một ai như vậy xuất hiện bên cạnh y.

Buổi tối hôm đó Lục Diêu vẫn ở bên An Duy Tư, một chùm sáng kỳ quái ‘nằm’ bên cạnh thực có chút đáng sợ, nhưng An Duy Tư vừa có bằng hữu hiển nhiên không cho là như vậy, đầu xù xù dựa vào Lục Diêu, biểu tình trên mặt nhìn qua cực kỳ an ổn.

Sáng ngày hôm sau An Duy Tư mở mắt trong tiếng hô của người hầu, nhìn thấy phụ nhân trung niên đứng bên giường phản ứng đầu tiên là hoảng sợ, không thể để “Nó” bị phát hiện, nói không chừng sẽ bị giết mất!

Nhanh chóng quay đầu nhìn về gối đầu bên cạnh, An Duy Tư kinh ngạc nhìn gối đầu trống rỗng, ngay cả dấu vết đều không lưu lại.

Nước mắt tranh trước khi đại não phát ra chỉ lệnh đã dâng lên, không quản được người hầu đứng một bên, An Duy Tư nhào tới gối đầu mềm mại liều mạng tìm kiếm, quăng chăn gối xuống đất, rõ ràng khóc đến độ không thở nổi, vẫn liều mạng tìm kiếm trên cái giường đã không còn vật gì, không muốn thừa nhận chùm sáng ngày hôm qua muốn làm bạn với mình chỉ là một giấc mơ đẹp.

“Người đang tìm ta sao?” Bỗng nhiên chùm sáng nháy nháy xuất hiện trước mặt An Duy Tư, không đợi An Duy Tư cao hứng nhào qua đã nói, “Những người khác nhìn không thấy ta, cho nên tạm thời đừng nói chuyện với ta.”

Cho dù đã biết không thể nói chuyện cùng đối phương, nhưng biết được chuyện hôm qua không phải mơ, An Duy Tư vẫn cao hứng tới cực điểm, nhìn về phía người hầu đang kinh ngạc, vẻ ngại ngùng trên mặt cũng nhạt đi không ít, “Thực xin lỗi, vừa rồi gặp ác mộng.”

An Duy Tư khẩn cấp tỏ vẻ mình không có việc gì sau để người hầu đi ra ngoài, người đi vừa đóng cửa lại, y liền chạy tới trước mặt Lục Diêu có chút khẩn trương nói, “Ta, ta tên là An Duy Tư Christopher, tên của người đầu?”

Lục Diêu tạm dừng hồi lâu, đây quả là vấn đề, hẳn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới phải đặt cái tên cho mình, “Ta không có tên. Có điều người không cần để ý, chỉ cần người gọi ta, ta sẽ biết.”

Lời này nghĩa là, Lục Diêu có thể thông qua khế ước mình lưu trên người An Duy Tư để nghe thấy đối phương nói chuyện, nhưng lúc đó An Duy Tư lại không hiểu theo ý đó, trong mắt y ý Lục Diêu là sẽ luôn ở bên cạnh mình, cho nên sẽ biết mình đang gọi hắn.

Thật, thật mắc cỡ..... Trong sách nói người sẽ vĩnh viễn ở bên gọi là người yêu, thế nhưng nếu là hắn..... Có chút vui vẻ.

Nếu đây là một trò chơi, vậy Lục Diêu hiển nhiên đã bước trên con đường công lược nghĩa vô phần cố, mà bản thân hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

“Như vậy, người rốt cuộc là cái gì? Nhìn qua không giống dị thú a.....” An Duy Tư thập phần tò mò nhìn chằm chằm Lục Diêu, nhưng mặc kệ nhìn thế nào cũng không phát hiện được đặc thù loài nào.

“Coi ta như u linh gì đó cũng được, bởi vì chưa bao giờ gặp được đồng loại cho nên ta cũng không biết mình là cái gì.” Không quên ngụ ý trang ngữ điệu nhu hòa, Lục Diêu giải thích về sự tồn tại của mình như vậy, không gạt người là được.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, nhanh dậy rửa mặt rồi ăn cơm, hôm nay còn phải tới trường, không phải sao?”

Nghe vậy động tác An Duy Tư cứng lại một chút, nhỏ giọng nói thầm, “Trường học có rất nhiều nhân, hơn nữa lại không có ai thích ta, không muốn đi.....”

“Không sao đâu, ta sẽ đi cùng người, về sau cũng sẽ dạy cho người rất nhiều thứ, chờ người sau này lớn lên sẽ không có ai dám coi thường người.” Đối với điểm ấy Lục Diêu vô cùng tự tin, rút kinh nghiệm từ thất bại lần trước, hắn đã quyết định không thông qua hệ thống nhiệm vụ để tiến hành cải tạo, mà tự mình đến chậm rãi ảnh hưởng tính cách đối tượng. Đứa nhỏ tự mình dạy dỗ, nghĩ thế nào cũng không thể yếu hơn đám người thường kia được.

“Ân!”

Một thời gian dài tiếp theo đều thập phần bình tĩnh, Lục Diêu không làm gì đặc biệt, thật giống như là bằng hữu tốt ở chung với An Duy Tư, bởi vì hắn cảm thấy không cần nhất thời nóng lòng, ít nhất cho tới bây giờ hắn còn chưa chán ghét kiểu hình thức làm bạn với đối tượng như vậy.

An Duy Tư cảm thấy khoảng thời gian này giống như đang nằm mơ vậy, bỗng nhiên có bằng hữu luôn bên mình, hắn sẽ không trốn tránh mình, còn có thể thực ôn nhu dạy mình rất nhiều thứ. Thế nhưng mình có phải quá ích kỷ không? Bởi vì rõ ràng không có người nào khác có thể thấy hắn, hắn là thực đáng thương, nhưng mình vẫn cảm thấy cao hứng, nếu có người khác thấy hắn, hắn phải chăng sẽ không thân cận với mình nữa?

Mãi cho đến nửa năm sau – nếu xuất hiện những từ này, tự nhiên là có chuyện xảy ra.

Lục Diêu cảm thấy quan hệ giữa mình và An Duy Tư ẩn theo tiêu chuẩn nhân loại mà bình phẩm, hẳn đã xem như tương đối thân thiết, như vậy hẳn là mình cũng không cần cố ý giả bộ ôn nhu để tránh dọa y nữa.

Bất đắc dĩ lúc ấy Lục Diêu còn không nghĩ đến hẳn mình nên tiến hành theo chất lượng, từng chút một thu hồi nguy trang. Vì thế vào một đêm, tiểu An Duy Tư phát hiện chòm sáng vốn thực ôn nhu bỗng nhiên lại lạnh lùng với mình, vô luận là ngôn từ hay ngữ khí đều thập phần bất cận nhân tình.

An Duy Tư nhất thời cảm thấy mờ mịt vô thố, y không biết mình làm cái gì chọc Lục Diêu không vui, lại lo lắng trực tiếp đi hỏi sẽ khiến đối phương càng tức giận. Nhớ tới Ba Đức cùng lớp khác với mình, nhân duyên rất tốt, có nên đi hỏi một chút không?

Cùng lớp hơn hai năm, An Duy Tư chưa bao giờ chủ động nói chuyện với bất kể kẻ nào, huống chi là Ba Đức nhìn qua đã thấy cường thế, thế nhưng vì không muốn mất đi bằng hữu duy nhất, quý trọng nhất của mình, lúc tan học y vẫn đi tới trước mặt Ba Đức. Lúc này Lục Diêu nói với An Duy Tư mình có chút việc cho nên không ở bên cạnh, hẳn đi ứng phó với tên Lục Dật Văn gần đây luôn thích cọ độ tồn tại.

“Ấy..... Có thể hỏi một chuyện không?”

Kinh ngạc nhìn thoáng qua An Duy Tư run rẩy chặn trước mặt mình, Ba Đức không chút che giấu sự phiền chán, đầu tiên là lui về phía sau hai ba bước, mới xa cách hỏi, “Làm gì?”

“Ta, ta không biết vì sao chọc bằng hữu tức giận..... Muốn biết làm thế nào mới tốt.” Không thể lùi bước! An Duy Tư ở trong lòng liều mạng nói với bản thân, chỉ có hẳn, tuyệt đối không muốn bị hẳn chán ghét.

“Cái gì a, quái vật như ngươi cũng có bằng hữu?” Những người khác trong phòng học đã đi gần hết, Ba Đức tâm tư chợt đổi, châm chọc cười nói, “Tên kia khẳng định đã bị ngươi làm phiền quá rồi! Ai sẽ nguyện ý chơi với tên còn yếu hơn con gái thế chứ?”

“Nha?”

Nói xong Ba Đức liền bỏ đi, bỏ mặc An Duy Tư ngốc sững ở đó.

Một mình đứng trong phòng học không có một bóng người, An Duy Tư lẳng lẳng nhìn chằm chằm sàn nhà dưới chân, hẳn thật sự chán ghét mình sao? Như vậy tựa hồ cũng thực bình thường a, chung quy tính mình cũng không được yêu thích, bị chán ghét cũng thực bình thường, thực bình thường.....

Hốc mắt bắt đầu cay cay, chất lỏng trong suốt tranh nhau muốn thoát ly trói buộc mà nhỏ giọt, nhưng An Duy Tư gắt gao bấm lòng bàn tay, không cho phép nước mắt rơi xuống.

Không thể khóc, khóc sẽ càng bị chán ghét. Nếu tính cách mình làm hẳn cảm thấy chán ghét, vậy bỏ là được! Vứt bỏ tính cách yếu đuối đi là được! Về sau không thể khóc, không thể kinh hoảng, nếu trở thành người cường đại giống phụ thân, hẳn là hẳn sẽ chấp nhận tiếp tục làm bằng hữu với mình!

67. Chương 67: Khó Hiểu Phong Tình

Sau khi bị Lục Dật Văn kia gây sức ép một trận trở về, Lục Diêu liền thấy An Duy Tư cúi đầu đứng một mình trong phòng học, nghi hoặc hỏi, “Sao còn ở đây?”

“A, không, không có gì.....” Đột nhiên nghe thấy tiếng Lục Diêu vang lên bên cạnh, An Duy Tư theo bản năng bối rối che dấu, nhưng nói mới ra miệng liền xấu hổ phát hiện ngữ điệu của mình quả là không có khí khái nam tử, như muốn bù đắp mà lập lại lần nữa, “Không có việc gì.”

“Thật sao, vậy đi thôi.” Lục Diêu cảm thấy An Duy Tư có điểm gì đó không đúng, nhưng loại biến hóa này cũng không rõ ràng, hơn nữa hẳn không tin được mình chỉ rời đi trong chốc lát mà An Duy Tư đã bị thay đổi cả con người, nên không để chuyện này trong lòng.

Đây gọi là không tìm chết sẽ không chết, một đoạn thời gian dài sau đó Lục Diêu vẫn không hiểu được, một lần này rõ ràng cái gì cũng chưa làm, thế nào vẫn dương sai? Rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu chứ?

Dần dần, Lục Diêu bắt đầu phát hiện An Duy Tư đích xác vô cùng bất thường, tỷ như thời gian rảnh rỗi rõ ràng có thể thả lỏng một chút, y càng muốn Lục Diêu tiếp tục dạy y kỹ xảo cận chiến, nếu không thì ngâm mình trong phòng tập thể thao cả buổi.

Cứ như vậy có chậm hiểu đến mấy, Lục Diêu cũng biết An Duy Tư đang muốn thay đổi bản thân, hơn nữa nhìn qua quyết tâm còn rất lớn, ngay cả mấy lần Lục Diêu thử khuyên y nghỉ ngơi một chút cũng bị uyển chuyển từ chối.

Tươi cười nhu hòa ngại ngùng ban đầu trên gương mặt An Duy Tư cũng dần nhạt đi, nụ cười của y tựa hồ theo tuổi lớn dần mà giảm bớt. Tới mười tám tuổi, An Duy Tư đã không còn lộ ra mỉm cười với ai khác ngoài Lục Diêu, thậm chí vẻ lạnh lùng dịu đi một chút thôi cũng ít có, lúc này y đã bước vào một trường quân sự dùng nghiêm khắc thành danh.

Lục Diêu cùng An Duy Tư quen biết cũng đã mười năm, chút thời gian ấy đối với Lục Diêu mà nói thì không tính là cái gì, nhưng đối với một nhân loại mà nói thì tuyệt đối không ngắn.

An Duy Tư biết mình đã không còn yếu đuối chỉ biết khóc, cũng không im lặng tùy ý người khác bắt nạt, về phần lỗi tại cùng cái đuôi cũng đã có thể khống chế được không để nó xuất hiện. Mười năm, ban đầu mình thay đổi chỉ là vì không muốn bị chán ghét, mà tới hiện tại lạnh lùng đã trở thành thói quen, mà nguyên nhân khiến y bảo trì thói quen này cũng trở nên càng nhiều.

Suy nghĩ của y rất đơn giản, nếu bị kẻ qua đường không quen biết xúc phạm tới thương tích đầy mình, thì dành lại cho người thương chỉ có vết thương xấu xí (?). Trước kia chính là như vậy, khi đó mình yếu nhược bị người khi dễ, bị đánh trên người trải rộng ứ thanh, kẻ thi bạo tâm tình có lẽ sẽ bởi vậy trở nên vui sướng, nhưng vẫn đứng bên cạnh y, chầm sáng không biết lai lịch kia lại luôn thân thiết hỏi y có sao không.

Mười năm, làm bạn bên cạnh An Duy Tư thủy chung chỉ có chùm sáng thường xuyên xuất quỷ nhập thần, ngoài hẳn ra không có bất luận kẻ nào có thể đi vào nội tâm của An Duy Tư. Không phải không có người chủ động tới gần, nhất là mấy năm gần đây thường có người ý đồ thân cận với y, nhưng An Duy Tư biết những người đó hoặc là vì vẻ bề ngoài của mình, hoặc là vì năng lực hiện tại của mình quá nổi tiếng, điều này làm y cảm thấy chán ghét.

Cho nên An Duy Tư nghĩ, mình chỉ cần có hẳn bên cạnh như vậy là đủ rồi, chỉ có hẳn là quan trọng nhất, thậm chí chỉ cần là hẳn, cho dù giống những người đó mà khi dễ mình, đánh chửi mình cũng không sao hết, mình đều có thể cao hứng chấp nhận.

An Duy Tư một mực yên lặng nỗ lực, chờ mong, hy vọng trở thành một người sẽ không gây thêm phiền toái cho hẳn.

Ngày đó, An Duy Tư đi trên hành lang nói nói mấy câu với Lục Diêu bên cạnh, cho dù trên hành lang vẫn còn giáo viên học sinh qua lại, nhưng An Duy Tư hiện tại cũng không để ý đến, bởi vì y nhiều ít cũng đã biết, sự tồn tại của Lục Diêu cũng không phải người thường có thể dễ dàng phát hiện.

Sau đó, một gã nam sinh bắt gặp hình ảnh người nổi danh nghiêm cẩn ở trường như y, thế mà lại mỉm cười tự lảm bảm trước mặt cổng chúng, nhìn không được nói thầm với người bên cạnh, “Hóa ra hẳn là kẻ điên, đi nói chuyện với thứ căn bản không tồn tại.”

An Duy Tư nghe được lời tên nam sinh kia, lần đó, y bẻ gãy tứ chi kẻ kia, sau đó bóp cổ đối phương ép gã thu hồi lời vừa nói.

Y có thể hoàn toàn không thèm để ý người khác đánh giá mình thế nào, nhưng không thể dễ dàng tha thứ có người phủ nhận sự tồn tại của Lục Diêu. Nếu ngay cả chùm sáng ảm áp này cũng là giả dối, vậy cho dù hết thấy có là chân thật cũng không có ý nghĩa gì.

Ngay sau đó, An Duy Tư nghe được câu nói cả đời y cũng không muốn nghe lại lần thứ hai: “An Duy Tư, ta phải đi.”

“Đi đâu?!”

“Thế giới khác. Là một nhân loại, người đã rất mạnh rồi, ta không tất yếu ở lại đây nữa.”

“Ta muốn đi cùng.”

“Nếu vậy từ nay về sau ngươi sẽ phải sống trong các loại nhiệm vụ không ngừng, có khả năng tử vong.”

“Được.”

Thời điểm đó Lục Diêu cũng đã không còn giống ban đầu, chán ghét đối tượng khế ước liền tùy ý bỏ đi, hần dùng năng lực của mình xây dựng ra một thứ tồn tại như máy tính trí năng của nhân loại, phàm là đối tượng tiến vào trong hệ thống này, trừ phi hoàn thành đủ lượng nhiệm vụ tích góp đủ điểm thưởng, bằng không không thể tùy tiện chấm dứt khế ước. Nguyên nhân Lục Diêu làm như vậy là vì không muốn tự mình thiết lập mỗi một nhiệm vụ, như vậy quá mức phiền toái, hơn nữa quản lý rời rạc cũng có không thiếu tệ nạn.

Làm Lục Diêu không hiểu là biểu hiện của An Duy Tư, trừ ban đầu biết mình muốn rời đi thì thất thố chốc lát, lúc nghe mình nói lời kia không đầu không đuôi cứ nhiên lại không hề nghi vấn, thần sắc vẫn bình tĩnh trước sau như một. Bởi vì không tất yếu cho nên Lục Diêu vốn không tính kéo An Duy Tư vào hệ thống, nhưng y muốn như vậy cũng không phải không thể.

Hoàn toàn tín nhiệm như vậy, hần khi đó còn chưa thể hiểu rõ.

An Duy Tư nhẹ nhàng thở ra, đối với y mà nói so với việc có khả năng tử vong, tồn tại trong một thế giới không có lý do sống sót càng đáng sợ hơn nhiều.

Trái ngược hoàn toàn với tiểu thuyết, Lục Diêu chỉ tùy tay ném An Duy Tư vào hệ thống, tương đương khó hiểu phong tình.

Sau khi mưu sát không khí lãng mạn, Lục Diêu không chút do dự đi tới thế giới kế tiếp, chung quy đối với hần mà nói đây chẳng qua là danh sách kẻ gây rối hàng ngày từ một tầng lên hai thôi.

Làm hần cảm thấy buồn bực là, kế hoạch tu dưỡng tính cách của hần lại thất bại.

Thực tế xét về một góc độ nào đó, cũng có thể coi là cải tạo thành công quá mức?

Trạm dừng kế tiếp của Lục Diêu là không gian song song tương đối phổ thông, một nơi khoa học kỹ thuật không quá phát đạt, nhân loại nơi này phần lớn cũng không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Mà lần này bất hạnh bị Lục Diêu chấm tới là một thiếu niên học cao nhất (*khoảng lớp 10*), bởi vì hần quyết định lại giảm độ khó cho mình.

Nam sinh bị hần lựa chọn tên là Thường Dục là thiếu niên bất lương điển hình, xét thấy trong không gian này đa số phái nam đều sẽ có giai đoạn như vậy, Lục Diêu cho rằng nếu phổ biến như vậy hần cải tạo cũng dễ hơn ít.

Kế hoạch nghe hợp tình hợp lý thì cũng không khó thực hiện đi? Lục Diêu tự nhận là độ khó lần này đã hạ đến rất thấp, còn thất bại nữa thật sự không thể nào nói nổi.

Giờ nghỉ trưa ngày này, Lục Diêu lại một lần lấy hình tượng chùm sáng bay tới trước mặt mục tiêu mới.....

Lục Diêu vốn là thấy Thường Dục một mình nằm ở một mái hiên phía sau dãy phòng học, một cánh tay che trên mắt, như là đang ngủ. Bay tới trên đầu Thường Dục, Lục Diêu chưa kịp lên tiếng, đã bị một cánh tay đột nhiên kéo mạnh xuống.

“?!”

Tuy rằng bề ngoài nhìn qua chỉ là một chùm sáng, nhưng Lục Diêu vẫn có thể bị đụng đến, hơn nữa..... Xúc cảm cũng coi như mềm mại. Hiện tại Lục Diêu bị Thường Dục nắm trên tay, cảm thấy hứng thú không ngừng xoa nắn, còn thỉnh thoảng lăm bằm, “Đây là cái gì? Đồ chơi? Người ngoài hành tinh?”

Không nghĩ tới đối phương hoàn toàn không sợ mình, Lục Diêu vốn tưởng rằng người thế giới này nhìn thấy thứ tồn tại vượt quá thường thức của bọn họ sẽ cảm thấy hoảng sợ, nếu năng lực thừa nhận của thiếu niên này tương đối cường thì mình cũng thoải mái hơn một ít.

Lục Diêu còn nhớ rõ trong nhân loại có câu “ra oai phủ đầu”, đối phó với gia hỏa như vậy hẳn là vừa lúc. Vì thế giây tiếp theo, Thường Dục đang nằm trên băng ghế “Phanh” một tiếng ngã lộn xuống đất.

Xét thấy thủ đoạn ôn hòa lần trước hoàn toàn vô dụng, Lục Diêu quyết định cường ngạnh một chút thử xem.

“Đầu tiên, ta rất mạnh, ít nhất mạnh hơn ngươi. Tiếp theo, ta bởi vì hứng thú bản thân muốn thay đổi một chút tính cách của ngươi, nhưng sẽ không sử dụng thủ đoạn cường ngạnh. Cuối cùng, ngươi không có quyền cự tuyệt.” Lục Diêu yêu cầu không cao, chỉ cần cải tạo thành một người phổ thông biết khóc biết cười tam quan đoan chính, lại bỏ được thói quen bất lương là được.

“Nga, nghe có vẻ thực đáng sợ nha, tiểu gia hỏa.” Ngã cũng không quá đau, lưỡi biếng nằm trên mặt đất nhìn chùm sáng, Thường Dục không tỏ ra sợ hãi hay bối rối, lại vẫn như ngày thường ngạo mạn vô lễ, “Muốn thử thì tùy ý a, nhưng ta cũng không phải kẻ có thể dễ dàng bị thay đổi.”

Nếu Lục Diêu muốn, hẳn tùy thời có thể biến kẻ vô lễ này biến thành ôn hòa nho nhã trong nháy mắt, đương nhiên, tiền đề là vận dụng ngoại lực, song như vậy thật sự không có lạc thú gì.

“Uy, nếu ngươi tính dựa vào thuyết giáo hay biến đổi ngầm, thì về ngủ đi. Như vậy thực nhàm chán, thế này thì sao, ta có thể phối hợp với hành động của ngươi, nhưng nếu nửa năm sau vẫn hoàn toàn không có hiệu quả..... Vậy nói sau đi.”

“Được thôi.” Lục Diêu đoán Thường Dục khả năng sẽ muốn mình hoàn thành nguyện vọng gì đó của y, mà hệ thống hẳn dùng để giết thời gian vẫn luôn dùng việc thực hiện nguyện vọng làm phần thưởng, có thể nói hoàn toàn không có vấn đề.

“Thực sáng khoái a.” Lưỡi biếng duỗi eo, Thường Dục đứng lên, một lần nữa nằm lên ghế, tùy tay kéo Lục Diêu ôm vào ngực, “Muốn làm cái gì thì tùy, trước ngủ một giấc cùng ta đã.”

Người này đến cùng là có cảm giác nguy hiểm không.....

Lục Diêu thực nghiêm túc tự hỏi một chút, vẫn cảm thấy người bình thường hẳn sẽ không vô tư ôm vật thể bất minh có tính nguy hiểm trong ngực đi ngủ, cũng sẽ không có chuyện đàm phán như vừa rồi.

Hay mình có cái nhìn sai, nhân loại thế giới này tương đối đặc thù?

Lúc Thường Dục ngủ chuông vào lớp đã vang lên, mà y bị đánh thức rồi phản ứng lại chỉ là xoay người ngủ tiếp. Mãi cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Thường Dục mới ngáp dài ngồi dậy, còn không quên nhu nhu chòm sáng vẫn bị mình ôm trong ngực, “Xúc cảm không tệ. Như vậy bắt đầu đi, người không phải nói muốn cải tạo ta sao, muốn ta làm như thế nào?”

Nghe y hỏi như vậy, Lục Diêu trầm mặc sau một lúc lâu – tuy rằng nói là muốn chơi cải tạo, nhưng chân chính muốn hẳn làm cái gì rõ ràng thì đúng là không biết nên làm cái gì, chung quy hai lần trước đều là thất bại đến mức danh kỳ diệu.

Sâu sắc phát giác Lục Diêu đang lúng túng, Thường Dục nhất thời cười nghiêng ngả, “Ha ha ha..... Chẳng lẽ người còn chưa biết nên làm thế nào đã đến tìm ta? Người đến tấu hài đấy à, không cần khả ái như vậy a.....”

Bộ dáng cười đến càn quây kia làm Lục Diêu vô cùng vô cùng khó chịu.

“Phanh!”

Lần thứ hai ngã ngựa dưới đất Thường Dục giật giật, nhất thời hít một hơi khí lạnh, “Rất đau a!” Đây đại khái là lần đầu tiên Thường Dục thụ thương ghen khuất tới vậy, bị một thứ nhìn qua thực vô hại như vậy ném xuống đất.

“Biện pháp cụ thể thế nào ta sẽ quan sát một thời gian rồi thực thi, nếu có bất cứ bất mãn gì về hành động của ta đều có thể đưa ra, thế nhưng tiếp nhận hay không là việc của ta.” Lục Diêu lạnh giọng nói.

“Được thôi.” Hứng thú thiếu thiếu thuận miệng đáp lại, Thường Dục đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên quần áo, “Vậy ít nhất để ta biết, người tính toán biến ta thành bộ dạng gì?”

“..... Người thường.”

“A?” Kinh ngạc sửng sốt một lúc, Thường Dục nhin không được ngoáy ngoáy lỗ tai, cơ hồ cho rằng mình nghe lầm, “Người thường? Người là muốn biến ta thành loại ngu dốt, tầm thường vô vị đó sao?”

“Người định nghĩa người thường như vậy sao? Bỏ đi, dù sao vô luận người có nguyện ý hay không cũng không có quyền lựa chọn.”

Đúng rồi, học sinh bình thường hẳn là đều ngoan ngoãn lên lớp đi? Vì thế Lục Diêu dùng giọng điệu mệnh lệnh nói, “Từ giờ trở đi, cấm trốn học. Thêm nữa những người khác không nhìn thấy ta, cho nên khi có người khác đừng có nói chuyện với ta.”

“Sách.....” Thường Dục bĩu môi, cho dù thật sự không có hứng thú với lớp học nhàm chán, nhưng dù sao cũng chỉ nửa năm mà thôi, nửa năm sau..... Ân, để gia hỏa kỳ quái này làm sủng vật của mình thì sao nhỉ? Nghĩ vậy cuối cùng cũng có điểm động lực, vì thế Thường Dục cất bước hướng về dãy phòng học.

Thuận tiện nhắc tới, toàn bộ quá trình khi Thường Dục mở cửa phòng học đi đến vị trí của mình ngồi xuống, trong phòng học từ giáo viên đến học sinh đều sợ ngây người.

Bọn họ thấy cái gì? Vị đại gia này cư nhiên đến lớp? Còn là khi khóa học còn một nửa?

Bởi vậy cũng biết Thường Dục bình thường trong mắt giáo viên cùng các học sinh là hình tượng như thế nào.

.

68. Chương 68: Không Đụng Tường Nam Không Quay Đầu

Buổi chiều hôm đó Thường Dục quả thật thành thành thật thật ngồi trong phòng học, tạm thời không biết y có nghe giảng hay không, ít nhất không trốn học trắng trợn. Mãi cho đến khi tan học, Lục Diêu liền phát hiện thói quen thứ hai của Thường Dục cần thay đổi —— đánh nhau.

Lục Diêu không biết nên đánh giá Thường Dục này chỉ số thông minh thấp hay thụ ngược cuồng, tóm lại hẳn không thể hiểu được lối suy nghĩ của kẻ đơn thương độc mã đi khiêu khích một đám trắng hán. Làm hẳn có chút kinh ngạc chính là, Thường Dục là học sinh trung học nhìn qua cũng không cường tráng, thể nhưng thật sự đã đánh đám người kia nằm úp sấp luôn. Có điều cũng không có gì kỳ quái, dù sao cái loại đấu pháp như không muốn sống đấy, phàm là người bình thường nhìn thấy hoặc ít hoặc nhiều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bộ dạng Thường Dục khi đánh nhau cũng tương đối điên cuồng, căn bản là không cần biết đối phương tạo cho mình bao nhiêu thương tổn, hơn nữa toàn bộ quá trình đều mang theo nụ cười khoái trá.

Lục Diêu giữa chừng đã trộm xem tâm lý của nam nhân đánh nhau với Thường Dục, phát hiện đối phương đã bị dọa sợ rồi.

Xong việc, Lục Diêu nhìn chằm chằm ứ thanh trên mặt Thường Dục, nói, “Đánh nhau cũng cấm.”

“Cái này làm không được.” Lời nói còn chưa dứt, Thường Dục đi phía trước bỗng dừng cước bộ, đột nhiên

xoay người đánh về phía Lục Diêu.

“Phanh!”

Dễ dàng quăng ngã người xuống đất, bởi vì chung quanh không có ai khác Lục Diêu cũng không cần bắn khoắn, nếu đã quyết định đi theo con đường cường ngạnh thì không cần ôn nhu đối đãi, muốn đánh thì đánh, “Lặp lại lần nữa, người không có quyền lựa chọn, bởi vì năng lực của ta cường đại hơn người.”

Giữ nguyên tư thế nằm ngã sấp trên mặt đất, Thường Dục xoay xoay cổ, nhìn chăm chăm chùm sáng bay giữa không trung một lúc lâu, bỗng nhiên giãn ra một nụ cười đầy tính công kích, “Mạnh đến độ nào?”

“Vượt xa khả năng tưởng tượng của người.”

“Không gì không làm được?”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu ta nói ta cảm thấy ta yêu người mất rồi thì phải làm sao?”

“.....” Đối với nhân loại mà nói, điều kiện tiên quyết hình thành tình yêu gì đó là phải cùng chủng tộc, điểm thường thức ấy Lục Diêu đã sớm biết. Xem ra quả là chỉ số thông minh của tên này có chút vấn đề, này là điều không thể nghi ngờ. Nội tâm có chút vô ngữ, nhưng Lục Diêu vẫn chưa quên duy trì hình tượng ‘hung tàn’ của mình, “Người từng thấy kết cục chuột thích mèo thể nào chưa?”

“Đúng là chưa từng thấy, nói vậy người từng thấy rồi sao?” Thường Dục trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, đồng thời còn ném lại vấn đề ấy.

Dùng câu so sánh vậy mà người này nghe không hiểu sao? Tuy rằng không tính là tức giận, nhưng Lục Diêu vẫn dùng sức húc vào bụng Thường Dục thể hiện bản thân đang khó chịu, sau đó mới nói, “Chuột tạm thời chưa thấy, nhưng ôm tình cảm khác thường với ta từng có hai tên, tính sơ qua thời gian sẽ không vượt quá ba năm, cho nên buông tha ảo tưởng viễn vông đi.”

Đừng hỏi hắn sao lại biết được, một tên thì thổ lộ thành nghiện, một tên thì như hận không thể theo dõi hắn hai mươi tư giờ một ngày, Lục Diêu nếu còn không nhìn ra bản thân là bị người ta nhìn bằng ánh mắt thể nào, thì quá ngu rồi. Tuy rằng có biết thì hắn cũng chẳng có cảm giác cao hứng hay khó chịu, dù sao nhân loại không phải đều nói lòng người là thứ đổi thay nhanh nhất sao.

Nói thật, về đoạn lịch sử đen tối ấy, Lục Diêu một chút cũng không muốn nhớ lại, bởi vì thật sự là vừa ngốc vừa khờ.

“Hiện tại là tám giờ bảy phút, hạn người trong vòng nửa giờ về đến nhà. Mặc kệ thói quen trước kia của

người thế nào, về sau tan học cầm la cà, trực tiếp về nhà. Người có thể kháng cự, nhưng không có hiệu quả đâu.”

Trong dự đoán của Lục Diêu, Thường Dục hẳn là sẽ cảm thấy phần nộ, hơn nữa y sẽ nhẫn nại không nổi mà bùng nổ. Nhưng Thường Dục nghe lời ngoài ý muốn, đứng lên khỏi mặt đất, không một câu phản bác, ngoan ngoãn về căn phòng của mình, thậm chí còn mang theo ý cười sung sướng.

Thường Dục rất chán ghét phải làm một học sinh thành thật lại bình thường, nhưng y hiện tại cũng không muốn phản kháng, bởi vì đã có thứ càng làm y hứng thú hơn so với cuộc sống tùy tâm sở dục.

Bác sĩ tâm lý từng nói Thường Dục có khuynh hướng bạo lực không nhẹ, mặt tinh thần cũng có vấn đề, nhưng y không để trong lòng, lại chưa bao giờ phủ nhận. Thường Dục rất chán ghét bị động chịu đánh, bởi vì y cảm thấy những người đó đã thương được y là nhờ thủ đoạn nào đó, y có đủ năng lực áp đảo đối phương. Thường Dục cũng chán ghét cuộc sống bị người bài bố, bởi vì thật sự quá mức nhàm chán, y có lẽ chỉ đơn thuần là theo đuổi kích thích, cũng có lẽ là tính cách trời sinh như thế.

Cảm giác yếu đuối vô lực, ngay cả tính mạng cũng bị người khác tùy ý chơi đùa đối với Thường Dục mà nói thực mới mẻ, nhưng lại không hề khó chịu. Chùm sáng này rất thần bí, hẳn nói hẳn rất mạnh, điểm này Thường Dục cũng không hoài nghi. Nếu đối phương có năng lực bài bố mình, Thường Dục cũng không cảm thấy ủy khuất, đó là quan hệ giữa kẻ yếu và kẻ mạnh, là tự nhiên thôi.

Về phần yêu phải đối phương, sao có thể đơn giản nhất kiến chung tình như vậy chứ? Chẳng qua là câu vui đùa thôi, Thường Dục không nghĩ tới Lục Diêu còn nghiêm túc giải thích với mình điều đó không có khả năng thực hiện. Y cảm thấy chùm sáng kỳ quái này rất thú vị, so với mọi thứ trước kia gặp được, đều thú vị hơn nhiều.

Từ đó về sau Thường Dục thật sự vô cùng nhu thuận sinh hoạt dựa theo yêu cầu của Lục Diêu, không trốn học không gây sự đánh nhau. Lục Diêu cũng biết hạn chế hành vi không thể thay đổi hoàn toàn tư tưởng của một người, cho nên hẳn vẫn luôn cố gắng nghĩ các loại phương pháp, ý đồ kéo thiếu niên bất lương trước mặt đi vào con đường dương quang rực rỡ.

Làm hẳn cảm thấy cao hứng chính là, Thường Dục đang dần thu lại bộ dáng cũ, từ bất cận thân tình chuyển thành tươi cười hiền lành chủ động nói chuyện với mọi người.

Khi đó Lục Diêu không nghĩ nhiều lắm tự nhiên cho rằng mình rốt cục cũng thành công một lần. Thế nhưng làm hẳn không hiểu nổi là Thường Dục thường xuyên hỏi mình một ít vấn đề, tựa như bạn bè bình thường, cũng không tìm tòi nghiên cứu bí mật gì. Mỗi lần Lục Diêu nghe đối phương hỏi đại loại như thích ăn món này không thì đều trầm mặc một hồi, người này hỏi một thứ tồn tại không cần ăn cơm câu hỏi đó có ý nghĩa sao?

Thường Dục đương nhiên biết Lục Diêu khác với nhân loại, cho nên y chỉ đang đùa giỡn đối phương mà thôi.

Nhân tiện nhắc tới, Thường Dục không nghĩ tới chùm sáng nhìn qua rất cường thế lãnh khốc, bản chất lại

đơn thuần như vậy. Y chỉ là giả bộ thay đổi tính cách, chờ đối phương phát hiện sẽ trêu chọc một phen, bắt đắc dĩ Lục Diêu lại không nhìn ra. Khi đó y thật sự rất muốn nói với Lục Diêu rằng: Phương thức người ra mắt có phong phạm người xấu như vậy, thì đừng vô thức bán manh được không.

Thường Dục khi mới quen từng nói đùa mình trót yêu đối phương, hiện tại ngược lại cảm giác bản thân lúc ấy như là nói lời tiên đoán. Đó cũng không có gì kỳ quái đi, gia hỏa khả ái như vậy lại luôn có thể làm mình kinh hỉ, muốn tìm ra nhân loại tương tự như vậy thật sự không có khả năng. Quan trọng nhất là, đối phương còn là ‘người’ đầu tiên dùng bạo lực tiếp cận và trấn áp mình. Bởi vì điều đó mà sinh ra tình cảm với một ngoại tộc, Thường Dục cảm giác bác sĩ tâm lý lúc trước còn không kiểm tra ra được, tỷ như mình không chừng còn có chút khuynh hướng thụ ngược gì đó.

Muốn có được đối phương, hoặc là bị có được cũng tốt. Nguyên vọng ấy ngày càng cường liệt, Thường Dục ngẫu nhiên cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc, nếu năng lực song phương đổi cho nhau, có lẽ mình đã sớm làm ra chuyện gì đó thú vị rồi. Nhớ tời Lục Diêu từng nói còn có hai gã thích hắn nhỉ? Thật muốn tìm cơ hội gặp mặt một lần, sau đó tự tay giết chết a..... Tình cảm nồng đậm cơ hồ muốn tràn đầy trong lòng, cái loại cảm giác trưởng trưởng này Thường Dục lại không chán ghét.

Tuy rằng Thường Dục không để ý đối tượng mình thích là chủng tộc gì, giới tính nào, nhưng vẫn có vấn đề làm y thấy bất tiện, đó chính là hình tượng của Lục Diêu, ngoài ôm ấp thì không thể làm ra hành động nào thân thiết hơn nữa.

Y từng hỏi Lục Diêu nếu hắn nói mình cái gì cũng có thể làm được, vì sao không cho bản thân một bề ngoài như nhân loại. Lục Diêu trả lời rất đơn giản: Trước mắt còn không muốn thử nghiệm sinh hoạt của nhân loại.

Thời gian nửa năm giao kèo đã sớm qua, Lục Diêu nghĩ nghĩ, vẫn quyết định hỏi Thường Dục muốn tiến vào hệ thống làm nhiệm vụ hay không. Dù sao cũng sẽ không vì nhân số tăng mà bị phá vỡ như hệ thống điện não, hỏi một câu cũng chẳng sao.

Thường Dục nghe xong rất vui vẻ đồng ý, biết có khả năng sẽ đi tới nơi rất nguy hiểm thì tâm tình càng thêm khoái trá, thậm chí nói thẳng, “Kỳ thật bộ dạng thiếu niên tốt là ta đóng kịch thôi, quả nhiên cười đến sáng lạn như vậy vẫn thực ghê tởm, chỉ là không nghĩ tới người thật sự không phát hiện.”

Từ đó tới nay vẫn chưa từng xem qua tâm lý của Thường Dục, Lục Diêu nghe lời này, theo bản năng liền tra xét nội tâm Thường Dục, sau đó liền phát hiện trạng thái tâm lý đối phương quả thật không có bất cứ thay đổi, vẫn không chút nào giống người thường, hơn nữa cư nhiên còn dám dùng loại từ như khả ái hình dung hắn.....

Lục Diêu không nói hai lời liền ném Thường Dục vào hệ thống, đồng thời có cảm giác bị phản “trời không dung ta” – lần thứ ba thất bại, hơn nữa cư nhiên bị một kẻ có thể nói là không có sức chiến đấu đùa giỡn. Hắn quyết định trước đi một thời gian, bổ sung một chút tâm lý học của nhân loại rồi tiếp tục mục tiêu của hắn.

Ở đây nói thêm một câu, Lục Diêu không rõ vì cái gì ba người bị mình cho vào hệ thống không hện mà cùng làm một việc: Tích góp số phần thưởng. Tuy rằng quả thật tích góp số lần càng cao, có thể hạn chế

của nguyện vọng có thể đổi cũng càng thấp, nhưng Lục Diêu nghĩ không ra bọn họ có nguyện vọng gì mà cần tích nhiều như vậy, cơ bản là trừ ngẫu nhiên tăng cường năng lực hay thể chất của bản thân, tất cả số lần thưởng đều bị họ tồn lại.

Suy nghĩ của nhân loại quả nhiên thực phức tạp, Lục Diêu lại tiếp tục bắt đầu tìm mục tiêu mới, hắn vẫn chưa từ bỏ ý định cho rằng mình không có khả năng một lần cũng không thành công.

69. Chương 69: Đả Kích

Lúc này Lục Diêu tiếp tục hạ độ khó cho mình, tới thể giới tu chân, thuận tay nhặt được một đứa nhỏ khoảng bốn tuổi bên ven đường.

Căn cứ thành quả thực nghiệm mấy lần trước, trước mắt ngay cả một người Lục Diêu cũng chưa bồi dưỡng thành công, mà trị số bệnh thần kinh của các thành viên trong hệ thống lại thẳng tắp bay lên, Lục Diêu quyết định chỉ ít phải dưỡng thành được một người có lối suy nghĩ ăn khớp với bình thường, nếu ngay cả cái này còn thất bại thì hắn cũng chịu thua rồi.

Đại khái bởi vì hiện tại đúng ngày trời đông giá rét, Lục Diêu tiến vào đúng vùng biên cảnh, tóm lại hắn thấy hai bên đường đổ nát, không hề ít người quần áo tả tơi, có trẻ con cũng có người lớn, ngày ấy tuyết rơi rất dày.

Lục Diêu chú ý tới trong đó có một nam hài gần bốn tuổi, bởi vì bộ dạng nó khác với những người khác. Khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu còn bần hê hê, vẻ mặt cũng không như người khác biểu hiện thống khổ tuyệt vọng hay khát cầu, mà là bình tĩnh, đạm mạc nhìn không trung đầy đặc mây đen.

Nổi lên hứng thú với nam hài, Lục Diêu liền để cho nam hài thấy được mình, hắn hỏi: “Vì sao lại bình tĩnh như vậy? Không muốn được cứu sao?”

Nam hài thấy được Lục Diêu, vẻ mặt cũng không đổi, “Không có người đến cứu chúng ta. Cho nên có ảo tưởng cỡ nào cũng không có ý nghĩa.”

“Vì sao lại cho là như vậy?” Lục Diêu vốn tưởng rằng nhân loại nhìn thấy bộ dạng chùm sáng của hắn hắn là rất bất khả tư nghị, nhưng đây đã là lần thứ tư, sao mấy người này lại lãnh tính như vậy nhỉ?

Có lẽ cảm thấy nhìn không trung vô vị thực nhàm chán, nam hài nảy sinh mong muốn nói chuyện, nó còn nghiêm túc trả lời: “Thần tiên nhân từ gì đó đều là gạt người. Trước kia cũng có người nói với ta sẽ có đại tiên thần thông quảng đại tới cứu chúng ta, nhưng bốn ngày sau hắn đã chết đói. Quan phủ cũng không nhàn hạ mà bận tâm tới sống chết của chúng ta, ta không tin có người sẽ cứu trợ một cái kẻ không liên quan.”

Ở trong mắt những người khác, là nam hài tự nhiên lảm bảm, nhưng không ai liếc mắt tới —— khi tính

mạng đã bước tới điểm cuối, mặc kệ là xuất hiện ảo giác hay thần chí không rõ thì cũng chẳng có gì để ngạc nhiên.

“Đi theo ta.”

Sau khi nói xong Lục Diêu bay đi một quãng, phát hiện nam hài không nghe lời đi theo. Nghĩ nếu quang minh chính đại kéo người bay theo tựa hồ dễ làm người khác chú ý, vì thế Lục Diêu dứt khoát đoạt lấy quyền không chế thân thể nam hài, chỉ huy đứa nhỏ rút cục cũng lộ vẻ kinh ngạc đi theo mình tới vùng hoang vu dã ngoại.

Đi tới một khoảng trống không người, Lục Diêu bắt đầu đánh giá nam hài, để xác định xem mình nên cung cấp cái gì mới không để đối phương chết đói chết rét, dù sao đứa nhỏ nhân loại cũng thực yếu ớt.

Từ thân thể hơi hơi run rẩy của đối phương có thể thấy nó đang rất lạnh, giữa mặt đất trống trơn bỗng xuất hiện một gian phòng nhỏ, còn rộng rãi hơn nhà dân chúng bình thường rất nhiều, Lục Diêu còn sắp đủ bàn ghế giường tủ gì đó. Chỉ huy đứa nhỏ vào nhà, Lục Diêu lại ‘làm ra’ đồ ăn phong phú và xiêm y ấm áp, cảm thấy hẳn là không quên gì nữa.

“Còn cần cái gì nữa không?”

Chú ý tới nam hài đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Lục Diêu lại vắt óc suy nghĩ, căn cứ theo sách nói suy nghĩ của đứa nhỏ này trước kia hẳn là liều mạng nghĩ cách sinh tồn, thế nhưng ngấm lại ba người trước cũng không giống tâm lý nhân loại được viết trong sách, có lẽ là sách này cũng không đủ chuẩn xác.

Dù sao ban đầu ai lại nghĩ về nó chứ, là mình vận khí không tốt liên tiếp lựa chọn bốn bản lỗi của tạo hóa đi.

Đối mặt với lực hấp dẫn thật lớn của đồ ăn và xiêm y, nam hài không lập tức nhào tới, mà dò hỏi trước, “Cái này cho ta, muốn hồi báo cái gì?”

“Không cần.”

Nam hài không nói gì, yên lặng nhìn chằm chằm Lục Diêu, tựa hồ nếu hẳn không nói ra yêu cầu của bản thân thì sẽ ăn đồ ăn trên bàn.

“Nếu người kiên trì như vậy, vậy lấy thân báo đáp đi.” Từ này là lúc trước Lục Dật Văn đã nói với Lục Diêu, trước kia tuy rằng cũng nghe người khác nói một hai lần, nhưng Lục Diêu cũng không để ý nghiên cứu hàm nghĩa của nó, thẳng cho đến thời gian trước, Lục Dật Văn nói ý của câu này cũng giống như y gia nhập hệ thống, song phương thành lập khế ước vậy.

Hiển nhiên, nam hài cũng không bị người ta dạy sai như Lục Diêu, chỉ thấy nó lộ ra vẻ mặt vô cùng hoang mang, “Chỉ như vậy? Ta là nam nhi, hơn nữa cũng không có mấy gì đáng giá.” Thanh âm nghe hẳn là nam

giới, không nghĩ tới chòm sáng nhìn qua thực thần bí này lại có long dương chi hảo. Nam hài cũng không cảm thấy khuất nhục mà do dự, chỉ là thật sự cảm thấy mình không đáng giá.

Cũng không phải tự ti, bộ dạng hiện tại của nam hài thật sự thấy thế nào cũng không thể làm người khác hứng trí, vừa gầy lại vừa nhỏ, hơn nữa còn bần hê hê, hoàn toàn che lấp khuôn mặt thanh tú, hướng chỉ chỉ mới bốn tuổi, cho dù là quỷ háo sắc sợ cũng sẽ không liếc nó lấy một cái.

“Giá trị do ta đánh giá, mau ăn đi, nếu chết ta lại phải cố sức tìm người khác.”

Nếu lúc này Lục Diêu có thể lý giải chính xác hàm nghĩa từ ‘lấy thân báo đáp’, có lẽ hẳn có thể phát hiện đứa nhỏ tựa hồ vô cùng không bình thường.

Rất nhanh đã lấp đầy bụng, nam hài lại nhìn về phía Lục Diêu, đặt câu hỏi, “Ngươi là thần tiên?”

“Không tính.....” Lục Diêu tạm dừng một lát, lập tức không kiên nhẫn bỏ lại một câu “Chờ ở đây” liền biến mất.

Nguyên nhân đột nhiên rời đi, là do Thường Dục trước bị hắn tạm thời xử lý, đối phương không đã quấy rầy Lục Diêu khoảng ba tiếng rồi, cho dù không được một câu hỏi âm cũng không thấy đình chỉ, ngược lại càng lúc càng hứng thú.

“Có việc?” Hiện thân trước mặt Thường Dục, ngữ khí của Lục Diêu rất không tốt.

“Đương nhiên.” Thường Dục giống như vô cùng thân thiết thành thạo ôm Lục Diêu vào lòng vuốt ve, “Ta muốn hỏi một chút, ngài tính khi nào thì giới thiệu những người khác nhận biết nhau một chút? Hai người kia hẳn là cũng giống ta có thể trực tiếp trao đổi với ngài thông qua ý thức đi, nghĩ vậy lại cảm thấy cực kỳ khó chịu a.”

“Các ngươi cần gì phải gặp mặt chứ?” Thoải mái giấy khỏi trói buộc của Thường Dục, Lục Diêu bây giờ vẫn có chút khó chịu, liền không khách khí mà quăng ngã đối phương xuống đất lần thứ không biết bao nhiêu.

Không chút phản kháng nằm dưới đất, Thường Dục cười cười, “Ngay cả bộ dạng tình địch thế nào cũng không biết, vậy rất đau xót nha? Hơn nữa ta nhận được một nhiệm vụ là tàn sát hàng loạt dân trong thành, nếu nhiệm vụ sau này có cái giống vậy, có thể sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy, đối phương hẳn là cũng không đơn giản đi?”

Lục Diêu nhận được thỉnh cầu như vậy cũng không phải lần đầu tiên, mặc kệ là Lục Dật Văn hay An Duy Tư, cũng không biết làm thế nào biết được có những người khác cùng “chơi trò chơi” này, cũng đều nhiều lần tỏ vẻ muốn ‘trao đổi tình cảm’ với những người khác một chút.

Tuy rằng không rõ vì cái gì bọn họ lại có ý tưởng này, nhưng Lục Diêu ngẫm lại cảm thấy cũng chẳng có vấn đề gì, chờ lần đường thành này kết thúc liền cho mấy người gặp nhau đi, dù sao là bọn họ tự yêu cầu.

“Ta sẽ suy nghĩ. Chào.”

Lục Diêu sau khi trở về, nhìn thấy nam hài quả thật ngoan ngoãn im lặng ngồi trên ghế chờ hắn trở về.

“Tên của người?”

“Không có. Người thì sao?”

“Cũng vậy.” Hai kẻ không có tên muốn giới thiệu thật đúng là có điểm xấu hổ, nghĩ đến nhân loại không giống như mình, tựa hồ phải có tên, Lục Diêu nhân tiện nói, “Về sau người gọi là Thanh Sơ.”

Thanh Sơ thuận theo gật gật đầu, giờ nó cũng có cái tên thuộc về mình. Nghĩ vậy, Thanh Sơ cảm thấy được bản thân nhiều ít cũng cảm nhận được cái gọi là ấm áp, liền ngẩng đầu hướng về phía chùm sáng, lộ ra một cái mỉm cười nho nhỏ lại trúc trắc, “Cám ơn.”

“Người tạm thời ở lại đây.” Tạm dừng chốc lát, Lục Diêu lại bổ sung, “Ta cũng sẽ ở đây.”

“Vâng, ta sẽ cố gắng.” Suy nghĩ trong nội tâm Thanh Sơ chính là, sau này phải chú ý về ngoài của mình hơn, cũng phải hiểu biết việc giữa nam với nam..... Khi đó Thanh Sơ cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ cảm thấy là để báo đáp Lục Diêu, hơn nữa nghĩ tới sẽ phát sinh quan hệ thân mật với đối phương, thấy có điểm vui vẻ.

Tóm lại loại ý tưởng này không phải một tiểu hài tử năm tuổi nên có.

Về phần Lục Diêu phát giác Thanh Sơ có lỗi suy nghĩ không quá bình thường, thì đã bảy năm sau rồi.

Bởi vì Thanh Sơ không thích thành trấn, cho nên bọn họ ở một nơi sâu trong rừng tương đối xa xôi, gần một thôn trang nhỏ, nhân số không nhiều lắm, nhưng cư dân thuần phác nhiệt tình.

Thanh Sơ tính tình thiên hướng lạnh lùng, tuy rằng vẫn là một thiếu niên, nhưng những năm gần đây tương mạo lẫn khí chất đều đã phát triển không tầm thường, khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù cả ngày căng chặt, một bộ bất cẩu ngôn tiểu, nhưng đã có thể nhìn ra vẻ tuấn tú sau này, hơn nữa ngôn từ đều có vẻ thập phần thành thực, luôn bị lầm tưởng là công tử phú quý nào đó. Nhưng cũng phải thanh minh một câu, cho dù thoát nhìn thực thành thực, nhưng Thanh Sơ là do Lục Diêu nuôi lớn, cho nên thành thực cũng chỉ là nhìn có vẻ vậy thôi.

Lục Diêu với Thanh Sơ đều là dạng không nói nhiều, cho nên hình thức ở chung của hai người phần lớn đều là trầm mặc. Lục Diêu cảm thấy thanh tịnh như vậy rất tốt, Thanh Sơ tự nhiên cũng thích cảm thụ lặng im làm bạn như vậy.

Lục Diêu vẫn nghĩ lần này hẳn là không có vấn đề gì, lại thêm hắn không thích động bất động liền xem xét

tâm lý người khác, cho rằng như vậy bớt đi rất nhiều lạc thú, cho tới ngày đó hẳn mới nảy sinh hoài nghi thực lớn đối với năng lực bản thân.

Ngày đó, Lục Diêu đi ra ngoài lượn lờ dạo chơi, khi trở về phòng nhỏ thì mặt trời đã lặn.

Trong phòng điểm một ngọn nến mờ nhạt, ánh sáng hân ám làm không khí trong phòng có phần ái muội. Trong hoàn cảnh như vậy, Lục Diêu thấy đứa nhỏ mình nuôi dưỡng bảy năm đang khoác một lớp áo lót đơn bạc, ngoài ra không còn một mảnh vải, hai chân tạo hình chữ M ngồi trên giường, thấy mình trở về, liền lộ ra nụ cười nhu hòa lại thực khản trương.

“.....” Trong hiểu biết hữu hạn của Lục Diêu đối với nhân loại, tư thế này hẳn chỉ xuất hiện khi hành phòng, “Người đang làm cái gì?”

“Mười hai tuổi, đã đủ rồi. Ta rửa sạch rồi.” Thản nhiên nói, Thanh Sơ mặc dù ở trước mặt Lục Diêu luôn tùy ý hơn vẻ ngoài rất nhiều, nhưng không phải tùy ý đến như vậy.

Lần này lại là thế nào, cũng không thể do hắn nghĩ sai đi.

Giờ phút này hình tượng nội tâm của Lục Diêu đại khái là như thế này: OTL

Rốt cuộc sao lại xảy ra vấn đề? Mình có từng biểu lộ có ý nghĩ về phương diện đó với Thanh Sơ chứ?

Thông qua giáo huấn thảm khốc lần này, Lục Diêu rốt cục cũng hiểu bản thân hoàn toàn không có thiên phú về phương diện giáo dục tiểu hài tử, cho nên ngày hôm sau hắn liền mang Thanh Sơ đi bái một chương môn môn phải tu tiên làm thầy, ôm suy nghĩ nếu là sự tồn tại đức cao vọng trọng trong nhân loại, vậy hẳn là còn có tia hi vọng cứu vãn.

Thanh Sơ vô cùng không tình nguyện với điều này, bởi vì về sau không còn cách nào ở riêng hai người với Lục Diêu nữa. Chính thức bước vào Bạch Huyền phái, Thanh Sơ vốn đã ít biểu tình lại ngày càng nghiêm túc như lão nhân. Có lẽ tu tiên đối với y mà nói có điểm tốt duy nhất, chính là có thêm cơ hội tiếp cận Lục Diêu. Trong lòng Thanh Sơ, Lục Diêu là sự tồn tại không gì không làm được, nghĩ đến có thể sau này mình sẽ trở thành trợ lực cho đối phương mà không phải gánh nặng, tâm tình mới hơi dịu đi.

Nhưng trừ ưu điểm duy nhất ấy, Thanh Sơ chẳng có hảo cảm gì với Tu chân giới, vô luận là tiền bối đối trá hay sư huynh ôn ào kia, hơn nữa lúc mới bái sư, chương môn còn muốn đổi tên cho y, này là tuyệt đối không thể, Thanh Sơ vô luận thế nào cũng không nguyện ý bỏ cái tên mà Lục Diêu đã cho mình.

70. Chương 70: Tự Làm Bậy

Nói ngắn lại, Lục Diêu ở lại hơn mười năm, phát hiện Thanh Sơ vẫn dị thường chấp nhất ôm ấp ý tưởng thoát ly cái phạm trù ‘bình thường’, tỷ như luôn ý đồ tạo cho Lục Diêu thân thể nhân loại, về phần mục đích..... Rất không muốn biết, nhưng hắn cảm thấy không phải lý do quang minh chính đại gì.

Thực hiển nhiên, trò chơi đường thành này Lục Diêu thất bại cả bốn lần.

Vì cái gì? Rõ ràng Thanh Sơ đến cửa còn rất ít ra, không có khả năng bị ai đó dạy hư, mình cũng vẫn dựa theo phương thức nhân loại dạy đứa nhỏ mà làm.....

Chịu đả kích trầm trọng, Lục Diêu quyết định từ bỏ trò chơi này, xét thấy trước mắt Thanh Sơ đã đối với mình hoàn toàn sùng bái mù quáng cộng thêm tâm hoài bất quỷ, hắn không hỏi nhiều liền đưa Thanh Sơ vào hệ thống. Về phần đáp ứng cho bọn họ gặp mặt, vẫn chờ khi tâm tình Lục Diêu tốt hơn hãy nói.

Bỏ qua trò chơi mình hứng khởi, nhất thời Lục Diêu không biết kế tiếp mình nên làm cái gì. Ngẫm lại tựa hồ đã một thời gian không xuất hiện trước mặt Lục Dật Văn, tới nơi y tiến hành nhiệm vụ xem sao.

Lục Diêu đi tới thế giới chỉ định mới bắt đầu xem xét nhiệm vụ hiện tại của Lục Dật Văn, đại khái bởi vì là không gian hiện đại tương đối bình thường, nhiệm vụ của Lục Dật Văn rất đơn giản, chỉ là thông qua cách nào đó nhiệm vụ chỉ định để kiếm đủ số tiền yêu cầu mà thôi. Có điều trong thời gian này Lục Diêu quan sát hành động của đối phương thì chỉ biết y căn bản không tính nghiêm túc làm nhiệm vụ, bởi vì hiện tại y tựa hồ đang chơi trò gì đó thập phần quỷ dị.

Vốn nếu vượt qua thời gian hạn định mà chưa hoàn thành nhiệm vụ sẽ lập tức bị giết chết, nhưng Lục Diêu biết rất rõ số lần thưởng của Lục Dật Văn tích góp, kéo dài thời gian nhiệm vụ cũng không phải đại sự gì.

Hắn cũng không sợ có người lợi dụng sơ hở kéo thời gian nhiệm vụ dài tới rất dài, trực tiếp sống tại thế giới ấy hết một đời, thậm chí nếu ai đó trong mấy người này sinh ra ý tưởng như vậy, có lẽ Lục Diêu còn cảm thấy thực vui mừng, ít nhất như vậy thuyết minh kẻ mình từng cải tạo vẫn còn có một mặt bình thường.

Lục Dật Văn thông qua phương thức thụ thai nhân tạo làm một nữ nhân mang thai đứa con của mình, đây vốn cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng Lục Diêu cài đặt hệ thống nhiệm vụ là sau khi đối tượng tới thế giới mới, thông qua sửa đổi ký ức của người thế giới này cho người tới chấp hành nhiệm vụ một thân phận, thân phận Lục Dật Văn lúc này chính là đứa con thân sinh của nữ nhân kia.

Thấy Lục Dật Văn thường xuyên làm chuyện gì đó khiến cho nữ nhân đáng thương kia vừa phần nộ vừa thương tâm, Lục Diêu lo lắng phương thức này không tốt lắm, lại phân vân có nên nói cho Lục Dật Văn biết đứa bé trong bụng nữ nhân kia rất yếu, không có khả năng sống sót.

Đang lúc hắn do dự, một ý tưởng bỗng nhiên chợt lóe trong đầu, làm Lục Diêu có chút tâm động.

Có nên mượn cơ hội lần này, chân chính tham dự cuộc sống nhân loại một lần? Dù sao hiện tại mình cũng

thực nhằm chán.

Sinh ra ý niệm như vậy, Lục Diêu liền ở lại đây, bởi vì lần này không biến thành chùm sáng cho nên Lục Dật Văn cũng không biết hắn ở đây. Tới khi nữ nhân mang thai tháng thứ tám, một ngày nào đó Lục Diêu cảm giác hơi thở mỏng manh trong bụng nữ nhân hoàn toàn trôi đi, liền không khách khí chiếm lấy thân thể đứa nhỏ.

Cùng ngày, hắn dùng thân phận đứa bé sinh non tạm thời trở thành nhân loại, đồng thời cũng từ ngày ấy hắn chính thức có tên “Lục Diêu”. Nếu truy cứu tới cùng, đây cũng là ngày Lục Diêu tự tay đào hố chôn mình.

Lục Diêu được sinh ra tới ngày thứ ba, mới gặp được Lục Dật Văn, ngày sinh hôm ấy người kia cũng chỉ đặt tên cho hắn qua điện thoại mà thôi. Để một đứa trẻ sinh ra thập phần khỏe mạnh, lúc ấy Lục Diêu được đặt bên người phụ nữ đã sinh ra mình, mà khi Lục Dật Văn bước vào phòng bệnh cũng không liếc mắt nữ nhân sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, mà tới ôm lấy Lục Diêu trong lòng đối phương, bộ dạng ôn nhu thân thiết kia trong mắt Lục Diêu chỉ có thể nói là tràn ngập âm mưu.

Lục Diêu không thể không nghĩ như vậy, dù sao hắn cũng biết những việc Lục Dật Văn làm từ khi tiến vào hệ thống, đối phương dùng biểu tình như vậy làm ra trong mắt người thường phát rõ cỡ nào, căn bản đã không đếm nổi nữa.

“Ta nghĩ Diêu Diêu sinh non như vậy sẽ không thể sống quá lâu, thật sự là kinh hỉ a.....” Ngồi trên ghế bên giường bệnh, Lục Dật Văn cẩn thận mà ôm Lục Diêu trong ngực, khoe miệng cong cong, “Trước làm ta cảm thấy kinh hỉ chính là một chùm sáng nhỏ, hắn thật sự rất đáng yêu a. Trộm nói với Diêu Diêu nha, ta vốn cảm thấy cuộc sống thực nhàm chán, đáng tiếc mọi người xung quanh ngu muốn chết, ta còn cố ý lộ ra nhiều sơ hở như vậy lại vẫn không giết ta.”

Giống như thật sự yêu thích đứa nhỏ cùng chung dòng máu với mình, mặc dù trong mắt người ngoài thì Lục Diêu vẫn là trẻ con nghe không hiểu cái gì, lại tự đùa tự vui tuôn ra bát quái, “Ta vốn đã chơi chán, tính toán phối hợp một chút với những kẻ đó để chết luôn đi, vậy mà hắn ngốc hồ hồ cứu ta, rõ ràng không nhìn ra ta chỉ đang chơi trò chơi, lại còn nghiêm trang dạy dỗ ta. Hắn rất cường đại a, ta thích nhất loại hình lực lượng với tâm lý tương phản như vậy. Lại nói có điểm đáng tiếc, ta cho rằng lột bỏ hình tượng người tốt sẽ làm hắn cao hứng một chút, nhưng lại bị ném đi, sớm biết thế thì đóng kịch thêm thời gian nữa.....”

“.....” Lục Diêu nghe xong, trong lòng không tự chủ hiện lên bộ dạng một người khác cũng thiếu đánh như thế, vậy mới biết mình đã bị cùng một loại phương pháp đùa giỡn tới hai lần.

Nói thật, Lục Diêu cảm thấy may mắn là phương diện tình cảm của mình vẫn thập phần thiếu thốn, bằng không đổi thành kẻ vội vàng xao động một chút, đã sớm giết kẻ không biết sống chết này rồi. Trong khoảng thời gian dạo chơi này, cảm giác hắn thể nghiệm nhiều nhất chính là bực mình.

Sau đó Lục Dật Văn cũng bị đối đãi như Thường Dục, chỉ hơi khác biệt chính là lần này Lục Diêu làm gãy chân ghềnh dựa làm cho đối phương ngã xuống đất, để không làm người khác chú ý.

“Phanh” một tiếng, nữ nhân vẫn luôn mang vẻ bi thương nằm trên giường bệnh kinh ngạc trừng lớn mắt, chỉ thấy Lục Dật Văn đã ngã ngửa trên mặt đất, đứa bé trong lòng được bảo vệ rất tốt, nhìn qua vẫn còn ngủ tới ngọt ngào ngào ngào.

“Ha ha..... Ha ha ha.....” Chật vật ngửa mặt nằm trên sàn phòng bệnh, Lục Dật Văn không lập tức đứng lên hay lộ vẻ xấu hổ, mà là ức chế không được nở nụ cười. Chỉ thấy y dùng một tay che khuất khuôn mặt, tiếng cười mang theo tia điên cuồng dứt quãng không ngừng truyền ra, nghe có chút rợn người.

Lục Dật Văn thật sự không chế không được ý cười, quả nhiên thực đáng yêu a, mặc kệ có thần bí cường đại cỡ nào, nhưng vẫn đơn giản trúng kế của mình như vậy. Y đã sớm tra xét, đương nhiên là biết đứa nhỏ này không có khả năng sống sót, mà hiện giờ hẳn chẳng những còn sống, hơn nữa sinh non mấy tuần lại còn thập phần khỏe mạnh, nghĩ thế nào cũng biết có vấn đề. Đoán được là Lục Diêu chỉ là do trực giác của y, cho nên cố ý để lộ bí mật nhỏ trước kia, bị Lục Diêu trả thù làm Lục Dật Văn xác định đứa nhỏ này chính là chùm sáng nhỏ chính nhân tám kinh kia, dù sao đối phương cũng không nhầm chán cố ý nhìn trộm mình mỗi ngày.

Nhớ tới Lục Diêu từng nói mình không có tên, Lục Dật Văn lại cảm thấy vô cùng khoái trá, tên của hắn là do mình đặt, còn dùng chung họ với mình, thậm chí tạm thời còn có quan hệ huyết thống thân mật, làm y cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nếu Lục Diêu không muốn bị phát hiện, vậy lần này liền làm bộ như không biết cùng hắn chơi một chút đi. Tuy rằng kế hoạch ban đầu là định thử nghiệm một chút quan hệ loạn luân, nhưng giờ có trò chơi thú vị như vậy, kế hoạch ban đầu tự nhiên là không đủ thỏa mãn.

Mấy phút sau, Lục Dật Văn dừng tiếng cười, khi đứng dậy tâm tình còn tốt lắm, đồng thời ôm đứa bé trong lòng càng thêm kín, như là thần giữ của ôm tài bảo không nỡ buông tay, nói với nữ nhân đã hoàn toàn choáng váng, “Ta đi trước, về sau ngươi đến ở bên kia với ta, cùng Diêu Diêu.”

Lục Diêu lúc ấy liền cảm thấy, thật không nghĩ tới người này cũng sẽ yêu thương đứa trẻ như một người cha bình thường, điều này đối với hắn mà nói thật sự rất bất ngờ.

“Đi thôi, chúng ta đi mua chút đồ dùng cùng quần áo trẻ con.” Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi non mềm của Lục Diêu, Lục Dật Văn không chút lo lắng mang đứa bé mới sinh ba ngày ra ngoài có ổn hay không, dù sao bên trong đứa bé này là sự tồn tại không tầm thường.

Lục Diêu nháy mắt mấy cái, cảm thấy Lục Dật Văn đặc biệt kiên nhẫn với đứa nhỏ của mình, lại không nhận thấy được hôn môi như vậy đến tột cùng là mang theo ý tứ hàm xúc thể nào, là yêu thương hay là cái gì khác?

71. Chương 71: Vĩ Thanh

Tuy rằng muốn trải nghiệm sinh hoạt bình thường của nhân loại, nhưng Lục Diêu luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lục Dật Văn luôn không để mình tiếp xúc với bất kỳ ai, kể cả người mẹ ruột của thân thể này cũng không thường xuyên ở chung với hắn, có điều Lục Diêu cho rằng nếu xét từ góc độ một người cha, ngoài ra thì Lục Dật Văn mặc kệ ở phương diện nào cũng làm rất tốt. Cho dù đã thấy rất nhiều phương thức nhân loại giáo dục hài tử, nhưng hình thức này vẫn là lần đầu tiên gặp.

Mặt khác, Lục Diêu hiện tại có đam mê mới, chính là đọc các loại sách. Thông qua sách, cho dù hắn không ra khỏi cửa cũng có thể biết được rất nhiều chuyện, nhất là miêu tả tâm lý nhân vật trong sách, đối với hắn cũng là trợ giúp lớn để tiến thêm một bước thể hội tình cảm. Hiện tại theo cách tính tuổi của nhân loại thì Lục Diêu mới chỉ có ba tuổi, nhưng Lục Dật Văn biết rõ thân phận thật sự của Lục Diêu, cho nên cho dù thấy hắn chuyên chú đọc bộ sách nội dung thâm ảo nào đó cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng tóm lại Lục Diêu vẫn rất nghiêm túc sắm vai một đứa trẻ phổ thông, thường thường còn cố ý nói mấy câu khờ dại, hoặc biểu hiện sự bướng bỉnh của đứa nhỏ.

Nhân tiện nhắc tới, khi Lục Dật Văn đề nghị dạy hắn chơi đàn dương cầm, Lục Diêu vì hứng thú với loại nhạc khí này, nên vui vẻ đồng ý, vẫn rất phối hợp học tập.

Trong khoảng thời gian này Lục Diêu liên hệ với những người khác đều là trực tiếp liên nhập ý thức của đối phương, không như dĩ vãng tự mình hiện thân, cũng bởi vì nguyên nhân này, Lục Diêu thường xuyên nhận được kháng nghị của bọn họ, nội dung kháng nghị hơn nữa là do hắn biến mất, nửa còn lại là bao giờ cho bọn họ gặp nhau?

Lục Diêu đơn giản quyết định kéo mọi người đến thế giới này, nhìn xem những người này sẽ xử lý mối quan hệ với nhau như thế nào cũng là điều thú vị.

Không thuyết minh quá nhiều, Lục Diêu chỉ là đột ngột nổi tiếp ý thức của mọi người, thông báo cho bọn họ bỏ lại hết nhiệm vụ đang làm, sau đó trực tiếp kéo người đến thế giới hiện tại của, rồi báo rằng tất cả bọn họ đang ở cùng một thế giới, toàn bộ quá trình không vượt quá mười giây.

Lục Diêu cũng không cố ý khống chế địa điểm truyền tống bọn họ, chỉ đại khái ném toàn bộ vào thành phố này, trong phạm vi nhỏ như vậy tìm được những người khác đối với bọn họ cũng không khó khăn gì.

Quả nhiên, buổi chiều hôm đó Lục Dật Văn liền đi ra ngoài, khi đi y còn thấp giọng ngâm nga, khoe môi vô thức cong lên, nhìn có vẻ tâm tình không tệ.

Lục Diêu không nghĩ tới Lục Dật Văn thật sự chờ mong gặp mặt những người khác như vậy, nhìn không ra người này là người quan tâm đồng bọn như vậy a. Trong lòng tràn ngập tò mò, Lục Diêu tạm thời giao thân thể cho hệ thống trí năng khống chế, để tránh bị mẹ phát hiện ra cái gì, bản thân thoát đi, một lần nữa hóa thành ý thức thể đi theo Lục Dật Văn – khi ở dạng ý thức thể không ai nhìn thấy hắn, cho nên không cần lo lắng bị bại lộ.

Một đường đi cùng Lục Dật Văn đến địa điểm gặp mặt, Lục Diêu nhất thời sửng sốt, không hiểu nổi vì sao lại muốn hao tâm tổn trí chạy đến vùng hoang vu dã ngoại.

Lục Dật Văn là người cuối cùng tới, khi y tới nơi, đã có ba người đứng đó, tuy rằng đều đã thay trang phục phù hợp với thời đại này, nhưng hai người An Duy Tư vẫn ngân phát ngân mâu, cùng Thanh Sơ tóc còn dài hơn con gái thời nay có vẻ thực không thích hợp.

“Nhìn có vẻ đã đến đông đủ, như vậy trước hết tự giới thiệu một chút đi, ta là Lục Dật Văn, nghe nói là người đầu tiên tham dự trò chơi của hần.” Một tay nhẹ nhàng đặt trước ngực, Lục Dật Văn giống như thật sự chờ mong kết bạn với những người khác.

“Ta là Thường Dục. Thì ra là tiền bối, như vậy dựa theo phép tính người thường thì xem như là đại thúc đi?”

Nghe đối phương giống như vô tình châm chọc, Lục Dật Văn vẫn tươi cười bất biến, “Đúng vậy, thế nhưng cũng chẳng vấn đề gì, chung quy để theo đuổi ái nhân, dù tuổi có như lão yêu quái cũng chưa đủ, dù sao bề ngoài cũng không biến hóa. Hai vị bên kia thì sao?”

“Thanh Sơ.”

“An Duy Tư.”

Hai người đều nói ra tên mình rồi lại im lặng, có vẻ cũng không muốn trò chuyện.

“Tự giới thiệu hoàn tất..... Vậy ta đi thẳng vào chủ đề, hi vọng các vị không cần ôm bất cứ vọng tưởng gì với hần nữa, như vậy chúng ta cũng có thể tâm bình khí hòa trò chuyện thoải mái.”

Lục Dật Văn sử dụng là ‘hần’, nhưng tất cả mọi người ở đây đều hiểu là chỉ ai, mà đối với lời khuyên bảo vờ vịt của Lục Dật Văn, đương nhiên là chẳng ai bị đả động, Thường Dục nhún vai, “Tự ngươi cũng biết đó là vô nghĩa đi.”

“Nói cũng phải.”

Chuyện kể tiếp không cần bất cứ ngôn từ nào, trước khi đến đây mỗi người đều biết, mục đích của mình chỉ là giết những kẻ có tính uy hiếp với mình mà thôi, ngoài ra giải hòa hay hợp tác đều không có khả năng chấp nhận.

Lục Diêu cũng không biết mình đã hình thành phản xạ có điều kiện hay thế nào, tóm lại khi hần nhìn ra mấy người này muốn bắt đầu dùng vũ lực giải quyết vấn đề, theo bản năng ra tay dùng dây thừng đặc thù trói tất cả lại. Minh vừa thấy tình cảnh mấy tên điên này muốn giáo huấn nhau sao?

Lấy lại hình tượng chùm sáng lúc trước, Lục Diêu hiện thân trước mặt bốn người lộ vẻ kinh ngạc, vì tỏ vẻ mình rất tức giận, còn cố ý đè thấp thanh âm vài phần, “Cho nên các ngươi muốn gặp mặt là vì lý do này?”

Bốn người thập phần thức thời ngậm miệng không nói gì, nếu vì chuyện nhỏ đó mà chọc giận Lục Diêu thì thật sự mất nhiều hơn được.

“Các người tạm thời tiếp tục lưu lại thế giới này, cảm xuất hiện tình huống này lần thứ hai. Còn nữa, cho dù biến thành người, ta cũng không phải nữ nhân, lại càng không chấp nhận bị bắt luận kẻ nào đặt phía dưới, ngừng vọng tưởng ngay.”

Dạy dỗ xong ‘đám trẻ’ nhà mình, Lục Diêu liền tính trở về, mà Lục Dật Văn vẫn bị dây thừng trói chặt lập tức lên tiếng, nặng nề mà xoát độ tồn tại, “Không muốn cùng trở về sao, Diêu Diêu?”

Áp khí hiện trường theo những lời này xuất hiện, lập tức thẳng tắp trượt xuống, Lục Diêu là vì có vẻ mình bất tri bất giác lại bị hãm hại, đám Thanh Sơ lại là vì hàm xúc thân mật trong câu nói, cùng với cái tên kia – Lục Diêu vẫn luôn tuyên bố mình không có tên cũng không cần tên! Như vậy người này vừa gọi cái gì?

Trầm mặc một lúc lâu, chỉ thấy chùm sáng đứng giữa không trung bỗng nhiên tỏa sáng, ánh sáng chói mắt hạ xuống, ngược lại xuất hiện là một nam nhân trưởng thành, cũng chính là Lục Diêu với thân thể lớn lên sau này của hắn ở thế giới này. Sau khi cải biến hình tượng, Lục Diêu không nói một lời đi đến trước mặt Lục Dật Văn, nâng tay túm cổ đối phương, trên trán hắn nổi lên gân xanh có thể thấy được hắn thật sự muốn bóp chết người kia.

Quả nhiên vẫn là thân thể nhân loại tiện lợi, dạy dỗ người vừa đủ thống khoái lại không cần sợ lỗ tay trực tiếp giết chết.

“Người muốn yêu ai trong ba tên đó?” Lục Diêu trừng cái tên đang cười đến thực nhàn nhã trước mặt, một tay chỉ ba người bên kia, miệng đưa ra cách trừng phạt mà đối với Lục Dật Văn đúng là tương đối tàn khốc.

“Bị đối tượng mình thích nói như vậy, dù là ta cũng sẽ rất khó chịu a.”

“Nếu tha cho người nữa ta cũng sẽ rất khổ sở.”

“Ta rất thích người không buông tha ta ở trên giường, ở ngay đây cũng không thành vấn đề.”

Cái tên không biết xấu hổ, Lục Diêu thật có chút không cách nào xuống tay, vừa không muốn thật sự giết đối phương, lại không muốn cứ bỏ qua như vậy, về phần tiếp nhận đề nghị của y thì lại càng không muốn nói.

Chờ một lát, nói không chừng đề nghị này..... Vẫn có điểm đáng khen.

Chỉ thấy khóe môi Lục Diêu hơi hơi kéo lên, gỡ dây thừng cho ba người còn lại, nói: “Về sau gọi ta là Lục Diêu cũng được.” Sau đó liền mang theo Lục Dật Văn biến mất tại chỗ.

Bị mang về phòng rồi ném lên giường, Lục Dật Văn ngẩn người, tiết tấu này là Diêu Diêu thật sự muốn tiếp nhận đề nghị kia của mình? Kinh hỉ tới quá đột nhiên, y có điểm không kịp phản ứng.

Sau đó chỉ thấy Lục Diêu tự mình động thủ, chậm rãi cột cả người Lục Dật Văn lên giường, sau đó rút hết quần áo trên người Lục Dật Văn, đi.

Mãi cho đến tám giờ tối hôm đó, một lần nữa trở lại cơ thể hài đồng, Lục Diêu mới lười kéo nữ nhân duy nhất ở tòa nhà này, đi đến phòng ngủ của ‘cha’, làm bộ như vô tình để nữ nhân thấy một màn hữu kinh vô hỉ. Có thể tưởng tượng được nữ nhân bất đắc dĩ thế nào khi cởi bỏ dây thừng cho Lục Dật Văn, rốt cuộc biết vì sao người này một lần cũng không chạm vào mình?

Trải qua chuyện bề mặt như vậy, Lục Dật Văn ngược lại cũng không tức giận, ngược lại càng cảm thấy Diêu Diêu thật sự quá khả ái, dùng phương pháp như vậy để trả thù, trong mắt y thật sự quá trẻ con.

Từ ngày đó, Lục Diêu và Lục Dật Văn bắt đầu có thêm vài người hàng xóm. Dù sao cũng là xã hội hiện đại, trừ phi tự dựng lên, bằng không sẽ không thể có một cái nhà dựng ở vùng hoang vu dã ngoại, đương nhiên tránh không được có hàng xóm tồn tại.

“Thật không khéo, chỗ ta không chào đón khách nhân.” Mặt âm trầm, Lục Dật Văn ngồi trên sô pha, nhìn Thanh Sơ đối diện ôm Lục Diêu trong ngực, ánh mắt chạm đến nét mặt thỏa mãn tràn ngập tình yêu của đối phương, càng có xúc động muốn phân thây vạn đoạn.

“Không cần người chào đón.”

Có tiếng nói chuyện của hai người như gió thoảng bên tai, ánh mắt Lục Diêu vẫn đóng đinh ở cuốn sách trong tay, chuyện như vậy đã thành thói quen, dù sao bọn họ cũng không dám ở trước mặt mình làm chết người. Lục Diêu cũng không bài xích đám Thanh Sơ bước vào sinh hoạt hiện tại của mình, hơn nữa khi biết mình đã sớm bị lộ thì hẳn không giả vờ làm hài tử nữa, tự nhiên cũng không hề để ý tới oán niệm của Lục Dật Văn, muốn ra ngoài thì tùy tiện gọi một người cùng đi..... Hẳn cũng không phải không muốn đi một mình ra ngoài, chỉ là lần trước làm như vậy thì hẳn bị xem như trẻ đi lạc mà bị đưa vào cục cảnh sát.

Kéo kéo ống tay áo Thanh Sơ, Lục Diêu chỉ chỉ quyển sách trên tay, “Này làm như thế nào?”

Đó là một hình minh họa, trên đó là một đóa hoa tinh xảo, hơn nữa là dùng giấy gấp thành. Nếu Lục Diêu muốn đương nhiên có thể biến ra bao nhiêu thì biến, nhưng không thú vị bằng tự mình làm.

Thanh Sơ trước kia chưa từng làm thứ này, nhìn chăm chăm hình trên sách cẩn thận quan sát một lát, mới tùy tay lấy một tờ giấy trắng, động tác có chút trúc trắc, ngẫu nhiên tạm dừng, nhưng vẫn rất nhanh liền gấp được một đóa hoa không khác biệt lắm với trên hình, đặt trong tay Lục Diêu.

Lục Diêu vừa rồi nhìn chăm chăm động tác của Thanh Sơ, thấy đối phương thật sự thành công, không khỏi nhướn mày, cũng lấy một tờ giấy, phỏng theo quá trình vừa rồi của Thanh Sơ, hao phí hơn mười phút mới miễn cưỡng gấp thành công, chẳng qua so sánh với thành phẩm của Thanh Sơ, đóa hoa này có vẻ thập

phần thô ráp đơn sơ, còn có nhiều chỗ nhăn nheo.

Tuy rằng thành quả không vừa ý, nhưng nếu biết chính xác quá trình làm, làm tiếp liền phi thường đơn giản.

Lục Diêu đang muốn tùy tay ném đóa hoa này vào thùng rác, liền bị Thanh Sơ đoạt lấy, “Tặng cho ta đi.”

Bị chậm một bước, sắc mặt Lục Dật Văn càng khó coi, thứ Lục Diêu tùy tay làm ra bị người khác đoạt mất, sự thật này làm y thập phần căm tức.

Biết rõ hai người kia chẳng những vô duyên với từ ‘thiện lương’, nội tâm không chừng còn vô cùng hắc ám, Lục Diêu cũng không lo lắng xảy ra chuyện gì lớn. Từ lần trước Lục Dật Văn thiếu chút nữa ra tay giết một người vô tội không cần thận trọng phải Lục Diêu khi qua đường, Lục Diêu liền quy định bọn họ nếu lại phát sinh chuyện tương tự, thì trực tiếp trở về thế giới cũ làm nhiệm vụ.

Hiện tại ngẫm lại, đối với Lục Diêu mà nói, chuyện kinh hỉ lớn nhất, chính là dưới tình huống bốn người bọn họ xoay xung quanh, mà hắn còn an ổn làm nhân loại hai mươi năm.

Mà chấm dứt loại an ổn này, theo một trình độ nhất định cũng có thể nói là do chính Lục Diêu.

Ngày đó, bốn người hòa bình tới thần kỳ đồng thời xuất hiện trước mặt Lục Diêu, sau đó bắt đầu hình thành quan hệ hợp tác lần đầu tiên cũng là duy nhất trong đời.

Bọn họ dùng toàn bộ số điểm thưởng tích góp, muốn đổi một lần cơ hội với Lục Diêu, một lần tranh thủ cơ hội.

Im lặng nghe mấy người kia nói xong, Lục Diêu buông quyển sách trên tay, con ngươi bình tĩnh vô ba nhìn bốn người cổ chấp trước mặt, trầm mặc thật lâu.

Bọn họ vốn chỉ hi vọng Lục Diêu đồng ý đối mặt với việc theo đuổi của mình, nhưng vượt ngoài ý liệu là Lục Diêu lại đưa ra một ý tưởng khác, “Có thể.”

“Ta rất ngạc nhiên cái các ngươi gọi là tình yêu có cái gì đáng để truy đuổi, nếu thật sự thần kỳ như vậy, ta cũng không bài xích việc có thêm một bạn nữa.”

“Ta sẽ tạm thời phong bế ký ức, làm một nhân loại phổ thông. Muốn thay đổi thế nào là tùy các ngươi quyết định, chỉ cần không quá giới hạn.”

“Sau khi bắt đầu ta sẽ tạm chia năng lực của mình cho các ngươi, trò chơi lần này lấy hình thức nhiệm vụ tiến hành, ta sẽ đáp ứng một nguyện vọng của người thắng, không có hạn chế.”

Khi Lục Diêu đưa ra đề nghị này, trong lòng kỳ thật cũng có điểm chờ mong. Chung quy xem qua nhiều sách cùng ví dụ thực tế như vậy, tựa hồ tình yêu luôn có thể khiến người điên cuồng mê luyến, nếu có thể cảm nhận được loại cảm tình này, hẳn cảm giác đối tượng là loại người nào cũng không quan trọng.

Định ra nhiệm vụ cụ thể là do mọi người cùng thương nghị thật lâu sau mới quyết định, mà khi nhiệm vụ chính thức bắt đầu trình tự trước sau do rút thăm quyết định, về phần muốn lấy thế giới nào thực hiện. Tương đối ăn ý, tất cả mọi người đều lựa chọn thế giới ban đầu của mình. Nếu trong quá trình có người cố ý sử dụng thủ đoạn ngăn cản Lục Diêu rời khỏi thế giới lúc ấy, hoặc là xuất hiện hiện tượng trái với quy tắc, hệ thống tự nhiên sẽ tiến hành xử lý.

Bất tri bất giác, vốn hệ thống có trí tuệ hẳn được cho là kiệt tác, đã triệt bị Lục Diêu sử dụng làm công cụ thu dọn cục diện rối rắm.

Mà Lục Diêu cũng là sau khi trò chơi kết thúc mới biết được ba người Thường Dục, An Dục Tư, Thanh Sơ đều phong bế luôn ký ức của bản thân, nghe nói nguyên nhân chính là vì bọn họ lo mình không nỡ để Lục Diêu rời đi, về phần vì sao Lục Dật Văn không áp dụng..... Theo trình tự thì y là người cuối cùng đương nhiên y không cần làm vậy.

Từ đó có thể thấy được vài việc, tỉ như Lục Diêu càng thêm không thể lý giải tư duy của Thường Dục – Thanh Sơ với An Dục Tư đều chỉ phong bế ký ức về Lục Diêu, cũng chỉ có y còn tạo thêm ký ức cho mình, thiếu chút nữa bị cha ruột làm chuyện ấy còn lưu lại bóng ma tâm lý, cũng một người này làm được như vậy, quả thực là tự ngược cuồng.

Hiển nhiên, hiện tại Lục Diêu đã có thể dễ dàng lý giải tâm lý cùng cảm tình của nhân loại, cũng bởi vậy mà hẳn cảm thấy vô cùng phức tạp.

Từ góc độ công chính, bốn người đích xác đều dùng thủ đoạn của mình làm Lục Diêu động tâm..... Hẳn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng khi động tâm với đám thần kinh. Ba người trước thì khỏi nói, thế nào đến loại như Lục Dật Văn cũng có thể đả động tới mình? Tuy rằng thực không muốn thừa nhận, nhưng có lẽ là ngay từ đầu mình cũng đã có chút tình cảm với bọn họ không chừng.

Lịch sử đen tối tạm thời đến đây, hiện tại khó giải quyết nhất là vấn đề phần thưởng.

“Nếu quyết định không được, kỳ thật ta cũng không ngại chia sẻ. Có điều nếu có kẻ bị giết, vậy chỉ có thể cho thấy năng lực quá yếu, hi vọng Diêu Diêu không cần để ý.” Thấy Lục Diêu lộ vẻ buồn rầu, Lục Dật Văn cười khê, kéo tay phải Lục Diêu nhẹ nhàng thưởng thức, “Mấy tên bên kia, không muốn thì xin mời rời khỏi đây.”

“Nói đến nước này, không chấp nhận khiêu chiến thì có vẻ ta thực nhất gan.” Thường Dục mắt chứa sát ý trừng Lục Dật Văn, đoạt lấy tay Lục Diêu thủ, “Bị giết cũng đừng oán người khác.”

“Ta nhận.” An Dục Tư cũng không chút do dự mở miệng, không tham dự vào màn tranh đoạt của hai người kia, chỉ là vang lên tiếng quần áo rơi xuống đất, một tiểu bạch miêu nhẹ nhàng nhảy lên chân Lục Diêu, tìm tư thế thoải mái im lặng nằm xuống, đưa tới ánh mắt ghen ghét của quần chúng.

“Có thể.” Thanh Sơ nhẹ nhàng gật đầu, đi đến trước mặt Lục Diêu đang kinh ngạc, mềm nhẹ hôn lên trán đối phương, “Đêm nay là của ta.”

Mắt thấy mấy người này bắt đầu sắp xếp vấn đề ban đêm, lúc này Lục Diêu mới hiểu được vừa rồi phát sinh chuyện gì, lập tức nhăn mày lên tiếng phản đối, “Chuyện này đối với mỗi người đều không công bằng, ta cho rằng các người không có khả năng chấp nhận chia sẻ bạn lữ với bất kỳ kẻ nào.”

Nghe lời này, tất cả mọi người nhin không được bật cười, ngay cả Thanh Sơ cũng cong cong khóe miệng, An Duy Tư bình tĩnh mở miệng, “Chúng ta chỉ là không dám.”

Thường Dục nhẹ nhàng nói tiếp, “Đúng vậy, không tin ngài hỏi mấy tên này xem, kẻ nào dám nói mình nhất định sẽ là người cuối cùng được ngài chọn?”

Không dấu vết đẩy Thường Dục bên cạnh Lục Diêu ra, Lục Dật Văn cười cười, “Kỳ thật chỉ là trò chơi lần này cũng rất đáng sợ, ít nhất ta không dám đánh cược một lần nữa, nếu thua thì sẽ vĩnh viễn mất đi Diêu Diêu, đại giới như vậy ta trả không nổi. Cho nên Diêu Diêu không cần rối rắm, đây đều là vì bản thân chúng ta nhất gan mà tự làm tự chịu.”

“Chỉ cần sống đến sau cùng liền thắng.” Thanh Sơ nhẹ nhàng băng quơ nói, tuyên cáo trò chơi sinh tồn giữa bọn họ đã chính thức bắt đầu.

“Các người nhìn qua rất ăn ý, không phải đã sớm tập luyện rồi chứ.” Phát hiện mình hoàn toàn chen không lọt một lời, Lục Diêu hít sâu một hơi, tựa hồ còn chưa muốn tin sinh hoạt của mình sẽ càng thêm hỗn loạn.

“Sao có thể, ta chỉ nhìn bọn họ thôi đã muốn nôn rồi, chúng ta vẫn nên bàn về chuyện buổi tối thế nào đi.”

“Diêu Diêu đêm nay ngủ với ta đi, đã lâu không ngủ cùng nhau, thực hoài niệm a.”

“Ngủ với ta.”

“.....” An Duy Tư không tham dự thảo luận, chỉ yên lặng chen chen vào lòng Lục Diêu, tranh luận vấn đề này quả thực không hề ý nghĩa, bắt đến tay mới là của mình, mấy tên ngu ngốc.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-chinh-quy-luyen-ai>